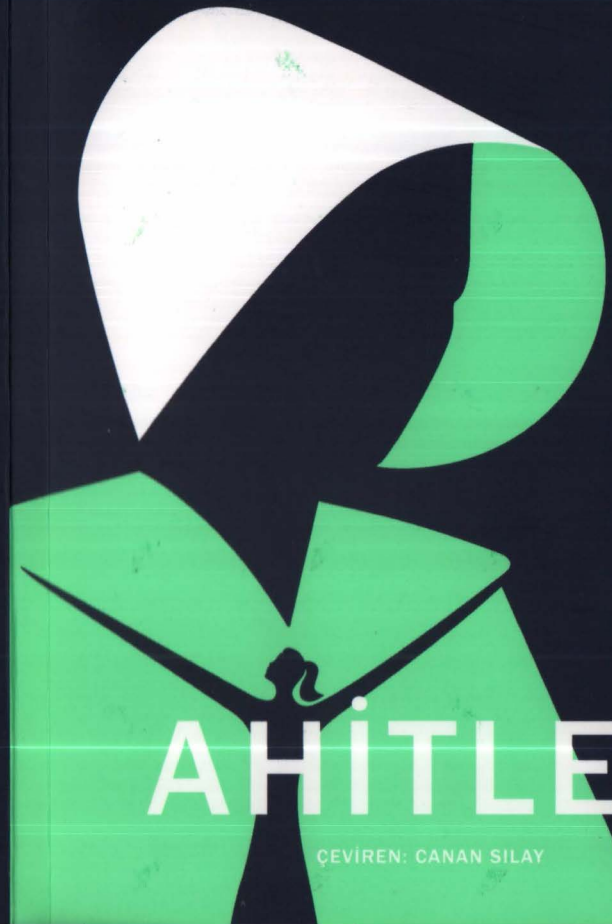
MARGARET ATWOOD AHİTLER

MARGARET
ATWOOD

Booker Ödülü 2019



Dünya Edebiyatı Roman

AHİTLER

ÇEVİREN: CANAN SILAY

Margaret Atwood, Kanadalı şair, yazar, eleştirmen, denemeci, feminist ve çevre aktivisti.

Özellikle "ütopya" ve "distopya" kavramlarını birleştirerek "üstopya" adını verdiği kendine özgü bilimkurgu türündeki romanlarıyla tanındı. *Kör Suikastçı* (Man Booker Ödülü), *Tufan Zamanı, Antilop ve Flurya, Damızlık Kızın Öyküsü, Nam-ı Diğer Grace, Cadı Tohumu, Kalp Gidince, DelliÂddem* ve *Evlenilecek Kadın* gibi romanları Türkçede de yayımlandı.

Atwood, 2017'de Alman Kitap Basım ve Yayıncıları Derneği Borsa Birliği tarafından verilen Barış Ödülü'ne layık görüldü.

Atwood, *Ahitler*'le 2019 Booker Ödülü'nü aldı ve bu ödülü ikinci kez kazanan dördüncü yazar oldu.

Ahitler

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Kör Suikastçı
Damızlık Kızın Öyküsü
Cadı Tohumu
Nam-ı Diğer Grace
Kalp Gidince
Evlenilecek Kadın
Antilop ve Flurya (DelliÂddem Üçlemesi 1)
Tufan Zamanı (DelliÂddem Üçlemesi 2)
DelliÂddem (DelliÂddem Üçlemesi 3)

AHİTLER

Orijinal adı: The Testaments
© O. W. Toad. Ltd. 2019
Yazan: Margaret Atwood
İngilizce aslından çeviren: Canan Sılay
Yayına hazırlayan: Aslı Güneş

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
1. baskı / Mart 2020 / ISBN 978-605-09-7255-9
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Suzanne Dean
Kapak illüstrasyonu: Noma Bar / Dutch Uncle
Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2
34310 Haramidere-İstanbul
Tel. (212) 412 17 00
Sertifika no: 44452

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ahitler

Margaret Atwood

Çeviren: Canan Sılay

Doğan Kitap

"Her kadının birtakım amaçları olmalıdır, yoksa bir canavara dönüşür."

George Eliot, *Daniel Deronda*

"Birbirimizin yüzüne baktığımızda, nefret ettiğimiz bir yüz görmüyoruz sadece, bir aynaya bakıyoruz... Bize bakarken kendinizi görmüyor musunuz gerçekten?"

Obersturmbannführer (SS Yarbayı) Liss'ten,
eski Bolşevik Mostovskoy'a,
Vasily Grossman, *Yaşam ve Yazgı*

"Özgürlük, ağır bir yüktür; ruhun yükleneceği ağır ve garip bir sorumluluktur... Bahşedilmiş bir armağan değil, bir tercihtir, ve zor bir tercih olabilir."

Ursula K. Le Guin, *Atuan'ın Mezarları*

İçindekiler

I / Heykel 13
II / Kıymetli Çiçek 19
III / İlahi 43
IV / "Eskiden Sevilmiş Giysiler" Dükkânı 53
V / Kamyonet 81
VI / Altısı Öldü 95
VII / Stadyum 139
VIII / Carnarvon 151
IX / "Teşekkür Hücresi" 169
X / İlkbahar Yeşili 189
XI / Çuval Giysisi 207
XII / Carpitz Halıları 227
XIII / Bahçe Makası 255
XIV / Ardua Binası 269
XV / Tilki ve Kedi 303
XVI / İnci Kızlar 313
XVII / Kusursuz Dişler 337
XVIII / Okuma Salonu 347
XIX / Çalışma Odası 377
XX / Soy Ağacı 387
XXI / Hızlı ve Derinden Çarpan Kalbim 413
XXII / Kalp Durdurucu 423
XXIII / Duvar 445
XXIV / Nellie J. Banks 451
XXV / Uyanış 463
XXVI / Karaya Yaklaşırken 473
XXVII / Veda 481
On Üçüncü Sempozyum 487
Teşekkür 499

I

Heykel

Ardua Elyazmaları

1

Sadece ölü insanların heykelinin yapılmasına izin verilir ama benim hayattayken bir heykelim oldu. Şimdiden taşlaştım.

Heykelin altında, "Pek çok katkılarının anısına, takdirle" yazıyordu. Vidala Teyze yüksek sesle okumuştu bunu. Heykeli açma görevi, üstlerimiz tarafından Vidala Teyze'ye verilmişti ama kendisi hiç de takdirkâr görünmüyordu bunu yaparken. Mümkün olduğu kadar alçakgönüllülükle teşekkür ettim ona ve beni saran örtünün ipini çektim, örtü dalgalanarak yere düştü ve ben ortaya çıktım. Ardua Binası'nda yaşayan bizler yüksek sesli sevinç gösterisi yapmayız ama birkaç ihtiyatlı alkış duyuldu. Başımı eğerek selam verdim.

Heykelim insan boyundan büyük, heykellerin genelde olduğu gibi. Ve beni epey zamandır olmadığım kadar genç, ince ve formda gösteriyor. Omuzlarımı geriye atmış, dimdik duruyorum; dudaklarım katı ama müşfik bir gülümsemeyle kıvrılmış. Gözlerim, idealizmimi, yani görevime sarsılmaz bağlılığımı ve tüm engellere karşın ileri doğru yürüme kararlılığımı temsil ettiği anlaşılan –her ne kadar heykelim, Ardua Binası'na giden patikanın kenarındaki kasvetli bir küme ağaç ve çalının önüne dikilmiş olduğu için gökyüzündeki herhangi bir şey tarafından görülemese bile– kozmik bir referans noktasına dikilmiş. Eh, biz Teyzeler, taş halimizle bile haddimizi bilmeliyiz.

Sol elimle, bana güvenle bakan yedi-sekiz yaşlarında bir kız çocuğunun elini tutuyorum. Sağ elim, yanı başımda çömelmiş, başı örtülü, bana ürkek veya minnettar gözlerle bakan dört kadının –yani Damızlık Kızlarımızın– birinin başının üstünde duruyor. Arkamda İnci Kızlarımızdan biri var, misyonerlik yolculuğuna çıkmaya hazır. Belimdeki kemerden Sopam sarkıyor. Bu silah bana eksikliklerimi hatırlatıyor: Daha etkili olabilseydim, böyle bir alete ihtiyacım olmazdı. Sesimdeki inandırıcılık yeterli olurdu.

Bir grup heykeli olarak pek başarılı bir çalışma sayılmaz, fazla kalabalık. Bana daha fazla vurgu yapılmış olmasını tercih ederdim. Ama hiç değilse aklı başında görünüyorum. Başka türlü de görünebilirdim, zira bunu yapan –şimdi vefat etmiş bulunan– yaşlı kadın heykeltıraş tam bir mümindi ve heykellerinde yer alan kişilerin dindarlığını göstermek için onları patlak gözlü tasvir ederdi. Helena Teyze'nin büstü çok öfkeli görünür mesela. Vidala Teyze aşırı heyecanlı, Elizabeth Teyze patlamaya hazırmış gibi.

Heykeltıraş hanım açılış töreninde gergindi. Heykelim yeterince gönül okşayıcı mıydı acaba? Takdirimi kazanmış mıydı? Takdir edermiş *gibi* görünse miydim? Örtü açılırken kaşlarımı çatsam mı diye düşünmüştüm bir an ama hemen vazgeçmiştim: Ben merhametten yoksun bir insan değilim. "Çok canlı olmuş" demiştim.

Bu dokuz yıl önceydi. O günden bu yana heykelim solmaya yüz tuttu, üstüme güvercinler pisledi, nemli kalan çatlaklarımı yosunlar bürüdü. Koyu dindar kadınlar ayaklarımın dibine sunular bırakır oldular; doğurganlık için yumurtalar, gebeliğin tamamına ermesi için portakallar, Ay'a atıfta bulunan ayçörekleri. Hamur işi yiyeceklere iltifat etmem, zaten çoğunlukla yağmurda ıslanmış olurlar ama portakalları cebime atarım. Portakallar zindelik verir, ferahlatır beni.

Bunları Ardua Binası'nın kütüphanesindeki özel odam-

da yazıyorum. Bu kütüphane, ülkemizde yaşanan coşkun kitap yakma furyasından sonra geriye kalan sayılı kütüphanelerden biridir. Geçmişin yoz ve kana bulanmış parmak izleri, gelecekte ahlaken arınmış saf bir nesle yer açmak için temizlenmeliydi. Teoriye göre böyleydi.

Ama bu kanlı parmak izlerinin arasında kendimizinkiler de vardı ve bunlar kolayca silinemezdi. Yıllar içinde pek çok kemik gömdüm, pek çok şeyi sakladım. Şimdi bunları tekrar ortaya çıkarmaya istekliyim –sadece seni, kim olduğunu bilmediğim sen okuyucumu– bilgilendirmek için olsa bile. Eğer bu satırları okuyorsan, demek ki yazdıklarım hayatta kalmış, geleceğe ulaşmış olmalı. Ama belki de hayal kuruyorum, belki hiçbir zaman bir okuyucum olmayacak. Belki sadece duvara konuşuyor olacağım, birden fazla anlamda "duvara".

Bugünlük bu kadar yeter. Elim ağrıdı, sırtım sızlıyor ve her akşam içtiğim sıcak süt beni bekliyor. Yazdıklarımı gizli bir yere, kameraların göremeyeceği bir köşeye saklayacağım, kendi yerleştirdiğim kameraların gözlerinden uzak bir yere. Tüm önlemlerime rağmen, aldığım riskin farkındayım: Yazmak tehlikeli bir iş. Kimlerin bana ihanet edeceğini, kimlerin beni ihbar edebileceğini önceden kestirmek zor. Ardua Binası'nda bu sayfaları ele geçirmeye can atacak birileri olduğunu biliyorum.

"Bekleyin" diyorum onlara içimden, işler daha da kötüleşecek.

II

Kıymetli Çiçek

Şahit İfadesi Belgeleri 369A

2

Gilead'da büyümek nasıl bir şeydi diye soruyorsun bana. Bunu bilmenin yardımı olur diyorsun, ben de yardımcı olmak isterim gerçekten. Tahmin ederim ki sadece korkunç hikâyeler duyacağını düşünüyorsun. Ama gerçekte Gilead'da büyüyen pek çok çocuk sevgiyle ve değer verilerek büyütüldü, başka yerlerde olduğu gibi. Ve başka yerlerde olduğu gibi, Gilead'da da şefkatli ama hata yapabilen yetişkinler vardı.

Ve umarım hatırlarsın ki, çocukluğumuzda gördüğümüz şefkati ve iyilikleri özlemle anarız, o çocukluğun şartları başkalarına acayip görünse bile. Sana katılıyorum, Gilead artık ortadan kalkmalı; orada çok fazla yanlış var, çok fazla yalan var ve Tanrı'nın niyet ettiğinin aksine çok fazla şey yapıldı. Ama kaybedeceğimiz iyi şeylerin yasını tutmama da izin vermelisin.

Okuldayken, ilkbahar ve yaz ayları için pembe renk kullanılırdı; sonbahar ve kış için erik kırmızısı; beyaz ise özel günler içindi, pazarları ve kutlama günleri için. Kollarımız ve saçlarımız örtülü olurdu. Beş yaşına gelinceye kadar dizlerimizde biten etekler giyerdik, o yaştan sonra ise ayak bileklerimizden sadece beş santim yukarısına kadar izin vardı, çünkü erkekler tahrik olabilirdi. Onların bu korkunç dürtülerine bizim set çekmemiz gerekirdi. Kaplan gözleri gibi sürekli orada burada dolaşan erkek gözleri, ışıldak gibi gidip

gelen o gözler, biz kızların davetkâr ve kuşkusuz kör edici çekim gücünden korunmalıydı. Bacaklarımız ister biçimli, ister sıska ya da tombul olsun; kollarımız ister zarif, ister yamuk yumuk, ister sosis gibi olsun; cildimiz ister şeftali gibi, ister lekeli-pürüzlü olsun; saçlarımız ister parlak bukleli, ister yoluk yoluk kabarmış, ister saman sapı gibi ince örülmüş olsun, fark etmezdi.

Vücut ve yüz şeklimiz nasıl olursa olsun hepimiz, kendi isteğimiz dışında, erkekler için bir tuzak, bir baştan çıkarıcıydık. Masum ve temiz olsak bile, tabiatımız icabı, erkekleri şehvetle sarhoş edebilir; onları sersemletip uçurumdan aşağı yuvarlayabilirdik. Hangi uçurumdan, diye merak ediyorduk. Sarp bir kayalıktan aşağı mı? Yoksa alevler içinde aşağı yuvarlanmak mı? Ya da Tanrı'nın gazabıyla elinden fırlattığı ateşten bir sülfür topu gibi mi? Bizler, paha biçilmez ve görünmez bir hazineyi içimizde koruyan bekçilerdik; camekân seralarda saklanan kıymetli çiçeklerdik; öyle olmak zorundaydık, yoksa tuzağa düşürülür, yapraklarımız yolunur ve hazinemiz çalınırdı. Her köşe başında pusuya yatmış vahşi adamlar tarafından ayaklar altında çiğnenir, parça parça edilirdik; keskin bir bıçak sırtında duran, günah dolu bu dünyada.

Sümüklü Vidala Teyze'nin bize okulda anlattıkları, işte bu türden şeylerdi. O anlatırken, biz de elişlerimizi yapardık bir yandan. Mendiller, ayak tabureleri ve resim çerçeveleri için kanaviçeler işlerdik. Vazo içinde çiçekler, kâse içinde meyveler vs. en çok kullanılan desenlerdi. Ama Estée Teyze, yani en sevdiğimiz öğretmenimiz, Vidala Teyze'nin bu konuyu abarttığını söylerdi; bu kadar korkutmaya gerek yok, derdi; çünkü bu kadar nefret aşılamak biz kızların gelecekteki evlilik hayatımızda olumsuz etkiler yaratabilir, mutluluğumuza zarar verebilirmiş.

"Bütün erkekler o kadar kötü değildir kızlar" derdi, yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Karakteri daha iyi olanlar da vardır.

Bazıları kendilerini kontrol etmeyi bilir. Ve bir kere evlendiniz mi, daha farklı olacağını, o kadar korkacak bir şey olmadığını göreceksiniz." Gerçi Estée Teyze'nin evlilik yaşamı hakkında bir şey bilmesi beklenemezdi, zira Teyzeler evli olmazdı, evlenmelerine izin verilmezdi. Tam da bu yüzden yazı yazabilir ve kitap okuyabilirlerdi.

"Vakti geldiği zaman, bizler ve anneleriniz/babalarınız sizlerin kocalarını dikkatle seçeceğiz" derdi Estée Teyze, "dolayısıyla korkmanıza gerek yok. Derslerinizi iyi öğrenin, büyüklerinize güvenin, böylece her şey yoluna girecektir. Bunun için dua edeceğim."

Ama Estée Teyze'nin gamzelerine ve sıcak gülümsemesine rağmen, sonunda Vidala Teyze'nin dediği gibi olurdu. Kâbuslarıma girerdi: Camlı köşk kırılıp parçalanıyor, toynaklı hayvanların yeri sarsan ayak sesleri duyuluyor, benim pembe-beyaz-kırmızı parçalarım yerlere saçılıyordu. Yaşlanacağım, yani evlenecek yaşa geleceğim düşüncesi beni dehşete düşürüyordu. Teyzeler'in bizim için yapacağı akıllı seçimlere hiç inancım yoktu, sonunda alevler içinde yanan bir keçiyle evlendirileceğimden korkuyordum.

Pembe, beyaz ve erik kırmızısı giysiler bizim gibi özel kızlar içindi. Ekono-ailelerin sıradan kızları her zaman aynı elbiseleri giyerlerdi, o çok renkli çizgili çirkin elbiseleri ve gri pelerinleri; tıpkı anneleri gibi. Kanaviçe veya dantel örmeyi bile öğrenmezlerdi, sadece düz dikiş dikmeyi, kâğıttan çiçekler yapmayı ve bunun gibi angarya işleri bilirlerdi. En iyi adamlarla –Yakub'un Oğulları ve başka Kumandanlar'la ve onların oğullarıyla– evlenmek üzere bizim gibi önceden seçilmiş kızlar değildi onlar; ama bazen sonradan, büyüyünce, eğer yeterince güzellerse, belki seçilebilirlerdi.

Bunları kimse açıkça söylemezdi. Güzelliğimizle övünmemeliydik, alçakgönüllülüğe sığmazdı bu. Başkalarının güzelliğini de fark etmememiz beklenirdi. Ama gerçeği bilirdik yi-

ne de, yani güzel olmak, çirkin olmaktan iyiydi. Teyzeler bile güzel kızlara daha fazla ilgi gösterirlerdi. Ama önceden seçilmişseniz, güzellik o kadar da önemli değildi.

Ben, Huldah gibi şaşı bakmazdım veya Shunammite gibi sürekli kaş çatmazdım. Becka gibi neredeyse kaşsız da değildim, ama bitmemiş bir kızdım. Suratımın hamurumsu bir görüntüsü vardı, en sevdiğim Martha'mız Zilla'nın benim için pişirdiği ve kuru üzümden gözler ve kabak çekirdeğinden dişler kondurduğu kurabiyelerin hamuru gibiydi yüzüm. Ama ahım şahım bir güzel olmasam da, çok ama çok seçilmiş biriydim. İki kere seçilmiştim, sadece bir Komutan ile evlenmek üzere değil, en başta Tabitha, yani annem tarafından da seçilmiştim.

Tabitha bunu bana şöyle anlatırdı: "Bir gün ormanda yürüyüşe çıkmıştım" derdi, "derken büyülü bir şato çıktı karşıma. Şatonun içinde birçok küçük kız hapsedilmişti ve hiçbirinin annesi yoktu. Bu kızlar kötü kalpli cadıların büyüsü altındaydı. Benim, şatonun kilitli kapısını açabilecek sihirli bir yüzüğüm vardı, ama sadece tek bir küçük kızı kurtarabilirdim. Hepsine tek tek dikkatle baktım ve o kalabalık grubun arasından seni seçtim!"

"Ötekilere ne oldu?" diye sorardım. "Öteki küçük kızlara?"

"Onları başka anneler kurtardı" derdi Tabitha.

"Onların da sihirli yüzükleri var mıydı?"

"Tabii ki, sevgili küçüğüm. Anne olabilmek için sihirli yüzük şarttır."

"O yüzük nerede şimdi?"

"İşte burada, parmağımda" derdi Tabitha, sol elinin üçüncü parmağını göstererek. "Bu, kalbin parmağıdır. Ama yüzüğümün bir tek dilek dileme hakkı vardı ve ben onu kullandım. Şimdi sıradan bir anne yüzüğü oldu artık."

Bu noktada yüzüğü kendi parmağıma takmama izin verirdi. Altın bir yüzüktü, üç tane pırlanta kakmalı, ortasında ve iki yanında. Sihirli bir yüzüğe benzemiyordu.

"Beni kucaklayıp taşıdın mı?" diye sorardım, "ormandan çıkardın mı?" Hikâyeyi ezbere bilirdim ama yine de tekrarlamasını isterdim.

"Hayır bir tanem. Taşımak için fazla büyümüştün. Eğer seni taşımaya kalksaydım öksürmeye başlardım. O zaman cadılar sesimizi duyabilirdi." Tabitha'nın doğru söylediğini biliyordum, çünkü gerçekten sık sık öksürüyordu. "Onun için elinden tuttum seni ve şatodan gizlice, sessizce çıktık, cadılar duymasın bizi diye." Bunun üzerine, birbirimize *şişt şişt* yapardık, o da, ben de parmağımızı dudaklarımıza götürüp sevinçle *şişt şişt* derdik. "Sonra ormanda hızla koşmaya başladık, kötü kalpli cadılardan kurtulmak için, çünkü onlardan biri bizi görmüştü kapıdan çıkarken. Koştuk, koştuk, sonra gövdesi oyuk bir ağacın içine saklandık. Çok tehlikeliydi durum."

Hayal meyal hatırlıyordum gerçekten: Biri elimden tutmuştu, ormanda koşarken. Bir ağaç kovuğuna mı saklanmıştım? Evet, bir yere saklandığımı hatırlıyorum sanki. Belki doğruydu anlattıkları.

"Sonra ne oldu?" diye sorardım.

"Sonra seni bu güzel eve getirdim. Burada mutlusun, değil mi? Sen o kadar kıymetlisin ki, hepimiz için. Seni seçtiğim için sen de, ben de şanslıyız, değil mi?"

Ona sokulurdum iyice, kollarının altına girer, başımı zayıf bedenine yaslardım, çıkık kaburga kemiklerini hissederdim. Kulağımı göğsüne bastırır ve kalbinin küt küt attığını duyardım. Benim bir şey söylememi beklerken sanki daha da hızlı atardı kalbi. Vereceğim cevabın onu etkileyeceğini bilirdim, gülümseyip gülümsemeyeceği bana bağlıydı.

Ne diyebilirdim ki, evet... evet demekten başka? Evet, mutluydum. Evet, şanslıydım. Öyleydim zaten, doğru.

3

O sıralar kaç yaşlarındaydım? Belki altı ya da yedi. Kesin bir şey söyleyemiyorum, çünkü ondan öncesine dair net anılarım yok.

Tabitha'yı çok seviyordum. Güzel bir kadındı ama çok zayıftı. Benimle birlikte saatlerce oynardı. Kendi evimize benzeyen, içinde bir salon ve yemek odası, Martha'ların çalıştığı büyük bir mutfak ve çalışma masası ve kitap raflarıyla babanın odasının bulunduğu küçük bir bebek evimiz vardı. Babanın çalışma odasındaki raflar içi boş kitaplarla doluydu. Neden içleri boş diye sormuştum –o kitapların sayfalarında birtakım işaretler olmalıydı diye silik bir hatıra kalmıştı aklımda sanki– ama annem kitapların sadece bir dekorasyon olduğunu söylerdi, içine çiçek konan vazolar gibi.

Ne kadar çok yalan söylemek zorunda kalıyordu benim iyiliğim için! Benim güvende olmam için! Ama becerikliydi o konuda. Çok yaratıcı bir aklı vardı.

Bebek evinin ikinci katında çok güzel, büyük yatak odaları vardı, perdeleri, duvar kâğıtları, meyve ve çiçek süslü tablolarıyla. Üçüncü kattaki yatak odaları daha küçüktü. Evin toplam dört banyo-tuvaleti ve bir pudra odası vardı –neden "pudra odası" deniyordu ona? "Pudra" neydi? Bir de, içine çeşitli araç gerecin konduğu bir bodrum katı vardı.

Bir bebek evinde bulunması gereken tüm bebekler vardı

içinde: Komutan Eşleri'nin giydiği mavi renkli elbisesiyle bir anne bebek, tıpkı benimkiler gibi pembe, beyaz ve erik kırmızısı giysileri olan bir küçük kız bebeği, donuk yeşil renkli ve önlüklü kıyafetli Martha'lar, şoförlük yapan ve bahçedeki çimleri biçen kasketli bir İnanç Muhafızı, dış kapıda minyatür plastik tüfekleriyle nöbet tutan ve bizi korumak için içeriye kimseyi sokmayan iki tane Melek, ve tiril tiril Komutan üniformasıyla bir baba bebek. Baba çok konuşmazdı, ama genellikle etrafta aşağı yukarı gidip gelir ve yemek masasının başında otururdu. Martha'lar ona tepsi içinde bir şeyler getirirdi, sonra baba çalışma odasına gider ve kapısını kapatırdı.

Bebek evinin Komutan bebeği benim babama, yani Komutan Kyle'a benzerdi. Komutan Kyle bana gülümser ve uslu duruyor muyum diye sorardı. Sonra ortadan kaybolurdu. Tek farkı bebek evinde Komutan bebeğin çalışma odasında ne yaptığını görebiliyordum: Üstünde bir Kompü-konuş aletinin ve bir deste kâğıdın bulunduğu masasında otururdu. Ama gerçek babamın neler yaptığını bilemezdim, çünkü onun odasına girmem yasaktı.

Babamın orada çok önemli işler yaptığı söylenirdi –sadece erkeklerin yaptığı, kadınların anlayamayacakları kadar önemli işler. Kadınlar, beyinleri daha küçük olduğu için büyük şeyler düşünemezler, derdi Vidala Teyze, yani Din dersi öğretmenimiz. Bu, bir kediye dantel işlemeyi öğretmeye çalışmak gibi olurdu, demişti bir keresinde Elişleri öğretmenimiz Estée Teyze; biz de gülmüştük. Ne saçma, kedilerin parmakları bile yoktur!

Demek ki erkeklerin kafasının içinde parmak gibi bir şeyler vardı, ama kızların parmaklarına benzemeyen cinsten. Bu her şeyi açıklıyor demişti Vidala Teyze ve bize soracak başka bir soru kalmamıştı. Bunun üzerine Vidala Teyze'nin ağzı tık diye kapanmıştı, söylenebilecek başka sözler çıkmasın oradan diye. Ben, söylenebilecek başka sözler olduğunu

biliyordum, çünkü kedi-dantel benzetmesi bile doğru gelmiyordu bana. Kediler dantel işlemek istemezlerdi. Ve bizler de kedi değildik zaten.

Yasaklanan şeyler hayal gücüne açıktır. Bu yüzden, derdi Vidala Teyze, Havva Ana "Bilgelik Elması"nı yedi, çünkü hayal gücü fazla çalışıyordu. Dolayısıyla, bazı şeyleri bilmemek daha iyiydi. Yoksa çiçeğimizin yaprakları etrafa saçılırdı.

Bebek evimizin kutusundan çıkan minyatür oyuncakların arasında bir de kırmızı bir elbise ve yüzünü gizleyen beyaz bir başlık giymiş, karnı şişkin bir "Damızlık Kız" bebeği vardı. Ama annem, bizim evimizde bir Damızlık Kız'a ihtiyacımız olmadığını, çünkü bizim zaten bir çocuğumuz olduğunu –yani ben– insanların açgözlü olmamaları ve birden fazla küçük kız çocuğu istememeleri gerektiğini söylerdi. Bu yüzden o Damızlık Kız bebeğini bir kâğıda sarıp kutuya geri koymuştuk. Tabitha onu daha sonra başka birine, bizimki gibi harika bir bebek evine sahip olmayan başka bir küçük kıza verebileceğimi söylemişti, bir Damızlık Kız bebeğine ihtiyacı olabilecek birine...

Damızlık Kız bebeğini seve seve kutuya geri koymuştum, çünkü çevremde gördüğüm gerçek Damızlık Kızlar beni tedirgin ediyordu! Okulda sınıf gezilerine çıktığımızda, başımızda Teyzeler'le birlikte, çift sıra halinde yürüyüş yaparken yolda rastlardık bu kızlara. Bu sınıf gezilerinde kiliseleri ziyaret ederdik, ya da bir parka gidip halka oyunu oynardık veya küçük göletteki ördekleri seyrederdik. Daha sonra, beyaz elbiselerinizi giyip yüzünüze peçelerinizi takarak, insanların asıldığı veya evlendirildiği alanlara da gitmenize izin verilecek, derdi Estée Teyze, ama henüz bunları görecek kadar olgunlaşmamışız.

Gittiğimiz parklardan birinde salıncaklar vardı, ama giydiğimiz eteklikler rüzgârda savrulunca bacaklarımızı görecekleri için, salıncaklara binmemize izin verilmezdi. Bu öz-

gürlük ancak oğlan çocuklarına verilirdi; sadece onlar havalanıp uçabilir, sadece onlar coşup eğlenebilirdi.

Bugüne kadar hiç salıncağa binemedim. Hâlâ hayalini kurduğum şeylerden biridir.

Sınıfça uygun adım sokakta giderken, ellerinde alışveriş sepetleriyle ikişer ikişer yürüyen Damızlık Kızlar'ı görürdük. Onlar bize bakmazdı veya kısacık bir an, yandan bir bakış atarlardı. Bizim de onlara bakmamıza izin yoktu, çünkü derdi Estée Teyze, göz dikip bakmak saygısızlıktır. Sakat insanlara veya bizden "farklı" insanlara bakmak nasıl saygısızlıksa, öyle. Damızlık Kızlar hakkında soru sormamıza da izin yoktu.

"Yeterince büyüdüğünüz zaman bütün bunları öğreneceksiniz" derdi Vidala Teyze. *Bütün bunları*: Damızlık Kızlar *bütün bunların* bir parçasıydı. Yani kötü bir şeyin, zarar veren veya zarar görmüş bir şeyin, ki ikisi de aynı şey olabilirdi. Damızlık Kızlar bir zamanlar bizim gibi miydi, yani beyaz/pembe/erik kırmızısı elbiseler mi giyerdi onlar da? Sonra dikkatsiz davranmış ve bedenlerinin baştan çıkarıcı, ayartıcı taraflarını mı göstermişlerdi?

Artık bu Damızlık Kızlar'ın herhangi bir tarafını görmek zordu. Suratlarını bile doğru düzgün göremezdik, çünkü giydikleri kocaman beyaz başlıklar yüzlerini kapatıyordu. Hepsi birbirine benziyordu.

Bebek evimizde bir Teyze bebek de vardı. Ama onun yeri aslında bebek evinde değil, okulda veya Teyzeler'in yaşadığı söylenen Ardua Binası'ndaydı. Bebek evimizle oynarken, bu Teyze bebeği bodrum kilerine kilitlerdim, ki nazik bir davranış değildi bu, biliyorum. Teyze bebek kiler kapısını yumruklar ve "çıkarın beni buradan" diye haykırırdı. Ama küçük kız bebek ve ona yardım eden hizmetçi Martha bebek onun haykırışlarına aldırış etmez, hatta gülerlerdi.

Bu acımasız davranışı hatırlarken kendimden rahatsız

oluyorum, her ne kadar bu acımasızlığı sadece bir oyuncak bebeğe göstermiş olsam bile. Kişiliğimizin, ne yazık ki hiçbir zaman tamamen kurtulamadığım, intikamcı yönünü gösteriyor bu. Ama insan hayatının hesabını verirken, benim şimdi yapmaya çalıştığım gibi, hatalarını da, tüm diğer davranışlarını da vicdanlı ve dürüst bir şekilde anlatmalı. Yoksa hiç kimse aldığınız kararları neden aldığınızı anlayamaz.

Kendime karşı dürüst olmamı bana öğreten Tabitha olmuştu. Bu biraz ironik bir durumdu, söylediği onca yalanı düşünürsek... Ama haksızlık etmeyelim, Tabitha kendisi hakkında herhalde dürüsttü. İnanıyorum ki, o şartlar altında elinden geldiğince iyi bir insan olmaya çalışmıştı.

Her gece bana bir masal anlattıktan sonra, en sevdiğim oyuncak hayvanımla birlikte bizi yatağa yatırır ve üstümüzü örterdi. En sevdiğim oyuncağım bir balinaydı. Tanrı balinaları denizde oynamak için yaratmıştı ve o yüzden biz çocuklar balinalarla oynayabilirdik. Tabitha'yla uykudan önce dua ederdik.

Duamız, birlikte söylediğimiz bir şarkıydı:

Şimdi uykuya yatıyorum
Tanrıma ruhumu koruması için dua ediyorum
Eğer uyanmadan ölürsem
Tanrı'ya ruhumu alması için dua ediyorum.
Yatağımın çevresinde dört melek var
İkisi ayakucumda, ikisi yanı başımda
Biri beni izlemek, biri dua etmek için
Ve ikisi ruhumu uzaklara götürmek için.

Tabitha'nın çok güzel bir sesi vardı, gümüş bir flüt gibi. Hâlâ ara sıra, geceleri uykuya dalarken, onun şarkı söylediğini duyar gibi olurum.

Ama onun şarkısında beni rahatsız eden bazı şeyler var-

dı. Öncelikle, melekler. Bu meleklerin beyaz gecelikler giyen ve tüyleri olan melekler olması gerektiğini biliyordum. Ama ben onları böyle canlandırmıyordum hayalimde. Onları bizim Meleklerimiz gibi düşünüyordum, yani siyah üniformalarının üstüne beyaz kanatlar işlenmiş ve ellerinde tabancalar olan adamlar olarak. Böyle olunca, dört Meleğin, ellerinde tabancalarıyla, ben uyurken yatağımın kenarında durdukları düşüncesi hiç hoşuma gitmiyordu, çünkü onlar adamdı. Yatak örtümün kenarından sarkan ayaklarımı görseler mesela, ne olurdu? Bu manzara onların şehvetini uyandırmaz mıydı? Uyandırırdı, kesinlikle. İşte bu dört Melek benim huzurumu kaçırıyordu.

Ayrıca, uykudayken ölüm hakkında dua etmek de cesaretlendirici bir duygu değildi. Uykumda öleceğimi zannetmiyordum gerçi, ama ya ölseydim? Ruhum nasıl bir şeydi, yani meleklerin uzaklara götüreceği ruhum? Tabitha önemli olanın ruh olduğunu söylüyordu, beden öldüğü zaman bile ruh ölmez diyordu. Ona göre, bu rahatlatıcı bir düşünceydi güya.

Ama benim ruhum neye benziyordu? Ruhumu tıpkı kendime benzetiyordum, ama kendimin çok daha küçüğüne, bebek evimizdeki küçük kız kadar küçük birine. O, benim içimdeydi, yani Vidala Teyze'nin özenle korumamızı söylediği çok değerli hazine gibi bir şeydi. "Ruhunuzu kaybedebilirsiniz" derdi Vidala Teyze burnunu çekerek, "ruhunuz uçurumun kenarından yuvarlanır, hızla aşağı düşer, sonsuz derinlikte kaybolurken ateşler içinde yanmaya başlar, tıpkı şehvet düşkünü keçi-adamlar gibi." Böyle bir şeyin başıma gelmesini asla istemiyordum.

4

Birazdan anlatacağım bir sonraki dönemde, sekiz veya belki dokuz yaşımda olmalıydım. Olayları hatırlıyorum ama tam yaşımı hatırlayamıyorum. Takvim tarihlerini hatırlamak zor, zira takvim kullanmazdık o zamanlar. Ama elimden geldiğince hatırlamaya çalışarak devam edeceğim.

O zamanlar adım Agnes Jemima idi. Agnes "kuzu" demektir demişti annem Tabitha. Ve şu beyiti okurdu bir şiirden:

> Küçük kuzu, seni kim yarattı?
> Bilir misin seni kim yarattı?[1]

Şiirin devamı da vardı ama çoktan unuttum.

Jemima'ya gelince, bu, İncil'deki bir öyküden alınma bir isimdi. Jemima çok özel bir küçük kızdı, çünkü Tanrı, Jemima'nın babası Eyüp'ü sınamak için başına büyük bir talihsizlik vermişti. Eyüp'ün bütün çocukları öldürülmüştü. Bütün erkek ve kız evlatları öldürülmüştü! Ne zaman bu öyküyü duysam tüylerim ürperirdi. Eyüp kendini korkunç hissetmiş olmalıydı.

Ama adam sınavı geçmişti, çünkü Tanrı ona daha sonra başka çocuklar verdi –birkaç erkek ve üç kız evlat– böylece Eyüp yeniden mutlu oldu. Jemima bu kızlardan biriydi.

1. William Blake'in Masumiyet ve Tecrübe Şarkıları'nda yer alan "Kuzu" şiirinden. Çev. Selahattin Özpalabıyıklar. (ed. n.)

"Tanrı onu Eyüp'e bağışladı, tıpkı seni bana bağışladığı gibi" demişti annem.

"Sen de kötü talihli miydin" diye sormuştum, "beni seçmeden önce?"

"Evet" demişti gülümseyerek.

"Sen de sınavı geçtin mi?"

"Geçmiş olmalıyım" demişti annem. "Yoksa senin gibi harika bir kız evlat seçemezdim."

Bu hikâye beni memnun etmişti. Ama aradan bir zaman geçtikten sonra düşünmüştüm: Eyüp nasıl olur da Tanrı'nın, kendine yeni çocuklar vermesiyle avunabileceğini ve ölen çocuklarının bir önemi olmadığını düşünmesini beklerdi?

Okulda veya annemle birlikte olmadığım zamanlar, mutfakta vakit geçirmekten hoşlanırdım. Zaten annemle gitgide daha az vakit geçiriyordum, çünkü gün geçtikçe yukarıdaki odasında daha fazla yatar olmuştu, Martha'lar "dinleniyor" derlerdi. Mutfakta Martha'ların ekmek, kurabiye, pasta ve turta pişirmelerini, çorba ve güveç hazırlamalarını seyretmeyi severdim. Bütün Martha'lar "Martha" olarak bilinirdi, çünkü öyleydiler ve hepsi aynı giysiyi giyerlerdi. Ama her birinin bir ön ismi de vardı. Bizimkiler Vera, Rosa ve Zilla idi. Bizim üç Martha'mız vardı, çünkü babam çok önemli bir kişiydi. Benim en sevdiğim Zilla idi, çünkü çok yumuşak konuşurdu. Vera'nın kulak tırmalayıcı bir sesi vardı. Rosa ise asık suratlıydı, ama bu onun suçu değildi, suratı öyle yaratılmıştı ve diğer ikisinden daha yaşlıydı.

"Yardım edebilir miyim?" diye sorardım Martha'larımıza. O zaman bana oynamam için ekmek hamurundan parçalar verirlerdi. Ben hamurdan bir adam yapardım, onlar da fırında diğer yemeklerle birlikte pişirirlerdi bunu. Her zaman adam yapardım, asla hamurdan kadın yapmazdım, çünkü pişince onları yerdim, böylece adamlar üzerinde gizli bir gü-

cüm olduğunu düşünürdüm. Her ne kadar Vidala Teyze biz kızların erkeklerde arzu uyandırdığını söylese de, onlar üzerinde kurabiye adam yemekten başka bir gücüm olamayacağını anlıyordum gün geçtikçe.

"Bugün ekmeği baştan sona ben yapayım mı?" diye sordum Zilla'ya bir gün, kâsede malzemeleri karıştırmaya başlayacağı sırada. Onları ekmek pişirirken o kadar çok seyretmiştim ki, nasıl yapılacağını bildiğimden emindim.

"Zahmet etmene gerek yok" dedi Rosa, her zamankinden çok kaşlarını çatarak.

"Neden?" dedim.

Vera o kulak tırmalayıcı sesiyle güldü. "Çünkü bütün bunları senin için yapacak Martha'ların olacak ilerde" dedi, "senin için güzel, şişko bir koca seçtikleri zaman."

"Şişko olmayacak!" dedim. Şişko bir koca istemiyordum.

"Tabii ki olmayacak" dedi Zilla, "bu sadece lafın gelişi."

"Alışveriş yapmana da gerek kalmayacak" dedi Rosa. "Senin Martha yapacak o işi de. Veya bir Damızlık Kız yapacak, eğer ona ihtiyacın kalırsa ilerde."

"İhtiyacı kalmayabilir" dedi Vera. "Annesinin kim olduğunu düşünürsek..."

"Sus" dedi Zilla.

"Ne?" dedim, "ne olmuş anneme?" Annemle ilgili bir sır olduğunu hissediyordum bir süredir –devamlı *dinleniyor* demelerine bakılırsa– ve bu korkutuyordu beni.

"Sadece demek istedik ki, annenin de kendi bebeği olabilirdi" dedi Zilla, o rahatlatıcı ses tonuyla. "Dolayısıyla eminim ki senin de bebeğin olabilir. Bir bebeğin olsun isterdin, değil mi tatlım?"

"Evet" dedim, "ama ben koca istemiyorum. Onların iğrenç olduğunu düşünüyorum." Üçü birden güldüler.

"Hepsi değil" dedi Zilla. "Senin baban da bir koca." Bunun üzerine bir şey söyleyemedim.

"Sana iyi bir koca bulurlar, kesin" dedi Rosa. "Herhangi biri olmaz."

"Söz konusu ailenin gururu olunca, değerinden aşağı birine vermezler seni, hiç merak etme" dedi Vera.

Kocalar hakkında daha fazla düşünmek istemiyordum. "Ama ya çok istiyorsam?" dedim, "gerçekten ekmek yapmak istiyorsam?" Duygularım incinmişti, kendi aralarında kapanmış, beni dışarı atmışlardı sanki. "Eğer ekmeğimi kendim yapmak istiyorsam?" dedim.

"O zaman tabii ki senin Martha'ların, bunu yapmana izin vermek zorunda kalırlar" dedi Zilla. "Sen evinin hanımı olacaksın. Ama iş yapmaya kalkarsan Martha'lar sana küçümseyerek bakarlar. Onların hakkı olan işleri ellerinden aldığın için kızgınlık duyabilirler. Ev işlerini en iyi onlar bilir. Onların senin hakkında kötü düşünmelerini istemezsin, değil mi tatlım?"

"Kocan da hiç hoşlanmaz böyle bir durumdan" dedi Vera, hırçın bir kahkaha daha atarak. "Ev işleri ellere hiç iyi gelmez. Baksana benim ellerime!" Uzattığı parmakları yamru yumru, cildi kuru ve pürüzlü, tırnakları kırık döküktü; annemin, sihirli yüzüğü taşıdığı narin ve zarif ellerine hiç benzemiyordu. "Kaba işlerdir bunlar, ellere hiç iyi gelmez. Kocanın senin ellerinde hamur kokusu almasını da istemezsin herhalde."

"Veya çamaşır suyu kokusunu, çamaşır çitilemekten..." dedi Rosa.

"Senin dikiş nakış işleriyle uğraşmanı ister" dedi Vera.

"Veya kanaviçe işleri" dedi Rosa, sesinde alay vardı.

Nakış işlemek başarılı olduğum bir iş değildi. Gevşek ve dağınık dikişler atmakla eleştirilirdim okulda. "Kanaviçe işlemekten nefret ediyorum" dedim, "ekmek pişirmek istiyorum."

"Her zaman istediğimiz şeyleri yapamayabiliriz" dedi Zilla, tatlı tatlı, "sen bile..."

"Ve bazen nefret ettiğimiz işleri yapmak zorunda kalabiliriz" dedi Vera, "sen bile."

"O zaman yaptırmayın bana!" diye bağırdım, "çok kötüsünüz!" Ve mutfaktan kaçtım.

Ağlamaya başlamıştım. Annemi rahatsız etmemem söylenmiş olduğu halde, sessizce yukarı çıkıp odasına girdim. Mavi çiçeklerle süslü o güzel beyaz yorganının altında yatıyordu. Gözleri kapalıydı, ama benim geldiğimi duymuş olmalı ki, gözlerini açtı. Artık ne zaman onu görsem, gözleri daha büyük ve daha parlak görünüyordu.

"Ne oldu tatlım?" dedi bana.

Yorganın altına girdim ve ona iyice sokuldum. Annem çok sıcaktı.

"Bu haksızlık ama!" diye hıçkırdım. "Ben evlenmek istemiyorum. Neden evlenmek zorundayım ki?"

Çünkü bu senin görevindir demedi, Vidala Teyze'nin söyleyeceğinin aksine. Veya *Zamanı geldiğinde isteyeceksin* de demedi, Estée Teyze'nin söyleyeceğinin aksine. Hiçbir şey söylemedi önce. Konuşmak yerine bana sarıldı ve saçlarımı okşadı. Sonra;

"Seni nasıl seçtiğimi hatırla" dedi, "tüm diğer çocukların arasından."

Ama artık, "seçme" hikâyesine inanmayacak kadar büyümüştüm, kapısı kilitli şatoya, sihirli yüzüğe, kötü cadılara, kaçıp kurtulmaya inanmayacak kadar büyümüştüm. "Bu sadece bir masal" dedim. "Ben senin karnından doğdum, tıpkı başka bebeklerin doğduğu gibi." Bu sözümü onaylamadı. Hiçbir şey söylemedi. Neden bilmiyorum ama bu durum beni korkutuyordu.

"Söyle, senden doğdum, değil mi?" diye yalvardım. "Shunammite anlattı bana okulda. Bebekler karından doğarlar."

Annem bana daha sıkı sarıldı. "Ne olursa olsun" dedi bir süre sonra, "seni çok ama çok sevdiğimi daima hatırlamanı istiyorum."

5

Herhalde bundan sonra neler anlatacağımı tahmin etmişsinizdir. Hiç mutlu şeyler değil...

Annem ölüyordu. Bunu herkes biliyordu, ben hariç.

Bu gerçeği Shunammite'den öğrendim, benim en yakın arkadaşım olduğunu söyleyen Shunammite'den. Bizim bir "en yakın arkadaşa" sahip olmamıza izin verilmezdi. "Yakın/kapalı çevre kurmak doğru değildir" derdi Estée Teyze: "Diğer kızlar kendilerini dışlanmış hissederler. Biz hepimiz birbirimize yardım etmeliyiz ve böylece olabileceğimiz kadar mükemmel kızlar olmalıyız."

Vidala Teyze, "Yakın arkadaşların birbirleriyle fısıldaştığını, aralarında entrika çevirdiğini, gizli saklı şeyler paylaştığını ve bu gizli saklı şeylerin Tanrı'ya karşı itaatsizliği teşvik ettiğini, itaatsizliğin insanı isyana teşvik ettiğini, isyankâr kızların isyankâr kadınlara dönüştüğünü ve isyankâr bir kadının isyankâr bir erkekten bile daha kötü olduğunu, çünkü isyankâr erkeklerin vatan haini olduklarını, ama isyankâr kadınların zina işlediklerini" söylemişti sınıfta.

Bunun üzerine Becka elini kaldırıp, o fare gibi küçük sesiyle "Zina işleyen kadın nedir?" diye sormuştu. Sınıftaki tüm kızlar şaşırmıştık, çünkü Becka nadiren soru sorardı. Becka'nın babası, bizim babalarımız gibi bir Kumandan değildi. Onun babası sadece bir diş hekimiydi ama çok iyi bir

diş hekimiydi, bizim gibi tüm aileler ona giderdi; o yüzden Becka okulumuza kabul edilmişti. Ama böyle bile olsa, sınıftaki diğer kızlar ona üstünlük taslamaktan vazgeçmez ve Becka'nın kendilerine boyun eğmesini isterlerdi.

Becka benim yanımda oturuyordu; Shunammite onu bir omuz darbesiyle uzaklaştırmamışsa, her zaman benim yanımda oturmaya çalışırdı. Şimdi onun titrediğini hissediyordum. Vidala Teyze'nin Becka'yı terbiyesizlikle suçlayacağından ve cezalandıracağından korktum. Ama kimsenin, hatta Vidala Teyze'nin bile, Becka'yı terbiyesizlikle suçlaması hiç kolay değildi.

Shunammite benim üzerimden eğilip *Aptallaşma!* diye fısıldadı Becka'ya. Vidala Teyze gülümseyebileceği kadar gülümsedi ve Becka'nın bunu asla kişisel tecrübesiyle öğrenmemesini ümit ettiğini söyledi; çünkü zina yapan kadınlar ya taşlanarak ya da kafalarına bir çuval geçirilmiş olarak boyunlarından asılarak öldürülürlerdi. Estée Teyze, kızları gereksiz yere korkutmaya gerek yok dedi ve sonra gülümseyerek bizlerin kıymetli çiçekler olduğumuzu söyledi. "Kıymetli bir çiçeğin isyankâr olduğu hiç görülmüş müdür?" dedi.

Masumiyetimizin ifadesi olarak gözlerimizi elimizden geldiği kadar yuvarlayarak kafa salladık ona: Burada hiçbir isyankâr çiçek yoktu!

Shunammite'lerin evinde sadece bir tane Martha vardı, bizde ise üç tane, dolayısıyla benim babam onunkinden daha önemliydi. Şimdi anlıyorum ki benim bu yüzden en yakın arkadaşı olmamı istemişti. Shunammite kısa boylu, tıknaz bir kızdı. Kalın ve uzun saç örgülerini kıskanırdım, çünkü benim örgülerim daha kısa ve cılızdı. Siyah, gür kaşları onu olduğundan daha büyük gösterirdi. Kavgacı bir kızdı, ama sadece Teyzeler etrafta olmadığı zaman. Aramızda bir anlaşmazlık çıktığında her zaman haklı olduğunda ısrar ederdi. Eğer ona

karşı gelecek olsanız, ilk söylediğini tekrar ederdi ama daha yüksek sesle. Diğer kızlara karşı kaba davranırdı, özellikle Becka'ya; ve utanarak söyleyeyim ki Shunammite'a sözümü geçiremeyecek kadar zayıftım. Kendi yaşımdaki kızlarla ilişkilerimde zayıf bir kişiliğim vardı ama evdeki Martha'lar inatçı bir karakterim olduğunu söylerlerdi.

Bir gün, öğle yemeği sırasında "Annen ölüyor, değil mi?" diye fısıldadı Shunammite. "Hayır, ölmüyor!" diye geri fısıldadım, "sadece bir sağlık durumu var." Martha'larımız böyle söylüyordu: *annenin durumu*. Durumu yüzünden dinlenme ihtiyacı hissediyor ve öksürüyordu. Son zamanlarda Martha'lar onun odasına tepsiyle yemek taşıyorlardı, ama tepsideki yemekler hemen hemen hiç yenmemiş olarak geri dönüyordu.

Artık annemin yanına gitmeme pek az izin veriliyordu. Seyrek ziyaretlerimde odası yarı karanlık oluyordu. Annem anne gibi, yani bahçemizdeki zambak çiçeklerinin hafif ve tatlı kokusu gibi kokmuyordu artık. Sanki kirli ve ekşi kokulu bir yabancı, annemin yatağının altına girmiş saklanıyordu.

Mavi çiçek işlemeli yorganının altında yatan annemin yanına, yatağına oturur, sihirli yüzüğünü taktığı zayıf sol elini tutar ve "durumunun" ne zaman geçeceğini sorardım ona. Acısının bir an önce sona ermesi için dua ettiğini söylerdi. Bu benim moralimi düzeltirdi, demek ki yakında iyileşecekti. Sonra iyi bir kız oluyor muyum diye sorardı annem, mutlu muyum diye sorardı. Daima evet diye cevaplardım onu. O zaman elimi tutup sıkar ve birlikte dua etmemizi isterdi. Yatağının kenarında duran meleklerle ilgili şarkıyı söylerdik beraberce. O bitince bana teşekkür eder ve bugünlük bu kadar yeter derdi.

"Gerçekten ölüyor annen" diye fısıldadı yine Shunammite. "Durumu o işte. Ölüyor!"

"Doğru değil bu!" dedim, fısıltıdan yüksek bir sesle. "İyileşiyor. Acıları yakında geçecek. Bunun için dua ediyor."

"Kızlar" dedi Estée Teyze. "Yemek vakti ağızlarımızı sadece yemek yemek için kullanırız, aynı anda hem konuşup hem çiğneyemeyiz. Bu kadar nefis yemeklerimiz olduğu için ne kadar şanslıyız, değil mi?" Yumurtalı sandviç yiyorduk. Genelde severdim yumurtalı sandviçi ama o anda kokusu midemi bulandırmıştı.

Estée Teyze'nin dikkati başka yere çevrilince, "Bizim Martha'dan duydum bunu" diye fısıldadı Shunammite. Sizin Martha söylemiş ona. Yani doğru."

"Hangisi?" dedim. Bizim Martha'ların, annemin öleceği yalanını söyleyecek kadar sadakatsiz olduklarına inanamıyordum, asık suratlı Rosa'nın bile.

"Ne bileyim hangisi? Hepsi Martha işte" dedi Shunammite, uzun, kalın saç örgülerini arkaya savurarak.

O akşamüstü, Muhafızımız beni okuldan eve getirdiğinde, hemen mutfağa gittim. Zilla bir kek hamuru yoğuruyordu, Vera bir tavuğu parçalara ayırmakla meşguldü. Ocağın üstünde bir çorba tenceresi kaynamaktaydı: içine tavuğun fazlalıkları, bazı sebze parçaları ve kemik ilave edilmek üzere. Bizim Martha'larımız çok tutumluydu, hiçbir malzemeyi harcamazlardı.

Rosa büyük lavaboda bulaşıkları duruluyordu. Mutfakta bir bulaşık makinemiz de vardı ama Martha'lar, babamın Kumandanlar için evimizde verdiği yemekli davetlerin dışında bulaşık makinesini kullanmazlardı, çünkü çok fazla elektrik harcıyor, demişti Vera. Devamlı sözü edilen ama bir türlü başlamayan savaş yüzünden elektrik sıkıntısı yaşıyorduk. Bazen Martha'lar savaş söylentileri hakkında alaycı bir üslupla konuşurlardı, ama sadece kendi aralarında.

"Shunammite dedi ki, aranızdan biri onun Martha'sına annemin öleceğini söylemiş!" diye daldım mutfağa. "Hanginiz söyledi bunu? Yalan!"

Hepsi birden yaptıkları işleri bir anda bıraktılar. Sanki sihirli bir değnek sallayıp onları dondurmuştum: Zilla elindeki oklavadan çekti elini. Vera tavuğun boynunu kestiği kasap bıçağını elinden bıraktı. Rosa önündeki servis tabağı ve bulaşık beziyle donakaldı. Ve sonra birbirlerine baktılar.

"Bildiğini zannediyorduk" dedi Zilla, yumuşak bir sesle. "Annenin sana söylemiş olduğunu sanıyorduk."

"Veya babanın söylemiş olduğunu düşünmüştük" dedi Vera. Bu saçma bir düşünceydi, babam bana ne zaman söylemiş olabilirdi ki? O evde hiç bulunmuyordu son zamanlarda. Evde olsa bile, ya yemek salonunda kendi başına yemek yiyor, ya da çalışma odasında önemli işler yaparak vakit geçiriyordu.

"Çok üzgünüz" dedi Rosa, "Annen çok iyi bir kadındır."

"Örnek bir eştir o" dedi Vera. "Acılarına hiç şikâyet etmeden katlanıyor." O noktada artık mutfak masasının üzerine çökmüş, ellerimi yüzüme kapatmış, hüngür hüngür ağlıyordum.

"Üstümüze gönderilen acı ve felaketleri metanetle karşılamalıyız" dedi Zilla. "Ümit etmekten vazgeçmemeliyiz."

"Neyi ümit etmeliyiz ki?" diye düşündüm. Ümit edecek ne kalmıştı? Önümde görebildiğim tek şey, kayıp ve karanlıktı...

Annem iki gece sonra öldü. Ama ben ancak ertesi sabah öğrendim. Anneme kızgındım, ölümcül hasta olduğu için ve bunu bana söylemediği için. Gerçi bir bakıma söylemişti, acılarının bir an önce dinmesi için ettiği duaların karşılık bulmasını istediğini. Ve duaları sonunda kabul edilmişti.

Kızgınlığım geçtiğinde, içimden bir parça kopmuş gibi oldu, kalbimin bir parçası da annemle birlikte ölmüştü. Yatağının kenarında durduğunu söylediği dört meleğin gerçek olmasını diledim, o şarkıdaki gibi annemi koruduklarını ve ruhunu uzaklara götürmelerini ümit ettim. Onu kucaklayıp altın bir bulutun içinde çok yükseklere taşıdıklarını gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. Ama gerçekten inanamıyordum buna.

III

İlahi

6

Dün gece yatağa girmeden önce saçlarımı, artık geriye ne kadarı kaldıysa, çözerken, yıllar önce Teyzelerimize verdiğim vaazlardan birini hatırladım. Kibir, kendini beğenmişlik ve gösterişi eleştiren bir vaazdı, çünkü ne kadar kınarsak kınayalım kibir ve gösteriş merakı yine de vardı insanlarda. "Hayat saç demek değildir" demiştim, yarı şaka yarı ciddi. Doğruydu bu, ama saçın hayat demek olduğu da doğruydu. İnsan bedeninin yaşam alevidir saçlar. Bu alev zayıfladıkça beden de küçülür, eriyip gider. Bir zamanlar tepemde topuz yapacak kadar bol saçım vardı, topuz yapmak moda olduğu zamanlar. Ama artık saçlarım Ardua Binası'nda yediğimiz yemekler gibi olmuştu: az ve zayıf. Yaşam alevim azalıyor, her ne kadar bu azalma etrafımdaki bazı insanların istediğinden daha yavaş, ama fark ettiklerinden daha hızlı oluyorsa da.

Aynadaki görüntüme baktım. Aynayı icat eden her kimse, pek azımıza iyilik yapmıştır, nasıl göründüğümüzü bilmediğimiz zamanlar daha mutlu olmalıydık. Daha kötü de görünebilirdim, dedim kendi kendime. Yüzümde herhangi bir zayıflık belirtisi yok. Cildimin sert dokusu, bana karakter veren çenemdeki ben, tanıdık çizgilerim yerli yerinde duruyor. Hiçbir zaman koket bir güzel olmadım, ama bir zamanlar gösterişli ve çekiciydim. Artık öyle değilim. En fazla *heybetliyim* denebilir.

Sonum nasıl olacak, merak ediyorum. İhtiyarlığa derece derece, yavaş ve yumuşak bir geçiş yapabilecek miyim? Heykelim gibi, şerefli ve saygın bir şekilde yaşlanabilecek miyim? Yoksa ülkedeki rejimle birlikte ben de alaşağı mı edileceğim? Taştan kopyam yıkılıp yerlerde sürüklenecek mi, yoksa geçmişten kalan garip bir hatıra eşyası gibi satılacak mı? Bir bahçe süslemesi mi olacak ya da tiksintiyle bakılan değersiz bir taş parçası mı?

Yoksa bir canavar olarak gösterilip yargılanacak mıyım? Ve ardından bir idam mangasının önünde infaz edilip, herkes görsün diye bir sokak lambası direğine mi asılacağım? Gözü dönmüş bir güruh tarafından parçalanıp, kafam bir kazığa geçirilip, kalabalıkların neşeli çığlıkları ve alayları eşliğinde sokaklarda gezdirilecek miyim? Bunun için yeterince öfke uyandırdım insanlarda.

Şimdi hâlâ seçme şansım var. Ölüp ölmemek için değil elbette, ama ne zaman ve nasılı seçmek için. Bu da bir çeşit özgürlük değil mi?

Ah, bir de kendimle birlikte kimleri götüreceğimi seçebilirim. Zaten listemi hazırladım bile.

Sevgili okuyucum, beni nasıl yargılıyor olabileceğinin gayet iyi farkındayım, yani eğer şöhretim benim önüme geçtiyse ve sen kim olduğumu veya bir zamanlar kim olduğumu deşifre edebildiysen.

Günümüzde ben bir efsaneyim, canlıdan daha canlı ve ölüden daha ölüyüm. Okullarda, okula gidebilecek kadar şanslı kızların sınıflarında duvara asılan çerçevelenmiş bir kafayım, sertçe gülümseyen, sessizce azarlayan. Martha'ların küçük çocukları korkutmak için kullandıkları bir öcüyüm –*yaramazlık yaparsan, Lydia Teyze gelir, seni götürür!* Aynı zamanda, örnek alınacak bir ahlaki kusursuzluk modeliyim – *Lydia Teyze şimdi ne yapmanı isterdi?* Ve hayali bir sorgula-

maya başkanlık eden bir yargıç veya hakemim –*Lydia Teyze bu durumda ne derdi?*

Güçle büyüyüp şişmiştim, doğru. Ama aynı zamanda şekilsiz veya şekilden şekle giren, bulanık bir kimlik haline geldim. Her yerdeyim ve hiçbir yerde değilim: Kumandanlar'ın gözünde bile tedirgin edici bir gölgeyim. Aslıma nasıl dönebilirim? Nasıl normal boyutuma küçülebilirim, sıradan bir kadın boyutuna?

Ama belki bunun için artık çok geç. İlk adımı atarsınız, sonra bunun sonuçlarından kurtulmak için bir adım daha atarsınız. Bizim çağımız gibi bir zamanda sadece iki yön vardır gidecek: Ya yukarı, ya baş aşağı.

Bugün 21 Mart'tan sonraki ilk dolunay gecesi. Dünyanın başka yerlerinde kuzular kurban edilip yeniliyor; paskalya yumurtaları da öyle, kimsenin hatırlamadığı neolitik çağın bereket tanrıçalarıyla ilgili hikâyeler adına tüketiliyor.

Biz burada, Ardua Binası'nda kurbanlık kuzu eti yemiyoruz, ama paskalya yumurtası geleneğini sürdürüyoruz. Bu özel günün şerefine yumurtaları boyamalarına izin verdim, bebek pembesi ve bebek mavisi renklerine. Akşam yemeği için yemekhanede toplanan Teyzeler'in ve Teyze Adayları'nın ("Niyaz Edenler" de deriz onlara) bu kutlamaya nasıl sevindiklerini anlatamam! Gündelik yemek rejimimiz monotondur, o yüzden ufak tefek değişiklikler memnuniyetle karşılanır, her ne kadar bu sadece bir renk değişikliği olsa da.

Pastel renkli yumurtalar kâseler içinde getirilip hayranlıkla seyredildikten sonra, küçük ve yavan yemeğimize girişmeden önce, İnayet Duamızı okumaya başladım –*bize sunulan bu yemeği kutsa Tanrım, ve bizi doğru yoldan çıkartma...* Sonra İlkbahar Gündönümü Şükran Duasına geçtim:

Günler ilkbahara dönerken, kalplerimiz de açılsın; kızlarımızı kutsa Tanrım, Eşlerimizi kutsa, Teyzelerimizi ve Niyaz Edenler'i kutsa, sınırlarımızın ötesine misyonumuzu götüren İnci Kızlarımızı kutsa. Ve Babamızın İnayeti günahkâr Damızlık Kız Kardeşlerimizin üstüne olsun, bedenlerini feda ederek ve doğum yaparak günahlarından kurtulmalarını sağla Tanrım.

Hain annesi tarafından Kanada'ya kaçırılan ve oradaki tanrısız insanlar tarafından gizlenen Nicole Bebeği kutsa, onun temsil ettiği ve düşük ahlaklı insanlar tarafından yetiştirilmeye mahkûm edilmiş tüm diğer masum çocukları kutsa. Düşüncelerimiz ve dualarımız onlarla. Nicole Bebeğimiz bize geri dönsün; dua edelim, Tanrının inayeti onu bize bağışlasın.

Per Ardua Cum Estrus.[2] Amin.

Bu kadar lastikli bir laf icat ettiğim için kendimden pek memnunum. *Ardua* "zorluk" anlamına mı geliyor, yoksa "doğum sancısı" mı demek? *Estrus* hormonlarla ilgili bir kelime mi, yoksa putperestlik çağlarında yapılan ilkbahar ayinlerine bir gönderme mi? Ardua'nın kadınları bunların cevabını bilmez, zaten merak da etmezler. Doğru kelimeleri doğru sırayla tekrarlamaları yeterlidir. Böylece güvence içinde olurlar.

Bir de Nicole Bebek var. Onun aramıza dönmesi için dua ederken, tüm gözler arkamdaki duvarda asılı olan resmine odaklandı. Nicole Bebek çok kullanışlıdır, imanlıları coşturur, düşmanlarımıza karşı nefreti kışkırtır, vatanımız Gilead'a ihanet edebilecek olası düşmanlara ve asla güvenilmemesi gereken Damızlık Kızlar'ın hilekârlıklarına ve kurnazlıklarına karşı dikkat çeker. Ama onun kullanışlılığı bu kadarla bitmemeli diye düşünüyordum: Eğer Nicole Bebek buraya dönüp ellerime düşse, onun çok parlak bir geleceği olabilir.

"Niyaz Edenler", yani Teyze Adaylarımız tarafından uyum

2. Per Ardua Cum Estrus: Latince "Zorluk ve Doğurganlık için" anlamında. (ç. n.)

içinde söylenen ilahinin sonuna yaklaşırken kafamda bu düşünceler vardı. Sesleri saf ve duruydu. Hepimiz huşu içinde dinledik. Sen ne düşünürsen düşün, sevgili okuyucum, Gilead'da da güzellikler vardı. Niye olmasındı ki? Hepimiz insandık önünde sonunda.

Bunları anlatırken, kendimiz hakkında geçmiş zaman kipinde konuştuğumu fark ettim.

Söylediğimiz bir ilahi melodisiydi, ama sözlerini biz uydurmuştuk:

"Onun Gözlerinde" gerçeğin ışıkları parlıyor
Biz bütün günahları görüyoruz;
Giderken de, gelirken de sana itaat edeceğiz.
Her kalbin içindeki o gizli kötülüğü çekip çıkartacağız,
Dualarımızda ve gözyaşlarımızda Takdiri İlahi'ye boyun eğiyoruz.
İtaat etmeye yemin ediyoruz, biat etmeye söz veriyoruz,
Yolumuzdan sapmayacağız!
Zorlu görevlerimizde elbirliğiyle çalışacağız,
Hizmet etmeye ant içiyoruz.
Tüm başıboş düşünceleri, tüm dünyevi zevkleri terk ediyoruz,
Özümüzden vazgeçip, hayatımızı başkaları için hiçleştirmeye yemin ediyoruz.

Çok banal ve sevimsiz sözler, değil mi? Öyle ve hepsini ben yazdım. Ama bu tür ilahiler şiir olsun diye yazılmaz. Bunları şarkı şeklinde söyleyen insanlara, eğer doğru yoldan saparlarsa, başlarına neler geleceğini hatırlatmak için yazılır. Biz burada, Ardua Binası'nda yaşayanlar, birbirimizin hatalarını affetmeyiz.

İlahilerin söylenmesinin ardından, neşeli bir ruh haliyle yumurtalarımızı yemeye başladık. Elizabeth Teyze'nin hakkı olandan bir fazla yumurta aldığını not ettim kafama. He-

lena Teyze ise hakkı olandan bir eksik yumurta almıştı, bunu yaparken herkesin gözüne sokarak. Vidala Teyze'ye gelince, burnunu peçetesine sümkürürken, kızarmış gözlerini oradan oraya dolaştırıyordu, sonra benim üzerimde odaklandı. Neydi planladığım, ne hesaplar dönüyordu kafamda diye düşünüyor olmalıydı. Ne işler peşindeyim diye tetikteydi.

Bu küçük paskalya kutlamamızdan sonra, Hildegard Kütüphenesi'ne gece ziyaretini yaptım yine, Ay ışığının aydınlattığı sessiz patika yolda, kendi heykelimin gölgesinin önünden geçerek... Kütüphanenin gece nöbetçisini selamlayarak içeri girdim. "Genel Konular" bölümünde üç "Teyze Adayı" yeni edindikleri okuma-yazma becerilerini geliştirmeye çalışıyorlardı. Ancak daha yüksek bir yetkiye ve izne sahip olanların girebildiği Okuma Odası'ndan geçerek ilerledim. Okuma Odası'nda, kilitli kara kutuların içinde, gizemli enerjilerini karanlıkta yayan İncil kitapları bulunurdu sadece.

Sonra kilitli bir kapıyı açtım ve Soy ve Şecere Arşivleri Dosyaları'nın bulunduğu bölüme doğru yürüdüm. Kimin kiminle hem resmi olarak hem de soy sop ilişkisi içinde bulunduğunu kayda geçmek çok önemlidir: Damızlık Kızlar Sistemi'ne göre, bir karı-koca çiftin çocuğu biyolojik olarak seçkin annesine, hatta resmi babasına bile ait olmayabilir; çünkü çaresiz kalmış bir Damızlık Kız, doğurduğu bebeğin herhangi bir erkekten olduğunu iddia edebilir. Bu bilgileri biz Teyzeler'in bilmesi şarttır, zira ensestin, yani yakın akraba ile cinsel ilişkinin önlenmesi gerekir. Zira şimdiden, istenmeyen kadar çok sayıda "Gayri Bebek" doğmuştu Gilead'da. Ardua Binası'ndaki biz yöneticilerin bu bilgileri dikkatle muhafaza etmesi bir görevdir: Arşivler, Ardua Binası'nın can damarıdır.

Sonunda kütüphanenin derinliklerindeki özel, gizli odama vardım: Yasaklanmış Dünya Edebiyatı bölümüne. Kitaplığın

kendi düzenlediğim raflarında, kendi seçtiğim ve benden daha düşük rütbeli Teyzeler'e yasaklanmış olan kitaplar diziliydi: *Jane Eyre, Anna Karenina, Tess, Kayıp Cennet, Kızların ve Kadınların Yaşamları* gibi. Teyze Adayları'na (yani "Niyaz Edenler"e) sunulsaydı, ne büyük bir ahlaki panik yaratırdı bu kitaplar! Bu rafların arasında sadece çok az sayıda insanın erişimine açık olan bir dizi dosya da tutuyorum; onlarda Gilead'ın gizli tarihi var! Her şeyin içinden altın çıkacak değildir, ama çıkanlar parayla ilgisi olmayan yollarla bile olsa kâra dönüştürülebilir: Bilgi güç demektir, özellikle onur kırıcı bilgiler! Ben bu gerçeği anlayan ve fırsatını bulduğunda kullanan ilk insan değilim; dünyadaki bütün istihbarat örgütleri bunu yapar, sürekli.

Yazmaya yeni başladığım dosyayı gizlediğim yerden, "Müstehcen Kitaplar" diye etiketlenmiş, Kardinal Newman'ın *Apologia Pro Vita Sua (Bir Yaşamın Savunulması)* adlı kitabının içine oyduğum dikdörtgen bir kesikten çıkarttım. O ciltli, kalın kitabı kimse okumuyor artık; Katoliklik şimdilerde kabul görmeyen, hatta neredeyse voodoo büyücülüğüyle eş tutulan bir inanç sayıldığı için, kimsenin aklına gelmez onun içine bakmak. Ama ola ki keşfedilse, kafama kurşun yemem işten bile olmaz! Vaktinden erken sıkılan bir kurşun, zira henüz gitmeye hiç hazır değilim... Ve eğer gitme zamanım gelirse bir gün, kurşun sesinden çok daha büyük bir gürültü çıkartarak gitmeye kararlıyım.

Elyazmalarımın başlığını dikkatle seçtim, zira burada yaptığım, hayatımı savunmaktan başka bir şey değil, sürdürmeye mecbur olduğum hayatımı, çünkü bundan başka bir yaşam seçme şansım yoktu. Bir zamanlar, günümüzdeki rejim henüz kurulmamışken, yaşamımı savunmak zorunda kalacağım hiç aklıma gelmezdi. Gerek görmezdim. Ben bir aile hukuku yargıcıydım. Bu mevkii, on yıllarca süren çalışmalarımla ve çetin zorluklarla mücadele ederek elde etmiş, mes-

leki yükselişimi bileğimin hakkıyla kazanmıştım. Ve görevimi elimden geldiğince adilce ve tarafsızlıkla sürdürüyordum. Mesleğimin sınırlarının elverdiğince dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için çalışıyordum. Hayır kurumlarına desteklerde bulunuyor, hem genel hem yerel seçimlerde oyumu kullanıyor, değerli fikirleri savunuyordum. Ahlaklı bir yaşam sürdürdüğümü düşünüyor, doğruluğumun ve iyi ahlakımın er veya geç takdir edileceğini zannediyordum.

Ama bu konuda ve daha birçok konuda ne kadar yanıldığımı tutuklandığım gün anladım.

IV

“Eskiden Sevilmiş Giysiler” Dükkânı

7

Bu yara izini daima taşıyacağımı söylüyorlar, ama şimdi daha iyiyim; evet, bunu yapabilecek kadar güçlüyüm artık. Tüm bu hikâyeye nasıl karıştığımı anlatmamı istemiştin. Anlatmaya çalışacağım, gerçi nereden başlayacağımı kestirmekte zorlanıyorum.

Doğum günümden, daha doğrusu o zamanlar doğum günüm zannettiğim günün hemen öncesinden başlayayım. Neil ve Melanie bana bu konuda yalan söylemişlerdi. Bunu çok iyi niyetle yapmışlardı kuşkusuz, ama gerçeği ilk öğrendiğimde çok kızmıştım onlara. Fakat öfkemi sürdürmem zordu, çünkü öğrendiğimde onlar artık yaşamıyordu. Ölmüş insanlara öfkelenebilirsiniz, ama öfkenizin nedenini onlarla tartışamazsınız, sadece kendi duygu ve düşüncelerinizi bilebilirsiniz. Sonuçta hem kızgındım, hem suçlu hissediyordum kendimi, çünkü onlar bir cinayete kurban gitmişlerdi ve ölmelerinin benim suçum olduğunu düşünüyordum.

On altı yaşıma basmak üzereydim. On altı yaşın beni en heyecanlandıran yönü, sürücü ehliyeti almaya hak kazanacak olmamdı. Doğum günü partisi vermek için artık fazla yaşlı olduğumu düşünüyordum. Ama Melanie bana her yıl bir doğum günü pastası ve dondurma alırdı, ve çocukken çok sevdiğim ama artık utandırıcı bulduğum "Daisy, Daisy, bana doğruyu söyle" şarkısını söylerdi. O gün de pastamı ve vanil-

yalı dondurmamı aldım, ama onları yemem mümkün olmadı –o an geldiğinde Melanie artık yoktu.

O doğum günümde kimliğimin sahte olduğunu keşfettim. Ama sihirbazların yaptığı türden bir sahtekârlık değildi bu; kimliğim taklit bir antika nesne gibiydi. Bir amaç uğruna yapılmış bir düzmecilik ürünüydüm. Sanki dünmüş gibi geliyor, ama o zaman henüz çok gençtim –artık genç değilim. Bir yüzün değişmesi ne kadar kısa sürüyor, ahşabı oyar gibi oy, bırak sertleşsin. Gündüz rüyası görür gibi bakan o saf ve şaşkın gözlü kız değilim artık. Keskinleştim, yoğunlaştım, sınırlandım.

Melanie ile Neil benim anne-babamdı. "Eskiden Sevilmiş Giysiler" isimli bir dükkân işletiyorlardı. Kullanılmış giysiler satan bir dükkândı bu; ama Melanie "eskiden sevilmiş giysiler" adını vermişti ona, çünkü derdi ki, kullanılmış demek istismar edilmiş demektir. Dükkânın tabelasında pembe renkli, gülümseyen bir fino köpeği resmi vardı; fırfırlı bir elbise giydirilmiş, başında pembe bir fiyonk ve kolunda alışveriş çantası taşıyan bir köpek. Resmin altında italik harflerle yazılmış "*Hiç Bilemezsiniz!*" diye bir slogan vardı. Demek istenen şuydu: Bu giysiler o kadar iyi durumdaydı ki kullanılmış olduklarını asla anlayamazdınız. Ama bu doğru değildi, giysilerin çoğu dökuntü şeylerdi.

Melanie "Eskiden Sevilmiş Giysiler" dükkânını büyükannesinden miras almıştı. Fino köpekli tabelanın da eski moda olduğunu biliyordu ama insanlar onu görmeye alışmıştı, şimdi değiştirmeye kalkmak saygısızlık olur, derdi.

Dükkânımız Queen West Caddesi üzerindeydi. Eskiden tekstil ürünleri, düğme, elbise süsü, ucuz keten kumaş, hepsi aynı fiyata/indirimli eşyalar satan dükkânlar bulunurdu bu cadde üzerinde. Ama gitgide değer kazanmaya başlamıştı semt: Organik yiyecekler ve adil-ticaret ürünleri satan kafeler, ünlü markaların outlet'leri, ve seçkin butikler açılıyor-

du bir bir. Gelişmelere ayak uyduran Melanie, dükkânımızın vitrinine *Giyilebilir Sanat* diye bir poster asmıştı. Ama dükkânın içinde tıklım tıkış sunulan giysilerin hiçbirine "giyilebilir sanat" diyemezdiniz. Bir köşede belki "tasarım" denebilecek cinsten giysiler satılıyordu ama dükkândaki hiçbir şey pahalı veya seçkin değildi. Her şey vardı ve her türlü insan girip çıkardı; genci, yaşlısı, ucuz giysiler bulmaya veya sadece bakmaya gelenler vs. Almaya değil, satmaya gelenler de olurdu; garaj satışlarında buldukları tişörtleri birkaç dolara satmaya çalışan sokak insanları gibi örneğin.

Melanie giriş katında çalışırdı. Her zaman parlak renkli elbiseler giyerdi, turuncular ve cart pembeler vb. Çünkü, derdi, böyle renkler pozitif ve enerjik bir atmosfer yaratır. Zaten o Çingene ruhlu bir kadındı. Her zaman canlı ve güler yüzlüydü, ama araklamaya kalkan insanlara karşı uyanıktı. Dükkânı kapattıktan sonra, giysileri sınıflandırarak ayrı ayrı paketlerdi: Bunlar hayır kurumlarına gidecek, bunlar paçavra olacak, bunlar Giyilebilir Sanat köşesine ayrılacak vs. Bu ayıklamaları yaparken müzikallerden şarkılar söylerdi kendi kendine, çok eskilerin müzikallerinden. En sevdiği parçalar "Ah, ne güzel bir sabah" ve "Fırtınanın içinden yürürken sen"di. Melanie'nin şarkı söylemesi sinirime dokunurdu. Bu yüzden pişmanım şimdi.

Bazen bunalırdı, etrafta çok fazla kumaş olduğu zaman, okyanus dalgaları gibi üstüne gelip kendisini boğacakmış gibi hissederdi. Kaşmir! Kim otuz yıllık bir kaşmir giysi almak isterdi ki? Kaşmir, Melanie'nin aksine, yıllandıkça değerlenen bir şey değildi!

Neil'in kırlaşmaya başlayan ve kırpmayı genellikle unuttuğu bir sakalı ve az miktarda saçı vardı. İşadamına benzemezdi, ama işin "para tarafını" o idare ederdi: Faturalar, muhasebe kayıtları, vergiler vs. Ofisi, lastik kaplı merdivenle çıkılan ikinci kattaydı. Bir bilgisayarı, dosya dolabı ve ka-

sası vardı, ama bunların dışında pek ofise benzemezdi odası. Alt kattaki dükkân kadar kalabalık ve sıkış tıkıştı, çünkü Neil obje biriktirmekten hoşlanırdı. Elle kurularak çalışan müzik kutuları vardı ve birçok değişik saatler, elle çevrilerek çalışan eski hesap makineleri, yerde yürüyen veya zıplayan plastik oyuncaklar –ayıcıklar, kurbağalar ve takma dişler. Kimsenin artık kullanmadığı, renkli slaytlar gösteren bir slayt projektörü ve birçok fotoğraf makinesi vardı –Neil antika fotoğraf makinelerini severdi. "Bunların bazıları, şimdi kullanılan makinelerden çok daha iyi fotoğraf çeker" derdi. Dolabının bir rafı fotoğraf makineleriyle doluydu.

Bir keresinde kasanın kapısını açık bırakmıştı, ben de içine bir göz atmıştım. Beklediğimin aksine, deste deste paralar yoktu kasada, sadece metal-cam karışık minik bir nesne vardı. Bu da zıplayan takma dişler gibi bir oyuncak olmalı diye düşünmüştüm. Ama neresinden kurulacağını bulamamıştım ve çok eski göründüğü için dokunmaya çekinmiştim.

"Oynayabilir miyim onunla?" diye sordum Neil'e.

"Neyle oynayabilir misin?"

"Kasadaki oyuncakla."

"Bugün değil" dedi gülümseyerek. "Belki biraz daha büyüyünce." Sonra kasanın kapısını kapattı, ben de o tuhaf küçük oyuncağı tamamen unuttum, ta ki zamanı gelince onu hatırlayıp, ne olduğunu anlayıncaya kadar.

Neil bu değişik nesneleri tamir etmeye çalışırdı ama çoğunlukla başaramazdı, çünkü gerekli yedek parçaları bulamazdı. Böylece nesneler oldukları yerde kalır, Melanie'nin deyimiyle "toz toplarlardı." Neil herhangi bir şeyi atmaktan nefret ederdi.

Ofisinin duvarlarında bazı eski posterler asılıydı: Geçmiş bir savaştan kalma GEVŞEK AĞIZLAR GEMİLERİ BATIRIR posteri; tulum giymiş ve kadınların da bomba yapabileceğini göstermek için pazılarını şişirmiş bir kadın –o da eski

savaştan kalmaydı; kırmızı-siyah zemin üzerinde bir bayrak sallayan adam –Neil onun Rusya'nın Rusya olmadığı zamanlardan kaldığını söylemişti. Bunlar, Neil'in Winnipeg'de yaşamış olan büyük-büyükbabasından miras kalmıştı kendisine. Winnipeg hakkında, çok soğuk olması dışında, hiçbir şey bilmiyordum.

"Eskiden Sevilmiş Giysiler" dükkânını küçükken çok severdim, içi hazinelerle dolu bir mağara gibiydi. Tek başıma Neil'in ofisinde kalmama izin yoktu, çünkü eşyalara "dokunabilir" ve kırabilirdim. Ama kurgulu oyuncaklarla, müzik kutularıyla, hesap makineleriyle, gözetim altında olmak şartıyla oynayabilirdim. Ama fotoğraf makineleriyle değil, çünkü onlar çok değerliydi, hem zaten içlerinde film olmadığı için oynamanın bir anlamı olmazdı.

Evimiz dükkânın üstünde değildi. Epey uzakta, hem eski bungalov tipi evlerin hem daha yeni, bungalovların yıkılıp yerine daha büyük konutların yapıldığı bir semtteydi. Bizim evimiz bungalov değildi –iki katlıydı, üst katta yatak odaları vardı, ama oldukça eskiydi. Sarı tuğlalı, çok sıradan bir evdi. İkinci bir defa bakmanıza neden olacak hiçbir özelliği yoktu. Şimdi geriye bakıp düşününce, bilhassa böyle olmasının istendiğini tahmin ediyorum.

8

Cumartesi ve pazar günleri "Eskiden Sevilmiş Giysiler"de çok vakit geçirirdim, çünkü Melanie evde yalnız kalmamı istemezdi. On iki yaşımdan itibaren "Niye?" diye sorar olmuştum. Çünkü, derdi Melanie, ya bir yangın çıksa? Hem zaten çocukları evde yalnız bırakmak kanunen yasaktı. "Ama ben çocuk değilim ki" diye tartışmaya başlardım o zaman. Melanie içini çekip kimin çocuk, kimin yetişkin olduğunu gerçekten bilmediğimi söylerdi. Çocuklar büyük bir sorumluluktur, büyüdüğün zaman anlayacaksın, derdi. Sonra da "Öf, başımı ağrıtıyorsun" derdi ve arabaya binip dükkâna giderdik.

Dükkânda yardım etmeme izin vardı –tişörtleri bedenlerine göre ayırır, fiyat etiketlerini yapıştırır, temizlenecek ya da atılacak olanları bir kenara koyardım. Bunları yapmaktan hoşlanırdım, arkadaki bir köşede bir masaya oturur, hafif naftalin kokuları arasında dükkâna girip çıkan insanları seyrederdim.

Gelen herkes müşteri değildi. Bazıları tuvaletimizi kullanmak isteyen sokak insanlarıydı. Melanie, eğer onları tanıyorsa, izin verirdi, özellikle kış aylarında. Sık sık gelen yaşlıca bir adam vardı. Melanie'den aldığı tüvit paltolar ve örgü yelekler giyerdi. On üç yaşıma yaklaşırken, adamı korkutucu bulmaya başlamıştım; okulda pedofiller hakkında bir program görüyorduk o sıralar. Adamın ismi George'du.

"George'un tuvaleti kullanmasına izin vermemelisin" dedim Melanie'ye, "o bir sapık."

"Daisy, çok ayıp!" dedi Melanie, "Nerden çıkardın bunu?" Evde, mutfaktaydık o sırada.

"Öyle işte" dedim. "Sürekli etrafta dolaşıyor. Dükkânın hemen önünde para isteyerek insanları rahatsız ediyor. Ayrıca, senin peşinde dolaşıyor." Benim peşimde, demeliydim, o zaman annemin ciddi ölçüde telaşlanmasını sağlayabilirdim, ama doğru değildi bu. George bana dikkat etmezdi bile.

Melanie güldü ve "Hayır, o sapık değil" dedi. Melanie'nin saftirik olduğuna karar verdim. Ebeveynlerin her şeyi bilen insanlardan, aniden hiçbir şey bilmeyen insanlara dönüştüğünü düşünmeye başladığım yaştaydım.

Bizim dükkâna sık sık girip çıkan biri daha vardı, ama o sokak insanı değildi. Kırk yaşlarında, belki de elliye yakın bir kadındı; yaşlı insanların yaşını tam kestiremiyordum. Genellikle siyah bir deri ceket, siyah jean pantalon ve ağır çizmeler giyerdi. Uzun siyah saçlarını sıkıca arkaya toplar ve hiç makyaj yapmazdı. Motosikletli insanlara benzerdi, ama gerçek bir motosikletçiye değil de, motosiklet reklamlarındaki insanlara. O bir müşteri değildi –arka kapıdan girer ve hayır kurumları için giysi toplardı. Melanie ikisinin eski arkadaş olduklarını, o yüzden Ada'yı kıramadığını söylerdi. Zaten Ada'ya dükkânda satılması zor olan giysileri veriyordu, bunların işe yaradığını görmek iyi bir şey, derdi.

Ada benim gözüme hiç de hayırsever bir insan gibi gözükmüyordu. Yumuşak ve güler yüzlü değildi. Suratı zayıf ve kemikliydi. Uzun ve sert adımlarla yürürdü. Dükkânda hiçbir zaman fazla kalmaz ama birkaç kutu giysi toplamadan çıkmazdı. Bu kutuları dükkânın arkasındaki geçitte park ettiği arabasına istiflerdi, o gün hangi arabayla gelmişse. Oturduğum yerden arabaları görebiliyordum. Daima farklı bir arabayla gelirdi.

"Eskiden Sevilmiş Giysiler"e gelip de hiçbir şey satın almayan üçüncü bir tür insan daha vardı. Bunlar uzun, gümüş renkli elbiseler ve geniş kenarlı şapkalar giyen, kendilerine İnci Kızlar diyen ve Gilead için Tanrı adına görev yapan misyonerler olduklarını söyleyen genç kadınlardı. George'dan bile daha tedirgin ediciydiler. Şehir merkezinde dolaşır, sokak insanlarıyla konuşur, dükkânlara girer çıkar, insanlara musallat olurlardı. Bazı kişiler onlara kaba davranırdı ama Melanie değil; kaba davranmak bir işe yaramaz, derdi Melanie.

Daima ikişer ikişer gezerdi bu İnci Kızlar. Boyunlarına inci bir kolye takar ve bol bol gülümserlerdi, ama gerçek gülümseme değildi onlarınki. Temiz sokakların, mutlu çocukların ve gündoğumu resimlerinin basılı olduğu broşürler verirlerdi Melanie'ye. İnsanları Gilead'a çekeceği düşünülen sloganlar yer alırdı bu broşürlerde: "Günahkâr mısınız? Tanrı yine de affeder sizi!", "Evsiz misiniz? Gilead'da daima sizin için bir ev vardır."

Bir de Nicole Bebek'le ilgili bir broşür olurdu, en az bir tane. "Nicole Bebeği geri verin!", "Nicole Bebek Gilead'a aittir!" Okulda Nicole Bebek hakkında bir belgesel film gösterilmişti, annesi bir Damızlık Kız'dı ve bebeği Nicole'ü Gilead'dan kaçırmıştı. Nicole Bebeğin babası yüksek rütbeli, süper-kötü bir Gilead Kumandanı'ydı; bu yüzden muazzam bir gürültü kopmuş, bebeğin derhal Gilead'a iade edilerek yasal ebeveynlerine verilmesi talep edilmişti. Kanada hükümeti önce ayak sürümüş, sonra yelkenleri indirip, Nicole Bebeğin bulunması için elinden gelen her şeyi yapacağını açıklamıştı. Ancak bu arada Nicole sırlara karışmış ve bir daha bulunamamıştı.

Nicole artık Gilead için bir poster bebeği olmuştu. İnci Kızlar'ın dağıttığı her broşürde aynı fotoğrafı vardı. Sıradan, herhangi bir bebeğe benziyordu. Ama Gilead'da adeta bir azize haline gelmiş, demişti sınıf öğretmenimiz. O, bizim için de bir ikona olmuştu: Kanada'da ne zaman Gilead aleyhinde bir

protesto yürüyüşü yapılsa, onun resimleri taşınıyor ve NICOLE BEBEK! ÖZGÜRLÜĞÜN SEMBOLÜ! BİZİM NICOLE BEBEĞİMİZ ÖZGÜRLÜĞÜN YOLUNU GÖSTERİYOR! gibi sloganlar atılıyordu. Sanki bir bebek herhangi bir şeyin yolunu gösterebilirmiş gibi, diye düşünürdüm kendimce.

Onun hakkında bir ödev hazırlamak zorunda kaldığım için Nicole Bebek'ten hiç hoşlanmamıştım. Her iki tarafın da onu bir futbol topu gibi kullandığını, geri verilirse iki tarafın da çok mutlu olacağını söyleyen bir şeyler yazmıştım ödev kâğıdımda ve C notu almıştım. Öğretmenimiz çok katı olduğumu, başkalarının duygularına ve haklarına saygı göstermeyi öğrenmem gerektiğini söylemişti. Ben de, "Gilead'dakiler de insan, onların da duygularına ve haklarına saygı gösterilmeli, değil mi?" demiştim. Bunun üzerine öğretmenin tepesi atmış ve "Büyümen gerek!" diye azarlamıştı beni. Haklıydı belki, onu bilhassa kızdırmak istemiştim, çünkü aldığım C notuna bozulmuştum.

İnci Kızlar ne zaman gelse, Melanie verdikleri broşürleri alıyor ve onları tezgâhın üstünde tutacağına söz veriyordu. Bazen kalan eski broşürleri iade ediyordu İnci Kızlar'a, zira eskilerini başka ülkelerde kullanılmak üzere topluyorlardı.

On dört yaşımı sürerken, bir gün "Niye yapıyorsun bunu?" diye sormuştum Melanie'ye; politikayla daha fazla ilgilenmeye başlamıştım o sıralar. "Neil bizim ateist olduğumuzu söylüyor. Ama sen bu kızları yüreklendiriyorsun." Gilead üzerine üç belgesel görmüştük okulda, feci, ama çok feci bir yerdi; kadınların çalışma ve araba kullanma hakkı yoktu; Damızlık Kızlar, inekler gibi zorla çiftleştiriliyor ve hamile bırakılıyordu, inekler bile daha şanslıydı. Kim Gilead'ın tarafında olabilirdi ki, eğer canavar değilse? Hele kadınlar! "Neden onlara ne kadar kötü olduklarını söylemiyorsun?" diye çemkirmiştim.

"Onlarla tartışmanın hiçbir faydası olmaz" demişti Melanie, "onlar fanatik!"

"O zaman ben söylerim!" İnsanların, özellikle yetişkinlerin probleminin ne olduğunu iyi bildiğimi düşünürdüm o zamanlar. Onları yola getirebileceğimi zannederdim. İnci Kızlar yaşça benden bile büyüktüler, yani çocuk değillerdi; nasıl böyle saçmalıklara inanıyorlardı?

"Hayır" dedi Melanie, oldukça sert bir sesle. "Arka tarafta kal. Onlarla konuşmanı istemiyorum."

"Ama neden? Başa çıkmak..."

"Senin yaşındaki kızları kandırarak Gilead'a götürmeye çalışıyorlar. Kızlara ve kadınlara yardım ettiklerini söyleyeceklerdir. Senin idealistliğine hitap etmeye çalışacaklardır."

"Asla kanmam bunlara!" dedim öfkeyle. "Lanet olası bir beyin özürlü değilim!" Melanie ve Neil'in yanında küfürlü konuşmamaya dikkat ederdim, ama bazen ağzımdan kaçırıyordum işte.

"Lazımlık ağzınla konuşma" dedi Melanie, "kötü bir izlenim bırakıyor."

"Özür dilerim" dedim, "ama ben geri zekâlı değilim."

"Tabii ki değilsin" dedi Melanie, "ama bırak, uğraşma onlarla. Broşürleri aldığım zaman gidiyorlar zaten."

"Taktıkları inciler gerçek mi?"

"Sahte" dedi Melanie. "Her şeyleri sahtedir."

9

Benim için yaptığı her şeye rağmen, Melanie'nin bana uzak bir kokusu vardı. Ziyarete gittiğim, tanıdık olmayan bir evde, misafir kullansın diye çıkartılan çiçek aromalı sabunlar gibi kokardı Melanie. Demek istediğim, anne gibi kokmazdı.

Daha küçükken okul kütüphanesinde en sevdiğim kitaplardan biri, bir kurt sürüsünün içine düşen adamın öyküsünü anlatıyordu. Bu adam hiç yıkanamıyordu, çünkü yıkanırsa üstündeki kurt kokusu silinecek ve kurtlar onu aralarına almayacaklardı artık. Melanie ile benim ise, ortak bir anne-evlat kokusuna ihtiyacımız var gibiydi, bizi birleştirecek, birbirimize yaklaştıracak bir şeye, bir kokuya... Ama bu hiçbir zaman olmadı. Bedenen hiçbir zaman birbirimize fazla sokulmazdık.

Ayrıca, Melanie ve Neil başka çocukların anne-babalarına benzemezdi. Benim yanımda çok dikkatli davranırlardı, sanki kırılacak bir şeymişim gibi. Sanki ben çok kıymetli bir kediymişim, onlar da kedi bakıcılarıymış gibi. Kendi kediniz varsa eğer, onun doğal sahibi gibi hissedersiniz, ona garanti gözüyle bakarsınız ve rastgele davranırsınız yanında. Ama başkasının kedisiyse iş değişir; onu kaybederseniz kendinizi tamamen farklı bir şekilde suçlu hissedersiniz.

Başka bir şey daha: Okuldaki çocukların hepsinin kendi fo-

toğrafları olurdu –düzinelerce fotoğrafları... Anne-babaları çocuklarının her anını belgelemişlerdi. Bazılarının doğum anında çekilmiş fotoğrafları bile vardı, okula getirip göstermişlerdi. Ben bu doğum resimlerini çok itici bulurdum –yanlara açılmış kocaman bacaklar, kan ve bacakların arasından çıkmış küçük bir kafa! Ve bebeklik fotoğrafları, yüzlercesi. Bu bebekler, yüzlerine tutulmuş bir fotoğraf makinesi olmadan, "haydi bir daha, bir daha yap" diyen anne-babaları olmadan geğirmesini bile bilmiyorlar gibiydi. Sanki hayatlarını iki kere, –bir kez gerçekten, bir kez de fotoğraf çekimi için– yaşamışlardı.

Benim hayatımda ise bunlar hiç olmamıştı. Neil'in antika fotoğraf makineleri koleksiyonu havalıydı, ama evimizde işe yarayan, gerçekten resim çeken bir fotoğraf makinesi hiç olmamıştı. Melanie, bebeklik fotoğraflarımın hepsinin bir yangın sırasında yandığını söylemişti. Bu açıklamaya ancak bir geri zekâlı inanırdı, ben de inandım.

Şimdi yaptığım başka bir aptallığı ve onun sonuçlarını anlatacağım. Davranışımdan ötürü gurur duymuyorum, geriye dönüp baktığımda ne kadar budalalık ettiğimi anlıyorum. Ama o zaman bunu fark edememiştim.

Doğum günümden bir hafta önce, Gilead'la ilgili bir protesto yürüyüşü düzenlenmişti. Gilead'da kısa bir süre önce gerçekleştirilen infazların görüntüleri Kanada'ya gizlice sokulmuştu; bu filmler haber programlarında gösteriliyordu. Dine aykırı inançları yüzünden apostasi ile (dinden sapmayla) suçlanıp asılarak idam edilen kadınlarla ve bebeklerini Gilead'dan kaçırmaya çalışan, ki onların kanunlarına göre vatan hainliği idi bu, kadınlarla ilgili filmler. Okuldaki son sınıflara bu protesto gösterisine katılma izni verilmişti, "Sosyal Bilinçlenme" dersi kapsamında.

Pankartlar hazırlamıştık: GILEAD İLE TİCARETE HAYIR! GILEAD KADINLARI İÇİN ADALET! NICOLE BEBEK BİZİM YOL GÖSTEREN YILDIZIMIZDIR! Bazı öğrenciler ye-

şil renkli pankartlar da hazırlamışlardı, orman yangınlarını ve kavrulan kuşları, balıkları ve insanları gösteren fotoğrafların eşliğinde: GILEAD İKLİMBİLİMİNİN İNKÂRCISIDIR! GILEAD BİZİM CAYIR CAYIR YANMAMIZI İSTİYOR! Bazı öğretmenlerimiz ve gönüllü anne-babalar da bizimle beraber katılacaktı protesto yürüyüşüne, başımıza bir şey gelmesin diye. Ben heyecanlıydım, çünkü bu benim ilk protesto yürüyüşüm olacaktı. Ama Neil ve Melanie "gidemezsin" dediler!

"Nedenmiş?" dedim. "Herkes gidecek!"

"Kesinlikle olmaz" dedi Neil.

"Sen daima ilkelerimizi savunmamız gerektiğini söylersin halbuki!" dedim.

"O başka" dedi Neil. "Bu güvenli bir durum değil, Daisy."

"Hayat zaten güvenli değildir, kendin söylersin bunu. Neyse, zaten birçok öğretmen de katılacak bu yürüyüşe. Derslerin bir parçası bu, eğer katılmazsam notum kırılır!" Bu son kısım doğru değildi, ama Neil ve Melanie her zaman iyi notlar almamı istediği için öyle demiştim.

"Belki gidebilir" dedi Melanie. "Eğer Ada'ya yanında olması için rica edersek..."

"Ben bebek değilim, bebek bakıcısına ihtiyacım yok" dedim.

"Sen hayal mi görüyorsun?" dedi Neil, Melanie'ye. "Orası habercilerle kaynıyor olacak! TV haberlerinde hepsi yayınlanacak!" Saçlarını çekiştirmeye başlamıştı, ne kadar saçı kaldıysa –çok endişeli olduğunun göstergesiydi bu.

"İşte, *mesele* tam da bu!" dedim. Protesto yürüyüşünde taşıyacağımız posterlerden birini ben kendim hazırlamıştım; kocaman kırmızı harflerle, bir kurukafanın üzerine şunları yazmıştım: GILEAD=AKLIN ÖLDÜĞÜ YER. "Bütün amacımız, medya haberlerinde görünmek zaten!" dedim.

Melanie ellerini kulaklarına bastırdı. "Başım ağrımaya başladı. Neil doğru söylüyor. Hayır. Gitmeyeceksin. Akşamüstünü benimle birlikte dükkânda geçireceksin, konu kapanmıştır."

"İyi, hapsedin beni o zaman!" diye bağırdım. Ayağımı yere vurup odama çıktım, arkamdan kapıyı çarparak kapattım. Beni engelleyemezlerdi.

Gittiğim okulun ismi Wyle Ortaokulu idi. Adını eski bir heykeltıraştan alıyordu, fotoğrafı okulun giriş holünde asılıydı. Bu okul, yaratıcılığı teşvik eden bir kurumdu, Melanie'ye göre. Neil, "Demokratik özgürlüklerin ve bireysel düşünce kavramının anlaşılmasına yardım eden bir okul" diye eklerdi. Bu yüzden beni bu okula gönderdiklerini söylemişlerdi. Gerçi özel okul sistemine karşıydılar genelde, ama devlet okullarının standardı o kadar düşüktü ki, hepimiz sistemi iyileştirmek, geliştirmek için çalışmalıyız, derlerdi. Öte yandan, benim okul önünde bir uyuşturucu satıcısı tarafından bıçaklanma ihtimalimi düşününce, ödleri kopardı. Şimdi düşünüyorum da Wyle Ortaokulu'nu aslında başka bir nedenle seçmişlerdi. Wyle, ders devamlılığını çok sıkı takip eden bir okuldu, okulu kırmak imkânsız gibiydi. Melanie ve Neil de benim nerede olduğumu her zaman bilmek isterlerdi.

Wyle Okulu'nu sevmezdim, ama nefret de etmezdim. Gerçek yaşamıma kavuşuncaya kadar geçmem gereken bir yol gibiydi okul. Gerçek yaşamımın ne olacağını ise yakında anlayacaktım... Bir süre öncesine kadar veteriner olmayı düşünüyordum, ama o hayalim artık çocukça gelmeye başlamıştı. Sonra cerrah olmayı düşündüm, ama okulda gösterilen bir ameliyat videosunu seyredince midem bulanmıştı. Okuldaki başka bazı öğrenciler şarkıcı veya moda tasarımcısı, ya da başka bir yaratıcı meslek sahibi olmak istiyorlardı. Ama ben sanat özürlüydüm, müzikal yeteneğim yoktu ve el sanatlarında fazlasıyla beceriksizdim.

Okulda bazı arkadaşlarım vardı, dedikoduyu seven kızlar, ev ödevlerimizi paylaştığımız arkadaşlarım, birkaç tane ondan ve bundan. Aldığım notların, zekâmdan daha düşük ol-

duğumu göstermesine dikkat ederdim, zira sınıfta öne çıkmak istemezdim. Dolayısıyla, ev ödevlerimin sınıf arkadaşlarım arasında fazla bir ticari alışveriş değeri yoktu. Ama beden eğitimi ve spor derslerinde başarılıydım –özellikle yüksek atlama ve hız gerektiren sporlarda, örneğin basketbolda. Bu beni takım oyunlarında popüler bir öğrenci yapmıştı. Ama okul dışında çok kısıtlı bir yaşantım vardı, çünkü Neil ile Melanie ürkek ve pimpirikli ebeveynlerdi. Alışveriş merkezlerine gitmeme izin yoktu, çünkü oralarda uyuşturucu bağımlıları kol geziyordu; parklarda sapık adamlar dolaşıyordu Melanie ve Neil'e göre. Dolayısıyla sosyal hayatım sıfırdı! Bana izin verilmesini mümkün kılacak yaşa gelmeyi bekliyordum. Neil'in bizim evdeki sihirli kelimesi *Hayır*'dı.

Ama bu sefer boyun eğmeyecektim! Ne olursa olsun, bu protesto yürüyüşüne ben de katılacaktım. Okulumuz, bizi miting alanına götürecek birkaç otobüs ayarlamıştı. Bu arada Melanie ve Neil, okul müdürünü arayıp, protesto gösterisine gitmemi yasakladıklarını söylemişlerdi. Müdür de, okulda kalmam gerektiğini iletmişti bana. Ben de onu, "Tabii, hiç problem değil, okulda kalırım, Melanie'nin gelip beni almasını beklerim" diyerek rahatlatmıştım. Bizi mitinge götürecek otobüsün şoförlerine öğrencilerin isimleri verilmişti, ama onlar kimin kim olduğunu bilemezdi (kimliklerimiz fotoğraflı değildi); öğretmenlerimiz ile öğrenci ebeveynleri ise kimin gitmesine izin verildiğinin, kimin verilmediğinin farkında değildi, dikkat etmiyorlardı. Ben de şöyle yaptım: Protesto yürüyüşüne katılmasına izin verilen ama kendisi katılmak istemeyen basketbol takımımdan bir arkadaşımın kimliğini aldım ve o kimliği göstererek otobüse bindim, kendimden çok hoşnut bir halde...

10

Protesto yürüyüşü başlarda çok heyecan vericiydi. Şehir merkezinde, Legislature binasının (Yasama Meclisi'nin) önünde başlamıştı. Ama buna "yürüyüş" denemezdi pek, çünkü kimse bir yerlere yürüyemiyordu, zira aşırı kalabalıktık. Konuşmalar yapılıyor, nutuklar atılıyordu. Gilead Kolonilerinde, radyasyonla ölümcül olarak kirlenmiş bölgelerde ölüleri toplamaya çalışırken ölen bir kadının Kanadalı akrabası, kölelerden sağlanan işgücü hakkında bir konuşma yaptı. "Gilead'ın Milli Topraklarında İşlenen Soykırımdan Geriye Kalanlar" grubunun lideri, Kuzey Dakota'ya zor gücüyle sürülen insanların başına gelenleri anlattı: İnsanlar ne yiyecek, ne içecekleri olmadan, koyun gibi, dikenli tellerle çevrili, kimsenin yaşamadığı hayalet kasabalara sürüldü; binlerce insan öldü; binlercesi kış soğuğunda hayatlarını tehlikeye atarak, yürüyerek kuzeyde Kanada sınırına ulaşmaya çalıştı, diye anlattı ve soğuktan donmuş, kararmış bir elin parmaklarını gösterdi fotoğrafta.

Sonra, SanctuCare'den (Sığınak'tan), yani Gilead'dan kaçan kadınlar için korunak sağlayan mülteci örgütünden bir sözcü bebekleri ellerinden alınan kadınlar hakkında konuştu; bu uygulamanın ne kadar acımasız olduğunu, eğer kadınlar bebeklerini geri almaya çalışırlarsa Tanrı'ya karşı gelmekle suçlandıklarını anlattı. Söylevlerin hepsini duyamı-

yordum, çünkü hoparlör sistemi zaman zaman kesiliyordu, ama anlatılmak istenenler açıktı. Etrafta çok sayıda Nicole Bebek posterleri vardı: GILEAD'IN TÜM BEBEKLERİ, NICOLE BEBEK'TİR!

Derken, bizim okul grubumuz bağıra çağıra sloganlar atmaya başladık ve hazırlamış olduğumuz posterleri kaldırdık. Başka gruplar da kendi dövizlerini açtılar: GILEAD FAŞİSTLERİ KAHROLSUN! GILEAD KURBANLARINA SIĞINMA HAKKI! gibi. Tam bu sırada, bir grup karşı-eylemci, kendi pankartlarıyla çıktı ortaya: SINIRLARI KAPATIN! GILEAD, SEN KENDİ SÜRTÜKLERİNİ VE OROSPU ÇOCUKLARINI KENDİNE SAKLA, BİZDE ONLARDAN YETERİNCE VAR! İSTİLAYI DURDURUN! AYAKTAKIMI, KENDİ EVİNE DÖN! Bu karşı-protestocular arasında, gümüş renkli elbiseleri ve inci kolyeleriyle, İnci Kızlar'dan bir grup da vardı –BEBEK HIRSIZLARINA ÖLÜM! NICOLE BEBEĞİ GERİ VERİN! yazan posterler taşıyorlardı. Bizim taraftaki insanlar onlara yumurta fırlattılar; yumurtalar hedefini bulduğunda sevinç çığlıkları attılar. Ama İnci Kızlar buz gibi gülümsemelerini hep sürdürdüler.

Derken, bir itiş kakış ve koşuşturma başladı. Siyahlar giyinmiş ve yüzlerini maskeyle gizlemiş bir grup insan, dükkân vitrinlerini taşlamaya başladı. Sonra birden, zırhlı üniformaları içindeki ayaklanma polisleri belirdi, nerden çıktıklarını anlayamamıştık. Önlerinde tuttukları kalkanlarına vura vura ilerliyor ve karşılarına çıkan herkesi –çocuklar dahil– copluyorlardı.

Ben o ana kadar pek keyifli ve mutluydum, ama şimdi korkmuştum! Bir an önce oradan kurtulmak istedim, ama ortalık o kadar kalabalıktı ki kaçmak imkânsız gibiydi. Sınıfımdaki diğer çocukları kaybetmiştim ve kalabalık panik içindeydi şimdi. İnsanlar bir o tarafa, bir bu tarafa dalga dalga sürükleniyor, bağırıyor, çığlık atıyorlardı. Birden mideme

bir darbe yedim, bir dirsek darbesiydi sanırım. Nefes nefese kalmıştım, gözlerimde yaşlar birikti.

"Buradan gel" dedi arkamdan sert bir ses! Ada'nın sesiydi bu. Yakamdan tuttu ve arkasından sürükledi beni. Yolu nasıl açtı bilmiyorum, herhalde sağa sola tekmeler savurmuştu. Derken, ayaklanmanın gerçekleştiği meydanın arkasında kalan bir sokakta bulduk kendimizi, daha sonra televizyon haberlerinde böyle söylenecekti: Ayaklanma. Haberlerde yaşadıklarımızın filmini seyrettiğimde şöyle düşünmüştüm: Bir ayaklanmanın ortasında olmak, denizde boğulmak gibi bir duygu... Daha önce denizde hiç boğulmamıştım, ama o ayrı.

"Melanie burada olabileceğini söyledi" dedi Ada. "Şimdi eve götürüyorum seni."

"Hayır, ama..." dedim. Çok korktuğumu itiraf etmek istemiyordum.

"Şimdi. Hemen şimdi!" dedi Ada, "aması maması yok."

O akşam, kendimi TV haberlerinde izledim. Elimde bir pankart, bağırıyordum! Neil ile Melanie'nin bana çok kızgın olacaklarını düşünmüştüm. Ama değillerdi. Sadece çok endişeliydiler. "Neden yaptın bunu?" dedi Neil. "Ne dediğimizi duymadın mı?"

"Sen her zaman, insanların haksızlıklara başkaldırması gerektiğini söylerdin" dedim. "Okulda da aynı şeyi söylüyorlar." Evet, sınırımı aştığımı biliyordum, ama hâlâ özür dilemeye niyetli değildim.

"Şimdi ne yapmalıyız, bundan sonraki adım ne olmalı?" dedi Melanie, ama bunu bana değil, Neil'e sordu. Hemen arkasından bana dmnüp, "Daisy, bana bir bardak soğuk su getirir misin? Buzdolabında buz olacak" diye ekledi.

"Çok kötü olmayabilir" dedi Neil.

"Bunu göze alamayız" dedi Melanie. "Harekete geçme-

miz gerek, dünkü gibi. Ada'yı arayacağım, bize bir kamyonet ayarlayabilir."

"Geçebileceğimiz, hazırda yeni bir pozisyon yok. Henüz yapabileceğimiz..."

Elimde bir bardak suyla oturma odasına döndüğümde, "Neler olup bitiyor?" diye sordum.

"Senin ev ödevin yok mu?" dedi Neil.

11

Üç gün sonra "Eskiden Sevilmiş Giysiler" dükkânına hırsız girdi. Dükkânın bir alarm sistemi vardı ama polisler daha varmadan hırsızlar girip çıkmıştı bile. Hırsızlar para bulamamışlardı, çünkü Melanie dükkânda para tutmazdı. Ama "Giyilebilir Sanat" giysilerinden bazılarını almışlar ve Neil'in ofisini talan etmişlerdi, dosyalar yerlere saçılmıştı. Neil'in koleksiyon parçalarından bazılarını da götürmüşlerdi –birkaç tane saat, eski fotoğraf makineleri ve kurgulu antika palyaço oyuncağı. Yangın da çıkarmışlardı, ama amatörce, dolayısıyla kolayca söndürüldü.

Polisler geldi ve Neil ile Melanie'ye düşmanlarınız var mı, diye sordular. Hayır, yok dedi, Neil ve Melanie. Ve "zarar yok" diye eklediler, herhalde uyuşturucu parası bulmaya çalışan sokak insanlarıydı. Ama ikisinin de hayli canı sıkılmıştı, çünkü benim duymamı istemedikleri şeyler konuşurkenki gibi bir halleri vardı.

"Fotoğraf makinesini götürmüşler" diyordu Neil, ben mutfağa girerken.

"Hangi fotoğraf makinesini?" diye sordum.

"Oh, eski bir fotoğraf makinesi işte" dedi Neil, saçını çekiştirerek, "ama nadir bulunan bir parçaydı."

Ondan sonra Neil ve Melanie gitgide daha sinirli ve endişeli oldular. Neil dükkân için yeni bir alarm sistemi sipa-

riş etti. Melanie başka bir eve taşınmaktan söz etti ama ben sorular sormaya başlayınca "Canım, öylesine söyledim" diye geçiştirdi. Neil, hırsızlıkla ilgili *bir zarar görmedik* dedi. Ama bunu birkaç kez tekrarlayınca, ne gibi bir zarar görebileceğimizi merak etmeye başladım, en sevdiği fotoğraf makinesinin çalınmış olması dışında.

Hırsızlığın ertesi günü, Melanie ile Neil'i evde televizyon seyrederken buldum. Genelde seyretmezlerdi, ama televizyon her zaman açık olurdu. Bu sefer dikkatle izliyorlardı. Haberde adı "Adrianna Teyze" olarak geçen bir İnci Kız, kendisi gibi arkadaşlarıyla birlikte kiraladığı apartman dairesinde ölü bulunmuştu. Gümüş renkli kemeri boğazına dolanmış olarak kapı tokmağına bağlanmıştı. Adli tıp uzmanı, kadının birkaç gün önce öldürülmüş olduğunu söyledi. Apartmandaki başka bir daire sahibi kokuyu fark edip polise haber vermişti. Polis, ölümün intihar sonucunda gerçekleştiğini açıkladı, kendi kendini bu şekilde boğmak sık görülen bir yöntemmiş!

Ölen İnci Kız'ın bir fotoğrafı yayınlanmıştı. Onu dikkatle inceledim: İnci Kızlar'ı, birörnek giyindikleri için, birbirinden ayırt etmek bazen zor olurdu, ama bu kadını hatırlamıştım, kısa bir süre önce bizim dükkâna gelmiş, broşürlerini vermişti. Birlikte gezdiği, haberde "Sally Teyze" diye adı geçen arkadaşı kayıptı, bulunamıyordu. Onun da fotoğrafı vardı, polis görenlerin rapor etmesini istiyordu. Gilead Konsolosluğu henüz bir açıklama yapmamıştı.

"Bu korkunç" dedi Neil, Melanie'ye. "Zavallı kızcağız. Bir felaket bu."

"Neden?" dedim ben. "İnci Kızlar Gilead için çalışıyor. Bizden nefret ediyorlar. Bunu herkes biliyor."

İkisi birden dönüp bana baktılar. O bakışı nasıl anlatsam? Perişan bir ifade vardı yüzlerinde. Çok şaşırmıştım. Neden bu kadar önemsiyorlardı bu olayı?

Asıl kötü olay doğum günümde gerçekleşti. Sabah her şey normalmiş gibi başlamıştı. Uyandım, yeşil ekose forma eteğimi giydim –Wyle okulunda forma giydiğimizi söylemiş miydim? Yeşil çoraplarımı ve bağcıklı siyah ayakkabılarımı giydim, kuralların gerektirdiği gibi saçlarımı atkuyruğu şeklinde topladım –dağınık saçla okula gelmek yasaktı– ve aşağı indim.

Melanie mutfakta, ortadaki granit kaplı masanın yanındaydı. Bu granit masanın yerine, okul kafeteryasındaki gibi üstü geridönüşümlü şeffaf malzemeyle kaplı bir mutfak tezgâhımız olmasını tercih ederdim; okuldaki tezgâhın altından bazı nesneler görünürdü, örneğin bir rakun iskeleti vardı birinde; böylece dikkatimizi onlara verip oyalanmış olurduk.

Evde yemeklerimizi çoğunlukla mutfak masasında yerdik. Bir yemek odamız ve orada da yemek masamız vardı. O masa akşam yemeği davetleri içindi güya, ama bizim evde hiç yemek daveti veya parti verilmezdi. Onun yerine, anne-babamın sürdürdüğü değişik sosyal çalışmaların tartışıldığı toplantılar yapılırdı bu masanın etrafında. Önceki akşam yine birileri gelmişti, masanın üstünde kahve fincanları ile içinde kraker ve pörsümüş üzümler bulunan bir tabak duruyordu hâlâ. Akşam gelenlerin kim olduklarını görmemiştim, çünkü yukarda odamda kalmıştım, önceki gün yaptığım yanlışın –her ne ise o– sonuçlarından kaçmaya çalışıyordum. Ama belli ki, basit bir itaatsizlikten çok daha büyük bir kabahat işlemiştim.

Mutfağa girdim ve masaya oturdum. Melanie'nin arkası dönüktü, pencereden dışarı bakıyordu. Mutfak penceresinden ön bahçemiz görünürdü; beton saksılarda biberiye bitkilerimiz, masa ve sandalyeleriyle bir verandamız vardı. Pencereden sokağın bir köşesi de görünürdü.

"Günaydın" dedim. Melanie yerinden sıçradı.

"Oh, Daisy, geldiğini duymadım!" dedi, "doğum günün kutlu olsun, tatlı on altı yaşın hoş gelsin!"

Neil ben evden çıkıncaya kadar kahvaltıya inmedi. Yukar-

da telefonda konuşuyordu. Doğum günümü kutlamaya gelmediği için biraz kırılmıştım, ama fazla değil. O her zaman çok dalgın bir adamdı, alışmıştım.

Her zamanki gibi Melanie götürdü beni okula, arabasıyla. Benim otobüse binmemi istemezdi, otobüs durağı evimizin çok yakınında olmasına rağmen. Nasılsa dükkâna gidiyorum, seni de okuluna bırakıvereyim, dedi, her gün dediği gibi.

"Bu akşam doğum günü pastanı kesip dondurma yiyeceğiz" dedi Melanie, sesi cümlesinin sonuna doğru yükselmişti, soru sorar gibi sanki. "Okul çıkışında alacağım seni. Neil ile sana anlatacağımız bazı şeyler var, artık yeterince büyüdün."

"Tamam" dedim. Oğlanlar ve "rıza göstermek"le ilgili bir şeyler anlatacak diye düşündüm. Okulda bunları yeterince duyuyordum zaten. Sıkıntı verici bir konuşma olacağı belliydi, ama artık katlanacaktım çaresiz.

Protesto yürüyüşüne gittiğim için özür dilemek istiyordum, ama o arada okula vardık. Söyleyemedim. Arabadan sessizce indim; Melanie ben kapıdan girinceye kadar bekledi, ona el salladım, o da bana. Neden el salladım bilmiyorum, bunu genellikle yapmazdım. Sanırım bir çeşit özür dilemeydi.

O gün okulda neler yaptım, neler oldu pek hatırlamıyorum. Neden hatırlayayım ki, normal bir gündü. "Normal", araba camından dışarı bakmak gibi bir şeydir. Görüntüler, onlar bunlar şunlar, bir önemi olmadan gözünüzün önünden geçerler. O saatleri aklınızda tutmazsınız. Her zamanki olağan şeylerdir, diş fırçalamak gibi.

Birlikte ev ödevi yaptığımız arkadaşlardan bazıları, kafeteryada yemek yerken "İyi ki doğdun" şarkısını söylediler. Bazıları da alkışladı.

Öğleden sonra oldu. Okulun havası ağırlaştı, saatler yavaşladı. Fransızca sınıfına girdim; Colette'in bir kısa romanını –*Mitsou*'yu okuyacaktık derste, gardırobunda iki adam saklayan bir müzikhol yıldızı hakkındaydı bu Fransızca ki-

tap. Bir zamanlar kadınların hayatının ne kadar feci olduğunu anlatıyordu güya, ama Mitsou'nun hayatı hiç feci gibi görünmemişti bana. Dolabında yakışıklı bir adam saklamak – keşke ben de yapabilseydim bunu. Ama böyle bir adam tanısaydım bile, nerede saklayabilirdim ki onu? Herhalde kendi oda dolabımda değil, Melanie hemen yakalardı. Yakalamasa bile, onu beslemek zorunda kalırdım. Melanie'ye çaktırmadan yemek için ne götürebilirdim adama diye düşündüm bir süre. Kraker, peynir? Seks yapmak söz konusu olamazdı çünkü adamı dolaptan çıkarmak fazla riskliydi, kendim de o daracık dolaba sığamazdım. Bu türden gündüz rüyaları görürdüm okulda, vaktin geçmesini sağlardı.

Bununla birlikte, bu bir sorundu benim yaşamımda. Kimseyle çıkmamıştım o zamana kadar, çünkü çıkmayı isteyebileceğim biriyle tanışma fırsatım hiç olmamıştı. Böyle bir şey olmasının hiç yolu yok gibiydi. Wyle Okulu oğlanlarından biriyle çıkmam imkânsızdı, çünkü bütün sınıfları birlikte okumuştuk. Onları burnunu karıştırırken görmüştüm, bazıları küçükken altını ıslatırdı. Aklınızda bu görüntüler varken romantik duygular hissedemezsiniz.

Gittikçe canım sıkılmaya başlamıştı. Doğum günlerinin böyle bir etkisi vardır insanların üstünde, sihirli bir değişim olmasını beklersiniz, ama olmaz. Kendimi uyanık tutmak için sağ kulağımın arkasındaki saç tellerini kopartmaya başladım, sadece ikişer-üçer. Aynı bölgeden fazla tel kopartırsam, orasını kelleştireceğimi biliyordum, ama zaten bu alışkanlığı birkaç hafta önce edinmiştim.

Nihayet paydos zili çaldı, eve gidebilecektim. Yerleri cilalı holden geçerek ön kapıya yürüdüm ve dışarı çıktım. Hafif yağmur çiseliyordu; yağmurluğum yanımda değildi. Sokağı gözlerimle taradım, Melanie'nin arabası yoktu görünürde.

Birden Ada belirdi yanı başımda, siyah deri ceketiyle. "Gel. Arabaya binelim" dedi.

"Ne? Niye?" dedim.

"Neil ve Melanie" dedi. Yüzüne baktım ve çok kötü bir şey olduğunu anladım. Daha büyük yaşta olsaydım hemen sorardım ne olduğunu, ama şimdi öğrenmeden önce o anı uzatmak istemiştim. Okuduğum kitaplarda bazen *tarifi imkânsız dehşet anları* gibi sözler geçerdi. O ana kadar benim için sadece bir kelimeydi *dehşet*, ama şimdi yaşadığım duygunun ta kendisiydi.

Arabaya bindik, Ada sürmeye başladı. "Biri kalp krizi mi geçirdi?" diye sordum. Aklıma gelen tek şey buydu.

"Hayır" dedi Ada. "Dikkatle dinle. Ve lütfen bir taşkınlık yapma. Eve dönemezsin artık."

Karnımdaki feci his şiddetlendi. "Ne oldu? Yangın mı çıktı?"

"Bir patlama oldu" dedi. "Arabaya bomba yerleştirmişler. Dükkânın önünde patladı."

"Lanet olsun. Dükkân harap mı oldu?" diye sordum. Önce hırsızlar, şimdi bu.

"Melanie'nin arabası. Neil ve Melanie içindeydiler."

Konuşmadan bir dakika kadar oturdum. Hiçbir şey anlayamıyordum. Nasıl bir manyak Neil ve Melanie'yi öldürmek isteyebilirdi? O kadar sıradan insanlardı ki.

"Yani öldüler mi?" dedim sonunda. Titriyordum. Patlamayı gözümde canlandırmaya çalıştım. Ama görebildiğim tek şey karanlık bir boşluktu. Simsiyah bir kare.

V

Kamyonet

12

Sen kimsin, okuyucum? Ve hangi zamandasın? Belki yarında, belki elli yıl sonrasında, belki hiçbir zamanda.

Bir ihtimal Ardua Binası'ndaki Teyzeler'den birisin, bu defterleri tesadüfen buldun. Günahkârlıklarımı okuyunca bir an dehşete düştün. Dindar imajıma leke sürülmesin diye bu sayfaları hemen yakacak mısın? Yoksa o evrensel güç ve iktidar dürtüsüne kapılıp hemen Gözler'e koşacak ve beni ihbar mı edeceksin?

Ya da bu rejim yıkıldığı zaman, sınırlarımız dışından gelip Ardua Binası'nın arşivlerini didikleyecek bir meraklı mı olacaksın? Öyleyse, bunca yıldır biriktirip gizlediğim, suçlayıcı bilgilerle dolu bu dokümanlar sadece benim çıkartıldığım mahkemede değil –eğer o kadar yaşarsam ve kötü kader bunu getirirse başıma– başkalarının mahkemelerinde de ortaya serilecektir. Zira gövdelerin nerede gömülü olduğunu bilmeyi iş edindim kendime.

Şimdi belki düşünüyorsundur, –belki Gilead'ın ilk kuruluş yıllarında değil, ama itin-iti-yediği olgunluğa ulaştığı bugünlere gelene kadar– tepedeki en büyüklerimiz tarafından nasıl oldu da ortadan kaldırılmaktan kurtuldum diye. Zira günümüze gelinceye kadar eskilerin muteberlerinden bazıları asılıp, Duvar'da teşhir edilmişti bile, çünkü en tepedeki güç sahipleri kendilerinin yerine göz dikebilecek hırslı rakiplerini ortadan

kaldırmaya dikkat ederler. Kadın olduğum için, belki bu tür bir tehlikeye özellikle açık olduğumu düşünebilirsin. Ama yanılırsın. Zira tam da kadın olduğum için potansiyel iktidar gaspçıları listesine alınmamıştım bile. Hiçbir kadın Kumandanlar Yüksek Kurulu'nda yer alamaz; dolayısıyla, ironik bir durum ama o bakımdan güvencedeydim.

Siyasi hayatımın bu kadar uzun sürmesinin başka üç nedeni daha bulunuyor. Öncelikle, rejimin bana ihtiyacı var. "İşletme"nin kadınlar tarafını ben yönetiyorum, onları tek parmaklı yün bir eldivenin içindeki deri bir eldivenin içine sakladığım demir bir yumrukla idare ediyorum ve işleri düzen içinde yürütüyorum; bir harem ağası gibi diyebilirsiniz, tam da o pozisyondayım.

İkinci olarak, liderlerimiz hakkında fazlasıyla çok şey –fazlasıyla pislik– biliyorum. Bildiklerimle neler yapabileceğim, bunları nasıl belgeleyebileceğim hakkında kararsızlar. Eğer beni ipe çekerlerse, bu pisliklerin bir şekilde dışarı sızmasından korkarlar ve yedek tedbirler aldığımdan şüphelenebilirler; çok da haklı olurlar.

Üçüncüsü, ben çok ihtiyatlı ve ağzı sıkıyımdır. En tepedeki adamların hepsi, sırlarının bende saklı ve güvende olduğunu bilirler; ama –uygun bir şekilde belli ettiğim gibi– ancak ve ancak kendim güvende olduğum sürece. Ben daima "fren ve denge" prensibine inanmışımdır.

Tüm bu güvenlik önlemlerine karşın, gardımı yine de düşürmem. Gilead kaygan bir yerdir, sık sık kazalar olabilir. Biri benim cenaze mersiyemi şimdiden yazmış, besbelli ki. Ürperiyorum, mezarımın üstünde kimin ayakları yürüyor?

Zaman, diye yalvarıyorum boşluğa, lütfen biraz daha zaman. Tek ihtiyacım olan o.

Dün, Kumandan Judd'dan beklenmedik bir davet aldım, beni özel bir görüşmeye çağırmış. Aldığım bu tür davetlerin ilki

değildi bu. Önceki görüşmelerimizden bazıları pek hoş olmamıştı; daha yakın zamanda yaptığımız bazılarından ise karşılıklı olarak kazançlı çıkmıştık.

Ardua Binası ile Gözler'in Karargâhı arasındaki cılız çimenlik sahayı yürüyerek geçip, bir tepenin üstündeki çok sütunlu ana kapıya çıkan heybetli beyaz merdivenleri –biraz zahmetle– tırmanırken, bu seferki görüşme hangi türden olacak diye merak ediyordum. İtiraf edeyim ki kalbim normalden hızlı atıyordu ve sadece merdivenler yüzünden değildi: O kapıdan giren bazıları bir daha geri çıkamamıştı...

Gözler'in Karargâhı görkemli bir kütüphane binasından hükmederdi ülkeye. Ama artık liderlerimizin kitaplarının dışında hiçbir kitap yoktu kütüphanede, özgün yayın koleksiyonu ya yakılmış ya da –eğer çok değerli kitaplar ise– eli uzun Kumandanların özel koleksiyonlarına geçirilmişti. Kutsal Kitap'ın öğretilerini baştan sona hatmetmiş biri olarak, İncil'in her faslını, her ayetini bilir, Tanrı'nın yasakladığı yağmacılıkla ilgili sözlerini satır satır tekrarlayabilirim, hırsızlık ve yağmacılığın tehlikelerini çok iyi bilirim. Ama ketumluk, yiğitliğin şanındandır, o yüzden ağzımı sıkı tutuyorum.

Bu binanın iç merdivenlerinin kenarlarında yer alan büyük duvar resimlerinin silinmediğini memnuniyetle söylemek isterim. Bu duvar resimleri asker şehitlerinin, meleklerin ve zafer çelenklerinin tasvirlerini gösterdiği için Tanrı'ya saygılı ve kabul edilebilir sayılmış ve oldukları gibi bırakılmıştı. Ama sağ taraftaki Amerika Birleşik Devletleri'nin eski bayrağının üstü kapatılmış, yerine Gilead bayrağı resmedilmişti.

Kumandan Judd, onu ilk tanıdığım zamanlardan bu yana hayatta çok yükselmişti. Gilead kadınlarını hizaya getirme görevi, onun egosu için fazla tatminkâr bir olanak sağlamıyor, yeterince saygı getirmiyordu. Ama şimdi, Gözler'in Başkumandanı olarak, tüm dünyaca korkulan bir lider olmuştu. Judd'ın makam odası binanın arka tarafındaydı, eskiden kitap deposu ve araştırma

odaları olarak kullanılan bir bölümdeydi. Kapısında, gözbebeklerine gerçek kristal oturtulmuş büyük bir göz vardı, böylece kapıyı çalan kişinin kim olduğunu içerden görebiliyordu.

"Girin" dedi, daha ben kapıyı tıklatmak üzere elimi kaldırırken. Bunun üzerine, beni oraya kadar takip eden iki genç Göz, görevlerinin tamamlanmış olduğunu anlayarak uzaklaştılar.

"Sevgili Lydia Teyze" dedi Kumandan Judd, devasa büyüklükteki çalışma masasından ışıltılı bir yüzle kalkarak. "Benim mütevazı ofisime kadar lütfettiğin için teşekkür ederim. İyisindir, ümit ederim?"

Bunu ümit etmemişti, ama üzerinde durmadım. "Hamdolsun" dedim. "Siz nasılsınız? Eşiniz nasıllar?"

Bu son Eşi, beklenenden daha uzun yaşamıştı. Kumandan Judd'ın Eşleri'nin ölme alışkanlığı vardı: Judd, genç kadınların "yenileyici" gücüne inanan adamlardandı, tıpkı Kral Davud'un ve Orta Amerika'nın uyuşturucu kartellerinin başındaki adamlar gibi. Her ölen eşin ardından, makul yas tutma süresi dolunca, yeni bir çocuk gelin için hazır olduğunu duyururdu Judd. Veya daha açık söyleyeyim; bana duyururdu.

"Ben ve Eşim, ikimiz de iyiyiz, şükürler olsun" dedi. "Senin için harika haberlerim var. Otur lütfen." Oturdum ve dikkatle dinlemeye hazırlandım. "Kanada'daki ajanlarımız, Mayday'in en aktif casuslarından ikisinin kimliğini tespit etti ve onları etkisiz hale getirdi. Bu casusların gizlendiği yer, Toronto'nun döküntü bir semtinde, kullanılmış giysiler satan salaş bir dükkândı. Suç mahallinde yapılan bir ön araştırma, bu casusların Yeraltı Kadın Yolu'nun failleriyle suç ortaklığı yapmakta ve onlara yardım etmekte kilit bir rol oynadıklarını gösterdi."

"Tanrı bizi kutsuyor" dedim.

"Bu operasyonu bizim Kanadalı gayretkeş ve genç ajanlarımız gerçekleştirdi, ama onlara yolu gösteren İnci Kızlarımız'dı. Onların bu kadınca çabaları hakkında bizi önceden bilgilendirmen çok faydalı oldu, sağ ol."

"İnci Kızlar gayet dikkatli, iyi eğitimli ve itaatkârdırlar" dedim. Bu "İnci Kızlar" fikrini en baştan ben icat etmiştim. Başka dinlerde misyonerlik kavramı vardı, bizde niye olmasındı? Başka misyonerlik uygulamalarında devşirmeler kullanılırdı, biz neden kullanmayalımdı? Başka misyonerler espiyonaj işlerinde kullanılır ve bilgi toplarlardı, bizimkiler niye bunu yapmasındı? Ama ben aptal olmadığım için veya en azından o tür bir aptal olmadığım için, Kumandan Judd'ın bu planda tüm başarıyı kendi üstüne almasına göz yumdum. Resmi olarak, İnci Kızlar tüm faaliyetlerini bana rapor ederler, zira Kumandan'ın kadın işlerinin ayrıntılarıyla vakit harcaması hoş karşılanmaz elbette, ama gerekli gördüğüm, Kumandan'ın kaçınılmaz olarak haberdar olmasını gerektiren bilgileri ona aktarmak da benim görevimdir. Ancak, çok fazla bilgi verirsem, kontrolü kaybederim ve çok az bilgi verirsem, şüphe çekerim. İnci Kızlar'ın dağıttığı cazip broşürleri biz yazarız; bu broşürler, Ardua Binası'nın bodrum katındaki küçük matbaada hazırlanır ve basılır.

Benim "İnci Kızlar" fikrim ve girişimim, tam da Kumandan Judd'ın, "Ulusal Topraklar" fiyaskosu saçmalığının ayyuka çıktığı sırada ortaya atılmıştı. Uluslararası insan hakları örgütlerinin öne çıkardığı soykırım suçları iddialarının utanç verici boyutlara ulaştığı bir sırada, Kuzey Dakota'dan göç ederek Kanada sınırına doğru yığılan sığınmacıları engellemek olanaksız hale gelmişti ve Kumandan Judd'ın "Beyazlık Sertifikası" gösterme dayatması, sahte sertifikalar ve rüşvetler sayesinde tamamen çökmüştü. Ama İnci Kızlar'ın ortaya çıkması ile Judd paçasını kurtarmıştı. Yine de hep merak ederim, onu kurtaran gerçekten benim basiretim veya ferasetim miydi diye? Judd bana borçluydu. Ama borçlu olmak bir yükümlülüğü de getirir beraberinde, bu yüzden bazı insanlar borçlu kalmaktan hiç hoşlanmaz.

Ama o sırada, Kumandan Judd gülücükler saçarak bakıyordu bana. "Kuşkusuz, bu kızlarımızın hepsi müthiş değerli 'inci'

parçaları" dedi. "Ve Mayday örgütünün o iki teröristinin etkisiz hale getirilmesi sonucunda, artık senin için daha az sorun olacak, Damızlık Kızlar'ın kaçma olaylarına daha az rastlanacak."

"Şükürler olsun" diye yanıtladım, Kumandan Judd'ın bu sözlerini.

"Öldürme ve temizlik işlemlerimiz kamuoyuna duyurulmayacak tabii" dedi.

"Ama her halükârda bununla suçlanacağız" dedim, "hem Kanada, hem dünya medyası tarafından. Doğal olarak."

"Biz de bunu inkâr edeceğiz" dedi Judd, "doğal olarak."

Bir anlık bir sessizlik oldu, masanın iki tarafından birbirimize bakarken, iki satranç oyuncusu veya iki eski silah arkadaşı gibi –zira ikimiz de üç büyük temizlikten kurtulup hayatta kalmış insanlardık. Sadece bu gerçek bile aramızda bir bağ oluşturuyordu.

"Bununla birlikte, benim kafamı karıştıran bir husus var" dedi Judd. "Bu iki Mayday teröristinin burada, Gilead'da, bir işbirlikçisi olmalı."

"Gerçekten mi? Olamaz!" dedim.

"Bilinen tüm kaçış olaylarının analizini yaptık. Çok sayıdaki bu kaçışların başarıya ulaşmasını tek şekilde açıklayabiliriz: Bir yerde sızma var. Gilead içindeki biri –güvenlik personelimizin bilgilerine ulaşan biri– 'Yeraltı Kadın Yolu' hakkında bilgiler sızdırıyordu. Hangi kaçış yolları takip ediliyordu, hangi yollar güvenliydi vs. gibi bilgiler. Senin de bildiğin gibi, özellikle Vermont ve Maine bölgelerinde, askeri güçlerimiz oldukça zayıf. Çünkü güçlerimizi başka bölgelere kaydırmak zorunda kalmıştık."

"Gilead'da kim bu kadar vatan haini olabilir?" diye sordum. "Kim geleceğimize ihanet edebilir?"

"Bunların üstünde çalışıyoruz" dedi Judd. "Bu arada, aklına herhangi bir fikir gelirse..."

"Tabii ki" dedim.

"Bir şey daha var" dedi Judd. "Adrianna Teyze. Toronto'da ölü bulunan İnci Kız."

"Evet" dedim, "korkunç. Yeni bir bilgi var mı?"

"Kanada'daki konsolosluğumuzdan güncel bilgileri bekliyoruz. Geldiğinde seni haberdar ederim."

"Yapabileceğim ne varsa, hazır olduğumu bilmenizi isterim" dedim.

"Pek çok şey olabilir, sevgili Lydia Teyze" dedi. "Senin değerin, bizim için pırlantadan kıymetlidir."

Ben de, herkes gibi, iltifattan hoşlanırım. "Teşekkür ederim" dedim.

Hayatım daha farklı olabilirdi. Sadece etrafıma bakınıp, daha geniş bir bakış açısı elde edebilseydim eğer... Bazı başkalarının yaptığı gibi, pılımı pırtımı daha önce toplayıp, bu ülkeden kaçabilseydim; bunca yıldır hâlâ aptalca kendi ülkem zannettiğim, hâlâ aynı ülke olduğunu sandığım bu ülkeden...

Bu tür pişmanlıkların kimseye faydası yoktur. Birtakım seçimler yaptım, bu seçimleri yapınca, önümde daha az seçim yapma fırsatım kaldı sonra. Sararmış bir ormanın önünde ikiye ayrılan bir yol ağzına gelmiştim; en çok gidilen yolu seçtim ben.[3]

Cesetlerle kirletilmişti bu yol, bütün böyle yolların olduğu gibi. Ama fark edeceğin gibi, benim kendi cesedim yok onların arasında.

Benim o yok olmuş ülkemde, her şey yıllardır baş aşağı gidiyor. Seller, yangınlar, fırtınalar, kasırgalar, kuraklıklar, susuzluklar, depremler. Bazılarından fazlasıyla var, bazılarından hiç yok. Altyapımız çürüyor, neden kimse o atom reaktörlerini –henüz vakit varken– devreden çıkarmadı? Dibe vuran ekonomik sistemi, işsizliği, düşen doğum oranlarını neden kimse sorgulamadı?

3. Robert Frost'un ünlü "The Road not Taken" şiirindeki "daha az gidilen yolu seçtim" dizesine gönderme yapılıyor (ç.n)

İnsanlar önce korktu. Sonra öfkelendi.

Sürdürülebilir çözümler sunmadılar. Sadece birilerini suçlamakla yetindiler.

Neden böyle gelmiş, böyle gider diye düşünüyordum? Çünkü bunları o kadar uzun zamandır duyuyorduk ki... Gökyüzünün tepenize ineceğine inanmazsınız, ta ki bir parçası başınızın üstüne düşünceye kadar.

Tutuklanmam, Yakub'un Oğulları'nın Kongre'ye saldırıp feshetmesinin hemen arkasından geldi. Önce, bunu yapanların İslamcı teröristler olduğunu söylediler bize. Olağanüstü Hal ilan edildi. Ama işlerimizi her zamanki gibi sürdürmemiz söylendi; Anayasa tekrar yürürlüğe girecek ve Olağanüstü Hal yakında kaldırılacaktı. Bu doğruydu, ama bizim zannettiğimiz gibi değil...

Feci sıcak bir gündü. Mahkemeler kapatılmıştı –geçici olarak deniyordu, yeni bir emre ve hukukun üstünlüğü sağlanıncaya kadar. Buna rağmen, bazılarımız mahkemedeki işlerimizin başına dönmüştük. Ben de biriken işlerimi temizlemek için bir fırsat gibi görmüştüm bu durumu, ya da öyle bir bahane uydurmuştum kendime. Aslında istediğim yalnız kalmamak, arkadaşlarımla birlikte olmaktı.

Tuhaftır ki, erkek iş arkadaşlarımızdan hiçbiri böyle bir ihtiyaç duymamıştı. Belki eşlerinin ve çocuklarının yanında teselli arıyordu onlar.

Dava dosyalarından birini okurken, genç meslektaşlarımdan biri –otuz altı yaşındaki, sperm bankası sayesinde hamile kalıp üçüncü ayını sürdüren ve yargıçlığa yeni atanmış olan– Katie, ofisime girdi ve "Hemen terk etmeliyiz" dedi.

Bakakaldım. "Ne demek istiyorsun?" dedim.

"Bu ülkeyi hemen terk etmeliyiz. Bir şeyler oluyor!" dedi.

"Evet, tabii" dedim. "Olağanüstü Hal"...

"Hayır, daha kötüsü. Banka kartım iptal edilmiş, kredi kart-

larım da. Uçak bileti almaya çalışıyordum, o sırada fark ettim. Senin araban burada mı?"

"Ne?" dedim. "Neden? Parana el koyamazlar ki!"

"Öyle anlaşılıyor ki, koyabiliyorlar" dedi Katie. "Eğer kadınsan. Havayollarındaki memur öyle söyledi. Geçici Hükümet yeni kanunlar getirmiş, kadınların parası, artık en yakın erkek akrabalarının üstüne geçirilmiş."

"Zannettiğinizden de kötü durum" dedi Anita. Benden biraz daha büyük bir meslektaşımdı Anita, o sırada girmişti ofisime. "Çok daha kötü!"

"Yakın akrabam bir erkek yok benim ailemde" dedim, sersemlemiş, şaşkın bir halde. "Bu tamamen Anayasa'ya aykırı bir durum olur."

"Anayasa'yı unut" dedi Anita. "Anayasa'yı iptal ettiler. Bankaya gittiğimde duydum." Ağlamaya başlamıştı.

"Toparla kendini" dedim Anita'ya. "Düşünmemiz gerek şimdi."

"Bir yerde bir erkek akraban olması lazım" dedi Katie. "Bunu yıllardır planlıyorlardı, belli. Dediler ki, benim en yakın erkek akrabam on iki yaşındaki yeğenimmiş."

O anda kapı tekmelenerek açıldı. Beş adam girdi içeri, dördü ikişer ikişer, biri tek başına. Ellerinde makineli tüfekler vardı. Katie, Anita ve ben ofisimden dışarı çıkarıldık. Resepsiyondaki Tessa çığlıklar atarak, başını masasının altına gizledi.

Adamlardan ikisi gençti –yirmi yaşlarında gibi–, diğer üçü orta yaşlıydı. Genç olanlar fiziksel olarak sağlıklı görünüyordu, diğerlerinin göbeği vardı. Tiyatro kostümleri gardırobundan alınmış gibi duran kamuflaj üniformaları giymişlerdi ve ellerindeki silahları görmeseydim, gülüp geçecektim; kadınların gülmesinin yakında mazi olacağının henüz farkında değildim o sırada.

"Nedir bu olan bitenler?" diye çıkıştım. "Kapıyı çalabilirdiniz! Kapı açıktı!" dedim.

Adamlar beni görmezden geldiler. Aralarından biri –liderle-

ri olduğunu tahmin ettiğim– yanındakine "Liste yanında mı?" dedi.

Daha da sinirli bir sesle bağırdım. "Bu saçmalığın sorumlusu kim?" Şok duygusu çarpmaya başlamıştı, buz kesmiştim. Bu bir soygun muydu? Rehin alma girişimi miydi? "Ne istiyorsunuz?" dedim. "Burada hiç para tutmayız biz."

Anita beni dirseğiyle dürterek, sessiz ol diye uyardı. O, durumu benden iyi kavramıştı çoktan.

Komutan Yardımcısı bir kâğıt tutup gösterdi. "Aranızda hamile olan kim?" Üçümüz, birbirimize baktık. Katie bir adım öne çıkıp "Benim" dedi.

"Kocan yok, öyle mi?"

"Hayır, ben..." Katie, ellerini karnının üstünde tutuyordu, korurcasına. Bekâr anne olmayı seçmişti, o zamanlarda birçok annenin yaptığı gibi.

"Ortaokul binasına götürün" diye emretti Komutan. İki genç asker bir adım öne çıktılar.

"Bizimle gelin hanımefendi" dedi biri.

"Ama neden?" dedi Katie. "Böyle içeri dalıp..."

"Bizimle gelin" dedi diğer genç adam. İkisi birden Katie'yi kollarından tutup dışarı sürükledi. Katie bir çığlık attı, ama götürülmekten kurtulamamıştı.

"Kesin şunu!" diye bağırdım. Katie'nin dışarı çıkartılırken gitgide zayıflayan sesini duyabiliyorduk.

"Burada emirleri ben veririm" dedi Komutan. Gözlüklü ve posbıyıklı bir adamdı, ama bu görünümü onu güç sahibi yapmaya yetmiyordu. Gilead'daki "kariyerim" boyunca şunu anlamışımdır ki, küçük adamlara birdenbire yetki/güç verirseniz, bunu en kötü biçimde suiistimal ederler.

"Merak etmeyin, hanıma bir zarar gelmeyecek" dedi Komutan olan. "Güvenli bir yere gidiyor."

Listedeki diğer isimleri, yani bizlerin adlarını okudu. Kimliklerimizi inkâr etmenin faydası yoktu, hepimizin kim olduğu-

nu tek tek biliyorlardı. "Resepsiyoncu nerede?" diye sordu Komutan, "Şu Tessa?"

Tessa masasının altından başını çıkarttı. Korku içinde titriyordu.

"Onu nereye götürelim?" dedi isim listesini elinde tutan adam. "Kutu deposuna mı götürelim, ortaokul binasına mı, stadyuma mı?"

"Kaç yaşındasın?" diye sordu komutan. "Boş ver, cevaplama. Burada yazıyor zaten. Yirmi yedi yaşındaymışsın."

"Kıza bir şans verelim, kutu deposuna alalım, belki adamın biri onunla evlenmek ister."

"Git, orada dur" dedi Komutan Tessa'ya.

"Lanet olsun, altını ıslattı" dedi, yaşlıca olan diğer adam.

"Küfürlü konuşma" dedi Komutan. "İyi. Korkak biriymiş, söylenenleri yapar."

"Hiçbirinin söz dinleyeceğini sanmıyorum" dedi diğeri, "bunlar kadın." Espri yapmaya çalışıyordu herhalde.

Katie ile giden iki genç geri geldi. "Kamyonetin içine attık" dedi biri.

"Diğer iki sözde-yargıç hanım nerdeler?" diye sordu Komutan, "Loretta? Davida?"

"Yemeğe gittiler" dedi Anita.

"Bu ikisini alıyoruz. Siz onunla bekleyin" dedi Komutan, Tessa'yı işaret ederek, "diğerleri yemekten dönünceye kadar; sonra kamyonete kilitlersiniz, yemekten dönenleri de oraya götürün."

"Bu ikisini nereye götürelim?"

"Stadyum'a" dedi komutan. "Bunlardan biri yaşlı. İkisinin de hukuk diploması varmış, yargıç bunlar. Emirleri duydunuz."

"Bazı durumlarda vakit kaybı olur ama" dedi ikinci adam.

"Kararı Tanrı verecektir" dedi Komutan.

Ben ve Anita merdivenlere doğru götürüldük, beş kat indik. Asansör çalışmıyor muydu? Bilmiyorum. Sonra ellerimiz ön-

den kelepçelendi, siyah bir kamyonete bindirildik. Ön koltuklarla aramızda bir panel vardı, koyu renkli pencereler tel örgüyle kaplanmıştı.

Tüm bu olup bitenler sırasında Anita da, ben de suskun kalmıştık, söylenecek ne vardı ki? Yardım çağrılarımızın cevapsız kalacağı besbelliydi. Bağırmanın, kendimizi kamyonetin duvarlarına atmanın ne faydası olacaktı, enerjimizi boşa harcamaktan başka? Dolayısıyla sadece bekledik.

Hiç değilse kamyonetin kliması ve oturabileceğimiz koltukları vardı.

"Ne yapacaklar bize?" diye sordu Anita, fısıldayarak. Pencerelerden dışarısını göremiyorduk. Karanlık birer şekil olmanın dışında birbirimizi bile göremiyorduk.

"Bilmiyorum" dedim Anita'ya.

Kamyonet –kontrol noktası olduğunu sandığım– bir yerde durakladı, tekrar hareket etti, bir süre sonra tamamen durdu. "Son durak" diye bağırdı biri, "dışarı çıkın!"

Kamyonetin arka kapıları açıldı. Önce Anita çıktı. "Acele edin" dedi başka bir ses. Ellerimiz kelepçeli olarak inmemiz zordu. Biri kolumdan tutup çekti beni ve tökezleyerek indim yere.

Kamyonet uzaklaşırken dengemi zorlukla bularak etrafa bakındım. Gruplar halinde birçok insanın bulunduğu açık bir alandaydık. Kadın gruplarıydı bunlar ve çok miktarda silahlı adam vardı etraflarında.

Burası bir zamanlar stadyumdu. Ama artık değil. Şimdi bir hapishane olmuştu.

VI

Altısı Öldü

13

Annemin ölümünün ardındaki olayları size anlatmam çok zor. Tabitha hiç kuşkusuz çok severdi beni. Şimdi o gidince kendimi boşlukta ve güvencesiz hissediyordum. Evimiz, bahçemiz, hatta kendi odam bile artık gerçek değilmiş gibi geliyordu bana –sanki her şey bir sisin içinde kayboluyordu. Vidala Teyze'nin bize ezberlettiği, İncil'den bir ayet geliyordu aklıma sık sık:

> Senin gözlerinin önünde geçen bin yıl, sanki dünmüş gibi; karanlığı aydınlatan bir fener gibisin. Onca zamanı bir sel gibi alıp götürdün, uykuda geçmiş gibi; sabah olduğunda büyümüş çimenler gibi. Sabahleyin serpilip büyüyen, gece olduğunda büzülüp solan çimenler gibi.

Büzülüp, büzülüp... diye tekrarlıyordum, peltek peltek. Sanki Tanrı düzgün telaffuz etmeyi bilmiyordu. Sınıftaki çoğumuz o kelimeyi doğru söylemekte zorlanıyorduk.

Annemin cenazesinde giymem için siyah bir elbise verdiler bana. Diğer Kumandanlar'dan bazıları ve Eşleri ve Martha'larımız cenazede hazır bulundular. Annemin kuruyup küçülmüş bedeni üstü kapalı bir tabutun içindeydi. Babam kısa bir konuşma yaptı, annemin ne kadar iyi bir Eş olduğunu, daima kendinden önce başkalarını düşündüğünü, Gile-

ad kadınları için örnek bir insan olduğunu anlattı. Sonra bir dua okuyarak, annemin acılarını dindirdiği için Tanrı'ya teşekkür etti ve herkes Âmin dedi. Gilead'da kadınların –yüksek rütbeli Kumandan Eşleri'nin bile– cenazeleri fazla önemsenmez.

Mezarlık dönüşü önemli insanlar geldi evimize, küçük bir resepsiyon verildi. Zilla, spesiyalitelerinden biri olan peynirli puf böreklerinden yaptı. Ona yardım etmeme izin vermişti. Önlük takmak, peyniri rendelemek, hamur tüpünü sıkarak fırın kâğıdının üstüne yaymak ve börekler kabarırken fırın camından kontrol etmek gibi işler birazcık rahatlatmıştı beni. Börekleri son anda pişirmiştik, konuklar gelince.

Sonra önlüğümü çıkardım ve siyah elbisemin içinde misafirlerin yanına gittim. Babam öyle istemişti. Hiç konuşmadan bir köşede durdum, babam öyle yapmamı istemişti. Misafirlerin çoğu beni görmezden geldi, Eşler'den biri hariç. Adı Paula'ydı, o da bir duldu. Kocası Kumandan Saunders'in ölüm şeklinden ötürü biraz meşhur olmuştu çevrede. Kumandan Saunders çalışma odasında, Damızlık Kızı tarafından, bir mutfak şişi kullanılarak öldürülmüştü. Bu skandal geçen yıl okulda fısıltıyla çok konuşulmuştu. Damızlık Kız adamın çalışma odasında ne yapıyordu? Nasıl içeri girmişti?

Paula'nın versiyonuna göre, kız çıldırmıştı. Geceleyin sessizce aşağı inmiş, mutfaktan şişi çalmış ve Kumandan Saunders şaşırarak kapıyı açtığında, kızın kendisine ve pozisyonuna daima saygılı davranan zavallı adamı öldürmüştü. Damızlık Kız kaçmıştı, ama sonra yakalanmış, ipe çekilmiş ve cesedi Duvar'da sergilenmişti.

Shunammite ise olayın başka bir versiyonunu anlatmıştı bize okulda: Saunders'lerin evindeki baş Martha'nın, kendi Martha'sına anlattığı şekliyle. "Şiddetli dürtüler" içeren günahkâr bağlantılar vardı işin içinde. Damızlık Kız bir şekilde Kumandan Saunders'ı baştan çıkarmıştı. Kumandan,

gece herkes uyurken kızın çalışma odasına gelmesini istemişti. Kız girdiğinde, adam zevkten gözleri parlayarak bekliyordu. Kimbilir ne şehvetli taleplerde bulunmuştu kızdan. Normal olmayan bu gayri tabii istekler kızın çıldırmasına neden olmuştu. Gerçi Damızlık Kızlar'ın bazılarının çıldırması için fazla uğraşmaya gerek kalmazdı, çünkü akıl hastalığının sınırında gezerdi bunların bazıları. Ama bu Damızlık Kız çoğundan bile daha kötüydü. Düşünmek bile istemiyorum demişti Martha, başka şey düşünmediği halde.

Kocası sabah kahvaltıda görünmeyince, Paula onu bulmak için odasına gitmiş ve adamın yerde, pantolonsuz olarak yattığını görmüştü. Kadın, Muhafız Melekler'i çağırmadan önce Kumandan'ın pantolonunu giydirmeye çalışmıştı. Ama tek başına giydiremeyince Martha'lardan birini yardıma çağırmıştı: Ölü insanlar kaskatı kesilir veya tam tersi fazla gevşek olurlar. Kumandan Saunders iriyarı ve biçimsiz vücutlu bir adamdı. Shunammite'ın Martha'sının dediğine göre, Paula'nın üstü başı, adamın pantolonunu giydirmeye çalışırken kan içinde kalmıştı. Kadının çelik gibi sinirleri olmalıydı, görüntüyü kurtarmak için gereken her şeyi yapmıştı.

Ben Shunammite'ın hikâyesini Paula'nınkine tercih etmiştim. Babam beni cenaze resepsiyonunda Paula ile tanıştırırken bunları düşünüyordum. Paula peynirli puf böreğini yerken beni şöyle bir tepeden tırnağa süzdü, boyumun ölçüsünü alır gibi. O bakışı daha önce Vera'da da görmüştüm, fırındaki pasta pişti mi diye içine bıçak batırırken.

Sonra Paula gülümsedi, "Demek Agnes Jemima? Ne sevimli." Ve beş yaşında bir çocukmuşum gibi başıma hafifçe vurdu, "yeni bir elbiseye sahip olmak hoş olmalı" dedi. Onu ısırmak geldi içimden. Yeni bir elbiseye sahip olmak annemin acısını unutturabilirmiş gibi! Ama gerçek duygularımı göstermek yerine çenemi tutmayı tercih ettim. Bunu her zaman başaramazdım, ama bu sefer başardım.

"Teşekkür ederim" dedim. Yerde, bir kan gölünün ortasında oturmuş, ölü bir adamı giydirmeye çalışırkenki halini gözlerimin önüne getirdim. Böyle yapınca kadın uygunsuz bir pozisyona düştü zihnimde, bu da beni biraz rahatlattı.

Annemin ölümünden birkaç ay sonra babam dul Paula ile evlendi. Paula parmağına annemin sihirli yüzüğünü taktı. Sanırım babam yüzüğü harcamak istememişti, zaten o kadar güzel ve kıymetli bir yüzük varken neden yenisini alsındı?

Martha'lar bu durumu homurdanarak karşıladılar. "Annen o yüzüğün sana geçmesini isterdi" dedi Rosa. Ama tabii yapabilecekleri bir şey yoktu. Ben de çok kızmıştım, ama benim de yapabileceğim bir şey yoktu. Bol bol somurttum, ama ne babam ne Paula bunu fark etmediler bile. Onun yerine, beni "idare eden" bir davranış tarzı benimsediler, ki bunun pratikteki anlamı benim ruh halimi görmezden gelmekti: Böylece inatçı sessizliklere gömülmemin onları etkilemeyeceğini öğrenmiş olacaktım. Hatta bu pedagojik tekniği, ben yanlarındayken bile, benden üçüncü şahıs olarak bahsederek uyguluyorlardı.

"Bakıyorum Agnes yine sinir nöbetleri geçiriyor."

"Evet, hava durumu gibi, gelir geçer. Genç kızlar böyledir."

14

Babam ile Paula'nın düğününden kısa bir süre sonra, okulda çok rahatsız edici bir şey oldu. Olayı burada aktarıyorum, itici olmak istediğim için değil, ama benim üstümde derin bir iz bıraktığı ve bazılarımızın o günden sonraki davranışlarının açıklanmasına yardımcı olacağı için.

Olay Din dersinde geçti. Daha önce söylediğim gibi, bu dersi Vidala Teyze veriyordu. Vidala Teyze aynı zamanda bizim okulun –ve Vidala Okulları diye bilinen başka okulların– yöneticisiydi. Ama Vidala'nın sınıfın arkasında, duvarda asılı olan resmi, Lydia Teyze'nin resminden daha küçüktü. Duvarda beş resim asılıydı: En üstte Nicole Bebek vardı, çünkü her gün onun salimen dönmesi için dua etmek zorundaydık. Diğer resimler Elizabeth Teyze, Helena Teyze, Lydia Teyze ve Vidala Teyze'ydi. Nicole Bebek ile Lydia Teyze'nin resimleri altın çerçeveliydi, diğerlerinki ise gümüş çerçeveli.

Bu dört kadının kimler olduğunu hepimiz biliyorduk elbette: Kurucu Kadınlar'dı. Ama neyin kurucusu olduklarından pek emin değildik ve sormaya cesaret edemezdik çünkü küçük resmine dikkat çekerek Vidala Teyze'yi kızdırmak istemezdik. Shunammite, Lydia Teyze'nin gözlerinin sınıfın her yerinde bizi takip ettiğini ve konuştuğumuz her şeyi duyduğunu söylerdi, ama Shunammite abartmayı ve hikâye uydurmayı seven bir kızdı.

Vidala Teyze sınıfta büyük masasının üstünde otururdu.

Hepimizi iyice görmek isterdi. Sıralarımızı öne çekmemizi ve aralarını sıklaştırmamızı söylemişti.

Sonra, artık yeterince büyüdüğümüzü ve İncil'deki en önemli öykülerden birini duymaya hazır olduğumuzu söyledi. Önemliydi, çünkü özellikle kızlar ve kadınlar için Tanrı'dan bir mesaj getiriyordu, çok dikkatli dinlemeliydik. Bu, "On İki Parçaya Bölünen Cariye"nin hikâyesiydi.

Yanımda oturan Shunammite, "Ben bunu biliyorum zaten" diye fısıldadı. Öbür yanımda oturan Becka, sıranın altından elini uzatıp benimkini tuttu.

"Shunammite, sessiz ol" dedi Vidala Teyze. Burnunu çekip öyküyü anlatmaya başladı.

Adamın birinin cariyesi –cariye Damızlık Kız gibi bir şeydi– efendisinin evinden kaçıp baba evine sığınmış. Bu büyük bir itaatsizlik örneğiymiş. Adam kızı geri almaya gitmiş. İyi kalpli ve affedici bir insan olduğu için, tek istediği cariyesinin geri dönmesiymiş. Kuralları bilen kızın babası, tamam demiş. Bu kadar itaatsiz olduğu için kızından yana düş kırıklığı içindeymiş. İki adam aralarındaki anlaşmayı kutlamak için birlikte akşam yemeğine oturmuşlar. Ve bu yüzden kız ve efendisi yola çıkmakta geç kalmışlar. Gece karanlığında yol üstündeki bir kasabaya sığınmak zorunda kalmışlar. Orada yaşayan cömert bir adam onları görünce, kendi evinde kalabileceklerini söylemiş.

Ama kasabadaki başka bazı adamlar, günahkâr dürtülerle dolu olarak, konuksever adamın evine gelmişler ve kızın efendisinin kendilerine teslim edilmesini istemişler. Adama utanç verici şeyler yapmak istiyorlarmış. Şehvet düşkünü, günahkâr şeyler. Böyle şeyler adamlar arasında yapılırsa daha da günahkârca olurmuş. Bunun üzerine cömert ev sahibi ve kızın efendisi, cariyeyi kapının önüne koymaya karar vermişler.

"Ee?" dedi Vidala Teyze, "kız bunu hak etmiş, değil mi? En baştan kaçmayacaktı. Başkalarına verdiği tüm sıkıntıları düşünün!" Sabah olduğunda cariye kapının eşiğinde yatı-

yormuş. "Kalk" demiş efendisi, ama kız kalkamamış, çünkü ölüymüş. Günahkâr adamlar onu öldürmüş.

"Nasıl?" dedi Becka. Sesi bir fısıltı kadar usulca çıkmıştı, elimi acıtırcasına sıkıyordu. "Nasıl öldürmüşler onu?" Yanaklarından iki damla yaş süzüldü.

"Günahkâr işler yapan birçok erkek, kızları da öldürürler" dedi Vidala Teyze.

Bu hikâye Tanrı'nın bize mesajıdır: Halimize şükredelim ve isyan etmeyelim diye. Kadınlar erkekleri onurlandırmalıdır, aksi takdirde sonuç böyle olur. Tanrı her zaman suça uygun bir ceza bulur, diye ekledi Vidala Teyze.

Öykünün geri kalanını daha sonra öğrendim. Cariyenin efendisi, kızın bedenini on iki parçaya bölmüş ve her birini İsrail Kabilelerinden birine göndermiş. Onlara, katillerin öldürülmesini söyleyerek, cariyenin intikamının alınmasını istemiş. Ama Benjamin Kabilesi'nin adamları bu isteği geri çevirmişler, çünkü katiller Benjamin Kabilesi'ndenmiş. Bunun üzerine başlayan intikam savaşında Benjamin Kabilesi'nin hemen hemen tüm erkekleri yok edilmiş, kadınları ve çocukları da öldürülmüş. Diğer on bir kabile, on ikinci kabilenin yok edilmesinin uğursuzluk getirdiğini düşünerek öldürmekten vazgeçmişler. Geriye kalan az sayıdaki Benjaminli, çocuk yapmak için kadınlarla resmi evlilik yapamıyormuş, çünkü diğer kabileler buna karşı yemin etmişler. Ama genç kızları kaçırıp gayri resmi evlilik yapabilecekleri söylenmiş. Onlar da öyle yapmışlar.

Öykünün gerisini o gün Vidala Teyze'den dinleyememiştik, çünkü Becka hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. "Bu korkunç, bu çok korkunç!" diyordu. Diğerlerimiz kıpırdamadan oturuyorduk.

"Topla kendini Becka" diye azarladı Vidala Teyze. Ama Becka toparlanamıyordu. O kadar çok ağlıyordu ki bir an nefessiz kalacağını düşündüm.

"Ona sarılabilir miyim Vidala Teyze?" dedim sonunda. Ar-

kadaşlarımız için dua etmemiz teşvik edilirdi, ama birbirimize dokunmamız iyi karşılanmazdı.

"Sarıl bakalım" dedi Vidala Teyze, zoraki. Kollarımı Becka'ya doladım; omzumda ağlamaya devam etti.

Becka'nın durumu Vidala Teyze'nin sinirine dokunmuştu, ama aynı zamanda endişeye kapılmıştı. Becka'nın babası bir Kumandan değildi, sadece bir diş doktoruydu, ama önemli bir diş doktoru. Vidala Teyze'nin dişleri de hiç iyi durumda değildi. Yerinden kalktı ve sınıfı terk etti.

Birkaç dakika sonra Estée Teyze girdi sınıfa. Sakinleşmeye ihtiyacımız olduğunda daima o çağrılırdı yardıma. "Tamam Becka'cığım, bir şey yok. Vidala Teyze sizleri korkutmak istemedi" dedi. Bu doğru değildi aslında, ama Becka ağlamayı kesti, şimdi de hıçkırık tutmuştu. "Bu hikâyeye bakmanın başka bir yolu daha var. Cariye yaptığı şeyden pişman olmuştu, bunu telafi etmek istedi. İyi kalpli efendisinin kötü adamlar tarafından öldürülmesini önlemek için kendi bedenini feda etti." Becka başını hafifçe yana eğmişti; dinliyordu.

"Cariyenin yaptığı cesur ve asil bir davranıştı, öyle değil mi?" Becka başını salladı. Estée Teyze içini çekti. "Hepimiz başka insanlara yardım etmek için fedakârlıklarda bulunmalıyız" dedi yatıştırıcı bir sesle. "Erkekler savaşta fedakârlıklar yapmalıdır, kadınlar ise bunları başka yollarla yapmalıdır. Böyle bir işbölümü vardır. Haydi şimdi biraz neşelenelim. Bakın, size yulaflı kurabiyeler getirdim. Şimdi aranızda sosyalleşebilirsiniz kızlar."

Oturduğumuz yerde kurabiyelerimizi yemeye başladık. Shunammite uzanıp, "Bebeklik etme" dedi Becka'ya, "bu sadece bir hikâye."

Becka onu duymamış gibiydi. "Asla, asla evlenmeyeceğim ben" diye mırıldandı, kendi kendine.

"Evet, evleneceksin" dedi Shunammite, "hepimiz evleneceğiz."

"Hayır, hepimiz değil" dedi Becka, ama bunu sadece bana söyledi.

15

Paula ile babamın düğününden birkaç ay sonra, evimize bir Damızlık Kız geldi. Kızın adı "Kyle'ınki" oldu, zira babamın adı Kumandan Kyle'dı. "Daha önce başka bir adı olmalı" dedi Shunammite, "başka bir adamın adını taşıyordu, çünkü bunlar bebek doğuruncaya kadar elden ele geçirilirler. Bunların hepsi sürtüktür, gerçek isimlere ihtiyaçları yoktur." "Sürtük" diye açıkladı Shunammite, "kocasından başka adamlarla düşüp kalkan kadınlara denir". Düşüp kalkmanın ne olduğunu pek anlamamıştık ya, neyse.

"Üstelik Damızlık Kızlar iki kere sürtüktür" diyordu Shunammite, "çünkü onların bir kocası bile yoktur." Ama onlara karşı saygısız davranmamak, sürtük diye çağırmamak gerekir, diye açıklamıştı Vidala Teyze, burnunu sildikten sonra, çünkü Damızlık Kızlar bedenlerinin kefaretini ödeyerek topluma bir hizmette bulunuyorlar, bu yüzden onlara müteşekkir olmalıyız.

"Sürtük olmak neden topluma hizmet olsun ki?" diye fısıldamıştı Shunammite kulağıma.

"Bebekler yüzünden" diye geri fısıldamıştım. "Çünkü Damızlık Kızlar bebek yapabiliyor."

"Başka kadınlar da yapabilir" demişti Shunammite, "ve onlar sürtük değil." Doğruydu söylediği: Kumandan Eşleri'nin ve Ekono-kadınların bazıları çocuk sahibi olabiliyor-

lardı, onları şişkin karınlarıyla görebiliyorduk bazen sokakta. Ama kadınların birçoğu gebe kalamıyordu. "Her kadın bebek ister" demişti Estée Teyze. "Teyze veya Martha olmayan her kadın ister." Vidala Teyze ise şöyle demişti: "Eğer bir Teyze veya Martha değilseniz, bebek doğurmaktan başka ne faydanız olabilir şu ölümlü dünyada?"

Bu Damızlık Kız'ın evimize gelmesinin anlamı şuydu: yeni üvey annem Paula bir çocuk sahibi olmak istiyordu, çünkü beni çocuğu olarak saymıyordu, ben Tabitha'nın çocuğuydum. Ama Kumandan Kyle ne düşünüyordu? Onun çocuğu da sayılmıyordum. İkisinin gözünde de görünmez olmuştum. Yüzüme bakıyor, ama içimden geçerek, duvarı görüyordu ikisi de.

Damızlık Kız evimize geldiğinde, ben kadınlık çağına hemen hemen erişmiştim, Gilead ölçülerine göre. Boy atmıştım, yüzüm uzamış, burnum büyümüştü. Kaşlarımın rengi koyulaşmıştı, Shunammite'ın kaşları gibi gür ve kıvırcık veya Becka'nınkiler gibi ince ve zayıf değil, ama yarım daire gibi kıvrımlıydı; kirpiklerim de kalınlaşmıştı. Saçlarım gürleşmiş, fare grisi renginden kestane kızılına dönmüştü. Bu gelişmelerden memnundum, güzelliğimizle ilgilenmeyelim diye yapılan tüm uyarılara rağmen, yüzümü aynada değişik açılardan seyretmek hoşuma gidiyordu.

Ama daha endişe verici olan, memelerim büyüyordu. Ve düşünmememiz gereken yerlerde, bedenimin bazı bölgelerinde tüyler uzamaya başlamıştı, koltuk altlarımda, bacaklarımda ve utanç verici yerlerde. Bunlar olmaya başladığında, bir kız artık "değerli bir çiçek" olmaktan çıkar, çok tehlikeli bir yaratık haline gelirdi.

Bu tür gelişmeler hakkında okulda uyarılmıştık. Vidala Teyze, bizi utandıran bazı resimler paylaşarak ders vermiş ve kadınların rolünü ve bedensel görevlerini anlatmıştı; yani evli kadınların görevlerini, ama bu bilgiler bizim için pek açık-

layıcı veya ikna edici olmamıştı. Vidala Teyze, sorunuz var mı diye sorduğunda, hiçbir şey sormamıştık, nereden başlayacağımızı bilemiyorduk ki. Ben, neden böyle olmak zorunda, diye sormak isterdimama cevabını zaten biliyordum, çünkü bu, Tanrı'nın planıydı. Teyzelerimiz her soruyu böyle yanıtlardı.

Yakında bacaklarımın arasından kan gelmesini bekliyordum, okuldaki kızların birçoğunun başına gelmişti bile. Tanrı neden başka türlü bir düzen kurmamıştı? Çünkü Tanrı ile kan arasında özel bir ilişki vardı, bunu İncil'in öğretilerinden biliyorduk. Kan, arınma/temizlenme, daha fazla kan, daha fazla temizlenme, kirliyi arındıran kan; ama ellerimize kan bulaştırmayacaktık. Kan kirleticiydi, özellikle kızlardan gelen kan, ama Tanrı bir zamanlar mabetlerindeki sunaklarda kan akıtılmasını isterdi. "Sonraları Tanrı bundan vazgeçti" demişti Estée Teyze, "onun yerine meyveler ve sebzeler sunulmasını istedi, acılara sessizce katlanmamızı ve iyilikler yapmamızı istedi..."

Yetişkin bir kadının bedeni kocaman bir bubi tuzağı idi, benim anladığıma göre, tuzaklı bir bomba yani. Bir delik varsa, biri oraya bir şey sokacak, sonra o delikten bir şey çıkacaktı. Bu, her türlü delik için geçerliydi: duvarda bir delik, dağda bir delik, yerde bir delik. Bir kadın bedenine yapılabilecek ve yanlış yapılabilecek, o kadar çok şey olabilirdi ki, en iyisi hepsinden kurtulmaya bakmalıyım diye düşünüyordum. Kendimi açlığa mahkûm ederek küçülmeyi düşündüm, bir gün boyunca hiçbir şey yememeye çalıştım, ama sonra öylesine acıktım ki, sözümü tutamadım ve gecenin bir yarısında mutfağa inip, çorba tenceresinin içinde kalan tavuk parçalarını yedim.

Tek sorunum iştahlı bünyem değildi, okuldaki statüm de gözle görülür şekilde düşmüştü. Sözüm dinlenmez, arkadaşlığım aranmaz olmuştu. Kızlar, yanlarına yaklaştığım zaman konuşmalarını kesiyor ve beni tuhaf bakışlarla süzüyorlardı.

Hatta bazıları arkalarını dönüyordu. Ama Becka böyle yapmıyordu, o hâlâ yanımda oturmak istiyordu, ama dümdüz önüne bakıyor ve benim elimi, sıranın altından tutmaya çalışmıyordu.

Shunammite hâlâ benim en yakın arkadaşım olduğunu söylüyordu, sanırım diğer kızlar arasında popüler olmadığı içindi bu ama bunu bana iyilik yapıyormuş gibi gösteriyordu şimdi. Bu durumlar kalbimi kırıyordu ama havanın neden aleyhime değiştiğini henüz anlayamıyordum.

Oysa diğerleri biliyordu. Ağızdan ağıza, kulaktan kulağa yayılıyormuş söylenti; üvey annem Paula'nın ağzından Martha'larımıza geçmiş, Martha'larımızdan –her şeyi duyan– diğer Martha'lara, onlardan Eşler'e, Eşler'den kız çocuklarına ve o kız çocuklarından bizim sınıf arkadaşlarımıza...

Neydi dedikodusu yapılan? Kısmen şuydu: Babamın gözünde değerim düşmüştü, güçlü babamın. Annem Tabitha benim koruyucumdu, ama şimdi öldüğüne göre, üvey annem benim iyiliğimi istemiyordu. Paula evde beni görmezden geliyordu veya bana bağırıyor, azarlıyordu –*Al onu yerden! Kamburunu çıkartma, dik dur!* Elimden geldiğince gözünden kaçmaya çalışıyordum ama odama sığınıp kapımı kapatmam bile ona hakaret gibi geliyordu. Kapalı kapının ardında, onun hakkında kötü düşünceler taşıdığımın farkında olmalıydı.

Ama değerimin düşmesi, babamın gözündeki değerimi kaybetmekten de öte bir şeymiş meğerse. Çevrede yeni bir söylenti dolaşmaya başlamıştı, bana çok büyük zarar verecek bir söylenti.

Ne zaman ortalığa saçılacak bir sır olsa –bu sefer benim hakkımda özellikle şoke edici bir sırdı– Shunammite bunu duyurmaya bayılırdı.

"Bil bakalım ne öğrendim?" dedi Shunammite, bir gün okulda öğle tatilinde sandviçlerimizi yerken. Güneşli bir gündü, öğle yemeğimizi dışarıda yememize, okul bahçesinde piknik

yapmamıza izin verilmişti. Okulumuzun bahçesi, üstleri dikenli tellerle donanmış yüksek duvarlarla çevriliydi; ana giriş kapısında iki Muhafız Melek beklerdi. Kapı, Teyzeler'in arabalarının giriş-çıkış yaptığı anlar dışında, daima kapalı tutulurdu. Dolayısıyla, biz öğrenciler her zaman güvenlik içindeydik.

"Ne?" dedim, Shunammite'a. Okulda yediğimiz sandviçlerin içine suni peynir koyuyorlardı, çünkü gerçek peynirli sandviçler askerlere gitmek zorundaydı. Güneş ısıtıcıydı, bahçenin çimenleri yumuşaktı. O sabah, Paula beni görmeden evden çıkmıştım ve o anda kendimi hayattan hoşnut hissediyordum, nispeten.

"Senin annen, gerçek annen değildi" dedi Shunammite. "Gerçek annenden seni aldılar, çünkü o bir sürtüktü. Ama üzülme, bu senin kabahatin değil, çünkü o zamanlar sen daha çok küçüktün."

Birden midem bulandı. Ağzımdaki sandviçin bir parçasını önümdeki çimenlere tükürdüm. "Doğru değil bu" diye bağırdım.

"Sakin ol" dedi Shunammite, "söylüyorum sana, senin suçun değil bu."

"Sana inanmıyorum" dedim.

Shunammite bana acıyan ama keyifli bir gülümsemeyle baktı. "Gerçek bu" dedi, "bizim Martha, tüm hikâyeyi sizin Martha'dan öğrenmiş. O da senin yeni üvey annenin ağzından duyup öğrenmiş. Kumandan Eşleri böyle şeyleri bilirler –bazıları çocuklarına böyle sahip oldular. Ama ben onlardan biri değilim, ben düzgün yollardan doğdum."

O anda Shunammite'ten gerçekten nefret ettim. "O zaman, benim gerçek annem nerede?" diye kafa tuttum. "Madem her şeyi biliyorsun!" Sen gerçekten kötü, çok kötü kalplisin, demek istiyordum. Shunammite'ın arkadaşlığımıza ihanet ettiğini anlamıştım o anda, bunları bana söylemeden önce, başka kızlara söylemişti, kızlar o yüzden bana soğuk davranıyorlardı son zamanlarda.

"Bilmem, belki ölmüştür" dedi Shunammite. "Seni Gilead'dan kaçırmaya çalışıyordu, bir ormanda kaçıyordu, seni sınır ötesine götürmeye çalışıyordu. Ama onu yakaladılar ve seni kurtardılar. Şanslısın."

"Kim kaçırdı? Kim yakaladı?" dedim, zayıf bir sesle. Bu hikâyeyi bana anlatırken, ağzında bir sakız çiğniyordu Shunammite. Ağzını seyrettim, o ağızdan benim felaket haberim çıkıyordu. Shunammite'ın dişlerinin arasında turuncu renkli yapay peynir kırıntıları vardı.

"Biliyorsun, onlar işte" dedi, "Muhafız Melekler, Gözler ve diğerleri. Onlar seni kurtardı ve Tabitha'ya verdi, çünkü onun bebeği olmuyordu. Sana iyilik yaptılar. O sürtük ile olmaktansa, şimdi daha güzel bir evin oldu."

İnandığım şeylerin bedenimi ele geçirip beni felç etmeye başladığını hissettim. Tabitha'nın anlattığı hikâye –beni kurtarması ve kötü kalpli cadılardan kurtulmamız– kısmen doğruydu. Ama tuttuğum el, Tabitha'nın eli değildi, gerçek annemin eliydi, gerçek annemin, yani bir "sürtük" olan annemin eli. Ve bizi ormanda kovalayanlar cadılar değil, adamlardı! Silahlı adamlar!

Ama Tabitha gerçekten seçmişti beni. Anne ve babalarından zorla koparılan onlarca çocuk arasından beni seçmişti. Beni seçmiş ve bana değer vermişti. Beni çok sevmişti. Hikâyenin bu kısmı gerçekti.

Ama artık annesizdim şimdi. Gerçek annem neredeydi? Hem de babasızdım –Kumandan Kyle, gökyüzündeki herhangi bir adamdan daha yakın değildi bana. Ben Tabitha'nın bir projesi, bir oyuncağı, bir ev hayvanı olduğum sürece, Kyle Baba tahammül etmişti bana.

Şimdi Paula ve Kumandan Kyle'ın, benim yerime kendilerine gerçek bir çocuk doğurtmak için bir Damızlık Kız istemelerine hiç şaşmamak gerekirdi. Ben kimsenin çocuğu değildim.

Shunammite ağzındakini çiğnemeye devam etti, anlattıklarının kafama dank etmesini zevkle izliyordu. "Her zaman yanında olurum" dedi, en dindarca ve en samimiyetsiz ses tonuyla. "Başına gelenler senin ruhunu hiç etkilemez. Estée Teyze, herkesin ruhu Cennet'te eşittir, der."

Sadece Cennet'te, dedim içimden. Ama burası Cennet değildi. Burası yılanların ve merdivenlerin olduğu bir yerdi. Ve ben, bir zamanlar Hayat Ağacı'na dayanmış olan merdivenin en tepesindeyken, şimdi bir yılan gibi aşağı düşüyordum. Düşüşümü görenler ne kadar mutlu olmuştur! Shunammite'ın benim hakkımda kötüleyici ve sevindirici haberler yaymasına hiç şaşmıyorum. Şimdiden arkamdan alay ettiklerini duyar gibiyim: *Sürtük, kaltak, orospu çocuğu.*

Vidala Teyze ve Estée Teyze de her şeyi biliyor olmalıydılar. O ikisi her şeyi, her zaman bilir. Bu tür bilgiler, Teyzeler'in her zaman öğrendiği haberlerdi. Zira Teyzeler güçlerini bu şekilde elde ederler, gizli saklı bilgileri ele geçirerek, derdi Martha'lar.

Ve Lydia Teyze, altın çerçeveli tablosunun içinde yarı çatık kaşlı-yarı gülümser, kahverengi çirkin üniformasıyla sınıfın arkasından bize bakarken, bütün bu sırları biliyordu, çünkü en güçlü olan oydu. Lydia Teyze benim bu kötü talihim hakkında ne söylerdi? Bana yardım eder miydi? Benim mutsuzluğumu anlar mıydı? Beni kurtarır mıydı? Ama Lydia Teyze gerçek miydi aslında? Onu hiç görmedim. Belki Tanrı gibi bir şahsiyetti –gerçek, ama aynı zamanda gerçek olmayan. Akşamları yatmadan önce Tanrı yerine, Lydia Teyze'ye dua etse miydim?

O hafta bunu denedim. Ama düşünülmeyecek kadar aykırı bir fikirdi –bir kadına yalvarmak ve dua etmek, o yüzden sonra vazgeçtim.

16

O korkunç öğleden sonrayı uyur-gezer gibi geçirdim. Teyzeler için kanaviçeli mendiller işliyorduk, isimlerinin baş harfine uygun çiçekler nakşediyorduk: Elizabeth Teyze için *ekinezya*, Helena Teyze için *hyacinth* (sümbül), Vidala Teyze için *violet* (menekşe). Ben Lydia Teyze'nin mendili için leylak işliyordum. Farkında olmadan iğneyi parmağıma batırmışım, Shunammite söyleyinceye kadar da fark etmedim: "Mendilinde kan var" dedi Shunammite. Sıska ve ukala bir kız olan ve şimdi babası üç Martha sahibi olmaya terfi ettiği için benim eskiden olduğum kadar popüler olan Gabriela, "Belki nihayet aybaşı olmuştur ama parmağından" diye fısıldadı. Herkes gülüştü. Sınıftaki kızların çoğu aybaşı görüyordu, Becka bile. Gülüşmeleri duyan Vidala Teyze kafasını kitabından kaldırdı, "Yeter, kesin gürültüyü" dedi.

Estée Teyze beni lavaboya götürdü, kanayan parmağımı suyun altına tuttuk. Estée Teyze bir yara bandı sardı parmağıma. Kanaviçeli mendili suya bastırdık, kan lekesini çıkarmak için böyle yapmamız öğretilmişti, özellikle beyaz kumaşlardan. İlerde, bir Eş olduğumuz zaman, kan lekesini çıkarmayı bilmek zorundaydık. Vidala Teyze bunun görevlerimizden biri olduğunu söylemişti: Martha'larımız bu temizlik işlemini yaparken, onları denetleyecektik. Kan lekesini veya vücuttan çı-

kan başka kirleri temizlemek, kadınların başka insanlara karşı göstermesi gereken ilgi ve sorumluluklardan biriydi. Özellikle küçük çocuklara ve yaşlılara karşı görevimiz, demişti Estée Teyze, o her zaman durumlara pozitif açıdan bakmayı severdi. Bu, kadınların sahip oldukları beynin özelliğinden gelen bir yetenekti. Kadınların beyni, erkeklerinki gibi sert ve yoğunlaşmış değildi. Kadın beyni yumuşak, ıslak, ılık ve sarmalayıcı... Nasıl sarmalayıcı? Estée Teyze cümlesini tamamlamamıştı.

Güneşte kalmış çamur gibi sarmalayıcı, diye düşündüm. Kafamın içindeki buydu: ılık çamur.

"Bir sorun mu var Agnes?" diye sordu Estée Teyze, parmağım temizlenip bantlandıktan sonra. Hayır, dedim.

"Niye ağlıyorsun o zaman, canım?" Demek ağlıyormuşum; evet, gözlerimden yaşlar geliyordu, ıslak ve çamurlu beynimden akıyordu, ne kadar kontrol etmeye çalışsam da.

"Çünkü acıyor!" dedim, hıçkırmaya başlamıştım. Neresi acıyor diye sormadı, acıyanın aslında parmağım olmadığını anlamış olmalıydı. Bir koluyla bana sarıldı ve hafifçe sıktı.

"Çok şeyler acıtır" dedi. "Ama her zaman neşeli olmaya çalışmalıyız. Tanrı neşeli insanları sever. Bizim dünyadaki iyi şeyleri takdir etmemizi ister." Tanrı'nın neleri sevdiğini, neleri sevmediğini Teyzeler'den çok işitirdik, özellikle Tanrı'yla pek sıkı fıkı görünen Vidala Teyze'den. Shunammite bir keresinde Vidala Teyze'ye Tanrı'nın sabah kahvaltısında ne sevdiğini soracağını söylemişti. Sınıftaki bazı ürkek tabiatlı kızlar bunu dehşetle karşılamışlardı ama elbette Shunammite böyle bir soru sormamıştı.

Tanrı'nın annelerimiz –gerek gerçek, gerek gerçek-olmayanlar– hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Ama Estée Teyze'ye gerçek annem hakkında veya Tabitha'nın beni nasıl seçtiği, hatta o sırada kaç yaşında olduğum hakkında soru sormanın bir faydası olmayacağını biliyordum. Oku-

lumuzdaki Teyzeler, ebeveynlerimiz hakkında konuşmaktan kaçınırlardı.

O gün eve döndüğümde, mutfakta bisküvi yapmakta olan Zilla'yı köşeye sıkıştırdım ve Shunammite'ın yemek sırasında bana söylediklerinin hepsini anlattım.

"Arkadaşının ağzı fazla kalabalıkmış" dedi Zilla, "çenesini tutmayı öğrenmeli!" Zilla'dan beklenmeyecek kadar sert sözlerdi bunlar.

"Ama doğru mu?" dedim, hâlâ küçük bir umudum vardı, belki tüm hikâyeyi reddeder diye.

Zilla içine çekti. "Bana bisküviler için yardım etmeye ne dersin?"

Böyle küçük rüşvetlere kanmayacak kadar büyümüştüm artık. "Söyle" dedim, "lütfen söyle."

"Yani" dedi, "üvey annene göre öyle, evet. O hikâye doğru. Ya da onun gibi bir şey işte."

"Yani Tabitha benim annem değil miydi?" Gözyaşlarımı tutmaya, titreyen sesimi bastırmaya çalışıyordum.

"Anneden neyi kastettiğine bağlı" dedi Zilla. "Anne, seni doğuran insan mıdır, yoksa seni en çok seven mi?"

"Bilmiyorum" dedim. "Belki beni en çok seven."

"O zaman, Tabitha senin annendi" dedi Zilla, bisküvileri bölerken. "Biz Martha'lar da senin annen sayılırız, çünkü biz de seni seviyoruz. Belki her zaman sana öyle gelmese bile." Yuvarlak bisküvi parçalarını bir spatulayla kaldırıp fırın kâğıdının üstüne dizmeye başladı. "Hepimiz senin için en iyisini istiyoruz."

Bu sözleri Zilla'dan biraz şüphelenmeme yol açtı, çünkü Vidala Teyze de aynı şeyi söylerdi, özellikle bizi cezalandırmadan önce: "Senin iyiliğin için." Bacaklarımızın görünmeyen yerlerine sopayla vurmaktan hoşlanırdı. Bazen eteğimizi kaldırıp eğilmemizi ister, baldırlarımıza vururdu. Bazen bütün sınıfın önünde yapardı bunu. "Ne oldu ona?" diye sordum

Zilla'ya, "öteki anneme? Ormanda kaçan anneme, beni yakalayıp götürmelerinden sonra?"

"Gerçekten bilmiyorum" dedi Zilla, bana bakmadan, bisküvileri sıcak fırına sürerken. Pişince bir bisküvi alabilir miyim diye sormak istedim, o anda sıcak bir bisküviyi çok arzulamıştım, ama böyle ciddi bir konuyu konuşurken, öyle bir istekte bulunmak çocukça olurdu.

"Onu öldürdüler mi?"

"Ah, hayır" dedi Zilla. "Öyle bir şey yapmazlar."

"Neden?"

"Çünkü çocuk doğurma kapasitesi vardı. Seni doğurmuştu, değil mi? Tekrar doğurabileceğinin kanıtıydı bu. Böyle değerli bir kadını öldürmezler, çok mecbur kalmadıkça." Bir an durdu, iyi anlamamı sağlamak için. "Onu şey... yapmak istemişlerdir. Rachel ve Leah Merkezi'ndeki Teyzeler onunla birlikte dua etmişlerdir. Onunla konuşarak, ikna etmeye çalışmışlardır."

Okulda, Rachel ve Leah Merkezi hakkında dedikodular duyuyorduk ama oldukça müphem söylentilerdi bunlar; o merkezde neler olup bittiği hakkında kimsenin kesin bilgisi yoktu. Yine de, Teyzeler'in sizin için dua etmesi korkutucu bir şeydi. Hepsi Estée Teyze kadar yumuşak ve nazik değildi.

"Ya ikna edemezlerse? O zaman öldürürler mi? O öldü mü?"

"Oh, eminim ki ikna etmişlerdir" dedi Zilla. "Teyzeler bunu çok iyi başarırlar. Hem kalpleri hem kafaları değiştirirler."

"Nerede o zaman? Öteki annem, gerçek annem?" Acaba beni hatırlıyor mudur? Hatırlıyor olması lazımdı. Beni gerçekten sevmiş olmalı, yoksa kaçarken beni beraberinde götürmek istemezdi.

"Bunu hiçbirimiz bilmiyoruz, tatlım" dedi Zilla. "Damızlık Kız olunca, artık gerçek isimlerini taşımaz olurlar ve giydikleri elbiselerin içinde yüzlerini yakından göremeyiz. Hepsi birbirine benzer."

"Yani o bir Damızlık Kız mı?" Demek Shunammite'ın söylediği doğruydu. "Annem Damızlık Kız mı?"

"Rachel ve Leah Merkezi'nde yaptıkları budur" dedi Zilla. "Şu veya bu şekilde Damızlık Kız haline getirirler onları. Yakaladıklarını yani. Hadi, şimdi nefis bir sıcak bisküvi yemeye ne dersin? Tereyağı kalmadı ama bal verebilirim üstüne sürmek için."

Zilla'ya teşekkür ettim. Bisküviyi yedim. Annem bir Damızlık Kız'dı. Shunammite o yüzden *sürtük* diye ısrar etmişti. Tüm Damızlık Kızlar'ın bir zamanlar sürtük olduğu herkesçe bilinen bir gerçekti. Hâlâ öyleydiler, biraz farklı bir şekilde olsa da.

O günden sonra, evimizdeki Damızlık Kız çok merakımı çeker olmuştu. İlk başlarda –yapmamı istedikleri gibi– onu görmezden gelmiştim. Bu, elimizden gelen en nazik davranış olur, demişti Rosa, çünkü ya bir çocuk doğurur ve başka bir eve gönderilir, ya da doğuramaz ve yine gönderilir. Yani her halükârda evimizde uzun süre kalmayacaktı. Bu nedenle Damızlık Kızlar'ın evde, özellikle genç insanlarla yakınlık kurması doğru olmaz, çünkü nasılsa o evi terk etmek zorunda kalacaklar, duygusal bağlar kurarlarsa sonra çok üzülürler, demişti Rosa.

Bu yüzden "Kyle'ınki" ismini alan kızdan uzak durdum. Kırmızı elbisesi içinde mutfağa girip, alışveriş sepetini alıp dışarı çıkarken onu görmezden geldim. Damızlık Kızlar, ikisi bir arada olmak üzere, her gün yürüyüş yaparlardı, sokakta görürdük onları. Kimse onları rahatsız etmez, konuşmaz ve dokunmazdı, çünkü onlar, bir bakıma "Dokunulmazlar" sınıfındandı.

Ama şimdi her fırsatta Kyle'ınkine göz ucuyla bakıyordum. Solgun, oval ve boş bir yüzü vardı, eldivenli başparmak izi gibi. Ben de istediğim zaman yüzüme boş bir ifade vermesini bilirdim, bu yüzden o ifadesinin altında aslında boş olmayabi-

lirdi. Bambaşka biri olabilirdi. Sürtük olduğu zamanlar nasıl biriydi? Sürtükler birden fazla adamla düşüp kalkarlarmış. Onun kaç adamla ilişkisi olmuştu acaba? İlişkisi olmak tam olarak ne demekti, ne tür adamlarla ilişki kurardı bu tür kadınlar? Vücudunun uygunsuz bölgelerini giysisinin altından gösteriyor muydu? Erkekler gibi pantolon mu giyiyordu? Bu o kadar günahkârca olurdu ki, hayal bile edemiyordum! Gerçekten pantolon giymişse, ne cüretti! Şimdi olduğundan çok farklı olmalıydı o zamanlar. Çok daha fazla enerjisi olmalıydı.

Mutfaktan çıkıp, bahçeyi geçip, ana kapıdan sokağa çıkarken pencerede durup onu arkadan seyrederdim. Sonra ayakkabılarımı çıkartır, parmak uçlarıma basarak, yukarıdaki odasına girerdim gizlice. Odası üçüncü katta, evin arka tarafındaydı. Kendi banyosu olan, orta büyüklükte bir odaydı. Örgü bir kilim vardı yerde. Duvarda, eskiden Tabitha'nın odasında asılı olan, vazo içinde mavi çiçekli bir tablo asılıydı.

Üvey annem o tabloyu göz önünden kaldırmak için oraya asmış olmalıydı, kocasına eski eşini hatırlatabilecek her türlü eşyayı ortadan yok etmeye çalışırdı. Bunu açıkça yapmazdı, fark edilmeyecek şekilde, yavaş yavaş, birer birer kaldırır veya atardı. Ama ben hepsini fark ediyordum. Paula'yı sevmemem için bir neden daha!

Ama niye kibar konuşmaya çalışayım? Bunu yapmama gerek yok artık. Paula'yı değil sevmek, nefret ediyordum ondan. Nefret çok kötü bir duygudur, diye öğretmişti bize Estée Teyze, çünkü ruhu körleştirir. Ama bu duygumdan ötürü gurur duymasam ve affedilmek için dua etsem bile, hissettiğim şey katıksız nefretti.

Damızlık Kız'ın odasına girip kapıyı usulca kapadıktan sonra, her tarafı incelemeye başlardım. Kimdi o gerçekte? Ya benim kayıp annemse? Biliyordum, kendi kendimi kandırmaktı bu. Ama o kadar yalnızdım ki, bunun gerçek olabileceğini düşünmek hoşuma gidiyordu! Birbirimizin kollarına atı-

lırdık, kucaklaşırdık, birbirimize yeniden kavuştuğumuz için çok mutlu olurduk... Ama sonra ne olacaktı? Sonrası hakkında hiçbir fikir geliştiremiyordum, ama başımızın derde girebileceği hakkında bir tahminim vardı.

Kyle'ınkinin gerçek kimliği hakkında odasında hiçbir ipucuna rastlayamamıştım. Kırmızı elbiseleri dolapta düzenli bir şekilde asılmıştı; beyaz iç çamaşırları ve çuvala benzeyen gecelikleri çekmecelerde dikkatle katlanmış olarak duruyordu. İkinci bir çift yürüyüş ayakkabısı, ikinci bir pelerini ve beyaz başlığı vardı. Sapı kırmızı bir diş fırçası ve giyeceklerini içinde getirdiği ama şimdi boş duran bir bavulu da vardı.

17

Sonunda Damızlık Kızımız hamile kalmayı başardı. Bunu bana söylenmeden bile anlamıştım, çünkü önceden ona acıyarak, tahammül etmek zorunda kaldıkları bir sokak köpeği gibi davranırlarken, şimdi üstüne düşmeye başlamıştı Martha'lar. Her zamankinden fazla yemek veriyor, sabah kahvaltısında odasına götürdükleri tepsiye taze çiçekler koyuyorlardı. Kafamı kıza iyice takmış olduğum için bu gibi ayrıntıları elimden geldiğince dikkatle takip ediyordum.

Benim orada olmadığımı zannettikleri zamanlar, Martha'ların mutfakta aralarında hararetli bir şekilde konuşmalarını dinlerdim gizlice, hepsini iyice duyamasam bile. Yanlarında olduğum zamanlar ise, Zilla kendi kendine gülümser; Vera sesini, sanki kilisedeymiş gibi alçaltırdı. Rosa, kimsenin haberi olmadan nefis bir portakal yemiş gibi, kendini beğenmiş bir tavır takınırdı.

Üvey annem Paula'ya gelince, kadın ışıl ışıl parlamaya başlamıştı. Aynı odada olduğumuz zamanlar, ki seyrek olurdu bu, bana daha iyi davranıyordu. Sabahları okula gitmeden, mutfakta acele bir kahvaltı ediyordum ve akşam yemeğinde masayı, ev ödevlerimi bahane ederek bir an önce terk etmeye bakıyordum; bitirmem gereken bir kanaviçe işi veya örgü/ dikiş, ya da suluboya resim var diyordum. Paula hiç itiraz etmezdi çünkü ben nasıl onun yüzünü görmek istemiyor-

sam, o da benimkini görmek istemiyordu.

"Kyle'ınki hamile, değil mi?" dedim Zilla'ya bir sabah. Rastgele soruyormuş gibi yaptım, yanılma ihtimalimi düşünerek. Zilla boş bulundu: "Nerden biliyorsun?" dedi.

"Kör değilim" dedim, her şeyi bilirim pozlarında; tam da o tür ukalalıklar yapma çağına gelmiştim.

"Üçüncü ayı dolmadan bu konuda konuşmamamız gerekiyor" dedi Zilla. "İlk üç ay tehlikeli bir dönemdir."

"Neden?" dedim. Hamilelik hakkında pek az şey biliyordum, Vidala Teyze'nin, sümüklü burnunu çeke çeke, anne karnındaki ceninle ilgili sınıfta gösterdiği filmlere rağmen.

"Çünkü eğer bebek, bir Gayri Bebek ise, üç ay içinde belli olur" dedi Zilla. "Ve bu ilk üç ay içinde ölür." Gayri Bebekler hakkında biraz bilgim vardı. Okulda onlar hakkında bilgi verilmemişti bize ama fısıltıyla konuşulurdu aramızda. Gilead'da çok sayıda Gayri Bebek doğduğu söyleniyordu. Becka'nın evindeki Damızlık Kız, beyni olmayan bir kız bebek doğurmuştu. Zavallı Becka çok mutsuz olmuştu, çünkü bir kız kardeşi olsun istiyordu.

"Dua ediyoruz onun için ve Kyle'ınki için" dedi Zilla.

Paula, Kyle'ınkinin hamile olduğu haberini diğer Eşler'e uçurmuş olmalıydı ki, sınıftaki statüm birden tekrar yükseldi. Shunammite ile Becka, benim ilgimi çekmek için, eskiden olduğu gibi yarışmaya başladılar. Diğer kızlar da, sanki başımda görünmez bir hale varmış gibi, etrafımda dolaşmaya başladılar.

Doğması beklenen bir bebek, onunla ilgili olan herkese bir canlılık getirir. Sanki altın renkli bir bulut sarmıştı evimizi ve zaman ilerledikçe altın rengi daha da parlıyordu. Üç aylık süre dolduğunda, mutfakta gayri resmi bir parti verdi Martha'lar. Zilla pasta yaptı. Kyle'ınkine gelince, yüz ifadesi memnun olmuş gibi değil, sadece rahatlamış gibi görünüyordu.

Fazla belli edilmemeye çalışılan bu sevinç dalgasının orta-

sında ben, kendim, karanlık bir bulut olmuştum. Kyle'ınkinin karnındaki bebek bütün sevgiyi toplamış, bana verilecek hiç sevgi kalmamıştı. Çok yalnız, kimsesizdim. Aynı zamanda kıskançlık içinde kıvranıyordum; o bebeğin bir annesi olacak, ama benim asla annem olmayacaktı. Martha'lar bile bana yüz vermez olmuştu, sadece Kyle'ınkinin karnından yansıyan ışıkla ilgileniyorlardı. Bir bebeği kıskanmak utanç verici bir şeydi, ama gerçek buydu.

Tam bu sıralarda, aslında unutulmasının daha hayırlı olacağı ve üstünde durmamam gereken bir olay olmuştu, ama hemen arkasından alacağım karar ile doğrudan ilgisi olduğu için anlatmam gereken bir olay. Şimdi daha yaşlı ve dış dünyayı daha iyi tanıyan bir insan olarak, bu olayın bazılarınıza önemsiz geleceğini anlıyorum; ama o zamanlar Gilead'lı genç bir kızdım ve bu tür durumlarla daha önce hiç karşılaşmamıştım, dolayısıyla bu olay bana hiç önemsiz gelmemişti. Aksine, korkunç gelmişti. Ve utanç verici. Eğer size utanç verici bir şey yapılırsa, o utanç size bulaşır. Kendinizi kirlenmiş hissedersiniz.

Olayın başlangıcı sıradandı: Yıllık diş sağlığı kontrolüm için diş doktoruna gitmem gerekiyordu. Dişçimiz, Becka'nın babasıydı, yani Dr. Grove. Diş doktorlarının en iyisidir, demişti Vera. En üst düzeydeki Kumandanlar ve aileleri daima ona giderlerdi. Dr. Grove'un muayenehanesi Kutlu Sağlık Merkezi Binası'ndaydı. En iyi doktorların ve diş hekimlerinin muayenehaneleri oradaydı. Binanın ön cephesinde gülümseyen bir kalp ve gülümseyen bir diş resmi vardı.

Doktor veya dişçiyle randevum olduğu zaman, evimizdeki Martha'lardan biri daima bana eşlik eder, bekleme odasında beklerdi, "Böylesi daha uygun olur" derdi Tabitha, nedenini açıklamadan. Ama bu kez Paula, evimizin Muhafızları'ndan biriyle, tek başıma arabaya binip dişçiye gitmemi uygun görmüştü, çünkü evde Martha'ların yapması gereken pek çok iş

vardı, (bebekle ilgili işleri kastediyordu), dolayısıyla Martha'lardan birini benim yanıma katmak zaman kaybı olurdu.

Bu değişikliği hiç önemsemedim. Hatta diş doktoruna tek başıma gitmek, yetişkin bir insan gibi hissetmeme neden olmuş, hoşuma gitmişti. Arabanın arkasında dimdik oturmuştum yol boyunca. Sonra binaya girdim, asansörde diş kliniğini gösteren katın düğmesine bastım, muayenehaneye girdim ve bekleme odasında oturup beklemeye başladım, duvardaki diş resimlerine bakarak. Sıram gelince, doktorun asistanı Bay Williams beni içeri aldı ve dişçi koltuğuna oturdum. Dr. Grove içeri girince, Bay Williams benim eski raporlarımı gösteren bir dosyayı doktora sundu ve dışarı çıktı, arkasından kapıyı kapattı. Dr. Grove dosyama bir göz attı ve dişlerimden bir sorunum olup olmadığını sordu. Hayır, bir sorunum yok, dedim.

Dr. Grove, bir süre elindeki aletlerle ve aynayla dişlerimi kurcaladı, her zaman yaptığı gibi. Ve daha önce de olduğu gibi, gözlerini yakından gördüm o sırada, gözlüklerinin arkasından. Gözleri maviydi ama kan çanağı gibi kıpkırmızıydı; gözkapakları bir filin dizleri gibi buruşuktu. Yüzüme verdiği, soğan kokan nefesini duymamak için nefes almamaya çalıştım. Orta yaşlı bir adamdı, görünüşünün hiçbir özelliği yoktu.

Derken, beyaz lastik doktor eldivenlerini çıkardı ve ellerini arkamdaki lavaboda yıkadı.

"Mükemmel dişlerin var" dedi, "mükemmel." "Sen büyük bir kız oldun artık, Agnes."

Sonra bir elini, hâlâ küçük ama büyümekte olan memelerimin üstüne koydu. Yaz mevsimindeydik, dolayısıyla okulun yazlık formasını giyiyordum, hafif kumaştan, pembe renkli okul önlüğümü.

Birden donup kaldım, şoka girdim! Demek doğruydu, erkekler kızışan ateşli dürtülerine kapılırlardı ve ben dişçi koltuğunda otururken bu duyguları harekete geçirmiştim. Korkunç derecede utanıyordum –ne demeliydim? Hiç bilmiyor-

dum, dolayısıyla hiçbir şey diyemedim, sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi yaptım.

Dr. Grove arkamda duruyordu, sol eliyle sol mememi tuttu. Elinden başka bir tarafını göremiyordum, sadece kocaman ve kızıl tüylerle kaplı elini görebiliyordum. Eli sıcaktı. Mememin üstünde, kocaman bir ıstakoz gibi duruyordu. Ne yapacağımı bilemedim. O eli tutup mememden kaldırsa mıydım? Eğer böyle yaparsam, daha fazla şehvet mi uyandırırdım? Kaçmaya mı çalışmalıydım? Derken, o kocaman el mememi sıkmaya başladı. Parmakları meme ucumu buldu ve çimdikledi. Sanki göğsüme bir darbe yemiş gibi oldum. Gövdemi ileri doğru attım –dişçi koltuğundan bir an önce kaçıp kurtulmak zorundaydım. Ama doktorun eli beni koltuğa yapıştırıyordu. Derken, birden eli kalktı ve Dr. Grove tüm bedeniyle önüme dikildi.

"Bunlardan birini görmenin zamanı geldi" dedi adam, her zamanki sakin ve normal sesiyle. "Bunlardan biri, yakında içine girecek." Ve sağ elimi tutup cinsel organına bastırdı.

Sonra neler olduğunu söylememe gerek yok, sanırım. Elini bir havluyla sildi. Ve cinsel organını pantolonunun içine geri soktu.

"Aferin kızım" dedi. "Bak, hiç canını yakmadım." Babacan bir şekilde omzumu okşadı. "Günde iki kez dişlerini fırçalamayı unutma ve her gün diş ipiyle ağzını temizle. Bay William sana yeni bir diş fırçası verecek, giderken."

Odasından çıkarken kusmak üzereydim. Otuz yaşlarındaki Bay William beni bekleme odasında karşıladı, yüzünde silik ve ruhsuz bir ifadeyle. Bir çanak içinde, pembe ve mavi renkli iki diş fırçası uzattı bana. Pembe olanı almam gerektiğini biliyordum.

"Teşekkür ederim" dedim Bay William'a.

"Bir şey değil" diye yanıtladı. "Dolgu yapmak gerekti mi?"

"Hayır, bu sefer gerekmedi" dedim.

"İyi" dedi Bay William. "Şekerli yiyeceklerden uzak durun, böylece diş çürümelerinin önüne geçersiniz. Siz iyi misiniz?"

"Evet, iyiyim" dedim. Kapı neredeydi?

"Çok solgun görünüyorsunuz. Bazı insanlar dişçiden çok korkarlar." Alay mı ediyordu benimle? Az önce, doktorun yanında başıma gelenleri biliyor muydu acaba?

"Solgun değilim" dedim, aptal aptal –solgun olmadığımı nasıl ispatlayabilirdim ki? Muayenehane kapısının kolunu buldum, kendimi dışarı attım, asansöre girdim ve en alt katın düğmesine bastım.

Bundan böyle her dişçiye gittiğimde böyle mi olacaktı? Nedenini söylemeden, artık Dr. Grove'a gitmek istemiyorum diyemezdim ve eğer nedenini söylersem başımın derde gireceğini de biliyordum. Okuldaki Teyzeler, eğer herhangi bir adam bize uygunsuz bir şekilde dokunursa, bunu otorite sahibi birine –yani onlara– söylememiz gerektiğini öğretmişlerdi ama biz bir olay çıkarmamamız gerektiğini bilecek kadar akıllıydık, özellikle Dr. Grove gibi saygın bir adamla ilgili. Üstelik babası hakkında böyle bir şey söylersem Becka ne yapardı? Çok utanır, kahrolurdu. Ona korkunç bir ihanet olurdu bu.

Bazı kızlar başlarına gelen benzer olayları Teyzeler'e rapor etmişlerdi. Biri, evdeki Muhafız'ın bacaklarını elediğini söylemişti. Bir başkası, çöp toplayıcısı Ekono-adamın kendi önünde pantolonunun fermuarını indirdiğini anlatmıştı. İlki, yalan söylediği için bacaklarının arkası sopayla dövülerek cezalandırılmıştı; ikincisine ise, iyi kızların erkeklerin küçük hatalarını görmezden gelmesi ve böyle bir davranışla karşılaşırsa kafasını basitçe öteki tarafa çevirmesi gerektiği söylenmişti.

Ama ben öteki tarafa bakamazdım, bakacak bir öteki taraf yoktu.

"Akşam yemeği yemeyeceğim" dedim Zilla'ya, mutfağa girdiğimde. Keskin bir bakış attı bana. "Dişçi randevun iyi geçti mi tatlım?" diye sordu. "Ağzında çürük var mıymış?"

"Yok" dedim bitkin bir sesle. "Dişlerim kusursuzmuş."

"Hasta mı hissediyorsun kendini?"

"Belki biraz üşüttüm" dedim, "gidip uzanmak istiyorum."

Zilla limonlu ve ballı bir sıcak içecek hazırlayıp, bir tepsiyle odama getirdi. "Seninle gelseydim iyi olurdu. Ama Dr. Grove dişçilerin en iyisidir. Herkes bu konuda hemfikir."

Biliyordu olanları! Ya da şüphelenmişti. Ve hiçbir şey söylememem için beni uyarıyordu. Bu, Martha'ların şifreli konuşma biçimiydi. Hatta hepimiz böyle şifreli konuşurduk, demeliyim. Paula da biliyor muydu? Dr. Grove'un muayenehanesinde bu olayın başıma geleceğini tahmin etmiş miydi? O yüzden mi beni tek başıma göndermişti?

Öyle olduğuna karar verdim. Bilerek beni tek başıma göndermişti, ki adam mememi sıkıştırıp çimdiklesin ve o pis sıvıyı önüme akıtsın diye! Benim kirlenmemi istemişti. İncil'de böyle ifade edilirdi: *namusu kirlenmiş*. Kötücül bir kahkahayla gülüyor olmalıydı şimdi kendi kendine –pis bir oyun oynamıştı bana, bunu bir alay konusu gibi gördüğünü gözlerinden okuyabilirdim.

O günden sonra Paula'ya duyduğum nefret yüzünden Tanrı'dan af dilemekten vazgeçtim. Ondan nefret etmekte haklıydım. Onun için en kötüsünü dilemeye artık hazırdım, öyle de yaptım.

18

Aradan aylar geçti; ayakuçlarıma basarak dolaşmalarıma ve kapalı kapılar ardında kulak kabartmalarıma devam ettim. Görünmeden görmek, duyulmadan duymak alanında becerilerim gelişti. Kapı çerçevelerinin arasındaki çatlakları, kapalı kapıların arasındaki boşlukları, koridorlardan ve merdiven sahanlıklarından duyulabilen sesleri ve duvarların ince yerleri arasından sızan konuşmaları keşfettim. Duyabildiklerim kopuk kopuk konuşmalar veya sessizlikler oluyordu ama bunları birleştirmekte, hatta sessizliklere anlam yüklemekte ve söylenmeyen sözleri bile yerine yerleştirmekte ustalaşıyordum.

Kyle'ınki, yani Damızlık Kızımız gittikçe büyüyordu –yani karnı büyüyordu– ve o büyüdükçe ev ahalisinin sevinci artıyordu. Yani kadınların sevinci artıyordu. Kumandan Kyle'a gelince, onun ne hissettiğini anlamak zordu. Yüzü daima taş gibi ifadesizdi. Zaten erkeklerin ağlamak ve hatta yüksek sesle gülmek gibi duygu gösterileri yapması iyi karşılanmazdı. Bununla birlikte, Kumandan Kyle'ın diğer Kumandanları akşam yemeğine çağırdığı buluşmalarda, kapalı kapılar ardında, şarap içerek ve Zilla'nın çok güzel yaptığı kremalı tatlıları yiyerek ara sıra güldüklerini duymak mümkündü. Yani Kumandan babamın, Kyle'ınkinin karnının büyümesinden oldukça hoşnut olduğunu tahmin edebiliyordum.

Bazen, kendi öz babamın benim hakkımda neler hissetti-

ğini merak ederdim. Annem hakkında bazı bilgilerim vardı – benimle birlikte kaçmaya çalışmış, sonra Teyzeler tarafından bir Damızlık Kız haline getirilmişti– ama babam hakkında hiçbir bilgim yoktu. Herkes gibi benim de bir babam olmalıydı, herkesin bir babası olduğu gibi. Kafamdaki "baba"nın boşluğunu, idealize bir baba imgesiyle doldurduğumu düşünebilirsiniz ama hayır, hiçbir baba görüntüsü yoktu aklımda, "baba" tam bir boşluktu benim için.

Kyle'ınki artık adeta ünlü bir kişi haline gelmişti. Diğer Kumandan Eşleri, bir bahane uydurup –mesela yumurta ödünç almak veya boşalan bir tatlı tabağını iade etmek gibi vesilelerle– kendi Damızlık Kızlarını bizim eve gönderiyorlardı, asıl maksatları bizim kızımızın durumunu sormaktı. Bu Damızlık Kızlar evimize kabul ediliyorlardı ve bizim Damızlık Kızımız aşağı çağırılıyor, kızın göbeğinin üstüne ellerini koymalarına ve bebeğin tekmelerini hissetmelerine izin veriliyordu. Bu "merasimi" yaparken Damızlık Kızlar'ın yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz, sanki bir mucize karşısındaymış gibi müthiş bir merak ve hayret. Ve ümit, çünkü eğer bu Damızlık Kız bunu yapabildiyse, onlar da yapabilirdi. Ve gıpta, çünkü onlar henüz gebe kalmayı başaramamıştı. Özlem, çünkü hamile kalmayı çok istiyorlardı. Ve ümitsizlik, çünkü belki onlar hiç doğuramayacaktı. Gebe kalmaya uygun olduğuna karar verildiği halde, damızlık görevi yaptığı evlerde bebek doğuramayan Damızlık Kızlar'ın başına neler geldiğini o sıralarda henüz bilmiyordum ama hiç iyi bir durum olmadığını tahmin edebiliyordum.

Paula, diğer Eşler için üst üste çay davetleri veriyordu. Eşler Paula'yı tebrik ediyor, ona hayranlık ve gıptayla bakıyorlardı. Paula da onlara nezaketle gülümsüyor ve tebriklerini tevazuyla kabul ediyordu. 'Her şey Tanrı'nın bir lütfudur" diyor ve sonra Kyle'ınkinin aşağıya, salona gelmesini buyuruyor, Eşler'in onu kendi gözleriyle görmesini istiyordu. Eşler

kızın üstüne düşüyor, hatta "canım" diyerek, düz karınlı hiçbir Damızlık Kız'a göstermedikleri bir ilgiyle bakıyorlardı. Paula'ya, bebeğe ne isim vereceğini soruyorlardı.

Paula'nın bebeğiydi, Kyle'ınkinin bebeği değil. Bu konuda Kyle'ınkinin ne düşündüğünü merak ediyordum. Ama kadınların hiçbiri onun kafasının içinden neler geçtiğini merak etmiyordu, sadece karnıyla ilgileniyorlardı. Karnına pat pat vuruyor, hatta bazen kulaklarını dayıyorlardı bebeğin hareketini hissetmek için. Bense, salon kapısının arkasında durup kapı aralığından Damızlık Kız'ın yüzündeki ifadeyi görmeye çalışıyordum. Yüzünü bir mermer kadar donuk göstermeye çalıştığını görebiliyordum,ama bunda her zaman başarılı olamıyordu. Yüzü, ilk geldiği günlere kıyasla daha yuvarlaktı şimdi, şişmiş gibiydi. Bana öyle geliyordu ki, ağlamamak için kendini bunca zamandır tuttuğu için şişmişti. Yoksa gizliden gizliye ağlıyor muydu? Oda kapısının önünde gizlice durup dinlediğim halde, ağladığını hiç işitmemiştim.

Kapısının arkasında pusuya yattığım bu zamanlarda, öfkelenirdim. Benim de bir zamanlar bir annem vardı, o anneden kopartılıp alınmış ve Tabitha'ya verilmiştim; tıpkı bu bebeğin Kyle'ınkiden alınıp Paula'ya verileceği gibi. Gilead'da işler böyle olurdu, böyle yapılmaktaydı ve gelecekte de böyle yapılacaktı. Küçük bir azınlık, büyük çoğunluğun iyiliği için fedakârlık etmek zorundaydı. Teyzeler bu konuda fikir birliği içindeydi; bize de bunu öğretiyorlardı ama ben bunun doğru olmadığını artık biliyordum.

Çalınmış bir çocuğu evlat edindiği halde, Tabitha'yı suçlayamıyordum. Dünyayı böyle yaratan Tabitha değildi ve o benim annem olmuştu, beni sevmişti, ben de onu. Hâlâ seviyordum Tabitha'yı, umarım o da hâlâ seviyordu beni. Kim bilir? Belki onun gümüş renkli ruhu hâlâ benimleydi, etrafımda geziniyor ve beni kollayıp koruyordu. Öyle düşünmek istiyordum.

Öyle düşünmeye ihtiyacım vardı.

Sonunda Doğum Günü geldi. O gün okuldan erken dönmüştüm, çünkü nihayet aybaşı olmuştum ve karnıma kramplar giriyordu. Zilla benim için bir sıcak su torbası hazırladı, ağrı kesici bir merhemle karnımı ovuşturdu ve rahatlatıcı bir çay yaptı. Yatağımda büzülüp kendime acımakla meşguldüm ki, sokaktan Doğum-arabasının sirenini duydum. Yataktan çıktım ve pencereye geldim; evet, kırmızı bir kamyonet bahçe kapımızdan içeri girmişti ve içinden Damızlık Kızlar çıkıyordu, bir düzine, hatta daha fazla kız! Yüzlerini göremiyordum, ama her zamankinden daha hızlı hareket ettiklerine bakılırsa, hayli heyecanlı oldukları anlaşılıyordu.

Derken, Eşler'in arabaları gelmeye başladı. Eşler, birörnek mavi pelerinlerinin içinde aceleyle evimizin içine doluştular. Sonra bir Teyze arabası geldi, iki Teyze çıktı içinden. Bu Teyzeler'i tanımıyordum. Bildiklerimden daha yaşlıydılar. Biri, üzerinde kırmızı kanatlar, çöreklenmiş bir yılan ve Tıbbi Hizmetler İlkyardım Çantası/Kadın Servisi anlamına gelen bir Ay resmi olan siyah bir çanta taşıyordu. Teyzelerin bir bölümü, ilkyardım ve ebelik konusunda eğitimliydiler ama hiçbiri doktor değildi.

Benim doğum sürecini görmem yasaktı. Kızların ve "evlenilebilir" genç kadınların –mesela benim gibi aybaşı görmeye başlamış bir kızın– neler olduğunu görmeye ve bilmeye izni yoktu, çünkü böyle görüntüler ve sesler bizim için çok uygunsuzdu, hatta tehlikeli olabilirdi, bizim korkmamıza ve iğrenmemize neden olabilirdi. O "kaba ve kanlı" bilgiler evli kadınlar ve Damızlık Kızlar içindi ve tabii Teyzeler için, ki onlar da eğittikleri ebe Teyzeler'e bu bilgileri aktarabilsinler. Tabii ben, karnıma giren sancıları bastırmaya çalışarak sabahlığımı ve terliklerimi giyip merdivenden usulca üçüncü kat sahanlığına çıktım, orada görünmeden olup bitenleri duyabilecektim.

Eşler, alt kattaki salonda bir çay partisi yapıyor ve o önemli anı bekliyorlardı. O "anın" ne olduğunu tam olarak bilmiyordum ama kadınların gülüşmelerini ve gevezeliklerini duyabiliyordum. Şampanya ve çay içiyorlardı, daha sonra boşalmış şişeleri ve bardakları mutfakta görmüştüm.

Damızlık Kızlar ve görevli Teyzeler, Kyle'ınkinin yanındaydılar. Bizim Damızlık Kız kendi odasında değildi, çünkü odası herkesi içeri alabilecek kadar büyük değildi. İkinci kattaki en büyük ebeveyn odasındaydı. Kız yaralı bir hayvan gibi inliyordu. Diğer Damızlık Kızlar, hep bir ağızdan *Ikın, ıkın, ıkın, nefes al, nefes ver, nefes al* diye bağırıyorlardı, benim o zamana kadar hiç duymadığım kadar ıstıraplı seslerle. Ama sonra duyduğum Kyle'ınkinin sesi olmalıydı: *Tanrım, ah Tanrım, ah Tanrım* diye bağırıyordu; bir kuyunun içinden gelir gibi derin ve karanlıktı sesi. Dehşet verici bir sesti. Merdivenin basamaklarına oturup kollarımı göğsüme sardım, titriyordum. Neler oluyordu? Biri işkence çekiyordu, ama nasıl? Neler yapılıyordu ona?

Bu sesler uzun süre devam etti. Koridorlarda koşuşan ayak sesleri işittim sürekli. Martha'lar doğum odasına su taşıyor, getir-götür yapıyorlardı devamlı. Akşam, daha sonra, çamaşır odasına burnumu soktuğumda, birçok kanlı çarşaf ve havlu gördüm orada. Derken, Teyzeler'den biri Kompü-konuş bilgisayarında emirler verdi: "Derhal gelin! Son hızla gelin, nabzı hafifledi! Aşırı kan kaybediyor!"

Bir çığlık duyuldu, arkasından bir tane daha. Teyzeler'den biri, merdivenlerden aşağı doğru, Eşler'e bağırdı: "Hemen buraya gelin!" Teyzeler genelde öyle canhıraş bağırmazlardı. Kalabalık ayak sesleri duydum, merdivenleri çıkıyorlardı ve bir ses bağırdı: "Ah, Paula!"

Sonra bir siren sesi duyuldu, bu biraz farklıydı. Koridoru kontrol ettim, kimse yoktu ortalıkta. Odama kaçtım, penceremden seyretmek için. Siyah bir araba girdi bahçeye, üstün-

de kırmızı kanatlar, bir yılan ve altın renkli üçgen bir amblem vardı, bu gerçek bir doktorun geldiğini gösteriyordu. Doktor arabadan fırlayarak çıktı, kapıyı arkasından çarptı ve merdivenlerden koşarak girdi.

Şöyle bağırdığını duydum: *Ah! Ah! Lanet olsun, ah lanet olsun!*

Bu durum benim için çok korkutucuydu, zira hayatımda böyle dehşet içinde bağıran bir adam hiç duymamıştım.

Sağlıklı bir erkek bebek doğmuştu, Paula ve Kumandan Kyle'ın bebeği olarak. İsmini Mark koydular. Ama Kyle'ınki öldü.

Eşler ve onların Damızlık Kızları ve diğer herkes gittikten sonra, Martha'larla birlikte mutfakta oturduk. Martha'lar partiden artakalan yemekleri yediler: kenar kabukları sıyrılmış sandviçler, pasta dilimleri ve gerçek kahve. Bana da ikram ettiler ama aç olmadığımı söyledim. Karın ağrın geçti mi diye sordular, yarına daha iyi olursun dediler, zamanla o kadar ağrımaz, zaten alışırsın dediler. Ama iştahsızlığımın nedeni o değildi.

Bir sütanne gelecek dedi Martha'lar. Bebeğini kaybeden Damızlık Kızlar'dan biri olacakmış bu. Ya onun anne sütüyle ya da hazır mamayla beslenecekmiş bebek ama herkes hazır mamanın yeterince besleyici olmadığını bilirdi. Yine de hiç yoktan iyiydi.

"Zavallı kızcağız" dedi Zilla. "Bir hiç uğruna bütün o acıları çekmesi..."

"En azından bebek kurtuldu" dedi Vera.

"Ya bebek kurtulacaktı, ya annesi" dedi Rosa, "kızcağızın karnını yardılar."

"Ben yatmaya gidiyorum" dedim.

Kyle'ınki henüz evden çıkartılmamıştı. Odasında, bir çar-

şafa sarılmış olarak yatıyordu. Sessizce yukarı, yanına çıktığımda onu öyle buldum.

Yüzünü açtım. Dümdüz, bembeyaz bir surattı, bir damla kan bile kalmamıştı yüzünde. Kaşları sarı, yumuşak ve biçimliydi, şaşırmış gibi hafifçe yukarı kalkıktı. Gözleri açıktı, bana bakıyordu. Belki beni ilk defa görüyordu. Onu alnından öptüm.

"Seni asla unutmayacağım" dedim. "Belki başkaları unutacak ama ben unutmayacağıma söz veriyorum."

Melodramatik haller, biliyorum... Ama o zamanlar hâlâ bir çocuktum aslında. Ama görüyorsunuz işte, sözümü tuttum: Onu hiçbir zaman unutmadım. Onu, yani Kyle'ınkini, o isimsiz kızı, küçük bir mezar taşının altında yatan kimliksiz varlığı. Damızlık Kızlar Mezarlığı'nda buldum onu, yıllar sonra.

Yıllar sonra, o kızın Soy/Şecere Arşivi'ndeki Kan Bağını araştırdım ve buldum. Gerçek ismini öğrendim. Bunun, onu sevenler ve ondan kopartılan insanlar dışında, kimse için bir anlamı olmadığını biliyorum. Ama benim için, bir mağarada bulunmuş parmak izi gibiydi: bir işaretti, bir mesajdı. *Ben buradaydım,* diyordu. *Bir zamanlar var oldum. Bir zamanlar gerçektim.*

Neydi adı, öğrenmek istersiniz kuşkusuz.

Crystal idi ismi. Onu böyle hatırlıyorum şimdi. Onu daima Crystal olarak hatırlayacağım.

Crystal için küçük bir cenaze töreni yapıldı. Benim katılmama da izin verildi çünkü aybaşımı gördüğüm için, artık resmi olarak kadın sayılıyordum. Crystal'ın doğum sürecinde yanında bulunan diğer Damızlık Kızlar'ın cenazeye gelmesine izin verilmişti. Bizim evin tüm insanları da oradaydı. Kumandan Kyle bile gelmişti cenazesine, bir saygı gösterisi olarak.

İki ilahi okuduk mezarı başında: "Düşeni Kaldır" ve "Meyveyi Kutsa" ilahilerini. Ve efsanevi Lydia Teyzemiz bir konuşma yaptı. Lydia Teyze'ye büyük bir merak ve hayranlık-

la baktım, sınıftaki fotoğrafı canlanmıştı adeta, yani yaşıyordu gerçekten ve hiç de zannettiğim kadar korkutucu değildi.

"Hizmet uğrunda ölen kız kardeşimiz, Damızlık Kız Kyle'ınki" dedi, "en yüksek mertebede bir fedakârlık yaparak, şerefli bir kadın gibi asilce ölüme gitti ve geçmişteki günahlarından kendini temizledi. O, tüm diğer Damızlık Kızlar için parlayan bir ibret ve timsaldir."

Bunları söylerken, Lydia Teyze'nin sesi biraz titriyordu. Paula ve Kumandan Kyle başlarını öne doğru eğip ağır ağır sallarken gayet ağırbaşlı ve dindar görünüyorlardı. Damızlık Kızlar'dan bazıları bu sırada ağladı.

Ben ağlamadım. Zaten çok ağlamıştım. Gerçek şuydu: Bebeği çıkarmak için Crystal'ın karnını yarmışlardı ve bunu yaparken onu öldürmüşlerdi. Bu, Crystal'ın seçtiği bir son değildi. O, parlayan bir örnek olmak için, asil bir kadın gibi ölmeye gönüllü olmamıştı ama bu gerçekten kimse bahsetmedi.

19

Okuldaki pozisyonum her zamankinden daha çekilmez olmuştu. Bir tabu nesnesi haline gelmiştim çünkü evdeki Damızlık Kızımız ölmüştü, ki bu sınıftaki arkadaşlar arasında bir "kötü kader" işareti olarak görülüyordu. Batıl itikatlı, boş inançlı kızlardı. Vidala Okulları'nda iki din vardı: Teyzeler tarafından öğretilen, yani Tanrı ve kadınların dünyası hakkında öğretilen resmi inanç ve gayri resmi olarak, kızların arasında ağızdan ağıza dolaşan, şarkılar ve oyunlarla öğrenilen diğer inanç.

Daha küçük kızlar, kafiyeli şiirler okurlardı: *Bir ters, iki yüz, işte sana bir koca; iki ters, bir yüz, adam öldü, al sana yeni bir koca.* Küçük kızlar için, kocalar gerçek insanlar değildi. Ev mobilyası gibi, değiştirilebilir eşyalardı, tıpkı küçüklüğümde oynadığım bebek evinin insanları gibi.

Küçük kızlar arasında en popüler şarkılı oyun "Adam Asmaca" idi. Sözleri şöyleydi:

Kimdir o Duvarda asılmış olan? Hi hay ho!
O bir Damızlık Kız'dır, kimbilir adı ne? Hi hay ho!

Birinin adı... (burada hep bir ağızdan aramızdan birinin adını söylerdik), *bir varmış, bir yokmuş, hi hay ho!*

Karnında bir bebek varmış (burada küçük, zayıf göbeklerimize hafifçe vururduk), *hi hay ho!*

Kızlar, diğer iki kızın yukarda kavuşturduğu ellerinin altından geçerken şu tekerlemeyi söylerlerdi yüksek sesle: *Cinayet için bir, Öpüşmek için iki, Bebek doğurmak için üç, Dördü kayboldu, Beşi yaşadı, Altısı öldü. Yedinciye gelince, seni yakaladık, Suçüstü suçüstü suçüstü!*

Ve yedinci kız, kollarını kaldıran iki kız tarafından kıskaca alınır, kurduğumuz dairenin içinde gezdirildikten sonra, kafasına bir şaplak atılırdı. O şimdi ölmüş oluyordu ve bir sonraki turda gelecek olan iki celladı seçme hakkını kazanıyordu. Biliyorum, bu oyun size çok fesat, kötü niyetli ve saçma sapan gelebilir, ama unutmayın ki çocuklar ellerine geçen her türlü durumdan kendilerine oyun çıkartırlar.

Teyzelerimiz, bu oyunun birçok yararlı uyarı ve tehdit içerdiğini düşünüyorlardı herhalde. Ama neden "birinci" cinayet içindi? Neden cinayet, öpüşmekten önce geliyordu? Sonra gelseydi, daha doğal olmaz mıydı? O gün bugündür, bu konuyu çok düşünmüşümdür, ama cevabını hiçbir zaman bulamadım.

Okul saatleri içinde başka oyunlar da oynamamıza izin verilirdi. Örneğin, Merdiven ve Yılan oyununu oynayabilirdik; Hayat Ağacı'nın merdiveninde "Dua et" basamağına rastgelirsek eğer, bir basamak üste çıkardık. Ama "Günah" basamağına vurursa şansımız, Şeytan'ın yılan merdiveninden bir basamak aşağı düşerdik çaresiz. Bize boyama kitapları verilirdi okulda ve dükkânların tabelalarını boyardık –Kırmızı Et, Sakatat ve Balık– diye öğrenirdik. İnsanların giydiği kıyafetleri boyamayı da öğrenmiştik; eşlerin elbiselerini maviye, Ekono-kadınların giysilerini çizgili renklere, Damızlık Kızlar'ın üniformalarını ise kırmızıya boyardık. Bir keresinde, Damızlık Kız'ı mor renge boyadığı için, Becka'nın başı Vidala Teyze ile derde girmişti.

Okuldaki daha büyük kızlar arasında, bu tür batıl inançlar, açık açık dile getirilmekten ziyade, fısıltıyla yayılırdı ve

bu konular oyun konusu olmuyordu. Aksine, ciddiye alınıyordu. Örneğin, bir tanesi şöyle devam ediyordu:

Eğer Damızlık Kızın senin yatağında ölürse
Onun kanı senin başına bulaşır.
Eğer Damızlık Kızının bebeği ölürse
Senin hayatın gözyaşları ve hasret içinde sürer.
Eğer Damızlık Kızın doğum sırasında ölürse
Onun laneti, sen toprağa girinceye kadar,
Peşini bırakmaz.

Kyle'ınki, doğum sırasında ölmüştü, dolayısıyla okuldaki kızlar arasında "lanetli" bir insan olarak görülmeye başlamıştım ama küçük Mark bebek benim erkek kardeşim olduğu ve sağlıklı bir şekilde yaşadığı için, "kutsanmış" olarak da sayılıyordum. Okul arkadaşlarım benimle açıkça alay etmiyorlardı ama benden uzak duruyorlardı. Örneğin Huldah, ben gelirken gözlerini devirip tavana dikiyor, beni görmezden geliyordu. Becka da bana arkasını dönüyordu, ama kimsenin bakmadığı bir sırada öğle yemeğini benimle paylaşmaya çalışıyordu. Shunammite benden uzak duruyordu ama bunu Damızlık Kız'ın ölümünden korkmuş olduğu için mi, yoksa doğan bebek yüzünden kıskançlık duyduğu için mi yapıyordu, bilemiyorum, ikisinin karışımıydı belki.

Evde bütün ilgi bebeğin üstündeydi, onun da buna çok ihtiyacı vardı zaten. Sesi çok çıkıyordu. Paula bir bebek, üstelik erkek bebek sahibi olmanın verdiği prestijin tadını çıkartıyordu, ama karakter olarak anaç bir kadın değildi. Küçük Mark, Paula'nın arkadaşları için doğurtulmuş ve şimdi onlara sergilenen bir bebekti sanki ama kısa bir süre sonra bir sütanneye devredilecekti. Bu sütanne, tombul ve hüzünlü bakışlı bir Damızlık Kız'dı, adı kısa bir süre önce Tucker'ınki olan, ama şimdi elbette Kyle'ınki ismini almış olan.

Küçük Mark emzirilmediği veya uyumadığı, ya da elden ele geçirilip sergilenmediği zamanlar mutfakta yaşıyordu, Martha'ların sevgilisi olmuştu. Martha'lar onun banyosunu yaptırmaya bayılıyorlardı; minik el ve ayak parmaklarına, minik gamzelerine ve sürekli bol çiş fışkırtan minik çüküne hayranlıkla bakıyorlardı. Bu nasıl güçlü bir küçük adamdı!

Benim de bu tapınmaya katılmam bekleniyor, ben yeterince heves göstermediğimde de surat asmayı bırakmam söyleniyordu, çünkü benim de yakında bir bebeğim olabilirdi ve o zaman çok mutlu olacaktım. Bundan hiç emin değildim, bebeği sevmeyeceğimden değil ama mutlu olacağımdan hiç emin değildim. Evde vaktimi mümkün olduğu kadar odamda geçiriyordum, mutfaktaki neşeli hallerden kaçarak ve dünyadaki haksızlıklar üzerine kara kara düşünerek...

VII

Stadyum

20

Safranlar sıvılaştı, nergisler buruştu, laleler baştan çıkarıcı danslarını yaptıktan sonra taçyapraklarını havaya savurup tamamen soldular. Clover Teyze'nin Ardua Binası bahçesinin kenarlarında yetiştirip büyüttüğü şifalı bitkiler olgunluğa erişti. *Ama Lydia Teyze, bu nane çayını içmelisiniz, hazımsızlığınıza çok iyi gelecektir!* Benim hazımsızlığıma burnunuzu sokmayın diye azarlamak istiyorum onları; ama iyi niyetliler diye tutuyorum kendimi. Halının üstünde kan varken, bu inandırıcı bir mazeret olabilir mi?

Benim niyetim de iyiydi, diye mırıldanıyorum kendi kendime bazen. En iyisini, ya da elimden gelenin en iyisini –ki aynı şey değildir– yapmak istemiştim. Yine de, eğer ben olmasaydım, her şeyin ne kadar korkunç olabileceğini düşünün.

"Rezillik" diyorum bazı günler. Ama başka günler, kendi sırtımı sıvazlıyorum. Tutarlılığın bir erdem olduğunu kim söylemiş?

Çiçeklerin dansında sıra hangisinde? Leylaklarda. Leylaklar her zaman güvenilirdir. Her zaman süslü ve nefis kokuludurlar. Pek yakında Vidala Teyze, ezeli düşmanım, hapşırmaya başlayacak. Belki gözleri kızarıp şişecek ve yan gözle beni inceleyemeyecek; bir hatamı veya zayıflığımı yakalayıp, kendi dindarca yargılarıyla benim düşüşümü sağlayacak kozu bulamayacak.

Ümit etmeye, aramaya devam et diye fısıldıyorum ona. Senden bir adım önde olduğum için kendimle gururlanıyorum. Sadece bir adım mı? Birçok adım öndeyim. Hele bir tökezlet beni, tapınağını başına yıkarım.

Gilead'ın uzun zamandan beri süren bir sorunu var, sevgili okuyucum: Tanrı'nın yeryüzündeki krallığı olduğu halde, utanç verici oranda bir kaçış yaşanıyor ülkeden, bir dış göç. Damızlık Kızlarımızın kaçışı örneğin. Çok fazla sayıda kızın gizlice sınır dışına çıkmasının önüne geçilemiyor. Kumandan Judd'ın yaptırdığı analizlerin de gösterdiği gibi, bir kaçış yolunun keşfedilip bloke edilmesine kalmadan, bir diğer kaçış yolu açılıyor.

Sınırlar arasındaki tampon bölgeler fazlasıyla geçirgen. Maine ve Vermont bölgelerinin ıssız ve yabanıl alanlarını yeterince kontrol edemiyoruz. Bu bölgelerin yerlileri rejime karşı açıkça düşmanlık göstermeseler bile, ahlaki düşkünlüğe yatkın olabiliyorlar. Kendi ailemden de bildiğim gibi, bu insanlar aile içi evlenmeler yoluyla birbirlerine sıkı sıkıya kenetlenmiş bir gelenek sürdürüyorlar, kırmızı çizgileri aşanlara karşı kan davası güdüyorlar. Birbirlerini ele vermeleri çok zor. Bir süredir bu adamların arasında kaçışlara kılavuzluk eden rehberler olduğundan şüpheleniliyor; bunu ya Gilead rejimini faka bastırmak için, ya da sadece kazanç sağlamak için yapıyorlar. Mayday gizli örgütünün kaçışlara yardım edenlere iyi para ödediği bilinen bir gerçek. Elimize düşen Vermont'lu bir işbirlikçinin dediği gibi "Mayday, Payday'dir" diye bir deyim bile varmış oralarda.[4]

Sınırlara yakın arazilerdeki dağlar, bataklıklar, dolambaçlı nehirler, med-cezir yaşanan denizin sarp kayalıklı koyları kaçış yollarını kolaylaştırıyor. Bölgenin tarihi içki, sigara ve

4. Uluslararası "imdat" sinyali olan "Mayday" adını taşıyan ve rejime karşı çalışan yeraltı örgütü Mayday ile "maaş günü" anlamına gelen "payday" kelimeleri arasında bir kelime oyunu yapılmakta.(ç.n)

uyuşturucu kaçakçılığı, her türlü karaborsa ve yasadışı ticaretle anılır zaten. Bu kaçakçılara sınırlar vız gelir. Bir ülkeden diğerine ellerini kollarını sallayarak, nanik yaparak girer ve çıkarlar; kârlı kaçak alışveriş paraları elden ele geçer.

Benim amcalarımdan biri de bu tür faaliyetlerin içindeydi. Ailem, karavan-evlerde yaşayan yoksul insanlardandı. Polis otoritesiyle alay eder, adalet sistemiyle dalga geçer, kanun kaçaklarıyla işbirliği yapardı ve babam bununla övünürdü. Ama benimle övünmezdi, çünkü ben bir kızdım. Üstelik ukala ve küstah bir kızdım. Küstahlığımı yumruk ve tekmeleriyle veya eline ne geçirirse onunla döverek terbiye etmeye çalışırdı. Gilead rejimi iktidara gelmeden önce boğazı kesilerek öldürüldü. İyi ki de öyle oldu, yoksa bunu ona ben yaptırmak zorunda kalacaktım. Neyse, aile tarihinden bu kadar bahsetmek yeter.

Kısa bir süre önce Elizabeth Teyze, Helena Teyze ve Vidala Teyze daha iyi bir kontrol düzeni sağlamak için ayrıntılı bir planla geldiler bana. *Kaçışsız Yol Operasyonu* diye bir isim vermişler bu plana, bir de alt başlığı var: *Kuzeydoğu Deniz Kıyısı Bölgelerinde Kadın Göçmenler Sorununa Çözüm Planı.* Kanada'ya firar etmeye çalışan Damızlık Kızlar'ın yakalanması için gerekli yeni önlemler sıralanıyor, Ulusal Acil Durum ilan edilmesi isteniyor, ayrıca kaçakların izini süren polis köpeklerinin sayısının iki katına çıkarılması ve daha etkili sorgulama yöntemlerinin uygulanması talep ediliyor. Bu "daha etkili sorgulama yöntemleri" konusunda Vidala Teyze'nin parmağı olduğunu anladım, çünkü şimdiye kadarki cezalandırma yöntemlerimizin arasında tırnak sökme ve bağırsak deşme uygulamasının olmayışına her zaman gizliden gizliye canının sıkıldığını biliyordum.

"Bravo, gayet iyi ve detaylı bir çalışma yapmışsınız" dedim. "Dikkatle okuyup inceleyeceğim. Endişelerinizin Kumandan Judd tarafından da paylaşıldığını bilmenizi isterim. Bu-

na emin olabilirsiniz. Kumandan Judd gerekli tüm önlemleri alıyor, ancak şu anda bunların ayrıntılarını sizlerle paylaşma imkânım yok."

"Şükürler olsun" dedi Elizabeth Teyze ama pek sevinmiş gibi gelmedi sesi.

"Bu kaçış hadiselerine hemen ve kesin olarak son verilmeli!" dedi Helena Teyze, bu sözüne onay vermesini bekler gibi Vidala Teyze'ye bakarak. Bunu söylerken bir ayağıyla yere vuruyordu, bu yüzden oldukça canı yanmış olmalıydı, çünkü gençliğinde çok yüksek stilettolar giydiği için ayaklarında deformasyon oluşmuştu. Bugün bir kadın öyle ayakkabılar giyse, soruşturmaya uğrayıp tutuklanabilir.

"Kuşkusuz" dedim kibar bir ses tonuyla. "Ve öyle görünüyor ki, bu insan kaçakçılığı bir iş haline gelmiş, en azından bazı bölgelerde."

"Tüm bölgeyi kökünden temizlememiz gerekiyor" dedi Elizabeth Teyze. "Oralarda yaşayan kanun kaçakları, Kanada'daki Mayday örgütüyle yakın işbirliği yapıyor."

"Kumandan Judd da aynı fikirde" dedim.

"O kadınlar, İlahi Niyet'e hizmet etmek zorunda, tıpkı bizim yaptığımız gibi" dedi Vidala Teyze. "Hayat bir tatil değildir!"

Teyzeler hazırladıkları bu planı benden yetki ve onay almadan oluşturdukları halde –ki bu bir itaatsizlik suçudur bizim sistemimizde– raporu Kumandan Judd'a geçirmeyi gerekli gördüm; zira ben geçirmeseydim bile Judd'ın haberi olurdu ve o takdirde bunu benim itaatsizliğim olarak not edebilirdi.

Bu sabah, bu üç Teyze yine beni ziyarete geldiler. Keyifli görünüyorlardı: New York eyaletinin kuzey bölgesinde yapılan baskınlarda yedi Quaker mezhebi mensubu, kırsalda komünal yaşam sürdüren dört kişi, iki Kanadalı geyik avcısı rehberi ve bir limon kaçakçısı yakalanmıştı ve hepsi de Yeraltı-Kaçak-Kadın-Yolu örgütüyle bağlantılı oldukları şüphesiy-

le gözaltına alınmıştı. Sorguya çekilip, işe yarayacak bilgiler sökülüp alındıktan sonra ortadan kaldırılacaklardı, eğer takas değeri taşımıyorlarsa tabii; MayDay ile Gilead arasında zaman zaman rehine değiştokuşu yapıldığı bilinen bir şeydi.

Bu gelişmelerden elbette haberim vardı. "Tebrikler" dedim. "Alçak sesle bile olsa, üçünüz de bu çalışmalarınızdan ötürü takdir alacaksınız. Tabii asıl başarı Kumandan Judd'a ait olacak."

"Doğal olarak" dedi Vidala Teyze.

"Hizmet etmekten mutluyuz" dedi Helena Teyze.

"Benim de sizlerle paylaşmak istediğim haberler var, Kumandan Judd'dan aldığım" dedim, "ama kesinlikle aramızda kalacak." Öne doğru eğildiler, hepimiz sır paylaşmayı severiz. "Kanada'daki Mayday'in en üst düzey casuslarından ikisi ajanlarımız tarafından ortadan kaldırıldı."

"Onun Gözü altında" dedi Vidala Teyze.

"İnci Kızlarımız çok önemli bir rol oynadılar" diye ekledim.

"Şükürler olsun!" dedi Helena Teyze.

"Ancak biri hayatını kaybetti, Adrianna Teyze."

"Ne oldu ona?" diye sordu Elizabeth Teyze.

"Ayrıntılı açıklamayı henüz bekliyoruz" dedim.

"Adrianna Teyze'nin ruhu için dua edeceğiz" dedi Elizabeth Teyze. "Peki Sally Teyze?"

"O güvencede" dedim.

"Hamdolsun."

"Şükürler olsun. Ancak kötü haber şu ki, savunma hatlarımızda bir gedik açıldığını keşfettik. Öldürülen iki MayDay ajanının Gilead'ın içindeki hainlerden yardım gördüğü anlaşıldı. Birileri buradan Kanada'ya mesajlar iletiyor; güvenlik operasyonlarımız, hatta Kanada'daki elemanlarımız ve gönüllülerimiz hakkında bilgi sızdırıyorlar."

"Kim böyle bir şey yapabilir? Kâfirlik bu!" dedi Vidala Teyze.

"Gözler bulmaya çalışıyor onları" dedim. "Şüpheli herhan-

gi bir şey fark ederseniz –herhangi bir şey, herhangi bir kişi, hatta Ardua Binası'nda bile– hemen bana haber vermelisiniz."

Bir an duraksayıp birbirlerine baktılar. *Ardua Binası'ndakiler*'e kendileri de dahildi.

"Ah, asla Ardua'da olmaz" dedi Helena Teyze, "burada böyle bir utanç yaşanamaz!"

"Ardua Binası tertemizdir" dedi Elizabeth Teyze.

"Ama insan karakteri hilekârdır" dedi Vidala Teyze.

"Farkındalığımızı artırmalıyız" dedim. "Bu arada çok iyi bir iş başardınız, bravo. Quaker'lardan ve diğerlerinden elde edeceğiniz bilgileri bana aktarın."

Kaydediyorum, kaydediyorum ama sonu gelmeyecek diye korkuyorum bazen. Kalemimin siyah mürekkebi bitmek üzere, yakında mavi mürekkebe geçeceğim. Vidala Okulları'nın malzeme deposundan yeni mürekkep şişeleri almak zor olmaz. Okuldaki resim derslerinde kullanılır bunlar. Biz Teyzeler eskiden karaborsadan tükenmezkalem temin edebilirdik ama artık bulamıyoruz. Kanada New Brunswick'ten kaçak kırtasiye malzemeleri sağlayan tedarikçimiz bir süre önce yakalanıp tutuklandı.

Ama biraz geriye gitmeliyim şimdi. Camları karartılmış bir kamyonetten bahsediyordum, bizi Stadyum'a, yani hapishaneye getiren.

Kamyonetten inince Anita ve ben sağa doğru iteklendik. Kalabalık bir kadın sürüsünün arasına girdik. "Sürüsü" diyorum, çünkü hayvanlar gibi dürtükleniyorduk. Stadyumun açık tribünlerinin arasına, cinayet yerlerindeki gibi sarı şeritlerle çevrilmiş bir bölüme getirildik. Kırk kişi kadardık. Bizi sıralara yerleştirince ellerimizdeki kelepçeleri çıkardılar. Bizden sonrakiler için gerekiyordu kelepçeler herhalde.

Anita ile yan yana oturduk. Solumda tanımadığım ama avukat olduğunu söyleyen bir kadın vardı; Anita'nın da sağın-

da başka bir avukat kadın. Arkamızda ve önümüzde dörder yargıç hanım oturuyordu. Hepimiz avukat veya yargıçtık.

"Mesleklerimize göre ayırıyor olmalılar" dedi Anita.

Öyleydi. Gardiyanların bakmadığı bir sırada, bizim sıranın en ucundaki kadın, yan bloktaki bir kadınla konuşma fırsatı buldu. Onlar doktormuş.

Öğle yemeği yiyememiştik. Bize yemek veren olmadı. İlerleyen saatlerde Stadyum'a kamyonetler dolusu yeni kadınlar getirdiler.

Bu kadınların hiçbiri genç değildi. Takım elbiseler giymiş, bakımlı saçlı, orta yaşlı meslek sahibi kadınlardı. Hiçbirinin çantası yoktu ama; çünkü çantalarımızı yanımıza almamıza izin verilmemişti. Ne saç fırçası, ne ruj, ne ayna, ne boğaz pastili, ne kâğıt mendil. Bunlarsız kendimizi ne kadar çıplak hissettiğimizi hayretle fark ettim.

Kızgın güneş tepemize vuruyordu. Ne şapkamız, ne güneş kremimiz vardı. Akşama kadar cildimin kıpkırmızı olup kabaracağını tahmin edebiliyordum. Ama hiç değilse oturduğumuz sıraların arkalıkları vardı. Eğlenmeye gelmiş olsaydık pek rahatsız olmadan oturuyor olabilirdik. Ama eğlenmeye gelmemiştik. Arada bir kalkıp gerinmek istesek, adamlar "Oturun!" diye bağırıyorlardı. Hareket etmeden oturmak çok yorucuydu, belimiz ve kalça, sırt ve uyluk kaslarımız ağrıyordu. Şiddetli bir ağrı değildi ama ağrıyordu.

Vakit geçirmek için kendi kendimi içimden azarlamaya başladım: aptal, geri zekâlı, beyinsiz. Yaşamla ilgili bütün o safsatalara, hukuk fakültesinde bize öğretilen ve içselleştirdiğim demokrasi, özgürlükler ve bireyin hakları gibi palavralara inanmıştım. Bunların ebedi gerçeklikler olduğunu ve ömür boyu savunacağımızı zannetmiştim. Büyülenmiş gibi hayatımı bunlara bağlamıştım.

Bir realist olmakla övünürsün, dedim kendi kendime, o

zaman gerçeklerle yüzleş. Burada, Amerika Birleşik Devletleri'nde bir darbe oldu, tıpkı geçmişte pek çok ülkede olduğu gibi. Liderliğin zor gücüyle değiştirilmesi, daima muhalefetin ezilmesiyle devam eder. Muhalefetin başını iyi eğitimli insanlar çeker, dolayısıyla ilk onların başı ezilir. Sen bir yargıçsın, yani iyi eğitimlisin. Seni ortalıkta bırakmazlar.

Gençliğimi, bana imkânsız olduğunu söyledikleri şeyleri yaparak geçirdim. Ailemde kimse yüksek öğrenim görmemişti. Benim üniversiteye gitmemi nefretle karşılamışlardı. Üniversiteyi burs alarak ve akşamları düşük ücretli, pis işlerde çalışarak okudum. Bu durumlar insanı güçlendirir, katılaştırır. Direngen ve inatçı olursunuz. Gücüm yettiği sürece elenmeyecektim. Ama üniversitede kazandığım değerlerin, inceliklerin hiçbiri burada işime yaramayacaktı. Alt sınıftan gelen, katır gibi inatçı, zeki ve aşırı gayretli o çocuğa geri dönmek zorundaydım. Toplumda elde ettiğim ve şimdi elimden alınan mevkie erişmek için merdivenleri çıkarken kullandığım stratejik aklı kullanmalıydım. Açık noktalarını, zayıflıklarını kullanmak zorundaydım ama önce bunların neler olduğunu keşfetmem gerekti.

Daha önce de köşeye sıkışmışlıklarım olmuştu. Ama her defasında üstesinden gelmeyi başarmıştım. Bu benim kendime anlatacağım hikâye olacaktı.

Akşamüstü küçük şişeler içinde su getirdiler. Üçerli adamlardan biri şişeleri taşıyor, biri şişeyi elimize veriyor, diğeri ise silahını üstümüze dikip bizi hizada tutuyordu, ola ki aç timsahlar gibi atlayıp bir taşkınlık yapmayalım diye.

"Bizi burada tutamazsınız!" diye bağırdı bir kadın. "Biz kötü bir şey yapmadık."

"Sizinle konuşmamız yasak" dedi su şişelerini veren adam.

Hiçbirimizin tuvalete gitmesine izin yoktu. Bazılarımız çişini altına kaçırdı, tribünlerin arasından idrar sızıntıları sa-

haya aktı. Bize ettikleri muamele küçük düşürmeyi ve direncimizi kırmayı amaçlıyordu. Ama neye direnecektik ki? Bizler casus değildik, gizlemek istediğimiz hiçbir istihbarat bilgisine sahip değildik, bir düşman ordusunun askerleri değildik. Yoksa öyle miydik? Eğer bu adamların gözlerinin ta içine baksam, orada bir insanoğlunun bana geri baktığını görebilecek miydim? Göremeyeceksem, ne olacaktı o zaman?

Kendimi, bizleri toplayıp buraya getiren adamların yerine koymaya çalıştım. Ne düşünüyorlardı acaba? Amaçları neydi? Bu amacı nasıl gerçekleştirmeyi ümit ediyorlardı?

Akşamüstü saat dörtte, bize bir gösteri izlettiler. Değişik boy ve yaşlarda, hepsi de iş kıyafetleri içinde yirmi kadın futbol sahasının ortasına götürüldü. Götürüldü diyorum, çünkü gözleri bağlıydı ve elleri önden kelepçeliydi. Kadınları onar onar iki sıra halinde dizdiler. Ön sıradakilere diz çöktürdüler, sanki grup fotoğrafı çekilecekmiş gibi.

Mikrofona konuşan siyah üniformalı bir adam, günahkârların daima Kutsal Göz'e göründüğünü ve günahlarının onları ele verdiğini söyledi. Gardiyanlardan ve diğer adamlardan bir onaylama mırıltısı geldi, titreşimli bir *mmmmmm...* sesi, sanki motor çalışıyormuş gibi.

"Tanrı'nın dediği olur" dedi mikrofondaki ses.

Bariton seslerden oluşan bir koro "Âmin" diye yanıtladı. Sonra, gözleri bağlı kadınları sahanın ortasına getiren adamlar silahlarını kaldırıp ateş ettiler. Tam isabetti, kadınlar yere yıkıldılar.

Biz tribünlerde oturanlar hep bir ağızdan inledik. Bazı kadınlar çığlık attılar, bazıları hıçkırmaya başladı. Ayağa fırlayıp bağıranlar oldu, ne söylediklerini duyamadım, ama bunlar kafalarının arkasına dipçik yiyip hemen susturuldu. Dipçikler de tam isabetliydi. Bu adamlar eğitimliydi.

Görmemiz ama konuşmamamız isteniyordu, mesaj açık-

tı. Ama neden? Eğer hepimizi öldüreceklerse, bu gösteriye ne gerek vardı?

Güneş battığında sandviç getirdiler, her birimize bir tane. Benimki yumurtalıydı. Utanarak itiraf edeyim ki zevkle yiyip yuttum. Benden uzaktaki birileri öğürdü ama fazla değildi bu öğürme sesleri.

Yemek faslından sonra ayağa kalkmamız emredildi. Ve dizi dizi, sıra sıra –meşum bir sessizlik ve büyük bir düzen içinde– tribünlerin alt katındaki koridorlara ve soyunma odalarına sevk edildik. Geceyi orada geçirecektik.

Kullanabileceğimiz ne yatak, ne yastık, hiçbir şey yoktu; ama hiç değilse tuvaletler vardı, şimdiden pislenmiş olan. Etrafta konuşmamızı engelleyen gardiyanlar yoktu, ama nasıl olmuştu da konuşmalarımızın dinlenmediğini zannetmiştik, şimdi hatırlamıyorum. O aşamaya geldiğimizde artık salim kafayla düşünemiyorduk belli ki.

Bize acıdılar ve ışıkları açık bıraktılar.

Hayır, acıdıkları için değildi, Muhafızlar'a kolaylık olsun diye açık bırakılmıştı ışıklar.

Acıma duygusu o mekânda bulunmayan bir değerdi.

VIII

Carnarvon

Şahit İfadesi Belgeleri 369B

21

Ada'nın arabasında oturmuş, bana anlattıklarını hazmetmeye çalışıyordum. Melanie ve Neil bir bombayla havaya uçurulmuşlardı. Eskiden Sevilmiş Giysiler dükkânının önünde. Olamazdı, mümkün değildi.

"Nereye gidiyoruz?" dedim. Salakça bir soruydu, sanki her şey normalmiş ve nereye gittiğimizin bir önemi varmış gibi. Oysa hiçbir şey normal değildi. Neden çığlık atmıyordum?

"Düşünüyorum" diye yanıtladı Ada beni. Dikiz aynasından arkaya baktı, sonra bir garaj yoluna soktu arabayı. Geldiğimiz evin önünde "Alterna Renovasyon/Onarım İşleri" diye bir tabela vardı. Bizim semtimizdeki tüm evler sürekli onarımdan geçirilirdi; sonra birileri bu evleri alır ve tekrar onarımdan geçirirdi. Neil ve Melanie sinir olurdu bu duruma. Gayet iyi durumda olan evleri alıp, tekrar değiştirmeye kalkıp, onca para harcamaya ne lüzum var, derdi Neil. Fiyatları yükseltmekten ve fakir insanların ev sahibi olmasını zorlaştırmaktan başka işe yaramıyor, diye eklerdi.

"Bu eve mi gidiyoruz?" diye sordum; birden çok yorgun hissetmiştim kendimi. Bir evin içine girip, uzanıp dinlenmek çok iyi gelirdi.

"Yok" dedi Ada. Sonra, deri sırt çantasının içinden küçük bir somun anahtarı çıkarttı, onunla cep telefonuna vurup parçaladı. Telefonun parçalanmasını, içinden çıkan tellerin,

metal parçaların dağılıp yere düşmesini seyrettim.

"Neden kırdın cep telefonunu?" dedim.

"Çünkü her zaman çok dikkatli olmak zorundayız" dedi Ada. Telefondan geri kalan parçaları toplayıp, küçük bir plastik torbaya doldurdu. "Şu arkamızdaki arabanın geçmesini bekle, sonra çık ve bu plastik torbayı şuradaki çöp bidonuna at" dedi bana.

Esrar satıcıları böyle yapardı; yakalanacaklarını anladıkları zaman, üstlerindeki malı çöpe atarlardı. Ada'yla birlikte gittiğim için pişman olmaya başlamıştım. Sadece sert değil, korkutucuydu üstelik. "Beni getirdiğin için teşekkürler" dedim, "ama şimdi okuluma geri dönmem gerek. Bir patlama olduğunu söylerim, ne yapılması gerektiğini onlar bilir artık" diye ekledim.

"Şok yaşıyorsun. Çok normal" dedi Ada.

"Gayet iyiyim" dedim, ki doğru değildi. "Burada ineyim lütfen."

"Keyfin bilir" dedi Ada, "ama seni Sosyal Hizmetler Kurumu'na kayıp diye rapor edecekler şimdi; onlar da bulup Çocuk Esirgeme Kurumu'na yerleştirecekler. Sonra neler olacağını kim bilir?" Bunu hiç düşünmemiştim. "Neyse, telefonu çöp bidonuna attıktan sonra, istersen arabaya dönebilirsin, ya da yürüyerek istediğin yere gidersin" dedi Ada. "Senin seçimin, ne istiyorsan yap. Ama eve gitme! Bu bir emir değil, sadece bir tavsiye."

Dediğini yaptım, telefonu çöpe attım. Önüme iki seçenek koymuştu, şimdi ne yapmalıydım? Arabaya geri döndüm ve salya sümük ağlamaya başladım. Bana bir kâğıt mendil sunmak dışında hiçbir tepki göstermedi Ada. Arabayı bir U-dönüşü yaparak, güney yönüne çevirdi. Hızlı ve becerikli bir otomobil sürücüsüydü. Bir süre sonra, "Biliyorum, bana güvenmiyorsun" dedi, "ama güvenmelisin. Anne-babanın arabasına bomba yerleştiren adamlar, şu anda seni arı-

yor olabilir. Arıyorlar demiyorum, kesin olarak bilemem, ama ciddi bir risk altında olduğunu biliyorum."

Risk altında olmak! Bu, televizyon haberlerinde sık sık duyduğumuz bir ifadeydi: Komşular tarafından çeşitli defalar ihbar edildiği halde, evlerinde öldüresiye dövülen çocuklar, ya da aile-içi şiddetten kaçarken otobüs bulamayıp, yolda otostop yapıp, sonra boynu kırılmış olarak yol kenarında, bir köpek tarafından bulunan kadınlar hakkında verilen haberlerde geçerdi. Dişlerim donar gibi çarpmaya başlamıştı, oysa hava çok sıcaktı.

Ada'ya tam olarak inanmıyordum, ama yalan söylediğini de düşünmüyordum. "Polise haber verebiliriz" dedim ürkekçe.

"Bir boka yaramazlar" dedi Ada. Polislerin hiçbir işe yaramadığını biliyordum, Neil ve Melanie bunu sık sık söylerlerdi. Ada, arabanın radyosunu açtı, yatıştırıcı bir melodi yayıldı. "Hiçbir şey düşünme şimdilik" dedi Ada.

"Sen polis misin?" dedim.

"Hayır" dedi Ada.

"O zaman kimsin?"

"Ne kadar az bilirsek, o kadar az zarar gelir" dedi.

Kare şeklinde, kocaman bir binanın önünde durduk. Binanın üstünde "Quaker Dostları Cemaatinin Buluşma Evi" diye bir tabela asılıydı.

Ada, arabayı arkada, gri renkli bir kamyonetin yanına park etti.

Yan kapıdan içeri girdik. Ada, kapıdaki masada oturan adamı kafasıyla selamlayıp, "Elijah, yapmamız gereken işler var" dedi.

Adama dikkatle bakmadım. Ada'nın arkasından evin içine girdim, etrafta sessizlik hâkimdi ve biraz ürpertici bir koku sinmişti. Sonra daha aydınlık ve kliması olan daha büyük bir odaya geçtik. Yan yana dizilmiş portatif yataklar vardı; ba-

zılarının üstünde değişik renkli battaniyelere sarınmış kadınlar yatıyordu. Bir başka köşede beş koltuk ve bir kahve sehpası vardı. Birkaç kadın oturmuş, alçak sesle konuşuyorlardı.

"Gözünü dikip bakma" dedi Ada, "burası hayvanat bahçesi değil."

"Neresi burası?" dedim.

"SanctuCare, Gilead sığınmacıları örgütünün merkezi" dedi Ada. "Melanie onlara çalışıyordu, ve bir bakıma Neil de. Şimdi şu sandalyeye oturmanı ve duvara yapışmış bir sinek gibi yapmanı istiyorum. Kıpırdama ve sesini çıkartma. Burada güvende olacaksın. Senin için bazı şeyler ayarlamam gerekiyor. Bir saate kadar dönerim. Sana şekerli içecekler verecekler, şekere ihtiyacın var." Görevli kadınlardan birinin yanına gidip bir şeyler söyledi, sonra hızla odadan çıktı. Görevli kadın bir süre sonra bir fincan sıcak tatlı çay ve çikolatalı kurabiyeler getirdi; nasıl olduğumu ve bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. "Hayır, yok" dedim. Ama bir battaniyeyle geri geldi –yeşil ve mavi renkli– ve beni bununla sarmaladı.

Çaydan biraz içtim, dişlerimin takırdaması durdu. Orada oturup gidip gelenleri seyretmeye devam ettim, Eskiden Sevilmiş Giysiler dükkânında yaptığım gibi. Birkaç kadın geldi, birinin bebeği de vardı. Gerçekten perişan ve aynı zamanda korkmuş görünüyorlardı. SanctuCare'in kadınları onları sıcak bir gülümsemeyle karşıladı, "Artık burada güvendesiniz, her şey geçti" dediler. Gilead'lı kadınlar ağlamaya başladı. İçimden "Neden ağlıyorsunuz, mutlu olmalısınız, kurtuldunuz" demiştim o sırada. Ama o günden sonra, başıma gelenleri yaşadıktan sonra, şimdi anlıyorum neden ağladıklarını. Gözyaşlarınızı, veya içinize attığınız her neyse onu, en korkunç kısmı atlatıncaya kadar tutarsınız. Sonra, nihayet güvende olduğunuz zaman, önceden boşa harcayamadığınız bütün o gözyaşlarını dökersiniz.

Kadınlar kesik kesik, soluk soluğa bir şeyler anlatıyorlardı:

Eğer geri dönmem gerektiğini söylerlerse...

Bebeğimi orada bırakmak zorunda kaldım, acaba bir yolu yok mu...

Bebeğimi kaybettim. Kimse bana...

Görevli kadınlar kâğıt mendiller veriyorlardı. Yatıştırıcı sözler söylüyorlardı, *güçlü olmalısın canım* gibi. Durumu iyileştirme niyetiyle söylüyorlardı, ama güçlü ol denmesi de insanda daha fazla stres yaratabiliyor. Bunu da kendi tecrübelerimle öğrendim.

Yaklaşık bir saat sonra Ada döndü. "Hâlâ yaşıyorsun demek" dedi. Eğer bir şaka idiyse bu laf, kötü bir şakaydı. Kös kös baktım suratına. "Etekliğinden kurtulman gerek" dedi.

"Ne?" Sanki Ada anlamadığım başka bir dilde konuşuyordu.

"Biliyorum, bütün bunlar senin için zor" dedi, "ama uzun uzun anlatmaya vakit yok, hızla hareket etmemiz lazım. Seni telaşlandırmak istemiyorum ama başımız dertte. Sana yeni giysiler bulmamız gerekiyor." Kolumdan tutup sandalyeden kaldırdı beni, ne kadar güçlü olduğuna şaşırdım.

Kadınların arasından geçip arka odalardan birine girdik. Bir masanın üstünde tişörtler ve süveterler vardı, bir de askılarında giysiler olan bir dolap. Giyeceklerden bazılarını tanıdım: Eskiden Sevilmiş Giysiler dükkânından bağış olarak giden ürünlerdi bunlar.

"Gerçek hayatında hiç giymeyeceğin bir şeyler seç" dedi Ada. "Tamamen farklı bir insan kılığına girmen lazım."

Üstünde beyaz bir kurukafa olan siyah bir tişört, yine beyaz kurukafalı siyah bir tayt, siyah-beyaz kısa bir ceket ve bir çift çorap seçtim. Hepsi kullanılmıştı. Bitlenir miyim acaba diye düşündüm: Melanie eski giysi satmaya gelen insanlara bunlar temizlendi mi diye sorardı daima. Bir keresinde dükkânı tahtakuruları sarmıştı, kâbus gibiydi.

"Arkamı dönüyorum" dedi Ada. Soyunma odası yoktu. Okul formamı çıkardım, kullanılmış yeni giysilerimi giydim. Hareketlerim giderek yavaşladı. Ya Ada beni kaçırmaya niyetleniyorsa? Sendeledim. *Kaçırılmak.* Kaçırılan genç kızlar seks kölesi yapılıyordu, okulda öğrenmiştik bunu. Ama benim gibi kızlar kaçırılmazdı, belki emlak komisyoncusu pozundaki adamlar tarafından kandırılıp bir bodruma hapsedilirlerdi. Bazen bu adamlara yardım eden kadınlar olurmuş. Acaba Ada o kadınlardan biri miydi? Melanie ve Neil'in bombayla uçurulduğu bir yalan mıydı? Belki şu anda ikisi meraktan kahrolarak beni bekliyorlardı. Belki okula ve faydasız adamlar dedikleri polise bile haber vermişlerdi.

Ada'nın arkası hâlâ dönüktü, ama fırlayıp kaçmaya kalksam bile bunu önceden sezinleyebileceğini hissediyordum. Farz edelim kaçtım, nereye gidebilirdim? Gitmek istediğim tek yer, evdi. Ama Ada doğru söylüyorsa eğer, oraya gitmemeliydim. Zaten eğer Ada doğruyu söylüyorsa, orası benim evim değildi, çünkü Melanie ve Neil orada yoktu artık. Boş bir evde tek başıma ne yapacaktım?

"Giyindim" dedim.

Ada dönüp baktı. "Fena değil" dedi. Kendi siyah ceketini çıkartıp çantasına tıktı, yerine askıdan aldığı yeşil ceketi giydi. Saçlarını firketeyle tutturup güneş gözlüklerini taktı. "Saçlarını aç" dedi bana. Atkuyruğumu açıp kafamı salladım. Bana da bir gözlük verdi, turuncu renkli aynalı bir güneş gözlüğü. Bir ruj uzattı, kırmızı yeni dudaklar yaptım kendime.

"Sokak kadınına benzemeye çalış" dedi Ada.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama gayret ettim. Kırıtarak yürüdüm, kırmızı dudaklarımı pörtlettim.

"İşte oldu" dedi, "sırrımız bizde kalacak."

Neydi sırrımız? Artık resmi olarak ben diye bir insan yok muydu? Onun gibi bir şey işte.

22

SanctuCare Sığınmacı Binası'nın arkasında duran gri renkli kamyonete bindik. Ada arkadan gelen trafiği dikkatle kolluyordu. Bir sürü ara sokağa girip çıkarak dolaştıktan sonra büyük, kahverengi taştan, malikâne gibi bir binanın önünde durduk. Bir zamanlar çiçekli bir bahçe olduğu anlaşılan, hâlâ da biçilmemiş çimenlerin ve hindibaların arasından bazı lalelerin başlarını uzattığı, yarım daire biçimindeki alanın ortasında çok katlı bir apartman resmi taşıyan bir tabela vardı.

"Neresi burası?" dedim.

"Parkdale" dedi Ada. Parkdale'e hiç gitmemiştim ama adını duymuştum; esrar içmeye giden birtakım gençler arasında popüler bir yermiş, şimdi yeniden-soylulaştırılmaya çalışılan eskinin döküntü semtlerinden birindeymiş. Gençlerin yaşlarını büyüterek girdikleri son moda, şık bir iki gece kulübü varmış.

Malikâne görünümlü bina, heybetli birkaç ağacın bulunduğu, bakımsız ve pis bir bahçenin ortasındaydı. Dökülen yapraklar uzun zamandır temizlenmemişti, etrafa renk renk paçavralar, plastik şişeler saçılmıştı.

Ada binaya doğru yürüdü, arkasına dönüp geliyor muyum diye baktı: "Sen iyi misin?" dedi.

Evet, dedim. Başım dönüyordu biraz. Ada'nın arkasından, bozuk patikadan yürüdüm. Bastığım zemin sünger gibiydi,

her an ayaklarım içine göçecekti sanki. Dünya artık sağlam ve güvenilir bir yer değildi, delik deşik ve aldatıcıydı. Her şey, her an yok olabilirdi. Ama aynı zamanda baktığım her şey çok net ve berrak görünüyordu. Geçen yıl okulda resim dersinde gördüğümüz gerçeküstü tablolara benziyordu, çölde erimiş saatler gibi, katı ama gerçekdışı.

Ağır taş basamaklardan ön verandaya çıktık. Verandanın çatısı yine taştan bir kemerle çerçevelenmişti. Üstünde, Toronto'nun bazı eski binalarında gördüğümüz türden Kelt harfleriyle oyulmuş bir isim yazıyordu: CARNARVON. İsmin çevresi taştan yapraklar ve cin-peri suratlarıyla süslenmişti. Muziplik olsun diye düşünülmüştü belki bu süsler, ama bana çok uğursuz göründüler. Zaten o sıralar her şey bana uğursuz görünüyordu.

Veranda kedi pisliği kokuyordu. Giriş kapısı geniş ve ağırdı, kenarlarına iri başlı siyah çiviler çakılmıştı. Kırmızı boyayla püskürtülmüş grafiti yazıları vardı üstünde, büyük ve kıvrımlı harflerle, ne olduğu zor okunan kelimeler: *kusmuk* diye okudum birini.

Köhne görünümüne rağmen kapı manyetik bir anahtarla açılıverdi. İçeriye girince, bordo renkli, eski bir antre halısı ve çok güzel, kıvrımlı parmaklıkları olan, yukarı doğru tırmanan geniş merdivenler çarptı gözüme.

"Oda oda kiraya veriliyordu bu bina eskiden" dedi Ada. "Şimdi dayalı döşeli daireler olarak kiralanıyor."

"İlk başta ne olarak yapılmış?" diye sordum, duvara yaslanarak.

"Yazlık villa, zengin insanlar için" dedi Ada. "Haydi yukarı çıkalım, senin dinlenmeye ihtiyacın var."

"Carnarvon ne demek?" diye sordum. Merdivenleri çıkmakta zorlanıyordum.

"Galler ülkesinde bir yer. Binayı yaptıranlar memleketteki eski evlerini özlemiş olmalılar" dedi Ada. Kolumdan tuttu,

"Ha gayret, önündeki basamaklara dikkat et."

"Ev" dedim içimden, yine salya sümük ağlamaya başlayacaktım. Kendimi tutmaya çalıştım.

Sonunda üst kata vardık. Karşımıza yine ağır bir kapı çıktı, yine manyetik anahtarla açtık. İçerde, ön odada bir kanepe, iki sandalye, bir kahve sehpası ve yemek masası vardı. "Senin için içerde bir yatak odası var" dedi Ada. Ama onu görme isteğim yoktu, kanepeye yığılıp kaldım. Birden tüm gücüm tükenmişti; yerimden kalkmaya mecalim kalmamıştı.

"Yine titremeye başladın" dedi Ada, "klimayı kapatacağım." İçerden bir yorgan getirdi; beyaz, yepyeni bir yorgan.

Odadaki her şey gerçekten daha gerçek görünüyordu. Masanın üstünde bir ev bitkisi duruyordu ama belki de plastik bir yapma çiçekti; parlak, lastik görünümlü yaprakları vardı. Duvarlar, aralarına daha koyu renkli ağaç motifleri serpiştirilmiş, pembe renkli duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Yer yer çivi delikleri görünüyordu, evvelce resimler asılıydı anlaşılan. Bu ayrıntılar o kadar canlıydı ki, sanki arkadan vuran bir ışıkla parlıyor gibiydiler.

Işıktan rahatsız olarak gözlerimi kapadım. Sızmış olmalıyım, zira gözlerimi açtığımda akşam olmuştu; Ada'nın televizyonu açtığını gördüm. Benim için açtı sanırım –anlattıklarının yalan olmadığını anlamamı istediği için. Ama zalimceydi bu yaptığı. Ekranda Eskiden Sevilmiş Giysiler dükkânının enkazını gördüm –vitrini parçalanmış, kapısı yok olmuştu; yanık kumaş parçaları kaldırıma saçılmıştı. Dükkânın önünde, Melanie'nin arabasının iskeleti erimiş, buruşmuş bir halde duruyordu. Sarı şeritlerle girişi engellenen suç mahallinin önünde iki polis arabası vardı. Ama bu görüntülerde Melanie ve Neil yoktu; buna memnun oldum, zira yanmış cesetlerini, kül haline gelmiş saçlarını, kararmış kemiklerini görmek bana dehşet verirdi.

Televizyonun uzaktan kumandası önümdeki sehpanın üs-

tünde duruyordu, aldım ve sesi kıstım. Haber sunucusunun tekdüze sesini, sanki bu olanlar sıradan bir olaymış gibi, bir siyasetçinin bir yolculuğa çıkarken uçağa bindiği haberini verirmiş gibi anlatmasını duymaya tahammülüm yoktu. Melanie'nin arabası ile dükkân görüntüden kalkınca ve haber sunucusunun kafası bir karikatür balonu gibi ekranda tekrar sallanmaya başlayınca, televizyonu kapattım.

Ada, mutfaktan çıkıp geldi. Bir tabak içinde tavuklu salata getirdi bana. Aç olmadığımı söyledim.

"Elma da getirdim" dedi Ada, "ister misin?"

"İstemem, teşekkür ederim."

"Biliyorum, bütün bunlar çok tuhaf" dedi Ada. Cevap vermedim. Odadan çıktı, sonra geri geldi. "Sana doğum günü pastanı getirdim. Çikolatalı pasta ve vanilyalı dondurma. En sevdiklerin..." Beyaz bir kayık tabağın üstüne koymuştu, yanında plastik çatal-bıçak vardı. Benim neleri çok sevdiğimi nereden biliyordu Ada? Melanie ona söylemiş olmalıydı. Benim hakkımda konuşuyor olmalıydılar. Beyaz kayık tabak göz alıcıydı. Pastanın ortasına tek bir küçük mum dikilmişti. Daha genç olsaydım, bir dilekte bulunurdum. Ama şimdi ne dilekte bulunabilirdim? Zamanın geriye sarmasını mı isterdim? Bugünün dün olmasını mı isterdim? Kimbilir ne kadar çok insan bunu dilemiştir...

"Banyo nerede?" diye sordum. Ada gösterdi. Gittim ve kustum. Sonra tekrar oturma odasına döndüm ve titremeye devam ettim. Bir süre sonra Ada bana zencefilli çay getirdi, "Kan şekerini yükseltmen gerek" dedi. Arkasından, odanın ışıklarını kapatarak çıktı.

Sanki grip olup okula gidememiştim ve evde yatıyordum. Ailem üstümü başımı örtüyor, bana şifalı içecekler getiriyor ve ben yorulmayayım diye gündelik hayatın sıkıntılarıyla benim yerime uğraşıyordu. Ebediyen böyle yaşamak ne hoş olurdu, hiçbir şeyi düşünmeme, dert etmeme gerek kalmazdı...

Uzaktan şehrin gürültüsü geliyordu: Trafik, siren sesleri, tepemizde alçalan bir uçak. Ada mutfakta, o hızlı ama hafif hareketleriyle, sanki parmak uçlarında gibi gidip geliyordu. Telefonda konuşan mırıltılı sesini işittim. Her şey onun kontrolü altındaydı ama kontrol altında olması gereken şeylerin ne olduğunu bilemiyordum. Sonunda sakinleştim, huzura erdim. Kapalı gözlerimin ardında, binanın kapısının açıldığını, kısa bir süre sonra tekrar kapandığını duydum...

23

Tekrar uyandığım zaman sabah olmuştu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Uyuyakalmış ve okul vaktini kaçırmış mıydım? Sonra her şeyi hatırladım, okul mokul yoktu benim için artık. Bir daha asla oraya gidemeyecektim, veya bildiğim herhangi bir yere.

Carnarvon'un yatak odalarından birindeydim. Beyaz yorganın altında yatıyordum; üstümde hâlâ tişört ve tayt vardı ama çoraplarım ve ayakkabılarım çıkartılmıştı. Pencerenin jaluzileri aşağı inikti. Dikkatle doğrulup oturdum. Yastık kılıfında kırmızı lekeler vardı, dün sürdüğüm ruj bulaşmıştı. Artık mide bulantısı ve baş dönmesi hissetmiyordum, ama bir sersemlik vardı üstümde. Uzun uzun kafamı kaşıdım, saçlarımı çekiştirdim. Bir keresinde, başım ağrıdığında, Melanie saçları çekiştirmenin kan dolaşımını hızlandırdığını söylemişti. O yüzden Neil sık sık saçlarını çekiştirirmiş.

Ayağa kalkınca uyku sersemliğinden kurtulmaya başladım. Büyük duvar aynasında kendimi inceledim. Dün sabahki insan değildim, ama bazı benzerlikler vardı hâlâ. Kapıyı açtım, koridoru geçip mutfağa gittim, çıplak ayaklarımla.

Ada orada değildi. Oturma odasındaydı, elinde bir kahve kupasıyla sandalyede oturuyordu. Kanepede dün SanctuCare binasının girişinde önünden geçtiğimiz adam oturuyordu.

"Uyandın demek" dedi Ada. Yetişkin insanların en sıradan,

besbelli eylemleri bir başarıymış gibi belirtme alışkanlığı vardır –Melanie de yapardı bunu: *Uyanmışsın*? Ada'nın da bu konuda bir istisna olmadığını görmek hayal kırıklığına uğrattı beni.

Kanepedeki adama baktım, o da bana baktı. Siyah kot pantolon, sandaletler ve önünde İKİ KELİME VE BİR PARMAK yazan gri bir tişört giymişti. Kafasında beyzbol şapkası vardı. Tişörtündeki yazının ne anlama geldiğini biliyor mu diye merak ettim.

Adam elli yaşında gibi gösteriyordu ama saçları simsiyah ve gürdü, dolayısıyla belki daha gençti. Yüzü buruşuk meşin gibiydi ve yanağının bir tarafında derin bir yara izi vardı. Bana gülümsedi; beyaz dişlerinin sol tarafındaki köpekdişi eksikti. Köpekdişi eksik erkekler kanundışı adamlar gibi görünürler.

Ada, çenesiyle adamı işaret ederek "Elijah'yı hatırladın mı, SanctuCare'den?" dedi, "Neil'in arkadaşıdır. Bize yardım etmeye geldi. Mutfakta kahvaltılık gevrek var."

"O zaman oturup konuşabiliriz" dedi Elijah.

Kahvaltılık gevrek sevdiğim cinstendi. Bir kâse doldurup süt ekleyerek oturma odasına döndüm. Sandalyelerden birine oturup konuşmanın başlamasını bekledim.

İkisi de bir şey söylemedi. Birbirlerine baktılar. Yavaş yavaş kahvaltılıktan iki kaşık aldım ağzıma, midem tekrar kalkarsa diye çekinerek; kulaklarımda çıtırtı seslerini duyarak çiğnedim.

"Hangi tarafından başlayayım?" diye sordu Elijah.

"En derin tarafından" diye yanıtladı Ada.

"Tamam" dedi Elijah ve doğrudan yüzüme bakarak konuştu: "Dün senin doğum gününün değildi."

Şaşırdım. "Evet, dün doğum günümdü" dedim, "1 Mayıs'ta on altı yaşıma bastım."

"Gerçekte dört ay daha küçüksün" dedi Elijah.

Doğum tarihini nasıl ispatlarsın? Bir doğum belgem olma-

lıydı. Ama Melanie nerede tutuyordu onu? "Sağlık karnemde yazıyor" dedim, "doğum tarihim."

"Biraz daha açıkla" dedi Ada, Elijah'ya. Adam yere indirdi bakışlarını.

"Melanie ve Neil senin gerçek ebeveynlerin değildi."

"Evet, gerçek ebeveynlerimdi!" dedim. "Niye öyle söylüyorsunuz?" Gözlerim dolu dolu oldu. Gerçekle aramıza yine bir boşluk girmişti. Melanie ve Neil'in imgesi silikleşmeye ve şekil değiştirmeye başlamıştı. Onlar hakkında, daha doğrusu onların geçmişi hakkında fazla bir şey bilmediğimin farkına vardım o anda. Bu konuda konuşmazlardı, ben de sormazdım. Kimse anne-babasına böyle şeyler sormaz, değil mi?

"Biliyorum, senin için üzücü bunu duymak" dedi Elijah, "ama önemli. O yüzden tekrar söylemek zorundayım. Melanie ve Neil senin gerçek anne-baban değildi. Böyle açıkça ve duygusuzca konuştuğum için üzgünüm. Ama fazla zamanımız yok."

"O zaman, onlar kimdi?" dedim, gözlerimi kırpıştırarak. Bir damla gözyaşı yanağımdan aktı, elimin tersiyle sildim.

"Seninle bir akrabalıkları yoktu. Seni bebekken korumalarına almışlardı."

"Olamaz" dedim. Ama artık pek de güvenle konuşamıyordum.

"Bu gerçeğin sana daha önce söylenmesi gerekirdi" dedi Ada. "Ama senin üzülmeni, endişelenmeni istemediler. Yaş gününde söyleyeceklerdi..." Sesi alçaldı ve sustu. Melanie'nin ölümü hakkında o kadar sessiz kalmıştı ki, yakın arkadaş olduklarını tahmin edemezdiniz. Ama şimdi üzüntüsünden kahrolduğunu görebiliyordum. Ada'yı sevmeye başlamıştım artık.

"Melanie ve Neil'in görevlerinin bir parçası, seni korumak ve güvende olmanı sağlamaktı" dedi Elijah, "gerçeği sana iletmek zorunda kaldığım için üzgünüm."

Oturma odasındaki yeni eşya kokusunun yanı sıra, Elijah'nın kokusunu da duymaya başlamıştım şimdi; terli ama yeni duş almış, sabun kokan bir adamın kokusuydu. Organik

sabunla yıkanmıştı, Melanie'nin de kullandığı cinsten. "O zaman, kimdi onlar?" diye fısıldadım.

"Neil ve Melanie çok değerli ve deneyimli üyeleriydi, örgütün..."

"Hayır, benim diğer ebeveynlerim, gerçek anne-babam kimdi diye soruyorum. Onlar da öldürüldü mü?"

"Biraz daha kahve yapayım" dedi Ada. Kalktı ve mutfağa gitti.

"Gerçek anne-baban hâlâ yaşıyor" dedi Elijah. "En azından dün yaşıyorlardı."

Elijah'nın suratına bakakaldım. Yalan mı söylüyordu? Ama niye söylesin ki? Eğer yalan söylemek isteseydi, daha iyi yalanlar uydurabilirdi. "Bu söylediklerinizin hiçbirine inanmıyorum. Neden bu yalanları uydurduğunuzu anlamıyorum bile."

Ada, elinde yeni bir kahveyle oturma odasına geri döndü. "Başka kahve isteyen varsa, mutfaktan alabilir" dedi ve bana dönerek, "Tüm bunlar üstünde düşünmek için biraz zamana ihtiyacın var" diye ekledi.

Neyin üstünde düşünecektim? Düşünecek ne vardı? Anne-babam öldürülmüştü. Ama onlar benim gerçek anne-babam değildi ve başka bir çift anne-baba çıkmıştı sahneye.

"Nelerin üstünde düşüneceğim?" dedim, "hiçbir şey bilmiyorum ki üstünde düşüneyim."

"Ne bilmek isterdin?" dedi Elijah, sevecen ama gergin bir ses tonuyla.

"Nasıl oldu tüm bunlar?" diye sordum. "Benim gerçek... anne-babam neredeler?"

"Gilead hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Elijah.

"Biliyorum elbette" dedim. "Televizyonda haberleri seyrediyorum. Okulda da öğreniyoruz" dedim, suratımı asarak."Protesto yürüyüşüne gitmiştim." O anda Gilead'ın dünya yüzünden yok olmasını ve bizi rahat bırakmasını istiyordum.

"Sen orada doğdun" dedi Elijah, "Gilead'da doğdun."

"Şaka yapıyorsunuz" dedim.

"Annen ve ona yardım eden MayDay örgütünün elemanları tarafından kaçırıldın" dedi Elijah. "Hayatlarını riske attılar. Gilead rejimi bunu büyük bir olay haline getirdi, çünkü seni geri almak istiyorlar. Senin Gilead'lı sözde anne-babanın, senin üstünde hak sahibi olduğunu söylüyorlar. MayDay örgütünün seni gizlediğini ve çok sayıda insanın senin peşinde olduğunu söylüyorlar. Medya organlarında da bunu bir savaş haline getirdiler."

"Tıpkı Nicole Bebek gibi, değil mi?" dedim. "Onun hakkında okulda bir ödev hazırlamıştım."

Elijah yine yere indirdi bakışlarını. Sonra kaldırdı ve dümdüz gözlerimin içine bakarak, "Nicole Bebek sensin" dedi.

IX

“Teşekkür Hücresi”

24

Bugün öğleden sonra Kumandan Judd'dan yeni bir çağrı aldım, genç bir Göz'le haber göndermiş. Kumandan Judd kendisi doğrudan arayıp konuşmak istediği konuyu telefonda görüşebilirdi –onun ofisi ile benimkinin arasında direkt hat vardır, kırmızı telefon. Ama o da benim gibi, gizlice dinlenmekten çekiniyor. Ayrıca, karmaşık ve kötü niyetli nedenlerle benimle baş başa görüşmekten hoşlandığını düşünüyorum. Beni kendi eseri olarak görüyor, onun iradesinin vücut bulmuş haliyim.

"İyisindir umarım Lydia Teyze?" dedi karşısına otururken.

"İyiceyim, hamdolsun. Siz?"

"Ben iyiyim, ama maalesef Eşim rahatsız. Çok üzülüyorum."

Şaşırmadım bunu duyduğuma. Judd'ın şimdiki karısı son görüşümde yorgun ve yaşlanmış görünüyordu. "Hazin bir durum" dedim, "rahatsızlığı nedir?"

"Kesin bir şey söyleyemiyorlar." Hep öyle olur zaten. "İç organlarında bir hastalık varmış."

"Kliniğimizden bir uzmanın konsültasyon yapmasını ister misiniz?"

"Belki, ama henüz değil" dedi. "Büyük olasılıkla küçük bir rahatsızlık, hatta hayali bile olabilir, kadınların şikâyetlerinin çoğu zaman olduğu gibi."

Bir an duraksayıp karşılıklı bakıştık. Korkarım yakında yeniden dul kalacak ve piyasadan kendine yeni bir çocuk gelin seçecekti.

"Elimden ne gelirse yardıma hazırım" dedim.

"Teşekkür ederim Lydia Teyze. Sen beni o kadar iyi anlıyorsun ki" dedi, gülümseyerek. "Ama bunun için çağırmadım seni. Kanada'da kaybettiğimiz İnci Kız'ın ölümü üzerine pozisyon aldık."

"Gelişmeler nedir?" Cevabını çoktan biliyordum ama onunla paylaşmaya hiç niyetim yoktu.

"Kanada'nın resmi açıklaması intihar olduğu yönünde" dedi.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm" diye yanıtladım. "Adrianna Teyze bizim en sadık ve en verimli... Ona çok güvenirdim. Olağanüstü cesur bir kadındı."

"Bizim kendi değerlendirmemiz Kanadalıların olayı örtbas etmeye çalıştıkları yolunda. Kanada'nın illegal yapılanmalara tolerans gösteren gevşek tutumu, aşağılık MayDay teröristlerinin Adrianna Teyze'yi öldürmesini kolaylaştırdı. Ama aramızda kalsın, biz de şaşkınız. Kimbilir nasıl oldu? O yozlaşmış toplumda çok yaygın olan, uyuşturucu bağlantılı rastgele bir cinayet bile olabilir. Sally Teyze köşedeki bakkaldan yumurta almaya çıkmış. Döndüğünde bu trajediyle karşılaşmış; bunun üzerine derhal Gilead'a dönmenin en doğrusu olduğuna karar vermiş."

"Çok yerinde bir karar" dedim.

Gilead'a aniden dönen Sally Teyze doğru yanıma geldi, çok sarsılmış görünüyordu. Adrianna Teyze'nin sonunun nasıl geldiğini anlattı bana. "Bana saldırdı. Durup dururken, tam konsolosluğa gitmek üzere evden çıkacaktık ki, nasıl oldu bilmiyorum! Üstüme atladı ve beni boğmaya çalıştı. Mücadele ettim. Meşru müdafaaydı" diye hıçkırarak anlattı.

"Bir anlık psikolojik kriz" dedim. "Kanada gibi yabancı ve

yıpratıcı bir çevrede yaşamanın yarattığı ruhsal gerginlik böyle sonuçlar doğurabilir. Sen doğru olanı yapmışsın. Başka seçeneğin yoktu. Bunu senden ve benden başka kimsenin bilmesine gerek yok, değil mi?"

"Ah, çok teşekkür ederim Lydia Teyze. Çok çok üzgünüm böyle olduğu için."

"Adrianna'nın ruhu için dua et ve artık düşünme bu konuyu" dedim. "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Yani, Nicole Bebeği aramamızı söylemiştiniz bize. Eskiden Sevilmiş Giysiler dükkânını işleten çiftin Nicole Bebek'le aynı yaşlarda bir kızı var."

"Bu ilginç bir spekülasyon" dedim. "Konsolosluk vasıtasıyla bunu rapor etmeye mi niyetlenmiştin, buraya dönüp benimle konuşmayı beklemek yerine?"

"Yani, hemen bilmek istersiniz diye düşünmüştüm. Adrianna Teyze rapor etmek için henüz erken olduğunu söyledi ve buna kesinlikle karşı çıktı. Tartıştık. Çok önemli olduğunda ısrar ettim" dedi, kendini savunurcasına.

"Kuşkusuz, önemliydi" dedim. "Ama riskli olurdu. Öyle bir rapor hazırlamak temelsiz söylentilerin yayılmasına ve tehlikeli sonuçların doğmasına yol açabilirdi. O kadar çok asılsız alarm işaretleri alıyoruz ki. Konsolosluktaki herkes potansiyel bir Göz. Gözler çok pervasız davranabiliyor, incelikten ve ustalıktan yoksun adamlar. Benim talimatlarımın, benim emirlerimin her zaman bir nedeni vardır. İnci Kızlar'ın yetkisiz ve onaysız girişimlerde bulunması söz konusu olamaz."

"Oh, bunu idrak edememişim, düşünememişim. Ama yine de Adrianna Teyze öyle..."

"Ne kadar az konuşursan, mesele o kadar çabuk kapanır. İyi niyetli olduğunu biliyorum" dedim, yatıştırıcı bir sesle.

Sally Teyze tekrar ağlamaya başladı. "Gerçekten niyetim iyiydi, gerçekten..." dedi.

Cehennemin yolları iyi niyetle döşenir, demek geldi içimden. Ama demedim. "Nerede şimdi söz konusu o kız?" diye sordum. "Anne-babası ortadan kaldırıldıktan sonra bir yerlere gitmiş olmalı."

"Bilmiyorum. Belki o dükkânı havaya uçurmakta o kadar acele etmemeliydiler. O zaman belki..."

"Aynı fikirdeyim. Acele edilmemesi gerektiğini söylemiştim" dedim. "Ama Gözler tarafından yönetilen Kanada'daki ajanlarımız maalesef çok genç ve aşırı heveslıler, bomba patlatmayı da çok seviyorlar. Ama nereden bilebilirlerdi ki?" Bir an sustum, en delici bakışlarımı kızın yüzüne diktim. "Bu olası Nicole Bebek hakkındaki şüphelerini kimseye söylemedin, değil mi?"

"Hayır, sadece size Lydia Teyze" dedi. "Ve Adrianna Teyze'ye, ölmeden önce..."

"Evet, bunlar aramızda kalsın, anlaşıldı mı? Senin için bir yargılamaya gidilmesine gerek yok. Şimdi, senin biraz dinlenmeye ve kendini toparlamaya ihtiyacın var. Senin için Walden'daki harika İnziva Evimizde yer ayarlayacağım bir süreliğine. Yakında farklı bir kadın olacaksın. Yarım saat içinde bir araba gelip seni oraya götürecek. Ve eğer Kanadalı yetkililer apartmanda yaşanan hadiseyle ilgili ajitasyon yapmaya kalkarlarsa –seninle görüşmek ve hatta bir suç yüklemek isterlerse– ortadan kaybolduğunu söyleyeceğiz." Sally Teyze'nin ölmesini istemiyordum, sadece ne söylediğini bilmez, sapıtmış bir kadın haline gelmesini istiyordum. Öyle de oldu. İnziva Evi'nin personeli ihtiyatlı ve ketumdur.

Sally Teyze gözyaşları içinde teşekkür etmeyi sürdürdü. "Bana teşekkür etme" dedim, "benim sana teşekkür etmem lazım."

"Adrianna Teyze canını boş yere vermedi" diyordu Kumandan Judd karşımda. "Senin İnci Kızlar bize yararlı bir eylem

rotası sağlamış oldular. Başka keşiflerde de bulunduk bu sayede."

Yüreğim sıkıştı bir an. "Kızlarımızın işe yaradığını görmekten mutluyum" dedim.

"Her zamanki gibi, girişimlerinden ötürü sana teşekkür ederim" dedi Kumandan Judd. "Senin İnci Kızlarının işaret ettiği Eskiden Sevilmiş Giysiler dükkânına yaptığımız operasyonun ardından, son yıllarda MayDay ile onun burada, Gilead'daki, kimliğini henüz saptayamadığımız bağlantısı arasında yapılan bilgi alışverişinin hangi yolla yürütüldüğünü öğrenmiş olduk."

"Hangi yolmuş o?" diye sordum.

"Özel operasyondan hemen önce dükkâna yapılan soygunda bir mikrodot kamerası bulduk. Onun üzerinde testler yapıyoruz şimdi."

"Mikrodot mu? Nedir o?"

"Artık kullanılmayan eski bir teknoloji, ama hâlâ uygulanabilir. Minyatür bir kamerayla fotoğrafı çekilen belgeler, mikroskobik boyutlara kadar küçültülebiliyor. Sonra herhangi bir yüzey üstünde çok küçük plastik lekeler halinde basılıyor; minik bir nesnenin, örneğin bir tükenmezkalemin içine gizleniyor ve kalemi alan kişi yazıları bir mikroskop yardımıyla okuyabiliyor."

"Hayret verici!" dedim. "Biz Ardua Binası'ndakiler boşuna demiyoruz 'Kalem nefret edilesi bir şeydir' diye."

Judd güldü. "Kuşkusuz" dedi, "ve biz kalem-kullanıcılar dikkatli olmalıyız. Ama MayDay'in bu yönteme başvurması zekice, günümüzde pek az insan bunun farkına varır. Dedikleri gibi: Eğer aramıyorsan, göremezsin."

"Çok zekice" dedim.

"Ama bu, ipin sadece bir ucu, MayDay'deki ucu. Dediğim gibi, bir de Gilead'daki ucu var: Burada mikrodotları alan kişiler, karşılığında kendi mesajlarını o tarafa gönderiyorlar.

Henüz o kişinin veya kişilerin kimliğini tespit edemedik."

"Ardua Binası'ndaki yardımcılarıma gözlerini ve kulaklarını dört açmalarını söyledim."

"Tabii, bunu Teyzelerden iyi kim yapabilir?" dedi Judd. "İstediğiniz her eve girebilme yetkiniz var. Kadınların ince sezgisi, biz erkeklerin kulaklarının işitemediği şeyleri bile duyabilir."

"MayDay'i faka bastıracağız" dedim, yumruklarımı sıkıp çenemi ileri doğru uzatarak.

"Senin şevkini takdir ediyorum Lydia Teyze" dedi Judd. "Biz harika bir takımız seninle!"

"Gerçek galip gelecektir" dedim, erdemlilik taslayan öfkeli bir ton vererek sesime.

"Onun Gözü altında" dedi Kumandan Judd.

Bu görüşmeden sonra, sevgili okuyucum, beni kendime getirecek bir içeceğe ihtiyacım oldu. Schlafly Café'ye gidip sıcak bir süt içtim. Sonra seninle yolculuğumu sürdürmek üzere buraya, Hildegard Kütüphanesi'ne geldim. Beni bir rehber olarak düşün, kendini de karanlık bir ormanda dolaşan bir yolcu gibi. Bundan sonra ortalık daha da kararacak...

Son yazdığım sayfada seni Stadyum'a kadar getirmiştim, okuyucum. Kaldığım yerden devam ediyorum. Bir süre sonra Stadyum hapishanesinde yaşam bir rutine girdi. Geceleri uyuyorduk, uyuyabilirsek. Gündüzlere katlanıyorduk. Ağlayanları kucaklıyorduk ama bir zaman sonra bu ağlamalar bıkkınlık vermeye başladı, inlemeler de öyle.

İlk gecelerde hep birlikte şarkı söyleme gayretleri oldu – birkaç iyimser ve enerjik kadın, liderliği ele alıp "We Shall Overcome" (Kazanacağız) ve yaz kamplarında söylenen türden eski, bayat parçalar söylemeye teşvik ettiler bizi. Şarkıların sözlerini anımsamak sorun oluyordu bazen, ama hiç değilse bir değişiklik oluyordu işte.

Gardiyanlar şarkı söylememizi engellemiyorlardı. Ancak üçüncü günün sonunda bu neşelenme halleri zayıflamaya başladı. Koroya katılanlar gittikçe azaldı. Homurdanmalar başladı –"Sessizlik lütfen!" "Tanrı aşkına, kesin sesinizi!– dolayısıyla izci başı olan kızlar birkaç kırgın protestodan sonra –"ama sadece yardım etmeye çalışıyordum" – vazgeçip seslerini kıstılar.

Şarkı söyleyenler arasında ben hiç olmadım. Enerjimi niye boşa harcayacaktım ki? Ruh halim hiç melodik değildi. Daha ziyade labirente girmiş bir farenin ruh halini yaşıyordum. Bir çıkış yolu var mıydı? Varsa ne taraftaydı? Ben niye buradaydım? Bu bir sınama mıydı? Neyi öğrenmeye çalışıyorlardı?

Tahmin edebileceğiniz gibi, bazı kadınlar kâbus görüyorlardı. İnliyor, çırpınıyor veya aniden kâbustan uyanıp pat diye doğrularak çığlıklarını bastırmaya çalışıyorlardı. Eleştirmiyorum, ben de kâbuslar görüyordum. Bir tanesini anlatayım mı? Hayır, anlatmayacağım. Başka insanların kâbuslarını dinlemenin ne kadar yorucu ve bıktırıcı olduğunun farkına varmıştım, epeyce dinlemiştim zira. İnsanın kâbuslarının sadece kendisi için bir önemi ve anlamı vardır.

Sabahları siren sesiyle uyandırılıyorduk. Kol saati bileğinden alınmayanlar –çoğumuzun alınmıştı– bunun saat altıda olduğunu söylediler. Kahvaltı olarak ekmek ve su veriliyordu. O ekmeğin lezzetini anlatamam! Bazılarımız bir kurt iştahıyla, hızla yiyip bitiriyorlardı. Ama ben yavaş yavaş yiyor, o anları mümkün olduğunca uzatıyordum. Çiğnemek ve yutmak, insanı soyut zihinsel faaliyetlerden uzak tutuyordu. Hem de vaktin geçmesine yardım ediyordu.

Sonra iğrenç pislikteki tuvaletler için sıraya giriyorduk. Eğer girdiğin hela tıkanmışsa, Tanrı yardımcın olsun, çünkü kimse gelip açmayacaktı. Benim tahminim şuydu: Gece, biz uyurken, gardiyanlar gelip tuvaletlere çeşitli maddeler atarak daha çok tıkıyor ve durumu daha da ağırlaştırıyorlar-

dı. Bazı titiz kadınlar bir süre temizlemeye çalıştılar ama kısa sürede durumun ümitsizliğini anlayıp temizlemekten vazgeçtiler. Vazgeçmek yeni normalimiz olmuştu ve bulaşıcı bir davranıştı bu.

Tuvalet kâğıdı gibi bir şey olmadığını söylemiş miydim? Ne yapıyorduk? Elimizi kullanıyor, sonra lavabodan bazen damla damla akan, (bazen hiç akmayan) suyla temizlemeye çalışıyorduk. Eminim bunu da kasten yapıyorlardı, rastgele aralıklarla bizi bir sevindiriyor, bir süründürüyorlardı. Suyu açıp kapayan kolun başına oturttukları, kedi yavrularına işkence etmekten zevk alan aşağılık bir budalanın yüzündeki neşeyi gözümün önüne getirebiliyordum.

Musluklardan su içmememizi söylemişlerdi, ama bazılarımız susuzluğa dayanamayıp içmişti. Neticesinde kusmalar ve ishaller başladı.

Kâğıt havlu da yoktu. Hiç havlu yoktu. Ellerimizi eteğimize siliyorduk, yıkanmış veya yıkanmamış olarak.

Fiziksel koşullardan fazlaca bahsettiğim için özür dilerim, ama bunların –normal yaşamda garanti gözüyle baktığınız, elinizden alınıncaya kadar üstünde hiç düşünmediğiniz bu tür şeylerin ne kadar önemli olduğuna hayret edersiniz. Gündüz gördüğüm düşler sırasında –ve hepimiz gündüz rüyaları görüyorduk, zira zorunlu olarak bir olaysızlık ortamında yaşatıldığımızdan, beynimiz bir şeylerle meşgul olmak için rüya üretmeye başlar– temiz, beyaz ve güzel bir banyonun hayalini kuruyordum. Ah, bir de suyu bol bol akan büyük bir küvet olsaydı...

Doğal olarak kokmaya başlamıştık. Tuvalet işkencesinin yanı sıra, günlük kıyafetlerimizin içinde yatıp kalkıyor, iç çamaşırlarımızı da değiştiremiyorduk. Çoğumuz menopoz dönemine girmişti ama bazılarımız hâlâ adet görüyordu; dolayısıyla ter, gözyaşı, bok ve kusmuk kokularının yanı sıra pıhtılaşmış kan kokusuna da katlanmak zorundaydık. Nefes almak mide bulandırıyordu.

Bizi hayvanlaştırmaya çalışıyorlardı, kafese tıkılmış hayvanlar gibiydik; hayvan doğamıza geri dönmüştük. Burnumuzu yere sürtüyorlardı. Kendimizi insandan aşağıda hissetmemizi istiyorlardı.

Her gün, toksik bir çiçeğin birer birer yolunan yaprakları gibi, ıstırap verici bir yavaşlıkta geçiyordu. Bazı günler ellerimizi kelepçeleyerek, bazen kelepçelemeden, bir sıra halinde dizerek dışarı, açık tribünlere çıkartıyor ve kavuran güneşin altında oturtuyorlardı. Ama bazı günler serin bir yağmur serpiştiriyorsa eğer, zevkten mest oluyorduk. Öyle günlerin akşamında giysilerimiz rutubet kokuyordu, ama bedenlerimiz daha az pis kokuyordu.

Dışardayken yeni yeni kamyonetlerin geldiğini görüyorduk. Yeni yeni kadınları getirip boşaltıyor, sonra geri dönüyordu kamyonetler. Feryat figan ağlayan kadınlar, bağıran ve havlayan gardiyanlar günlük rutindendi. Kurumlaştırılmış zulüm nasıl da usanç vericiydi. Yöntem her zaman aynıydı.

Öğle yemeği sandviçten ibaretti; haftanın bir günü ise bir parça havuç da veriliyordu.

"Dengeli beslenme gibisi yoktur" dedi Anita. Genellikle Anita ile yan yana oturur, geceleri birbirimize yakın mesafede yatıp uyurduk. Önceden kişisel bir yakınlığım, arkadaşlığım yoktu onunla, meslektaşımdı sadece. Ama bildiğim bir insanla, geçmişteki yaşamımı ve başarılarımı bilen bir insanla beraber olmak rahatlatıyordu beni. Birbirimize bağlandık diyebilirim.

Hapishanedeki üçüncü günümüzde, "Sen çok iyi bir yargıçtın" diye fısıldadı Anita bana. "Teşekkür ederim, sen de öyleydin" dedim. Kendimizden geçmiş zamanda bahsetmek korkutucuydu.

Aynı bölümdeki diğer kadınlar hakkında bilgim azdı. Bazılarının adını ve hangi firmada çalıştığını öğrenmiştim. Ba-

zı avukatlık firmaları aile hukuku alanında uzmanlaşmıştır – boşanmalar, çocukların velayeti vs. gibi. Dolayısıyla, kadınlar şimdi rejimin düşmanları sayıldığına göre, bu kadınlar hedefteydi. Ama gayrimenkul veya veraset davalarına bakan ya da kurumlar/şirketler hukukuyla uğraşan avukatların da bir korunması yoktu. Kadınların tek suçu bir hukuk diplomasına ve dölyatağına sahip olmaktı: Ölümcül bir kombinasyon!

Öğleden sonraları infazlar yapılıyordu. Kadınlar sahanın ortasına getiriliyor, gözleri bağlı olanlar mahkûm edilmiş oluyordu. Günler geçtikçe yeni yeni ayrıntılar fark ediyordum: Bazıları çok güçlükle yürüyor, bazıları neredeyse bilincini kaybediyordu. Ne oluyordu onlara? Neden öldürülmek için seçilmişlerdi?

Aynı siyah üniformalı adam mikrofona bağırıyordu: *Tanrı'nın dediği olur!*

Arkasından ateş ediliyor, cansız kadın bedenleri yere yıkılıyordu. Sonra temizlik yapılıyordu. Cesetler bir kamyonete yükleniyordu. Ölüler gömülüyor muydu? Yakılıyor muydu? Yoksa zahmet etmiyorlar da, bir çöplüğe atarak işlerini kargaların görmesine mi bırakıyorlardı?

Dördüncü günde bir değişiklik oldu: Ateş edenlerden üçü kadındı. Üstlerinde kendi iş giysileri yoktu; bornoz gibi uzun, kahverengi bir kıyafet giymişlerdi, başlarında çeneden bağlanmış eşarplar vardı. Bu dikkatimizi çekti.

"Canavarlar!" diye fısıldadım Anita'ya.

"Nasıl yaparlar?" dedi Anita.

Beşinci günde kahverengi giysili, ateş eden kadınların sayısı altıya çıktı. Birden bir gürültü koptu, kadınlardan biri, gözleri bağlı olanlara ateş edeceği yerde, siyah üniformalı adamlardan birine doğrulttu silahını ve adamı vurdu. Kadın anında yere yatırıldı ve kurşunlarla delik deşik edildi. Tribünlerdeki hepimizin nefesi tutuldu.

Demek ki diye düşündüm, bir çıkış yolu da bu.

Gündüzleri bizim avukatlar ve yargıçlar grubuna yeni kadınlar ekleniyordu. Ama grubun sayısı artmıyordu, çünkü her akşam bir kısmımız götürülüyordu. Teker teker, iki gardiyanın arasında götürülüyorlardı. Nereye gittiklerini, neden götürüldüklerini bilmiyorduk. Hiçbiri geri gelmiyordu.

Altıncı akşam Anita kayıplara karıştı. Çok çabuk olmuştu. Bazen götürülen kadınlar bağırır ve direnmeye çalışırlardı. Ama Anita'nın gidişi sessiz oldu ve utanarak itiraf edeyim ki o sırada ben uyuyordum. Sabah siren sesiyle uyandığımda o artık yoktu.

Tuvalet sırasında kuyrukta beklerken "Arkadaşın için çok üzgünüm" dedi iyi kalpli bir kadın.

"Ben de üzgünüm" diye fısıldadım. Ama kendimi geleceği besbelli olan şeyler için katılaştırmaya başlamıştım. Üzülmek hiçbir şeyi çözmüyor, dedim kendime. Sonraki yıllarda, uzun yıllar boyunca, bunun ne kadar doğru olduğunu daha iyi anlayacaktım.

Yedinci gün sıra bendeydi. Anita sessizce silinmişti ortadan. O sessizliğin daha da moral bozucu bir etkisi vardı. Demek ki bir insan, başkaları hiç fark etmeden, en küçük bir ses bile duymadan yok olabiliyordu. Ama benim gidişim sessiz olmayacaktı.

Kalçama yediğim tekmeyle uyandırıldım. "Kapa çeneni ve kalk ayağa" dedi havlar gibi bir ses. Daha tam uyanamadan çekiştirilerek ayağa kaldırıldım ve iteklenerek yürütüldüm. Etraftan fısıltılar duyuluyordu; biri "Hayır" dedi, bir diğeri "Lanet olsun", bir başkası "Tanrı yardımcın olsun", bir ötekisi "Cuidate mucho" dedi.

"Kendim yürüyebilirim" dedim adamlara. Ama her iki yanımda kollarımdan tutan adamlar aldırış etmediler itirazıma. İşte bu, dedim içimden, şimdi vuracaklar beni. Ama hayır, diye

düzelttim kendimi sonra, infazlar öğleden sonra yapılıyor. Aptal olma, dedi içimden başka bir ses, her an, her yerde, her şey olabilir; zaten tüfekle vurmak tek yöntem değil.

İnanması zor, ama tüm bu zaman zarfında oldukça sakindim. Ama öyle olduğuma artık inanmıyorum, oldukça sakin değil, ölü kadar sakindim! Anlaşılan, kendimi şimdiden ölü sayarsam, gelecekteki dertler benim için anlamını kaybederse, her şeyin daha kolay olacağına inanıyordum.

Koridorlardan geçirildim, arka kapıdan çıkartıldım ve bir arabaya bindirildim. Bu sefer bir kamyonet değil, Volvo marka bir otomobildi. Arka koltuğun döşemesi yumuşak ama gergindi, klimanın serinliği cennetten bir nefes gibi geldi! Arabanın içindeki temiz hava bana kendi pis vücut kokumu hatırlattı. Yine de bu lüksün tadını çıkardım, her ne kadar iki yanımda, iriyarı birer adam tarafından sıkıştırılmış olsam da. İkisi de konuşmuyordu. Ben sadece taşınan bir bohçaydım sanki.

Araba bir polis karakolunun önünde durdu. Ama bina artık bir polis karakolu değildi. Üstündeki yazı kapatılmış, kapısına büyük bir tabela asılmıştı: Kanatları olan bir göz. Gözler'in logosu buydu, gerçi o zaman henüz bilmiyordum bunu.

Ön basamaklardan çıktık, Muhafızlarım uzun adımlarla, ben tökezleyerek. Ayaklarım ağrıyordu, ne kadar hamlaşmış olduklarını fark ettim. Ve onca zaman ıslandıktan, güneş altında piştikten ve her türlü pisliğe battıktan sonra ayakkabılarımın ne kadar perişan ve kirli olduğunu gördüm.

Koridordan geçtik. Kapıların arkasından yüksek bariton sesler geliyordu. Yanımdaki Muhafızlar gibi giyinmiş başka adamlar aceleyle yanımızdan geçiyor, gözleri kararlı bir amaç taşıyarak parlıyor, sesleri kesik kesik ve sert çıkıyordu. Üstünde rütbe nişanı ve yaka iğnesi olan üniformalarının içinde kazık gibi duruyorlardı. Burada hımbıl görünüşlü adamlara yer yoktu.

Odalardan birine girdik. Büyük bir çalışma masasının arkasında, biraz Noel Baba'ya benzeyen, tombul, beyaz sakallı, pembe yanaklı, kırmızı burunlu bir adam oturuyordu. Işıltılı bir yüzle baktı bana. "Oturabilirsiniz" dedi.

"Teşekkür ederim" diye karşılık verdim. Zaten başka bir şansım yoktu, yanımdaki izbandutlar omuzlarımdan iterek sandalyeye oturttular beni. Bileklerimi plastik bantla sandalyenin kollarına bağladılar, sonra kapıyı arkadan yavaşça kapatarak odadan çıktılar. Çıkarken, çok eski zamanların tanrı-krallarının karşısında yapıldığı gibi geri geri gittiklerini düşündüm, ama arkamda oldukları için göremedim tabii.

"Kendimi tanıtayım" dedi masadaki adam. "Ben, Yakub'un Oğulları'ndan, Kumandan Judd'ım." Onunla tanışmamız böyle oldu.

"Sanırım benim kim olduğumu biliyorsunuz" dedim.

"Doğru" dedi, kibarca gülümseyerek. "Maruz kaldığınız rahatsızlıklar için özür dilerim."

"Dert değil" dedim, suratına dümdüz bakarak.

Sizin üzerinizde mutlak hâkimiyet sahibi olan insanlarla şakalaşmak aptalca bir iştir. Bundan hoşlanmazlar; sahip oldukları gücün tam anlamıyla farkında olmadığınızı düşünürler. Şimdi artık kendim de güç sahibi bir insan olarak, ben de astlarımın bu tür saygısızlıklar yapmalarına izin vermem. Ama o zamanlar dikkatsizdim. Sonra öğrendim dersimi.

Kumandan Judd'ın gülümsemesi bir anda silindi. "Hayatta olduğunuz için müteşekkir misiniz?" dedi.

"Yani, evet" dedim.

"Tanrı'ya, sizi bir kadın bedeninde yarattığı için minnettar mısınız?"

"Sanırım" dedim, "bunu hiç düşünmemiştim."

"Yeterince minnettar olduğunuzdan emin değilim" dedi.

"Yeterince minnettar olmak için ne yapmalıyım?"

"Bizimle işbirliği yapmalısınız."

Kumandan Judd'ın küçük, yarım camlı gözlükleri olduğunu söylemiş miydim? Çıkardı gözlüklerini ve bir süre onları seyrederek düşündü. Gözlüksüz gözleri daha ışıltısız görünüyordu.

"İşbirliğinden kastınız nedir?" diye sordum.

"Evet mi, hayır mı?" dedi.

"Ben hukuk öğrenimi yaptım. Bir yargıcım. Boş kâğıtların altına imzamı atmam."

"Yargıç değilsiniz. Artık değil" dedi. Masasındaki diyafonun düğmesine bastı. "Teşekkür Hücresi'ne" dedi. Sonra bana döndü: "Umalım ki yeterince müteşekkir olmayı öğrenirsiniz. Bunun için duacınız olacağım."

Ve böylece kendimi Teşekkür Hücresi'inde buldum. Burası polis karakolunun, yeni bir işlev kazandırılmış tecrit odasıydı, dört adıma dört adım uzunluğunda bir hücre. Duvara askıyla tutturulmuş bir yatak vardı ama şiltesi yoktu. Köşede bir kova vardı, bunun tuvalet ihtiyacı için bırakıldığını hemen anladım, zira içinde pis kokulu kalıntılar duruyordu. Eskiden tepede bir lamba da varmış ama artık yoktu, sadece yuvası kalmıştı. Tek ışık dışarıdaki koridorun aydınlığından giriyordu; kapının ortasında, sandviçleri geçirdikleri dar, uzun delikten. Yemeğimi karanlıkta kemirecektim, benim için planladıkları buydu.

Karanlıkta el yordamıyla yatağı buldum, oturdum. Yapabilirim, diye düşündüm, idare edebilirim.

Doğruydu bu, ama sadece kısa bir süre. İnsan beyninin, başka insanların yokluğunda ne kadar kısa sürede adeta hamurlaşabileceğini tahmin edemezsiniz. Bir insan tek başınayken tam insan olamıyor, çünkü başkalarıyla ilişkimiz sayesinde varlığımızı sürdürüyoruz. Ben tek insandım burada ve "hiç" insan olma tehlikesi içine girmiştim.

Teşekkür Hücresi'nde bir süre kaldım. Ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Ara sıra kapıdaki delik açılıyor ve bir göz beni

seyrediyordu. Ara sıra, yakından bir yerlerden çığlıklar, haykırışlar geliyordu: işkence gösterisi. Bazen araya uzatmalı inlemeler giriyordu ve hırıltılı sesler, kesik kesik nefes almalar, seks yapar gibi, muhtemelen de öyleydi. Acz içindeki insanlar şehvet uyandırır.

Sinirlerimi yıpratmak ve direncimi kırmak için dinlettirilen bu seslerin canlı mı, yoksa teybe kaydedilmiş mi olduğunu bilmiyorum. Ne kadar direncim var idiyse, birkaç gün sonra kaybedecektim.

Karanlık hücremde uzunluğunu hesaplayamadığım bir süre boyunca tutuldum. Ama girdiğim günden çıkartıldığım güne kadar uzayan tırnaklarımın boyuna bakılırsa, çok uzun bir süre olmamalı. Karanlıkta hapsedilmişseniz, zaman başka bir boyut kazanıyor. Daha uzuyor. Ve ne zaman uykuda, ne zaman uyanık olduğunuzu bilemiyorsunuz.

Böcekler var mıydı hücrede? Evet, vardı. Ama beni ısırmadıklarına göre hamamböceği olmalıydılar. Minik ayaklarıyla, nazikçe, çekingence yüzümde dolaştıklarını hissediyordum, sanki cildim ince, kırılgan bir buz parçasıyla kaplıymış gibi. Tokatlamıyordum hamamböceklerini. Bir süre sonra her türlü teması memnuniyetle karşılar oluyorsunuz.

Bir gün –gündüz mü, gece mi olduğunu bilmiyordum– aniden üç adam girdi hücreye. Kırpıştırdığım gözlerime çok parlak bir ışık tuttular, beni yere fırlattılar ve tekmelemeye başladılar. Çıkarttığım sesler tanıdık geliyordu bana, daha önce yan taraftan gelen seslere benziyordu. Daha fazla ayrıntıya girmeyeceğim. Ama evet, elektrik şoku veren tabanca da kullandılar. Hayır, tecavüz etmediler. Sanırım o iş için fazla yaşlı ve sert yapılıydım. Ya da belki kendilerini bunu yapmayacak kadar yüksek ahlaki değerlere sahip görüyorlardı, ki öyle olduklarından hiç emin değilim.

Tekmeleme ve elektrik şoku uygulaması iki kez daha tekrarlandı. Üç, sihirli bir sayıdır.

Ağladım mı? Evet, iki gözümden yaşlar geldi, sulu "insan" gözlerimden. Ama alnımın ortasında bir üçüncü göz daha vardı. Onu hissedebiliyordum: soğuk, taş bir gözdü; o ağlamadı, sadece gördü. Ve söz verdi: *Bunun acısını sizden çıkartacağım. Ne kadar zaman alırsa alsın, o arada ne kadar bok yemek zorunda kalırsam kalayım, mutlaka acısını çıkartacağım.*

Derken, belirsiz bir süre sonra ve önceden haber verilmeksizin hücremin kapısı ardına kadar açıldı, içeri aydınlık girdi ve siyah üniformalı iki adam beni dışarı sürükledi, hiçbir şey söylemeden. Bir enkaz haline gelmiş ve pislikten kokuşmuş bedenimi koridor boyunca çekiştirerek yürüttüler ve girmiş olduğum ana kapıdan çıkartıp klimalı bir kamyonetin içine oturttular.

Sonra kendimi bir otelde buldum. Evet, bir otelde! Lüks otellerden biri değildi, daha ziyade Holiday Inn gibi mütevazı otellerden birine benziyordu. Bilmem Holiday Inn ismi size bir şey ifade ediyor mu, herhalde etmiyordur. Geçmiş zamanların marka isimleri artık unutuldu, rüzgâr gibi geçip gitti. Daha doğrusu üzerlerine kalın bir boya çekilip yok edildi. Ben lobiye getirildiğimde, yukarda işçiler çalışıyordu, otelin adının geçtiği yerlerdeki yazıları siliyorlardı.

Lobide beni güler yüzle karşılayan resepsiyon personeli yoktu. Onun yerine elinde bir liste tutan bir adam karşıladı bizi. Onunla beni getiren adamlar arasında bir konuşma geçti, sonra bir asansöre bindirildim. Temizlikçi kadınların artık çalışmadığı anlaşılan, kirlenmeye yüz tutmuş, halı kaplı bir koridordan ilerledik. Birkaç ay daha geçince ciddi bir küflenme sorunu olacak diye düşündüm, lapa gibi yumuşamış beynimle. Sonunda, elektronik kartla açılan bir kapıdan içeri girdik.

"İyi dinlenceler" dedi yanımdaki adamlardan biri. Alay ediyormuş gibi görünmüyordu.

"Üç günlük Dinlence ve Tazelenme" dedi diğer adam. "Bir şeye ihtiyacınız olursa resepsiyonu arayabilirsiniz."

Kapı üzerime kilitlendi. Odada küçük bir masanın üstünde portakal suyu, muz, yeşil salata ve bir tabak somon balığı duruyordu! Çarşafı, yorganı serili bir yatak! Oldukça beyaz birkaç havlu! Duş! Ve hepsinden önemlisi, harika bir seramik klozet! Dizlerimin üstüne çöküp yüreğimin ta ortasından bir şükran duası ettim, ama kime veya neye, onu söyleyemezdim.

Oturup tüm yiyecekleri yedikten sonra –zehirli midir, değil midir hiç düşünmeden, çünkü sevinçten mest olmuştum– saatlerce duş aldım. Tek bir duş yetmedi, üstümde kat kat birikmiş o kadar çok kir vardı ki! Cildimdeki iyileşmeye başlamış yaraları, morarmış ve sararmış çürükleri inceledim. Çok kilo kaybetmiştim. Yıllarca fast food yemekleriyle beslenme sonucu görünmez olan kaburga kemiklerim yeniden ortaya çıkmıştı. Hukuk kariyerim boyunca, bedenim beni bir başarıdan ötekisine taşıyan bir araç olmuştu yalnızca, ama şimdi vücuduma, kendimde yeni bulduğum bir şefkatle bakıyordum. Ayak tırnaklarım ne kadar pembeydi! Ellerimdeki damarların ne kadar girift desenleri vardı! Ama aynada gördüğüm yüz o kadar tanıdık gelmiyordu. Kimdi bu insan? Yüzümün hatları bulanıklaşmış, silinmiş gibiydi.

Sonra uzun süre uyudum. Uyandığımda yine nefis bir yemek buldum odamda: kuşkonmaz garnitürlü böf stroganof, peşmelba tatlısı ve –ne müthiş zevk! – bir bardak kahve! Martiniyi tercih ederdim, ama bu yeni devirde alkollü içkiler kadınların menüsünde yer almıyordu sanırım.

Leş kokan giysilerim, görülmeyen eller tarafından ortadan kaldırılmıştı. Otelin beyaz havlu bornozuyla yaşayacaktım bundan sonra anlaşılan.

Zihnim hâlâ çok dağınıktı. Yere atılmış bir yapboz bulmacası gibiydi kafam. Ama üçüncü günün sabahında, ya da öğ-

leden sonrasında, daha açık bir zihinle uyandım. Düşünme yeteneğimi yeniden kazanmış gibiydim. *Ben* kavramına yeniden kavuşmuştum sanki.

Bu yeni durumumu onaylarcasına, temiz bir giyecek duruyordu karşımda. Keşişlerin giydiği türden bir cüppeye benzemiyordu tam olarak, kahverengi bir çuval da değildi, ama ona çok yakın bir şeydi. Daha önce, Stadyum'da ateş eden kadınların üstünde gördüğüm giysinin aynısıydı. Sırtımdan bir ürperti geçti, üşüdüm.

Onu giyindim. Başka ne yapabilirdim ki?

X

İlkbahar Yeşili

Şahit İfadesi Belgeleri 369A

25

Şimdi evlilik hazırlıklarımla ilgili gelişmeleri anlatacağım. Bu işlerin yürütülme tarzına özel bir ilgi gösterilir Gilead'da. Hayatımın geldiği bu yeni dönemeçte, evlenme sürecini iki yönden de gözlemleme olanağını buldum: Hem gelinin evliliğe hazırlanmasını, hem gelini hazırlamaktan sorumlu Teyzeler'in görevlerini nasıl yaptığını yakından gördüm.

Kendi düğünümün düzenlenme prosedürü de standarttı. Evlenecek tarafların mizaçları ve Gilead toplumunda sahip oldukları mevki, eşlerin seçiminde, yani eşleştirmede belirleyici oluyordu. Ama amaç her zaman aynıydı: Tüm kızlar –iyi ailelerden veya daha az itibarlı ailelerden geldiklerine bakılmaksızın– çok genç yaşta evlendiriliyorlardı, ki tesadüf eseri uygunsuz bir adamla tanışıp ona âşık olmasınlar, daha da kötüsü bekâretlerini kaybetmesinler. Bu ikinci durum, ne pahasına olursa olsun önlenmesi gereken bir utanç, bir rezaletti ve cezası çok vahim olurdu. Kimse çocuğunun taşlanarak öldürülmesini istemezdi, üstelik ailesinin üstüne süreceği leke silinmez olurdu.

Bir akşam Paula beni salona çağırdı. Martha'mız Rosa'yı beni kabuğumdan çıkarması için –kendi deyimiyle– göndermiş. Paula, önünde durmamı söyledi. Dediğini yaptım, itiraz etmenin bir anlamı yoktu. Kumandan Kyle ve Vidala Teyze de oradaydı. Bir Teyze daha vardı, daha önce hiç görme-

diğim: Gabbana Teyze olarak tanıtıldı bana. "Tanıştığımıza memnun oldum" dedim, ama bunu asık suratla yapmış olmalıyım ki, Paula dönüp, "Görüyorsunuz ne demek istediğimi, değil mi?" dedi.

"Yaşı icabıdır" dedi Gabbana Teyze. "Tatlı ve munis kızlarımız bile bu yaşlarda böyle olabiliyor."

"Yeterince büyüdü" dedi Vidala Teyze. "Ona öğretebileceğimiz her şeyi öğrettik. Kızlar okulda fazla kalırlarsa rahatsızlık vermeye başlarlar."

"Gerçekten kadın oldu mu bu?" diye sordu Gabbana Teyze, kurnaz gözlerle süzerek beni.

"Tabii ki" dedi Paula.

"Bunlar şişirme değildir umarım?" dedi Gabbana Teyze, göğüslerimi işaret ederek.

"Elbette değil!" dedi Paula.

"Ailelerin neler yapmaya çalıştıklarını bir bilseniz! Güzel, geniş kalçaları var. Leğen kemikleri de dar değil belli ki. Dişlerini göreyim Agnes."

Nasıl gösterecektim? Dişçideki gibi ağzımı kocaman açmam mı gerekiyordu? Paula şaşırdığımı gördü. "Gülümse" dedi, "kırk yılda bir." Dudaklarımı gererek gülümser gibi yaptım.

"Mükemmel dişler" dedi Gabbana Teyze. "Gayet sağlıklı. İyi o zaman, aramaya başlayalım."

"Sadece Kumandan aileleri arasından" dedi Paula, "daha aşağısı olmaz."

"Anlaşılmıştır" dedi Gabbana Teyze. Bir deftere notlar aldı. Kalemi tutan parmaklarını merakla seyrettim. Neler yazıyordu acaba?

"Biraz genç" dedi, artık babam olarak görmediğim Kumandan Kyle, "sanırım." Uzun zamandır ilk kez müteşekkir oldum ona.

"On üç yaş çok genç değildir" dedi Gabbana Teyze, "tabii

kızdan kıza değişebilir. Uygun bir eş bulabilirsek, harikalar yaratabilirler bu yaşta. Aileye karışırlar." Ayağa kalktı. "Merak etme Agnes" dedi, "en az üç aday arasından seçim yapabileceksin." Sonra Kumandan Kyle'a dönerek, "Onlar için bir onur olacak" dedi.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin lütfen" dedi Paula, kibarca. "Ne kadar erken olursa, o kadar iyi."

"Anlıyorum" dedi Gabbana Teyze. "Her seferinde olduğu gibi, Ardua Binası için bir bağış gerekiyor, memnuniyet verici bir sonuç alındığında."

"Tabii ki" dedi Paula. "Başarılı bir sonuç almanız için duacı olacağız. Tanrı işinizi rast getirsin."

"Âmin" dedi Gabbana Teyze. Ve iki Teyze, bizimkilere gülümseyerek ve başlarını sallayarak, kalkıp gittiler.

"Sen de çıkabilirsin Agnes" dedi Paula. "Gelişmeler oldukça seni haberdar edeceğiz. Bir kadın için evliliğin kutsal dünyasına girerken çok tedbirli olmamız gerekiyor; baban ve ben bu tedbirleri alacağız senin için. Sen çok ayrıcalıklı bir kızsın. Umarım bunun için müteşekkirsindir." Kötü niyetli bir ifadeyle sırıttı. Boş konuştuğunun kendisi de farkındaydı. Gerçekte, ben onun için baştan atılması gereken münasebetsiz bir yüktüm, tabii bu sosyal olarak kabul edilebilir bir yoldan yapılmalıydı.

Odama geri döndüm. Bunun olacağını tahmin etmeliydim, benden fazla büyük olmayan kızların başına gelmişti bile. Bir kız, bir gün okuldayken, ertesi gün yok olabiliyordu: Teyzeler telaş edilmesinden, duygu gösterileri yapılmasından, ağlamaklı vedalaşmalardan hoşlanmıyorlardı. Sonra, nişanlanma ve arkasından düğün haberleri geliyordu. Evlenen kızın, yakın arkadaşımız bile olsa, düğününe gitmemize izin verilmiyordu. Sizi evliliğe hazırlarken, önceki yaşamınızdan tamamen kopartıyorlardı. Bir daha ortaya çıktığınızda, üstünüzde evli kadının ağırbaşlı, mavi Eş kıyafeti oluyordu ve henüz ev-

lenmemiş kızlar kapıdan girerken size önden yol veriyorlardı.

İşte benim gerçeğim de şimdi böyle olacaktı. Kendi evimden –yani Tabitha'nın evinden, Zilla, Vera ve Rosa'nın evinden– atılacaktım, çünkü Paula artık benden kurtulmak istiyordu.

Bir sabah, "Bugün okula gitmeyeceksin" dedi Paula. O kadar basit. Sonra bir hafta kadar bir şey olmadı, kendi kendimi yiyip endişelenmemin dışında. Ama bunları odamda tek başıma yaptığım için kimse bir şey fark etmedi.

Nefret ettiğim bir kanaviçe işini bitirmeye çalışıyordum, kendimi meşgul etmek için yapmam gerektiği söylenen. İşlediğim örtünün deseni, bir çanak tabağın içinde meyveler di, müstakbel kocamın –her kimse– ayak taburesinin üstüne serilecekti. Kumaşın bir köşesine küçük bir kafatası işlemiştim, üvey annem Paula'nın kafatasını temsil ediyordu bu. Ama soran olursa, bunun bir *memento mori* (ölüm simgesi) olduğunu söyleyecektim, bir gün hepimizin öleceğini hatırlatmak için.

Kimse itiraz edemezdi buna, çünkü dinsel içerikli bir motifti. Okulumuzun yakınındaki eski bir kilisenin bahçesindeki mezarlarda kurukafa kabartmaları vardı. Cenazeler dışında oraya gitmemize izin verilmezdi, zira mezar taşlarının üstünde ölülerin isimleri yazılıydı; bu da bizde okuma isteği yaratabilir ve ahlaksızlığa yol açabilirdi. Okumak kızlara uygun bir uğraşı değildi; ancak erkekler okuma-yazmayla başa çıkabilecek kadar güçlüydüler; bir de tabii Teyzeler'in okumasına izin vardı, çünkü onlar bizden farklıydı.

Bir kadın nasıl bir Teyze'ye dönüşür diye merak etmeye başlamıştım. Estée Teyze bir keresinde demişti ki: Tanrı'nın seni sadece bir tek aileye değil, tüm kadınlara yardım etmen için çağırması gerekir. Ama Teyzeler bu çağrıyı nasıl alıyordu? Bu gücü nasıl kazanıyorlardı? Teyzeler'in beyinleri özel miydi, ne kadın, ne erkek miydi beyinleri? Üniformalarının

altındaki gerçekten kadın bedeni miydi? Yoksa kadın kıyafeti giymiş erkek miydi onlar aslında? Böyle bir şeyden şüphelenmek bile çılgıncaydı, ama ya sahiden öyleyse, ne skandal olurdu ama! Pembe üniforma giyseler Teyzeler'in nasıl görüneceğini hayal ettim...

Boş boş geçirdiğim üçüncü günün sonunda, Martha'larımız birkaç karton kutu getirdiler odama, Paula'nın talimatıyla. Çocukça ıvır zıvırından kurtulma vakti geldi" dedi Paula. Eşyalarım depoya kaldırılacaktı, çünkü çok yakında artık burada yaşamıyor olacaktım. Sonra, yeni evim için yeni eşyalar sipariş edilirken, eski eşyalarımın hangilerinin fakirlere bağışlanacağına karar verilecekti. Ekono-ailelerin daha az şanslı kızları, örneğin bebek evime sahip olmaktan nasıl mutlu olurlardı! Pek kaliteli ve yeni bir şey olmasa da, iyi bir boyayla harikalar yaratılabilirdi bebek evinden.

Bebek evim yıllardır pencerenin yanında duruyordu. Tabitha ile birlikte oynayarak geçirdiğimiz mutlu saatler anılarımda hâlâ canlıydı. Anne/Eş bebek yemek masasında oturuyordu; uslu, küçük kızlar vardı; Martha'lar mutfaktaydı veya yatak topluyorlardı; Kumandan çalışma odasına kapatılmıştı. Paula odamdan çıktıktan sonra, Anne/Eş bebeği sandalyesinden söküp aldım ve duvara fırlattım.

26

Derken Gabbana Teyze, Paula'nın deyimiyle bir "gardırop ekibi" ile çıkageldi, zira nikâhıma giden süreçte ve özellikle düğün günümde ne giyeceğimi seçmekten âciz olduğum kabul ediliyordu. Anlıyorsunuzdur, kendi başıma bir kişilik sayılmıyordum, her ne kadar ayrıcalıklı bir sınıftan geliyor olsam bile. Pek yakında evlilik bağıyla eve kapatılacak olan bir genç kızdım. Evlilik bağı: Kulağıma metalik bir ses gibi geliyordu, demir bir kapının kilitlenme sesi gibi...

Gardırop ekibi, deyim yerindeyse sahneyi hazırlamakla görevliydi: kostümler, içecekler, dekor vs. Ekibin elemanlarının hiçbirinin belirgin bir şahsiyeti yoktu; önemsiz orta işlerine tayin edilmişlerdi. Bu yüzden, Teyzeler'in yüksek bir statüsü olsa bile, düğün takımını baskın bir karaktere sahip olan Paula yönetiyordu, belirli sınırlar dahilinde tabii.

Teyzeler'den üçü, Paula ile birlikte odama geldiler. O sırada, ayak taburesi örtüsünün işlemesini yeni bitirmiştim; kendimi iskambil kâğıtlarıyla *Solitaire* açarak oyalıyordum.

Elimdeki iskambil destesi, Gilead'da standart olarak kullanılan cinstendi. Ama bizim dışımızdaki dünyanın bu iskambil kartı setini bilmediğini tahmin ederek, nasıl bir şey olduğunu anlatayım. Doğal olarak As, Papaz, Kız ve Vale kâğıtlarının üstünde yazı yoktu; rakamlı kartların üstünde de sayı yoktu. As kartlarının üstünde bir bulutun

arasından bakan büyük bir Göz vardı. Papazlar üniformalı Kumandanlar'dı, Kızlar Eş ve Valeler Teyze'ydi. Resimli kâğıtlar en güçlü olanlardı. Takımlardan Maça olanlar Melek, Sinek olanlar Muhafız, Karo olanlar Martha ve Kupa olanlar Damızlık Kız sembolleriyle gösteriliyordu. Resimli her kartın kenarlarında daha küçük figürler vardı: mavili Eşler, siyah Melekler, minik Damızlık Kızlar vs. gibi.

Daha sonraları, Ardua Binası'nın kütüphanesine girme olanağı bulduğum vakit, bu kartlar üzerinde bir araştırma yapmıştım. Tarihte bir zamanlar Kupa kâğıtları kadeh biçiminde resmedilirmiş. Belki bu yüzden Kupalar için Damızlık Kız sembolü uygun görülmüştü: Damızlık Kızlar daima değerli birer taşıyıcıydılar.

Üç gardırop Teyzesi odama girdiler. Paula, "Oyununu bırak ve ayağa kalk lütfen, Agnes" dedi en tatlı sesiyle –en sinir olduğum sesiydi, çünkü ne kadar sahte olduğunu biliyordum. Dediğini yaptım. Teyzeleri tanıttı: Lorna Teyze tombul suratlı, sırıtık bir tipti; Sara Teyze kambur duruşlu ve asık suratlı; Betty Teyze ise titrek ve ezik görünüşlüydü.

"Prova yapmaya geldiler" dedi Paula.

"Ne?" dedim. Kimse beni uyarmamıştı bunun için, gerek görmemişlerdi.

"*Ne* deme, *Pardon* diye sor" dedi Paula. "Evlilik-öncesi Hazırlık Dersleri'nde giyeceğin elbiseleri prova etmek için geldiler."

Pembe okul formamı çıkartmamı emretti. Hâlâ onu giyiyordum, çünkü kiliseye giderken giydiğim beyaz elbisenin dışında giysim yoktu. Odanın ortasında iç çamaşırlarımla kaldım. Hava soğuk değildi ama tüylerim ürperdi, beni yukardan aşağı süzdükleri için. Lorna Teyze ölçülerimi aldı, Betty Teyze bunları küçük bir deftere yazdı. Onu dikkatle izledim; Teyzeler kendi kendilerine gizli mesajlarını yazarken hep seyrederdim.

Sonra formamı tekrar giyebileceğim söylendi; giydim.

Evlenmeden önceki ara dönemde yeni iç giyim eşyalarına ihtiyacım olup olmadığını tartıştılar. Lorna Teyze iyi olur, dedi. Ama Paula buna gerek olmadığını, çünkü bu ara dönemin kısa süreceğini ve şimdiki giysilerimin yeterli olduğunu söyledi. Paula'nın dediği oldu.

Sonra gardırop Teyzeleri gittiler. Birkaç gün sonra iki kıyafetle geri döndüler, biri ilkbahar ve yaz için, diğeri sonbahar ve kış için. İkisi de yeşil temalı giysilerdi; ilkbahar ve yaz için olanın cep kenarları ve yakası beyaz işlemeli, sonbahar ve kış için olanın ise daha koyu yeşil renkliydi. Benim yaşımdaki kızların bunlara benzer elbiseler giydiklerini görmüştüm, ne anlama geldiğini biliyordum: İlkbahar yeşili taze yaprakları temsil ediyordu, yani kız evliliğe hazır demekti. Ama Ekono-ailelerin kızlarının böyle bir lüksü yoktu.

Teyzelerin getirdiği elbiseler kullanılmış ama fazla yıpranmamıştı, zira kimse bu giysileri uzun süre giymiyordu. Bana uyması için tadilat yapılmıştı. Etekleri ayak bileğimin yaklaşık on santim üstünde, kolları bileğime kadar uzun, belleri bol, yakaları yüksekti. İki elbisenin de kenarları kurdeleli, uyumlu şapkaları vardı. Bu kıyafetlerden nefret ettim, ama fazla değil. Çünkü eğer elbise giyeceksem, bunlar en kötüsünden değildi. Her mevsim düşünülmüş olduğuna göre, belki sonbahar, hatta kışa kadar evlenmeden yaşama ihtimalim var diye biraz teselli buldum.

Pembe ve koyu kırmızı renkli okul formalarım temizlenip, daha küçük kızlar giyebilsin diye götürüldü. Gilead savaştaydı, hiçbir şeyi çöpe atmıyorduk.

27

Yeşil gardırobum hazır olunca, yeni bir okula kaydedildim; iyi aile kızlarına evlilik öğretilen Yakut Evlilik-öncesi Hazırlık Kursu'na. Bu okulun adı İncil'den esinlenmişti: "İffetli bir kadına kim sahip olabilir? Onun bedeli yakutların fiyatından çok daha yüksektir" sözlerinden.

Bu okul da Teyzeler tarafından yönetiliyordu. Ama aynı kasvetli Teyze üniformasını giyseler bile, bu Teyzeler biraz daha tarz sahibiydiler sanki. Görevleri, bize yüksek sınıftan aile evlerinin hanımları olma rolünü öğretmekti. "Rolü" diyorum, çünkü müstakbel evlerimizin sahnelerinde "oynayan" artistler olacaktık.

Vidala Okulu'ndan arkadaşlarım Shunammite ve Becka ile burada da aynı sınıftaydık. Vidala Okulu öğrencileri genellikle Yakut'a devam ederlerdi. Shunammite ile Becka'yı son gördüğümden beri fazla zaman geçmemiş olmasına rağmen, çok büyümüş buldum. Shunammite koyu renkli, kalın saç örgülerini kafasının arkasında topuz yapmış, kaşlarını cımbızla inceltmişti. Ona güzel diyemezdiniz ama her zamanki gibi canlı ve neşeliydi. Burada *neşeli* sıfatının Teyzeler tarafından ayıplanan bir özellik olduğunu ve "arsız" anlamında kullanıldığını belirtmek isterim.

Shunammite evlenmeyi dört gözle beklediğini söyledi. Hatta başka hiçbir şeyden bahsetmiyordu, sadece hangi kocaların kendisi için önerildiğini, kendisinin nasıl birini ter-

cih edeceğini ve nasıl sabırsızlandığını söylüyordu. Kırk yaşlarında, dul kalmış, önceki karısını fazla sevmemiş, çocuğu olmayan, yüksek rütbeli ve yakışıklı bir koca istediğini anlatıyordu. Daha önce hayatında hiç seks yapmamış genç bir "hödük"le evlendirilmek istemezmiş, çünkü bu zor bir durum olurmuş, herif "şeyini" nereye koyacağını bilemezmiş. Shunnamite'ın her zaman pervasız ve dikkatsiz bir konuşma tarzı vardı, ama şimdi daha da cüretkâr olmuştu. Herhalde bu tür kaba saba konuşmaları, evindeki Martha'dan öğreniyordu.

Becka her zamankinden de zayıftı. Yüzünün oranlarına göre her zaman büyük olan ela gözleri, daha da büyümüş gibi görünüyordu. Benimle yeniden birlikte olduğu için memnun olduğunu, ama aslında bu sınıfta hiç olmak istemediğini söyledi. Ailesine defalarca ve defalarca onu evlendirmemesi için yalvarmış; henüz çok genç olduğunu, hazır olmadığını söylemiş. Ama Becka'nın ailesi çok uygun bir teklif almış: "Yakup'un Oğulları"ndan birinin ve bir Kumandan'ın, yakında kendisi de Kumandan olacak oğlundan çok uygun bir evlenme teklifi almışlar. Becka'nın annesi, aptal olma demiş, bir daha asla böyle bir teklif alamazsın ve eğer bunu geri çevirirsen, daha sonra alacağın teklifler, sen yaşlandıkça daha değersiz türden olur, demiş. Eğer on sekiz yaşına kadar evlenemezsen, kız kurusu sayılırsın ve bir Kumandan ile evlenme ihtimalin sıfıra iner, hatta bir Muhafız ile evlenebilirsen, kendini şanslı sayman gerekir, demiş Becka'nın annesi. Diş hekimi olan babası, yani Dr. Grove, Becka gibi daha alt sınıftan bir kızı bir Kumandan'ın kendine eş seçmesinin çok az rastlanır bir durum olduğunu ve kızının bu teklifi reddetmesinin bir hakaret olacağını söylemiş. "Niyetin beni mahvetmek mi?" demiş.

"Ama niyetim onu mahvetmek değil ki!" dedi Becka, gözyaşları içinde, Lise Teyze odadan çıktığında. "Bir adamın üs-

tüme kıvranarak abandığı düşüncesi beni dehşete düşürüyor! Kımıl kımıl sürünen bir... bir solucan gibi! Nefret ediyorum ondan!"

Becka bunları söylerken fark ettim ki, "üstüme kıvranarak abandığı" demişti, "abanacağı" değil. "Nefret ediyorum" demişti, nefret ederim değil. Becka'nın başına neler gelmişti? Anlatamayacağı kadar utanç verici bir şeyler mi yaşamıştı? Sınıfta "On İki Parçaya Bölünmüş Cariye" hikâyesi anlatılırken Becka'nın ne kadar sarsılmış olduğunu hatırladım. Ama bunun nedenini ona sormak istemedim, çünkü başka bir kızın yaşadığı utanç verici bir ayıp, eğer fazla sorgularsanız, sizin üstünüze de bulaşabilir...

"Fazla canınız yanmaz" diye devam ediyordu Shunammite. "Yeni evinizde sahip olacağınız onlarca şeyi düşünün. Kendi eviniz, kendi arabanız, kendi Muhafızlarınız ve Martha'larınız olacak! Ve eğer çocuk yapamazsanız, bunu sizin için yapacak Damızlık Kızlarınız olacak, istediğiniz kadar!"

"Arabalar, Martha'lar, hatta Damızlık Kızlar hiç umurumda değil" dedi Becka. "Beni korkutan o his, o korkunç ıslaklık duygusu."

"Nasıl yani?" dedi Shunammite, gülerek. "Yani ıslak dilleri mi? Bir köpeğin seni yalamasından daha kötü olamaz herhalde."

"Çok daha kötü!" dedi Becka. "Hiç olmazsa köpekler insana dostturlar."

Evlenme konusundaki kendi duygularım hakkında bir şey söylemedim. Dr. Grove'un muayenehanesindeki diş kontrolü randevumda yaşadığım olayı anlatamazdım: Dr. Grove hâlâ Becka'nın babasıydı ve Becka hâlâ benim arkadaşımdı. Her halükârda, Becka'nın söylediklerine karşı gösterdiğim içsel tepki, iğrenme ve nefret duygusuydu; ve şimdi geriye bakıp düşündüğümde benim hissettiklerim, Becka'nın yaşadığı dehşet yanında solda sıfır kalırdı. Becka, evlenmenin

onu gerçekten yok edeceğine inanıyordu. Evlenirse ezilip yok edileceğini, eriyen bir kar parçası gibi kendinden hiçbir eser kalmayacağını düşünüyordu.

Shunammite'ın yanından uzaklaştığımızda, annesinin neden yardım etmediğini sordum Becka'ya. Becka gözyaşlarına boğuldu. Annesi onun gerçek annesi değilmiş, evindeki Martha söylemiş bunu. Utanç verici gerçek şuydu ki, Becka'nın asıl annesi bir Damızlık Kız'dı. "Seninki gibi, Agnes" dedi. Resmi annesi bunu ona karşı bir koz olarak kullanıyordu: "Senin orospu annen, erkeklerle düşüp kalkarken, senin gibi korkmuyordu ama, değil mi? Tam tersi!" demiş Becka'ya.

Arkadaşıma sarıldım, onu kucakladım. "Seni anlıyorum" dedim.

28

Lise Teyze bize terbiye ve görgü kurallarını öğretiyordu güya, çatal hangi elle tutulur, çay nasıl servis edilir, Martha'lara karşı nasıl nazik ama sert olunur ve eğer bir Damızlık Kız sahibi olmamız gerekirse, onunla duygusal bir ilişki kurmaktan nasıl kaçınılır gibi konuları öğretiyordu. Gilead'da herkesin bir yeri vardı; herkes kendi çapında topluma hizmet ediyordu ve herkes Tanrı katında eşitti. Ama bazılarımızın, diğerlerinden farklı olan yetenekleri vardır, diyordu Lise Teyze. Bu yetenekler birbirine karıştırılırsa ve herkes, her şey olmaya çalışırsa, bundan büyük bir karmaşa ve zarar doğardı. Kimse bir inekten bir kuş çıkmasını beklememeliydi!

Lise Teyze, bize temel bahçecilik kurallarını da öğretti. Bahçecilik konusunda ilk ders, güllerle ilgiliydi. Bahçe bakımı, Eşler için çok uygun bir hobiydi. Pişirilip soframıza gelecek olan yemeklerin kalitesini tespit etmek son derece önemliydi. Ulusal kaynaklarımızın kıtlık içine düştüğü bu savaş döneminde, gıda ürünlerimizi dikkatle tüketmek ve israf etmemek zorundaydık. Hayvanlar ve bitkiler bizim için ölüyorlar, diyordu Lise Teyze, çok erdemli bir ses tonuyla. Tanrı'nın bize bahşettiği bu bolluk için müteşekkir ve minnettar olmalıydık. Yemekleri kötü pişirmek veya bir kısmını yemeden atmak Tanrı'ya saygısızlık olurdu, hatta günahtı.

Dolayısıyla yumurtayı usulüne uygun haşlamayı, "Kiş" böreğini doğru ısıda servis etmeyi ve etli çorbalar ile sebzeli çorbaları farklı yöntemlerle pişirmeyi öğrendik. Ancak bu derslerde öğrendiklerimi şimdi hatırladığımı söyleyemem, çünkü sonradan bunları uygulama fırsatını bulacak bir pozisyona hiç gelmedim.

Lise Teyze bize yemeklerden önce edeceğimiz uygun duaları da öğretmişti. Kocamız, eğer sofradaysa, evin reisi olarak bu duaları okuyacaktı. Ama sofrada değilse –ki sık sık olmayacaklardı, çünkü geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalacaklardı ve bu yüzden onların asla eleştirilmemesi gerekirdi– o zaman biz Eşler, Lise Teyze'nin çok sayıda sahip olmamızı ümit ettiği çocuklarımızın adına bu duaları okuyacaktık. Bunu söylerken zoraki bir gülümseme yayılırdı Lise Teyze'nin yüzünde.

Bu vaazı dinlerken, Vidala Okulu'nda Shunammite ile yakın arkadaş olduğumuz yıllarda, aramızda söyleyerek eğlendiğimiz şakadan bir duayı hatırlamıştım:

Taşan bardağımı kutsa Tanrım,
Yere döküldü içecek:
Çünkü kustum,
Şimdi biraz daha içmek için geliyorum sana.

Gülüşmelerimizin sesi şimdi çok uzaklarda kalmıştı. Ne kadar yaramaz kızlarmışız o zamanlar! Şimdi evliliğe hazırlanırken, o tür küçük başkaldırılarımızın ne kadar masum ve boşuna olduğunu anlıyordum...

Yaz ayları boyunca dersler ilerledikçe, Lise Teyze iç mimari ve dekorasyonun temel özelliklerini öğretti bize. Ama evlerimizin genel tarzı konusunda son sözü kocalarımız söyleyecekti elbette. Çiçek düzenlemesi yapmayı da öğrendik, hem Japon hem Fransız tarzında.

Fransız tarzına geldiğimizde, Becka'nın çok üzgün olduğunu fark ettim. Becka'nın düğünü kasımda yapılacaktı. Onun kocası olarak seçilen adam, aileye ilk ziyaretini gerçekleştirmiş. Adam, Becka'ların evinde, salona kabul edilmiş ve kız bir köşede sessizce otururken, babasıyla sohbet etmiş. Bu standart bir protokoldür zaten, benim sıram geldiğinde benden de aynısını yapmam beklenecekti. Becka, "Tüylerim diken diken oldu" dedi. Adamın yüzü sivilceler içindeymiş, pis bıyıkları ve beyaz bir dili varmış.

Bunu duyan Shunammite güldü ve "Diş macunudur herhalde" dedi, "sizin eve gelmeden hemen önce dişlerini fırçalamış olmalı, senin üzerinde iyi bir etki bırakmak için. Ne ince bir düşünce ama, değil mi?" Ama Becka, "Keşke hasta olsaydım" dedi, "ağır ve bulaşıcı bir hastalıkla yatıyor olsaydım, belki o zaman bu düğün iptal edilirdi."

Fransız tarzı çiçek düzenlemesi sınıfının dördüncü gününde, vazoları zıt renkli ama birbirini tamamlayıcı dokularla simetrik olarak birleştirmeyi öğrendiğimiz derste, Becka sol elinin bileğini bir bahçe makasıyla kesti. Hastaneye kaldırıldı. Kesik ölümcül düzeyde derin değildi, ama çok kan aktı. Beyaz papatyaları mahvetmişti.

Bunu yaptığı sırada Becka'yı seyrediyordum. Yüzündeki ifadeyi unutamıyorum, daha önce hiç görmediğim bir şiddet vardı bakışlarında. Çok rahatsız ediciydi. Sanki bambaşka bir insana dönüşmüş, çok vahşi bir insan olmuştu, kısa bir an için olsa bile. Sağlık memurları gelip onu götürmeden önce sakinleşmiş gibiydi ama.

"Hoşçakal Agnes" dedi bana. Ona nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Bu kız bir türlü olgunlaşamadı" dedi Lise Teyze, bizlere bir yan bakış atarak. Saçlarını zarif bir topuzla arkaya toplamıştı. Asillere özgü, uzun bir burnu vardı Lise Teyze'nin. "Sizlerin aksine" diye ekledi.

206

Shunammite ışıltılı bir gülümseyişle baktı –o olgun bir kız olmuştu bile. Ben de zoraki gülümsedim. Rol yapmayı öğreniyordum sanırım, artist olmayı yani. Hatta eskisinden daha iyi bir artist olmayı.

XI

Çuval Giysisi

29

Dün gece bir kâbus gördüm. Daha önce de görmüştüm bu kâbusu.

Bu anılarımı yazarken, gördüğüm düşleri aktararak sizlerin sabrını sınamak istemediğimi söylemiştim. Ama bu gördüğüm kâbus, şimdi anlatacaklarımla doğrudan ilişkili olduğu için, bir istisna yapıyorum. Tabii neyi okuyup neyi okumayacağınız size kalmış olduğu için, bu rüyanın öyküsünü de isterseniz atlayabilirsiniz.

Stadyum'da duruyorum. Teşekkür Hücresi'nden alınıp otele getirildiğimde, bana giymem için verilen, çuvala benzeyen, kahverengi bohça gibi giysiyi giymişim. Benimle birlikte sıraya dizilmiş, aynı benim gibi giyinmiş başka suçlu kadınlar ve siyah üniformalı adamlar var. Hepimizin ellerinde bulunan tüfeklerden bazılarının içinin boş, bazılarının dolu olduğunu biliyoruz. Ama hepimiz katil olacağız, çünkü önemli olan bunu aklımızdan geçiriyor olmamız.

Karşımızda iki sıra kadın var, bir sıra ayakta duruyor, bir sıra diz çökmüş. Hiçbirinin gözleri bağlı değil. Hepsinin yüzlerini görebiliyorum. Hepsini tanıyorum tek tek. Eski arkadaşlarım, eski müvekkillerim, eski meslektaşlarım ve daha yakın zamanlarda işim icabı elimden geçen kadınlar ve genç kızlar. Eşler, kız çocukları, Damızlık Kızlar. Bazılarının parmakları kopmuş, bazılarının tek ayağı kalmış, bazılarının

tek gözü! Bazılarının boynuna kement geçirilmiş. Ben bunları yargıladım ve hüküm verdim haklarında. Bir yargıç, her zaman yargıç kalır. Ama hepsi gülümsüyordu. Gözlerinde gördüğüm neydi? Korku, aşağılama, meydan okuma? Acıma? Söylemek imkânsız.

Ellerinde tüfekleri olanlar, tüfeklerimizi kaldırıyoruz. Ve ateş ediyoruz. Ciğerlerime bir şey giriyor. Nefes alamıyorum. Boğuluyorum. Yere düşüyorum.

Soğuk bir terle uyandım, kalbim güp güp atıyordu. Uykuda gördüğünüz kâbusun sizi ölüme götürebileceğini söylerler, kalbinizin gerçekten durabileceğini söylerler. Bu türden kötü bir rüya beni, bu gecelerden birinde, öldürecek miydi? Sanırım, daha kötüsü gerekiyordu.

Teşekkür Hücresi'nde geçirdiğim tecrit günlerimi ve ardından otel odasındaki lüks ve refah günlerimi anlatıyordum. Sert bir biftek parçasını pişirme tarifi gibiydi o günler: Eti tokmakla dövün, sonra marine edin ve yumuşamaya bırakın.

Pişmanlık giysimi üstüme geçirdikten yaklaşık bir saat sonra, oda kapım vuruldu. İki Muhafız bana refakat etmek üzere bekliyordu. Koidordan geçirilip başka bir odaya getirildim. Polis karakoluna getirildiğim gün beni odasında sorguya çeken beyaz sakallı adam duruyordu karşımda; ama bu sefer masasının arkasında değil, rahat bir koltukta yayılmış oturuyordu.

"Oturabilirsiniz" dedi Kumandan Judd. Bu sefer sandalyeye, omuzlarıma bastırılarak değil, kendiliğimden oturdum.

"Umarım yönetimimizin size uyguladığı yöntem fazla ağır olmamıştır. Sadece Birinci Aşamayı uyguladık size." Buna söyleyecek bir sözüm yoktu. Dolayısıyla, hiçbir şey söylemedim. "Sizin için aydınlatıcı oldu mu?" dedi adam.

"Ne demek istediniz?" diye sordum.

"Işığı gördünüz mü? Kutsal Işığı?"

Buna verilecek cevap neydi? Eğer bir yalan uydurursam, Kumandan anlardı.

"Aydınlatıcı bir tecrübeydi" dedim, yeterli bir cevap olduğunu umarak.

"Elli üç mü?"

"Yaşımı mı sordunuz?" dedim. "Evet, elli üç yaşındayım."

"Sevgilileriniz olmuş" dedi Judd. Bunu nasıl bildiğini merak ettim ve biraz da hoşuma gitti ilgilenmesi.

"Kısa ilişkilerim oldu, evet." dedim. "Birkaç tane oldu. Ama uzun süreli bir başarım olmadı bu ilişkilerde."

Hiç âşık olmuş muydum? Zannetmiyorum. Kendi ailemdeki adamlarla ilişkilerim bana erkekler hakkında hiç güven vermemişti. Bedenin dürtüleri vardır, bunlara boyun eğmek ödüllendirici olabildiği gibi alçaltıcı da olabilir. Ama kalıcı bir zarar görmemiştim bu ilişkilerden, karşılıklı zevk alınmış ve verilmişti. Hayatımdan kısa sürede çıkan erkeklerin hiçbiri bu durumu kişisel bir hakaret olarak algılamamıştı. Daha ne isterim ki?

"Bir kürtaj yaptırmışsınız" dedi. Demek eski defterleri karıştırmışlar.

"Sadece bir kez" dedim, aptalca. "Çok gençtim."

Hoşnutsuzlukla homurdandı. "Bu tür bir cinayetin şimdi ölümle cezalandırıldığının farkındasınızdır umarım? Kanun makabline şamildir, geriye doğru da işletilir."

"Hayır, bunu bilmiyordum" dedim. Buz kesmiştim. Ama eğer beni vuracaklarsa, niye şimdi sorguya çekiyorlardı?

"Bir evlilik yapmışsınız."

"Kısa bir evlilik. Bir hataydı."

"Boşanmak şimdi suçtur" dedi. Cevap vermedim.

"Hiç çocuğunuz olmadı."

"Hayır."

"Kadın bedeninizi ziyan ettiniz. Doğal işlevinden yoksun bıraktınız."

"Olmadı" dedim, sesimdeki gerginliği elimden geldiğince bastırmaya çalışarak.

"Yazık" dedi. "Bizim yönetimimizde her erdemli kadın şu veya bu şekilde çocuk sahibi olabilir, Tanrı'nın tasarladığı gibi. Ama sanırım siz, sözde kariyerinizle fazlaca meşguldünüz."

Sözlerindeki küçümsemeyi duymazlıktan geldim. "Çok yoğun bir iş tempom vardı, evet."

"İki dönem öğretmenlik yapmışsınız?"

"Evet. Ama sonra hukuk öğrenimime devam ettim."

"İç hukuk davalarına bakıyordunuz: Cinsel suçlar. Kadın suçlular. Korunma talep eden seks işçileri. Boşanmalarda mülkiyet hakları. Tıpta ihmal ve yanlış tedavi davaları, özellikle jinekologlara karşı. Anneliğe uygun olmayan kadınların elinden çocukların alınması." Eline bir liste almış, oradan okuyordu bunları.

"Gerektiği zaman, evet" dedim.

"Tecavüz Kurbanları Kriz Merkezi'nde bir süre gönüllü olarak çalışmışsınız."

"Öğrenciyken."

"Güney Caddesi Sığınağı'nda, öyle mi? Sonra bırakmışsınız, neden?"

"Çok yoğundum" dedim. Sonra bir gerçeği daha ekledim, saklamanın bir faydası yoktu: "Ve çok yoruluyordum."

"Evet" dedi, gözleri parlayarak. "Sizi çok yorar. Kadınların çektiği bütün o acılar. Biz bunları ortadan kaldıracağız. Eminim siz de onaylarsınız."

Bir an duraksadı, sanki bana düşünme fırsatı verir gibi. Sonra tekrar gülümsedi. "Pekâlâ, hangisi?"

Eskiden olsa, "Neyin hangisi?" diye sorardım veya ona benzer, rastgele bir laf ederdim. Onun yerine, "Evet mi, hayır mı diye soruyorsunuz, değil mi?" dedim.

"Doğru. *Hayır*'ın sonuçlarının ne olduğunu yaşadınız veya

bir kısmını yaşadınız. Oysa *evet*... Şöyle söyleyeyim, bizimle beraber olmayanlar, bize karşıdır."

"Anlıyorum. O halde *evet*."

"Bunu kanıtlamanız gerek, gerçekten istediğinizi göstermeniz lazım. Bunu yapmaya hazır mısınız?"

"Evet" dedim yine. "Ama nasıl?"

Ateşten bir gömlek giyecektim... Bunun ne olduğunu tahmin etmişsinizdir. Tıpkı kâbusumda yaşadığım şeydi, sadece kadınların gözleri açık değildi, bağlıydı ve ateş ettiğim zaman yere yıkılmadım. Kumandan Judd'ın beni sınama yöntemi buydu, eğer bu testi geçemezsem, doğru yola girme vaadim boşa çıkmış olacaktı. Sınavı geçersem, ellerimi kana bulamış olacaktım. Birinin bir zamanlar söylediği gibi, ya hep beraber birbirimize tutunacaktık, ya tek tek asılacaktık.

Bir miktar zayıflık gösterdim, ilk infazımdan sonra kustum.

Karşıma çıkartılan kadınlardan biri Anita idi. Öldürülmek için neden seçilmişti? Teşekkür Hücresi'ni yaşadıktan sonra bile, "evet" değil, "hayır" demeyi seçmiş olmalıydı. Kısa yoldan ölüme gitmeyi seçmişti sanırım. Aslında neden sorusunun karşılığından hiç emin değilim. Belki daha basit bir nedeni vardı: Anita, Rejim için faydalı, kullanışlı görülmemişti. Oysa ben öyleydim.

Bu sabah normalden bir saat erken kalkarak, kahvaltıdan önce seninle bir süre birlikte olmak istedim, sevgili okuyucum. Epeydir sana çok bağlandım; benim tek sırdaşım, tek dostum oldun. Gerçeği senden başka kime anlatabilirim ki? Kime güvenebilirim?

Aslında sana bile güvenemem ya... Bana ihanet etmek için senden iyisi bulunmaz herhalde. Ben örümcek ağlarıyla örülmüş bir köşede veya bir yatağın altında kaderine terk edilmiş olarak yatarken, sen pikniklere ve danslara gideceksin

belki. Evet, dans etmek yeniden dönecek hayatımıza, dans etmeyi sonsuza dek yasaklayamazlar. Veya benim yazdığım sararmış, dağılmaya yüz tutmuş sayfaları okumak yerine, sıcak bir bedene sarılmayı tercih edeceksin. Ama seni şimdiden affediyorum, çünkü ben de bir zamanlar senin gibiydim: hayata ölesiye bir istekle sarılmıştım.

Senin varlığına neden garanti gözüyle bakıyorum, okuyucum? Belki hiçbir zaman var olmayacaksın, belki sen benim için bir dileksin sadece, bir olasılık, bir hayaletsin. Ümitsin diyebilir miyim? Ümit etmeme izin yok elbette. Ama henüz hayatımın gece yarısına gelmiş de değilim, çanlar henüz çalmadı benim için ve Mefisto, yaptığımız pazarlığın bedelini ödemem için henüz ortaya çıkmadı.

Evet, bir pazarlık yapmıştım. Elbette yapmıştım. Ama bunu Şeytan'la değil, Kumandan Judd ile yapmıştım.

Elizabeth, Helena ve Vidala ile ilk tanışmam, Stadyum'da cinayetle yargılanmamın ertesi günü oldu. Dördümüz birden, otelin toplantı odasına getirilmiştik. O zamanlar hepimiz şimdikinden farklı görünüyorduk; daha genç, daha ince ve canlıydık. Elizabeth, Helena ve benim üzerimizde, daha önce anlattığım kahverengi, çuval gibi giysiler vardı. Ama Vidala daha o zamandan üniformasını giymişti, sonradan standart Teyze üniforması olan kıyafet değil, siyah bir üniforma vardı üstünde.

Kumandan Judd bizleri bekliyordu. Toplantı masasının başında oturmuştu, doğal olarak. Önünde bir kahve ısıtıcısı ve fincanlar vardı. Gösterişli bir pozla, gülümseyerek fincanları doldurdu.

"Tebrikler!" diye başladı sözlerine. "Sınavı geçtiniz. Yangından kurtarılan ilk mallar oldunuz." Kendi kahvesini doldurdu, süt ekledi ve ilk yudumunu aldı. "Benim gibi bir insanın, daha önceki yozlaşmış rejimde başarılı olmuş bir yöneticinin, neden

böyle bir yol seçtiğini merak ediyor olabilirsiniz. Benimsediğim tutumun ciddiyetinin farkında olmadığımı zannetmeyin. Bazıları, yasadışı bir hükümetin devrilmesini 'vatan hainliği' olarak nitelendirebilir; kuşkusuz birçok insan böyle düşünmüştür benim hakkımda. Şimdi bizim yanımızda yer alan sizler hakkında da aynı şeyleri düşüneceklerdir. Ancak, daha yüce bir gerçeğe bağlılık göstermek vatan hainliği değildir; çünkü Tanrı'nın yolları insanoğlunun yollarıyla aynı değildir; hele kadınların yollarıyla kesinlikle uyuşmaz."

Vidala, Kumandan'ın verdiği bu dersi gülümseyerek, bu arada biz diğer kadınları seyrederek dinliyordu. Kumandan Judd'ın verdiği ders ne ise, Vidala onu çoktan kabul etmiş, kendi inancı olarak benimsemişti.

Bu vaazlara tepki göstermemeye dikkat ettim. Tepki göstermemek, büyük beceri gerektiren bir yetenektir. Kumandan Judd, her birimizin –boş bakışlı– yüzlerinde gezdirdi gözlerini. "Kahvenizi içebilirsiniz" dedi. "Gittikçe zor bulunan bir ürün kahve. Tanrı'nın sevgili ve ayrıcalıklı kullarına bahşettiği bu imkânı reddetmek büyük bir günah olur." Bu sözlerinin üzerine, sanki bir kilise ayinindeymişiz gibi bardaklarımızı kaldırıp dudaklarımıza götürdük.

Ve devam etti sözlerine Kumandan Judd: "Gevşekliğin ve umursamazlığın sonuçlarını, maddiyat ve lüks düşkünlüğünün yol açtığı durumları, dengeli ve istikrarlı bir toplumun gerektirdiği anlamlı yapıların yokluğunda başımıza gelenleri hep beraber gördük. Ülkemizdeki doğum oranı –değişik nedenlerle, ama en önemlisi kadınların seçtiği bencil nedenlerle– sürekli düşüşte. İnsanların bir kaos ortamında çok mutsuz olduğu düşüncesine katılıyorsunuz, değil mi? Kuralların, kanunların ve sınırlamaların istikrar ve mutluluk getirdiğine inanıyorsunuz, değil mi? Sözlerimi takip edebiliyor musunuz?"

Hepimiz kafa salladık.

"Evet mi?" dedi Kumandan Judd, Elizabeth'e doğru bakarak.

"Evet" dedi Elizabeth, korku içinde, fare gibi cırlak bir sesle. O zamanlar hâlâ genç ve çekici bir kadındı. Vücudu şişmemişti henüz. Bazı erkeklerin güzel kadınları aşağılamaktan hoşlandığını o zamanlardan fark etmeye başlamıştım.

"Evet Kumandan Judd, diye cevaplayacaksınız" diye uyardı Kumandan Judd. "Rütbelerimize saygı göstermek zorundasınız."

"Evet, Kumandan Judd." Elizabeth'in korkuyla vücudundan yaydığı kokuyu masanın diğer ucundan alabiliyordum. Acaba o da benim kokumu alabiliyor muydu? Korkunun asit gibi bir kokusu vardır, yakıcıdır...

Elizabeth de benim gibi karanlıkta kalmış, diye düşündüm. Stadyum'da test edildi. O da benim gibi kendi içine baktı ve derin bir boşluk gördü.

"Toplumun, erkekler ve kadınlar için, farklı şekillerde yönetilmesi en doğrusudur" dedi Kumandan Judd, çok sert bir ses tonuyla. "İki dünyayı birbiriyle birleştirme çabalarının nasıl felaketlere yol açtığını gördük. Buraya kadar anlattıklarımla ilgili bir sorunuz var mı?"

"Evet, Kumandan Judd" dedim. "Benim bir sorum var."

Gülümsedi, ama pek sıcak değildi gülümsemesi. "Devam edin" dedi.

"Ne istiyorsunuz?" dedim.

Tekrar gülümsedi. "Teşekkür ederim. Sizden ne istiyoruz özellikle? Kutsal Düzen'e uygun bir toplum inşa etmeye çalışıyoruz –tepenin üstünde bir şehir kurmaya çalışıyoruz, tüm insanlara ışık getirecek bir düzen sağlamaya çalışıyoruz– ve hayırsever, merhametli duygularla davranıyoruz. Sizler, gördüğünüz ayrıcalıklı eğitim sayesinde, şimdi ortadan kaldırmış bulunduğumuz yozlaşmış ve çürümüş toplumda kadınların yaşadığı üzücü durumun ıslah edilmesinde bize yardımcı olabilirsiniz." Kumandan Judd burada bir an durdu. Sonra, "Yardım etmek istiyor musunuz?" diyerek parmağıyla Helena'yı işaret etti.

"Evet, Kumandan Judd" dedi Helena, fısıltı halinde.

"İyi. Sizler hepiniz zeki kadınlarsınız. Eski..." *Mesleğiniz* demek istemiyordu. "Eski tecrübeleriniz sayesinde kadınların hayatını iyi tanıyorsunuz. Onların nasıl düşünmeye eğilimli olduklarını biliyorsunuzdur, ya da şöyle anlatayım: Kadınların kendilerini harekete geçiren uyarılara karşı, gerek olumlu, gerek olumsuz uyarılara karşı, nasıl tepki vereceklerini tahmin edebilirsiniz. Dolayısıyla, bizim için faydalı olabilirsiniz. Bu hizmetleriniz size de bazı avantajlar sağlayacaktır. Kendi kadın dünyanızda ruhani yol göstericiler ve akıl hocaları –sözün gelişi liderler– olmanızı bekliyoruz. Biraz daha kahve?"

Fincanlarımızı yeniden doldurdu. Kahvelerimizi karıştırdık, yudumladık ve bekledik.

"Basitçe söylemek gerekirse" diye devam etti Kumandan Judd, "sizlerin kadın dünyasını organize etmemize yardımcı olmanızı istiyoruz. Kadınların gerek yurttaşlık, gerek ev yaşamına optimal ölçüde uyum sağlamaları ve arzu edilen sayıda çocuk doğurmaları hedefimize ulaşmamıza yardım etmenizi istiyoruz. Başka sorusu olan var mı?"

Elizabeth elini kaldırdı.

"Evet?" dedi Kumandan.

"Dua etmek... ve benzeri şeyler yapmak zorunda olacak mıyız?"

"Dua etmek, ettikçe daha da büyüyen bir ihtiyaçtır. Sizden daha büyük bir güce şükranlarınızı sunmak için ne kadar çok neden olduğunu anlayacaksınız. Buradaki, aa... meslektaşım" –Vidala'yı göstererek devam etti– "sizlerin ruhani eğitmeniniz olmaya gönüllü oldu. Kendisi, Harekâtımızın en başından beri bizimle birlikte olmuştur."

Elizabeth, Helena ve ben bu bilgiyi hazmetmeye çalışırken, bir süre sessizlik oldu. Az önce, "Sizden daha büyük bir güce şükranlarınızı sunmak için..." derken kendini mi kaste-

diyordu? "Yardımcı olacağımıza emin olabilirsiniz" dedim, nihayet. "Ama bunun için çok çalışmak gerekiyor; zira kadınlara uzun zamandan beri, hem mesleki hem de sosyal yaşamlarında erkeklerle eşit olabilecekleri söylendi. Bu... (doğru kelimeyi bulmaya çalıştım) ayrımcılığı sevinerek karşılamayacaklardır."

"Kadınlara eşitlik sözü vermek en başından bir zalimlikti" dedi Judd, "zira, doğaları gereği, kadınlar bu eşitliğe asla sahip olamazlar. Şimdiden onların beklentilerini düşürmek için çalışmalara başladık, merhametli yaklaşımımızın bir göstergesi olarak."

Bu çalışmaların neler olduğunu sormak istemedim. Bana uyguladıkları yöntemlere benzer şeyler miydi? Kumandan Judd'ın kendine yeniden kahve doldurmasını bekledik.

"Tabii, kadınlar için yeni kanunlar vs. hazırlamanız gerekiyor" dedi. Sizlere bir bütçe, çalışmalarınızı yürütmeniz için bir üs ve bir kadın yurdu tahsis edilecek. Sizin için, el koyduğumuz üniversitelerden birinin yüksek duvarlarla çevrili yerleşkesinde, eskiden öğrenci yatakhanelerinin olduğu binayı uygun gördük. Fazla değişiklik yapmaya gerek kalmayacak. Orada rahat edeceğinize eminim."

Burada bir risk alıp, "Eğer kadınlar için ayrı bir çevre olacaksa" dedim, "bu tamamen özel bir bölge olmalı. O bölge tamamen kadınların yönetiminde olmalı. Çok gerekli olmadığı sürece, bize ayrılan alanın hudutları içine erkekler girmemeli ve bizim uygulayacağımız yöntemler sorgulanmamalı. Sadece elde edeceğimiz sonuçlara göre değerlendirilmeliyiz. Tabii ki gerektiği zaman yetkililere rapor vermek şartıyla."

Kumandan beni ölçüp biçen bir bakışla süzdü. Sonra ellerini açıp avuç içlerini gösterdi: "Carte blanche" (tam yetki) dedi. "Makul ölçüler ve bütçe dahilinde. Ve tabii ki, benim nihai onayıma tabi olarak."

Elizabeth ile Helena'ya baktım ve kıskanç bir hayranlık

gördüm yüzlerinde. Onların istemeye cesaret edemeyecekleri kadar büyük bir yetki talep etmiş ve kazanmıştım. "Tabii ki" dedim Kumandan Judd'a.

"Ben bunun akıllıca olduğunu düşünmüyorum" dedi Vidala. "Kadınların işlerini o derece bağımsız yürütmeleri doğru olmaz. Kadınlar zayıf varlıklardır. En güçlü olanları bile..."

Kumandan Judd, Vidala'nın sözünü kesti. "Erkeklerin, kadınların dünyasındaki küçük ve önemsiz ayrıntılara kafa yormaktan daha önemli işleri vardır. Bu ayrıntıları halledecek yetenekli kadınlar mutlaka olmalı" diyerek, bana doğru kafasını salladı. Vidala bana nefret dolu bir bakış attı. "Gilead kadınları size müteşekkir olacaklardır" diye devam etti Judd. "Geçmişte birçok rejim bu işleri kötü yönetti. Çok nahoş, çok yıkıcı bir şekilde yönettiler! Eğer şimdi siz başarısızlık gösterirseniz, tüm kadınların ümidini boşa çıkarmış olursunuz. Havva Ana'nın boşa çıkardığı gibi. Artık sizi, aranızda konuşup düşünmeniz için baş başa bırakıyorum."

Ve böylece başladık.

İlk toplantılarımız boyunca, Kurucu Yoldaşlarımın bir değerlendirmesini yaptım kendimce –Kumandan Judd, bizim Gilead'ın Kurucu Yoldaşları olarak anılacağımız ve saygı göreceğimiz sözünü vermişti. Eğer okulda küçük bir grup içinde oyunun liderliğini kazanma çekişmelerine tanık olmuşsanız veya ödülün küçük ama rekabetin çok büyük olduğu bir ortamda bulunmuşsanız, mücadelenin ne kadar çetin geçtiğini bilirsiniz. Sözde dost görünmeye çalışsak, hatta meslektaşmış gibi yapsak bile, alttan alta düşmanlık hisleriyle dolmaya başlamıştık. Eğer burası bir tavuk kümesi ise, ben baş tavuk, yani hanım ağa olmalıydım. Güçlünün zayıfı ezdiği "gagalama" hiyerarşisinde diğerlerine ağalık haklarımı kabul ettirmeliydim.

Vidala zaten benim düşmanım olmuştu bile. Kendini doğal

lider olarak görüyordu, ama bu pozisyonunu fena halde sarsmıştım. Benim dediğim her şeye karşı çıkacaktı artık, ama benim bir avantajım, bir üstünlüğüm vardı: Gözlerim bir ideoloji ile kör olmamıştı. Bu bana, önümüzdeki uzun mücadelede, onun sahip olmadığı bir esneklik sağlıyordu.

Diğer ikisine gelirsek: Helena yönetilmesi en kolayıydı, zira kendine hiç güveni olmayan bir insandı. O zamanlar tombul bir kadındı, gerçi şimdilerde çok küçüldü; eskiden, yeni rejim gelmeden önce, bir zayıflama merkezinde iyi kazançlı bir işi varmış. Sonra lüks bir kadın iç çamaşırları şirketinde halkla ilişkiler uzmanı olarak çalışmış ve büyük bir ayakkabı koleksiyonu edinmiş kendine. "Ne güzel ayakkabılarım vardı" diyordu yas tutarcasına, Vidala onu kaş çatarak hemen susturmadan önce. Helena, rüzgârın estiği yöne göre savrulacak bir tipti ve rüzgâr benim tarafımdan estiği sürece bana gayet uygundu.

Elizabeth daha üst bir sosyal sınıftan geliyordu. Benim aile düzeyimden kesinlikle çok üstündü. Bu nedenle beni küçümseyecekti. O bir Vassar Üniversitesi mezunuydu ve Washinton'da güçlü bir kadın senatörün üst düzey asistanlığını yapmıştı, "Başkanlık potansiyeli olan bir senatördü" demişti bize. Ama Teşekkür Hücresi Elizabet'in iradesini de kırmıştı; doğuştan sahip olduğu ayrıcalıklar ve aldığı eğitim onu kurtarmaya yetmemişti. Korkuyordu.

Her biriyle tek tek başa çıkabilirdim, ama hepsi birleşirlerse, işim zor olurdu. Dolayısıyla, ilkem "Böl ve yönet" olacaktı.

Sakin ve kararlı ol, dedim kendime. Fazla bir şey paylaşma kendinle ilgili, çünkü aleyhinde kullanacaklardır. Dikkatle dinle. İpuçlarını, suç unsurlarını yakala, kaydet. Korku gösterme.

Haftalar boyunca çalıştık. Kanunlar, üniformalar, slogan-

lar, ilahiler ve isimler icat ettik. Hepsini Kumandan Judd'a rapor ettik. Judd beni grubun sözcüsü tayin etmişti. Geliştirdiğimiz programlardan onayladıklarını kendi hanesine yazdı. Diğer Kumandanlar onu takdir edip alkışladı. Ne kadar başarılı bir kumandandı Judd!

Kurduğumuz yalan düzeninden nefret ediyor muydum? Bazı bakımlardan evet; önceki yaşamımızda bize öğretilen her şeye ve elde ettiğimiz tüm başarılara ihanet ediyorduk. Başardığımız işlerden, tüm kısıtlamalara rağmen, gurur duyuyor muydum? Evet, bazı bakımlardan. Ama hiçbir şey o kadar basit değildir.

Bir süre, inanmam gerektiğini söyledikleri her şeye az kalsın inanacaktım. Gilead'daki pek çok insanın inandığı gibi, ben de aynı nedenlerle kendimi inançlı bir insan gibi gördüm, çünkü böylesi daha az tehlikeliydi. Ahlaki ilkeleriniz yüzünden kendinizi bir trenin önüne atıp, sonra içi boş bir çorap gibi ezilmiş bulmanın ne anlamı olurdu ki? Kalabalığın arasına karışıp gitmek, dindarca dua eden, kaypak ve dalkavuk olan, nefret saçan bir kalabalığın içinde olmak daha iyi değil miydi? Yaşama şansınızı yükseltmek için taş atmak, taş yemekten daha iyi değil miydi?

Gilead'ın mimarları bu işi iyi biliyordu. O cins insanlar bunu her zaman iyi bilirler.

Birkaç yıl sonra, Ardua Binası'nın dizginlerini sıkıca ele geçirdikten ve bunu Gilead'da şimdi sahip olduğum sessiz ama mutlak güce erişmek için bir manivela gibi kullandıktan sonra, dengelerin değiştiğinin farkına varan Kumandan Judd, kendini affettirme yolunu seçti. "Umarım beni affetmişsindir Lydia Teyze" dedi bir gün.

"Affedecek ne var Kumandan Judd?" dedim, en tatlı sesimle. Benden biraz korkmaya mı başlamıştı?

"İşbirliğimizin en başında almak zorunda kaldığım sert

tedbirler için. Buğdayı sapından temizlemek, iyiyi kötüden ayırmak için bunu yapmak zorundaydım."

"Oh, eminim yüce gönüllü niyetlerle hareket etmiştiniz."

"Öyle olduğuna inanıyorum. Yine de, aldığımız tedbirler fazla sertti." Gülümsedim, bir şey söylemedim. "Senin değerli bir buğday olduğunu en başından anlamıştım" dedi Kumandan Judd. Gülümsemeye devam ettim. "Stadyum'da kullandığın tüfeğin içi boştu. Bunu bilmek istersin diye düşündüm."

"Çok teşekkür ederim" dedim, "çok iyisiniz."

Yüzümün kasları ağrımaya başlamıştı. Bazı durumlarda gülümsemek yüz antrenmanı yapmak gibidir.

"Affedildim o zaman, değil mi?" dedi Judd. Henüz ergenliğe erişmiş kız çocuklarına olan merakını çok iyi bilmeseydim, benimle flört ettiğini sanacaktım. Kaybolmuş geçmişimden bir özlü söz hatırlayarak cevap verdim: "Hata yapmak insana, affetmek Tanrı'ya özgüdür, demiş büyüklerimiz."

"Çok bilge bir insansın."

Dün akşam yazmayı bitirip, anı defterimi Kardinal Newman'ın kitabının arasına sakladıktan sonra, Schlafly Café'ye doğru yürüyordum ki, Vidala Teyze çıktı karşıma yolda. "Lydia Teyze, seninle konuşabilir miyim?" dedi. Bu isteğe cevabım her zaman "evet" olmak zorundaydı. Benimle birlikte Café'ye gelmeye davet ettim onu.

Yerleşkenin çimenli sahasının ortasında, Gözler'in karargâhının beyaz ve çok sütunlu binasının parlak ışıkları yanıyordu: Gözkapağı olmayan "Tanrı'nın Gözleri" asla uyumazdı. Gözler'den üç adam, ana binanın girişindeki beyaz merdivenlerde durmuş, sigara içiyorlardı. Bizden yana bakmadılar bile. Onlara göre, biz Teyzeler birer gölge gibiydik – başkaları için olsa da onlar için korkutucu olmayan, kendi gölgeleriydik.

Heykelimin önünden geçerken, altına bırakılmış olan su-

nulara bir göz attım: Her zamankinden daha az sayıda birkaç yumurta ve portakal. Popülerliğim azalıyor muydu yoksa? Portakalları cebime atma isteğimi zaptettim, sonra gelip alırdım.

Vidala Teyze aksırdı, önemli bir söz söylemeden önce daima böyle yapardı. Boğazını temizledi. "Bu vesileyle belirtmek istiyorum ki, heykelin hakkında bazı rahatsızlıklar var" dedi.

"Öyle mi? Ne gibi?" dedim.

"Sunulan yiyecekler. Portakallar. Yumurtalar. Elizabeth Teyze, bu aşırı ilginin kült tapınmasına tehlikeli ölçüde yaklaştığını düşünüyor, ki bu putperestlik olur" dedi. "Bu da ağır bir günahtır" diye ekledi.

"Kuşkusuz" dedim. "Ne kadar aydınlatıcı bir öngörü."

"Ayrıca, çok değerli yiyecekler israf oluyor. Elizabeth Teyze bunun bir sabotaj olduğunu söylüyor."

"Kesinlikle katılıyorum" dedim. "Bir insanın bir kişilik kültü haline getirilmesine, bunun ihtimaline bile, karşı çıkmalıyız. Senin de bildiğin gibi, aldığımız gıdalarla ilgili sıkı kurallar olmasını destekliyorum. Ardua Binası'nı yöneten biz liderler, herkese iyi örnek olmak zorundayız. Özellikle yumurtalarımızı yerken ikinci bir tabak almamaya dikkat etmeliyiz." Burada bir an durdum: Yemekhanede Elizabeth Teyze'nin, haşlanmış birkaç yumurtayı gizlice elbise kolunun içine sokuştururken çekilmiş bir videosu vardı elimde. Ama şimdi bunu söylemenin zamanı değildi. "Heykelin altına bırakılan yiyeceklere gelince, başkalarının yaptığı bu tür sunulara müdahale etmek benim kontrolümün ötesinde bir şey. Tanımadığım kişilerin, sevgi ve saygı göstergesi olarak, bağlılıklarını ve şükranlarını sunmak için pişmiş yemek ve/veya meyve bırakmasını önleyemem. Elbette bu sunuları hak etmiyor bile olsam."

"Önlemek değil, ama bunu yapanlar tespit edilip cezalandırılabilirler" dedi Vidala Teyze.

"Bu tür davranışlarla ilgili herhangi bir kanun veya kuralımız yok. Dolayısıyla, bir suç işlenmiş değil" dedim.

"O zaman bir kural getirmeliyiz bu konuda" dedi Vidala Teyze.

"Bunu düşüneceğim kesinlikle" dedim. "Ve uygun cezaların neler olabileceğini değerlendireceğim. Bu tür işler dikkatlice, incelikle yapılmalı." Portakallardan vazgeçmek yazık olur, diye düşündüm; yiyecek tedarikinin zor koşullar altında yapıldığı bugünlerde, portakal zaten ara sıra bulunabilen bir meyveydi. "Ama sanırım söylemek istediğin başka şeyler de vardı?" dedim Vidala Teyze'ye.

Bu arada Schlafly Café'ye varmıştık. Pembe masalardan birine oturduk. "Bir bardak sıcak süt içer misin?" diye sordum, "sana ikramım olsun."

"Süt içemiyorum" dedi huysuz bir sesle. "Gıcık yapıyor boğazımda."

Vidala Teyze'ye kendi cebimden sıcak süt ikram ederdim her zaman, cömertliğimin bir göstergesi olarak; zira süt, gündelik tayınımızın bir parçası değildi, her birimizin farklı statüsüne göre verilen yemek fişleriyle ayrıca ödemek zorunda olduğumuz ekstra bir üründü. Vidala, her seferinde sinirli bir şekilde reddederdi teklifimi.

"Ah, pardon" dedim. "Unutmuştum. O zaman, nane çayına ne dersin?"

İçeceklerimiz önümüze geldiğinde, Vidala asıl meselesini anlatmaya başladı. "Gerçek şu ki, Elizabeth Teyze'yi senin heykelinin ayakucuna yiyecek bırakırken gördüm, kendi gözlerimle gördüm. Özellikle haşlanmış yumurtalar."

"Çok şaşırtıcı" dedim. "Neden böyle bir şey yapıyor?"

"Senin aleyhinde delil yaratmak için" dedi. "Benim tahminim bu."

"Aleyhimde delil yaratmak mı?" Elizabeth'in o yumurtaları yemekle yetindiğini düşünüyordum. Ama yumurtalarla

ilgili daha yaratıcı fikirleri varmış demek ki. Hoşuma gitti, Elizabeth'le gurur duydum.

"Elizabeth Teyze'nin seni ihbar etmeye hazırlandığını düşünüyorum. Kendi kötü amaçlarından dikkatleri uzaklaştırmak için. Elizabeth burada, Ardua Binası'nda, aramızda bir hain olabilir, MayDay teröristleriyle çalışıyor olabilir. Uzun zamandan beri onun bir hain olduğunu düşünüyorum" dedi Vidala Teyze.

Bir heyecan dalgası geçti içimden. Bu, beklemediğim bir gelişmeydi: Vidala'nın Elizabeth'i gammazlaması, üstelik bana, ezeli düşmanı olan bana! Hayretlerin sonu yok...

"Eğer gerçekse, bu şoke edici bir haber" dedim, "bana söylediğin için teşekkür ederim Vidala. Bunun için ödüllendirileceksin. Ve henüz bu haberin kesin bir kanıtı olmadığı halde, şüphelerini Kumandan Judd'a hemen ileteceğim."

"Teşekkür ederim" dedi Vidala Teyze. "İtiraf edeyim ki, bir zamanlar senin liderliğimize uygunluğun hakkında kuşkularım vardı. Ama hep dua ettim senin için. Kuşkularımda yanılmışım. Özür diliyorum senden."

"Herkes hata yapar" dedim, yüce gönüllü bir pozla. "Hepimiz insanız."

"Şükürler olsun" dedi başını eğerek.

Dostlarınızı yanınızda tutun, ama düşmanlarınızı daha da yakınınızda. Benim hiç dostum olmadığı için, düşmanlarımla yetinmek zorundayım.

XII

Carpitz Halıları

Şahit İfadesi Belgeleri 369B

30

Elijah'nın bana, kendimi zannettiğim insan olmadığımı söylediği andan bahsediyordum, en son. O anda hissettiklerimi hatırlamaktan hiç hoşlanmıyorum. Sanki bir lağım çukuru açılmış ve beni yutmuştu; sadece beni değil, evimi, yatak odamı, geçmişimi, kendi hakkımda bildiğim her şeyi, nasıl göründüğümü bile yok etmişti. Karanlıkta düşerken, aynı anda boğuluyordum sanki.

En az bir dakika boyunca hiçbir şey söyleyemeden oturmuş olmalıyım. Nefes almakta güçlük çekiyordum. Baştan aşağı soğuk terler döküyordum.

Yuvarlak yüzü ve bomboş bakan gözleriyle Nicole Bebek. O meşhur fotoğrafa her baktığımda, kendime bakıyormuşum meğerse. O bebek, sırf doğmuş olduğu için, pek çok insana, pek çok dert getirmişti. Ben nasıl o bebek olabilirdim? Kafamın içinde bu gerçeği inkâr ediyordum, "Hayır!" diye bağırıyordum. Ama ağzımdan hiçbir söz çıkmıyordu.

"Bundan hiç hoşlanmadım" dedim sonunda, kısık sesle.

"Hiçbirimiz hoşlanmıyoruz" dedi Elijah, şefkatli bir tonla. "Hepimiz gerçeğin farklı olmasını isterdik."

"Keşke Gilead diye bir yer hiç olmasaydı" dedim.

"Bizim amacımız da bu. Gilead hiç olmasın" dedi Ada. Her zaman kullandığı pratik, rahat sesiyle söylemişti bunu; sanki Gilead'ın yok olması, damlayan bir musluğu kapatmak ka-

dar kolay bir şeydi. "Biraz daha kahve ister misiniz?" diye sordu.

Hayır anlamında kafamı salladım. Öğrendiklerimi hazmetmeye çalışıyordum hâlâ. Demek ben de bir sığınmacıydım, tıpkı SanctuCare'de gördüğüm korkmuş kadınlar gibi, tıpkı herkesin konuştuğu diğer sığınmacılar gibi. Sağlık karnem, yani kimliğimin tek kanıtı olan belge de sahteydi. Ben Kanada'da hiçbir zaman yasal bir varlık olmamıştım. Her an sınır dışı edilebilirdim. Demek annem bir Damızlık Kız'dı... Ya babam?

"Yani babam o adamlardan biri miydi?" diye sordum. "Yani o da bir Kumandan mıydı?" Onun benim bir parçam olabileceği –bedenimin bir parçası olabileceği– düşüncesi beni dehşete düşürmüştü.

"Hayır, iyi ki değil" dedi Elijah. "Yani annen öyle olmadığını söyledi. Ama gerçek babanı tehlikeye düşürmek istemediği için –çünkü o hâlâ Gilead'da olabilir– kimliğini açıklamak istemiyor. Ama Gilead'ın yöneticileri, resmi babanı öne sürerek seni geri almak için hak iddia ediyorlar. Yani Nicole Bebeği geri almak için" diye açıklama getirdi.

Gilead rejimi, beni bulup geri götürme düşüncesinden hiç vazgeçmemiş, Elijah'nın söylediğine göre. Beni aramaktan hiç vazgeçmemişler, çok inatlarmış bu konuda. Onların düşüncesine göre, ben oraya aitmişim ve her türlü yolu kullanarak, yasal veya yasadışı, beni Gilead'a geri götürmeye kararlıymışlar, buna hakları varmış. Yaşım küçük olduğu için ve benim "yasal" babam olan Kumandan, her ne kadar şimdi ortadan yok olduysa da –muhtemelen bir "temizlik" operasyonu sonucunda– ben hâlâ ona aitmişim, onların kanunlarına göre. O adamın yaşayan akrabaları varmış, dolayısıyla konu mahkemeye getirilirse, benim velayetimi kazanabilirlermiş. MayDay örgütü beni korumaya alamazmış, çünkü uluslararası alanda MayDay bir terör örgütü olarak ka-

bul ediliyormuş. Varlığını bir yeraltı örgütü olarak sürdürüyormuş.

"Yıllar içinde birkaç yanıltıcı ipucu bıraktık ama" dedi Ada. "Senin Montreal'de, sonra Winnipeg'de, daha sonra California'da ve Mexico'da görüldüğün söylentilerini yaydık. Seni oradan oraya gezdirdik."

"Bu yüzden mi Melanie ve Neil benim protesto yürüyüşüne katılmamı istemediler?" diye sordum.

"Bir bakıma evet" dedi Ada.

"Ama ben gittim protestoya. Bütün suç benimdi" dedim, "değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Ada.

"Benim ortalıkta *görünmemi* istemiyorlardı. Melanie ve Neil öldürüldü, çünkü beni onlar saklıyordu."

"Hayır, tam olarak öyle değil" dedi Elijah. "Senin fotoğraflarının ortalıkta dolaşmasını ve televizyonda görünmeni istemiyorlardı. Gilead, protesto yürüyüşünün fotoğraflarını çekip, katılanların fotoğraflarını inceleyecekti. Senin bebeklik fotoğrafın vardı ellerinde; şu anda nasıl birine benzediğin hakkında bir fikir sahibi olmalıydılar. Ama sonuçta, senden bağımsız olarak Melanie ve Neil'in MayDay üyesi olduklarını keşfettiler."

"Beni izliyorlardı herhalde" dedi Ada. "Benim SanctuCare ve Melanie ile bağlantımı keşfetmiş olsalar gerek. Daha önce de MayDay içine muhbirler yerleştirmişlerdi; sahte bir Damızlık Kız kaçışından haberimiz oldu, belki haberimiz olmayan olaylar da vardır."

"SanctuCare içinde bile muhbirler olabilir" dedi Elijah. Evimizde toplantıya gelen insanları hatırladım. Onlardan birinin, masadaki üzümleri ve peynirleri yerken, Melanie ile Neil'in ölümünü planlamış olduğu ihtimalini düşünmek midemi bulandırdı.

"Yani olanların bu kısmının seninle ilgisi yok" dedi Ada.

Acaba niyeti beni rahatlatmaya çalışmak mıydı sadece?

"Nicole Bebek olmaktan nefret ediyorum" dedim. "Bunu ben istemedim ki!"

"Hayat berbattır, hepsi bu kadar" dedi Ada. "Şimdi, bundan sonra ne yapacağımızı düşünmemiz gerekiyor."

Elijah, birkaç saat içinde döneceğini söyleyerek ayağa kalktı. "Dışarı çıkmayın, pencerelerden dışarı bakmayın, telefonu kullanmayın" diye tembih etti çıkarken. "Yeni bir araba ayarlayacağım" diye ekledi.

Ada bir tavuk çorbası konservesi açtı. Bir şeyler yemen gerekiyor, dedi. Yemeye çalıştım. "Ya gelirlerse?" diye sordum, "neye benzer bu tipler?"

"Herhangi birine benzerler" dedi Ada.

Öğleden sonra Elijah geri döndü. Yanında, eskiden Melanie'yi takip ettiğini düşündüğüm, yaşlı sokak adamı George vardı. "Düşündüğümüzden daha kötü durum" dedi Elijah. "George görmüş."

"Neyi görmüş?" diye sordu Ada.

"Dükkânın camında 'Kapalı' diye bir tabela vardı. Gündüzleri hiç kapalı olmazdı dükkân halbuki, dolayısıyla dikkatimi çekti" dedi George. "Sonra üç adam çıktı ortaya ve Melanie ile Neil'i arabaya doğru götürdüler. Sanki bizimkiler sarhoşmuş, adamlar da yürümelerine yardım ediyormuş gibi görünüyordu. Adamlar aralarında konuşup gülüşüyor havalarındaydı. Melanie ve Neil'i arabaya götürüp oturttular ve hoşça kal diye el salladılar. Melanie ve Neil arabada oturup kaldılar. Şimdi yeniden hatırlayınca, ikisi de öne doğru yığılmış vaziyetteydi, uyuyor gibiydiler."

"Ya da ölmüşlerdi" dedi Ada.

"Evet, olabilir" dedi George. "O üç adam uzaklaştı. Yaklaşık bir dakika sonra, araba infilak etti."

"Bu, bizim düşündüğümüzden çok daha fena" dedi Ada.

"Acaba, daha önce Melanie ile Neil dükkânın içinde ne anlatmış olabilirler?" diye sordu.

"Hiçbir şey söylemiş olduklarını düşünmüyorum" dedi Elijah.

"Bunu bilmiyoruz" dedi Ada. "Uyguladıkları taktiklere bağlı. Gözler her zaman çok acımasızdır."

"Buradan bir an önce kaçmalıyız" dedi George. "Beni görüp görmediklerini bilmiyorum. Buraya gelmek istemedim, ama ne yapacağımı bilemediğim için, SanctuCare'i aradım ve Elijah gelip beni aldı. Ama ya telefonlarımı dinlediyseler?"

"Kayıtları hemen yok edelim" dedi Ada.

"Ne tür adamlardı?" diye sordu Elijah.

"Takım elbiseli. İşadamı kılıklı. Saygın görünüşlü" dedi George. "Ellerinde evrak çantaları vardı."

"Eminim vardı" dedi Ada. "Ve çantalardan birini arabanın içine atmışlardı."

"Olan bitenler yüzünden üzgünüm" dedi George, bana dönerek. "Neil ve Melanie iyi insanlardı."

"Gitmem gerek" dedim, çünkü yine ağlayacaktım; odama gidip, kapıyı arkamdan kapadım.

Ama odamda geçirdiğim vakit uzun sürmedi, on dakika sonra kapım tıklatıldı ve Ada girdi. "Hareket ediyoruz" dedi, "hemen!"

Yatağa girmiş, yorganı burnuma kadar çekmiştim. "Nereye?" dedim.

"Merak kediyi öldürür" dedi, "haydi, hemen gidiyoruz."

Geniş merdivenlerden indik ama dışarı çıkmak yerine, aşağı kattaki dairelerden birine girdik. Ada'nın anahtarı vardı.

Bu daire de yukarıdakine benziyordu, yeni eşyalarla döşenmişti, kişisel hiçbir özellik taşımıyordu. İçinde yaşanmış gibiydi, ama belli belirsiz. Yatağın üstünde bir yorgan vardı, tıpkı yukarı dairedeki gibi. Bir de siyah bir sırt çantası

duruyordu bir köşede. Banyoda bir diş fırçası vardı, ama ecza dolabı boştu. Biliyorum, çünkü merakımı yenemeyip bakmıştım içine. Melanie derdi ki, insanların yüzde 90'ı, başka insanların banyo dolaplarına bakar, dolayısıyla sen sırlarını asla banyo dolaplarında gizleme! Şimdi merak ediyorum, acaba Melanie kendi sırlarını nereye gizlerdi? Çünkü onun sakladığı pek çok sır vardı...

"Burada kim yaşıyor?" diye sordum Ada'ya.

"Garth yaşıyor" dedi Ada. "O bizim yeni 'taşıyıcımız' olacak. Şimdi bir fare kadar sessiz ol."

"Neyi bekliyoruz?" dedim. "Ne zaman bir şey olacak?"

"Yeterince beklersen, hayal kırıklığına uğramazsın" dedi Ada. "Bir şey olacak yakında. Ama bundan hiç hoşlanmayabilirsin."

31

Uyandığımda karanlık olmuştu. Odada bir adam vardı. Yirmi beş yaşlarında, uzun boylu ve zayıftı. Siyah jean pantolon ve siyah tişört giymişti. "Garth, bu Daisy" dedi Ada. "Selam" dedim.

Adam bana ilgiyle baktı, "Nicole Bebek mi?" dedi.

"Lütfen bana Nicole Bebek demeyin."

"Tamam. O ismi söylememem lazım" dedi Garth.

"Gitmeye hazır mıyız?" dedi Ada.

"Ben hazırım" dedi Garth. "Ama onun örtünmesi gerek, senin de."

"Neyle örtünelim? Gilead peçemi yanımda getirmemişim. Tamam, arabanın arkasına geçeriz ve görünmemeye çalışırız" dedi Ada.

Bizi buraya getiren siyah kamyonet ortada yoktu, başka bir servis minibüsü vardı –üstünde "Hızlı Drenaj Hizmetleri" yazan, altında bir lağım deliğinden kafasını uzatmış sevimli bir yılan logosu olan bir minibüs. Ada ile ben arka koltuğa geçtik. Sıhhi tesisat aletleri ve bir şilte vardı, onun üstüne oturduk. Minibüsün içi karanlık ve havasızdı, ama hızla yol alıyorduk.

"Gilead'dan nasıl kaçırıldım?" diye sordum Ada'ya, bir süre sonra. "Ben Nicole Bebek'ken?"

"Onu anlatmamın bir sakıncası yok" dedi Ada. "Çünkü o şebeke yıllar önce çökertildi, Gilead o kaçış yolunu kapattı; şimdi duvardan duvara polis köpekleri devriye geziyor o bölgede."

"Benim yüzümden mi?"

"Her şey senin yüzünden değildir" dedi Ada. "Neyse, şöyle oldu: Annen seni güvendiği bazı arkadaşlarına teslim etti. Onlar seni kuzeydeki otoyoldan ve sonra ormandan geçirerek Vermont'a getirdiler."

"Güvendiği arkadaşlarından biri sen miydin?"

"Geyik avcıları olduğumuzu söyledik. Ben rehberlik yapardım o bölgede, oranın yerlilerini tanırdım. Seni bir sırt çantasında taşıdık; uyku hapı içirmiştik sana, ağlayıp bağırmayasın diye."

"Bir bebeği ilaçla uyuttunuz. Ölebilirdim" dedim öfkeyle.

"Ama öldürmedik" dedi Ada. "Seni dağlardan geçirdik ve Kanada'nın Üç Nehir bölgesine getirdik, Trois-Riviéres derler adına. Bir zamanlar en çok kullanılan insan kaçırma yoluydu o."

"Ne zamanlar?"

"Oh, 1740'larda filan. New England'dan genç kızları yakalar, rehin alır, sonra satarlardı veya evlenirlerdi o kızlarla. Kızlar çocuk doğurduktan sonra geldikleri yere geri dönmek istemezlerdi. Benim karışık aile kökenim de böyle oluştu."

"Nasıl karışık yani?"

"Yarı hırsız, yarı çalınmış. Atalarım becerikli insanlardı."

Sıhhi tesisat aletlerinin arasında, karanlıkta otururken bunu düşündüm bir süre. "Peki, o şimdi nerede? Annem?"

"Gizli bilgi" dedi Ada. "Ne kadar az bilinirse, o kadar iyi."

"Beni öylece bırakıp, yürüyüp gitti, öyle mi?"

"Başı büyük dertteydi. Hayatta olduğun için şanslısın. O da şanslıydı; iki kez öldürmeye çalıştılar onu, bizim bildiğimiz iki kez. Gilead'ı faka bastırıp Nicole Bebeği kurtardığını hiç unutmadılar orada."

"Peki babam?"

"Aynı hikâye. Yeraltının o kadar derinlerinde ki şimdi, nefes alabilmek için bir boruya ihtiyacı var."

"Sanırım annem beni hatırlamıyordur artık" dedim, hüzünlenerek. "Umurunda değilimdir."

"Kimse başkalarının duygularını yargılama yetkisine sahip değildir" dedi Ada. "Annen senin iyiliğin için senden uzak durdu. Seni riske sokmak istemedi. Ama dolaylı yoldan seninle irtibatı hep sürdürdü, şartlar elverdiğince."

Buna memnun olmuştum, ama kızgınlığımdan vazgeçmek de istemiyordum. "Nasıl sürdürdü?" dedim. "Evimize mi geldi?"

"Hayır, seni bir hedef haline getirme riskini göze alamazdı. Ama Melanie ile Neil senin resimlerini ona gönderiyordu."

"Benim resimlerimi hiç çekmezdi ki onlar. Bizim evde hiç resim çekilmezdi!"

"Pek çok resmini çektiler. Geceleri, sen uyurken." Bu manyakça bir şeydi! Öyle de söyledim.

"İstediğin gibi düşünebilirsin" dedi Ada.

"Yani resimlerimi ona gönderiyorlardı! Nasıl? Eğer ben o kadar gizli idiysem, korkmuyorlar mıydı?"

"Kuryeyle gönderiyorlardı."

"Kurye sevisinin hiçbir gizliliği olmadığını herkes bilir" dedim.

"Kurye *servisi* demedim, kurye dedim."

Bir an düşündüm. "Oh, yani sen mi götürüyordun?"

"*Götürmüyordum*, doğrudan değil. Ona ulaştırılmasını sağlıyordum. Annen o resimlerini çok severdi. Anneler her zaman çocuklarının resimlerini severler. Annen fotoğraflarına bakar ve sonra onları yakardı. Ne olursa olsun, Gilead'ın onları görmemesi gerekiyordu."

Yaklaşık bir saat kadar sonra, Etobicoke'da, toptan halı satışları yapan bir mağazanın önüne vardık. Adı Carpitz idi ve tabelasında uçan bir halı resmi vardı.

Carpitz dıştan bakıldığında gerçek bir halı mağazasıydı. Çok sayıda halının sergilendiği bir teşhir salonu vardı. Ama arkada, depo bölümünün gerisinde, yarım düzine kadar odacığın yer aldığı sıkışık bir alan vardı. Odacıkların içinde uyku tulumları ve yorganlar gördüm. Birinde, şort giymiş, sırtüstü yatmış bir adam uyuyordu.

Odanın ortasında birkaç masa, sandalyeler, bilgisayarlar ve duvara yaslanmış eski püskü bir kanepe vardı. Duvarlara haritalar asılmıştı: Kuzey Amerika, New England ve California haritaları. İki adam ve üç kadın bilgisayar başında meşguldüler; yazın sokakta buzlu sütlü kahve içen insanlar gibi giyinmişlerdi. Başlarını kaldırıp bize baktılar, sonra işlerinin başına döndüler.

Elijah kanepede oturuyordu. Kalktı, yanımıza geldi, nasıl olduğumu sordu. İyiyim, dedim ve bir bardak su rica ettim. Aniden çok susamıştım.

"Epeydir yemek yemedik, gidip bir şeyler alayım" dedi Ada.

"İkiniz de burada kalın" dedi Garth. Ve mağazanın ön tarafına doğru yürüdü.

"Buradaki kimse senin kim olduğunu bilmiyor, Garth hariç" dedi Elijah bana, alçak sesle. "Senin Nicole Bebek olduğunu bilmiyorlar."

"Bilmeyecekler de" dedi Ada. "Gevşek ağızlar gemileri batırır."

Garth elinde bir kâğıt poşetle geri döndü; bayat görünen kahvaltılık çörekler ve dört adet berbat kahve getirmişti. Odacıklardan birine girdik, eski görünümlü ofis sandalyelerine oturduk; Elijah, biz yiyeceklerimizi yerken haberleri seyredelim diye, küçük televizyonu açtı.

Eskiden Sevilmiş Giysiler dükkânı hâlâ gündemdeydi, ama kimse tutuklanmamıştı. Bir uzman, teröristleri suçluyordu, ama teröristten kimleri kastettiği belli değildi. Bir diğer konuşmacı "dış mihraklar" dedi. Kanada Hükümeti "tüm

ipuçlarını değerlendiriyoruz" diye bir açıklama yaptı. Ada, "En sevdikleri ipuçları çöp tenekesindedir" dedi. Gilead Hükümeti, bombalamayla ilgili hiçbir bilgileri olmadığını resmi ağızdan duyurdu. Toronto'da, Gilead Konsolosluğu önünde bir protesto gösterisi yapılıyordu, ama az sayıda insan katılmıştı. Melanie ve Neil ünlü kişiler değildi, politikacı da değillerdi.

Üzüleyim mi, kızayım mı bilemedim. Melanie ve Neil'in öldürülmüş olması beni öfkelendiriyordu; onların hayattayken yapmış oldukları iyi şeyler de öyle. Ama Gilead'ın yaptıkları nasıl oluyor da yanlarına kâr kalıyor diye kızmam gerekirken, sadece üzüldüm.

Sonra Adrianna Teyze'nin haberi çıktı ekranda; bir apartman dairesinde, kapı koluna asılmış olarak bulunan İnci Kızlar misyoneri Adrianna Teyze. "İntihar söz konusu değil" diyordu Kanada polisi. Bir suikast ihtimalinden şüpheleniyorlarmış. Ottawa'daki Gilead Büyükelçiliği, resmi bir şikâyet mektubu göndererek, bu cinayeti MayDay terörist örgütünün işlediğini, Kanadalı yetkililerin bu cinayeti örtbas etmeye çalıştığını ve yasadışı MayDay teşkilatının kökünün tümden kazınıp, teröristlerin yargı önüne çıkartılması gerektiğini duyurmuş.

Televizyon haberlerinde benim kaybolduğuma dair hiçbir bilgi yoktu. "Okulumun bunu polise bildirmiş olması gerekmez miydi?" diye sordum.

"Elijah o işi halletti" dedi Ada. "Senin okulundaki yöneticileri tanıyor; seni onlar sayesinde o okula yerleştirmiştik. Dikkatlerden uzak tutmak için. Böylesi daha güvenliydi."

32

O gece giysilerimle yattım, yerdeki döşeklerden birinde. Ertesi sabah, Elijah dördümüzle bir toplantı yaptı.

"İşler daha iyi olabilir" dedi Elijah. "Buradan bir an önce çıkmak zorunda kalabiliriz. Gilead hükümeti, MayDay'i çökertmesi için Kanada hükümetini büyük baskı altında tutuyor. Gilead'ın çok daha büyük ve her zaman savaş heveslisi olan bir ordusu var."

"Mağara adamları, Kanadalılar" dedi Ada. "Bir hapşırsan hepsi yere yıkılır."

"Haberler daha kötü. Gilead'ın Carpitz'i hedefe koyabileceği duyumunu aldık."

"Bunu nereden öğrendin?"

"İçerideki kaynağımızdan" dedi Elijah. "Ama bunu, Eskiden Sevilmiş Giysiler dükkânı soyulmadan önce de biliyorduk. İçerdeki kaynağımızla –kadın veya erkek, bilmiyoruz– teması kaybetmiştik. Gilead'ın içindeki kurtarma ekibimizin çoğuyla da bağlantıyı kaybettik. Başlarına neler geldiğini bilmiyoruz."

"O zaman, onu nerede saklayabiliriz?" dedi Garth, beni işaret ederek. "Onu bulamayacakları bir yer neresi olabilir?"

"Annemin yanında saklamaya ne dersiniz?" dedim. "Onu öldürmeye çalıştıklarını, ama başaramadıklarını söylemiştiniz.

Demek ki o güvende veya en azından buradan daha güvenli bir yerde. Onun yanına gidebilirim."

"Onun daha güvenli bir yere geçirilmesi biraz zaman alacak" dedi Elijah.

"O zaman başka bir ülkeye gitmeme ne dersiniz?"

"Birkaç yıl önce olsaydı, seni Saint-Pierre yoluyla dışarı çıkartabilirdik" dedi Elijah, "ama Fransızlar o sınırı kapattılar. Ve İngiltere'deki sığınmacı karşıtı ayaklanmalardan sonra, orası da bize kapılarını kapadı; İtalya da, Almanya da ve daha küçük Avrupa ülkeleri de. Hiçbiri Gilead rejimiyle takışmak istemiyor, üstelik kendi halkları da sığınmacılara karşı tepkili. Yeni Zelanda bile kapısını kapadı."

"Bu ülkelerden bazıları Gilead'dan kaçan kadınları buyur etmeye hazır olduklarını söylüyorlar. Ama o kadınların oralarda da kurtuluş şansı yok, çünkü seks ticaretine kurban gidiyorlar" dedi Ada. "Güney Amerika'yı da unutun, diktatörler tarafından yönetiliyor oralar. Savaş yüzünden California'ya geçiş de zor. Texas Cumhuriyeti ise tedirgin; Gilead'ı sınırda durdurmayı başardılar, ama hâlâ işgal edilme tehlikesiyle karşı karşıyalar. Provokasyonları önlemeye çalışıyorlar."

"O zaman boş yere uğraşmayalım, nasılsa er veya geç beni öldürecekler" dedim. Aslında böyle düşünmüyordum, ama o anda öyle hissetmiştim.

"Ah, hayır" dedi Ada. "*Seni* öldürmek istemiyorlar."

"Nicole Bebeği öldürmek onlar için hiç istenmeyen bir şey, çok kötü olur. Seni Gilead'da canlı ve mutlu görmek istiyorlar" dedi Elijah. "Gerçi artık tam olarak ne istediklerini bilme şansımız da pek yok."

Bu söylediğini biraz düşündüm. "Eskiden bilme şansınız var mıydı?" diye sordum.

"Gilead'ın içindeki kaynağımız sayesinde, evet" dedi Ada.

"Gilead'daki birileri size yardım mı ediyordu?" dedim.

"Kim olduğunu veya olduklarını bilmiyoruz. Ama olası bas-

kınları önceden haber veriyor, hangi kaçış yollarının bloke edildiğini söylüyor, bize haritalar gönderiyorlardı. Ve aldığımız istihbarat her zaman doğru çıkıyordu."

"Ama Melanie ile Neil'i uyarmadılar" dedim.

"Bizim elemanlarımızın Gözler'in içine tam anlamıyla sızamamış oldukları anlaşılıyor" dedi Elijah. "Yani onlar her kimse, istihbarat zincirinin en başını tutan insanlar değilmiş. Daha alt kademelerdeki elemanlar olduklarını tahmin ediyoruz. Ama hayatlarını riske atmış insanlar."

"Niye riske atsınlar?" diye sordum.

"Bilmiyorum, ama para için değil" dedi Elijah.

Elijah'ya göre, söz konusu kaynak mikrodotları kullanıyormuş. "Mikronokta" anlamına gelen bu yöntem eski bir teknoloji imiş, o kadar eski ki, Gilead rejimi bunu hiç aklına getirmemiş bile. Bu mikro-noktalar özel bir fotoğraf makinesiyle oluşturuluyormuş. O kadar küçük noktalarmış ki, çıplak gözle görülemiyormuş. Neil, eski bir dolmakalemin içine yerleştirilen bu minik yazıları bir mikroskop yardımıyla okuyormuş. Gilead güçleri, komşu ülkelerle sınırlarından geçen her şeyi son derece titizlikle araştırırmış. Ama MayDay örgütü, İnci Kızlar'ın dağıttıkları broşürleri kurye sistemlerine dahil etmişler. "Bir süre için bu yöntem kusursuz işledi" dedi Elijah. "Bizim kaynağımız, MayDay'e gidecek dokümanların fotoğrafını çekiyor ve onları İnci Kızlar'ın dağıttığı Nicole Bebek broşürlerinin üstüne yapıştırıyordu. İnci Kızlar Eskiden Sevilmiş Giysiler dükkânını sık sık ziyaret ederlerdi, bildiğiniz gibi. Melanie, bu misyoner kadınların kendi inançlarına kazanabilecekleri insanlar listesinin en ön sıralarında geliyordu, çünkü verdikleri broşürleri her zaman güler yüzle kabul ediyordu. Neil'in bir mikrodot fotoğraf makinesi vardı. Gilead'a iletilecek mesajları bu broşürlere yapıştırıyordu. İnci Kızlar bir dahaki sefer geldiklerinde, Melanie bu broşürleri onlara iade ediyordu. Zira İnci Kızlar, artakalmış broşürleri geri alıyor ve başka

yerlerde, başka ülkelerde kullanılmak üzere tekrar Gilead'a gönderiyorlardı."

"Ama bu mikrodotlar artık işe yaramayacak" dedi Ada. "Neil ve Melanie öldü. Gilead o fotoğraf makinesini ele geçirdi. Ve şimdi Yukarı New York eyaletinden kaçış yolu üzerinde buldukları herkesi tutukladılar. Bir grup Quaker mezhebi mensubunu, birkaç kaçakçıyı ve iki avcı rehberini içeri aldılar. Şimdi topluca idam edilmeyi bekliyor bu insanlar."

Gitgide daha fazla ümitsizliğe düşüyordum. Bütün güç Gilead'ın elinde toplanmıştı. Melanie ve Neil'i öldürmüşlerdi. Tanımadığım annemin izini bulacak ve onu da öldüreceklerdi. MayDay'i toptan ortadan kaldıracaklardı. Beni de bir şekilde ele geçirecek ve Gilead'a sürükleyeceklerdi. Kadınların birer ev kedisi ve herkesin dindar manyaklar olduğu Gilead'a.

"Ne yapabiliriz?" diye sordum. "Yapacak hiçbir şey yok gibi."

"Şimdi o konuya geliyorum" dedi Elijah. "Aslında bir şansımız var. Küçük bir ümit diyelim."

"Küçük ümitler hiç yoktan iyidir" dedi Ada.

"İçerdeki kaynağımız, MayDay'e çok önemli bir gizli evrak teslim etme sözü vermişti" dedi Elijah. "Bu gizli çanta, her ne idiyse, Gilead'ı havaya uçuracak güçteydi, ya da 'kaynak' öyle olduğunu iddia etti. Ama kaynağın bu tertibatı yerleştirmesine fırsat kalmadan, Eskiden Sevilmiş Giysiler dükkânı soygununa uğradı ve kaynak ile aramızdaki bağlantı kesildi."

Bununla birlikte "kaynak", yaşanabilecek olası bir sorun ihtimaline karşı bir "B-planı" da hazırlamış ve bunu daha önceki mikrodot yazışmalarında MayDay ile paylaşmıştı. Kendisinin İnci Kızlar tarafından Gilead'ın inancına kazandırıldığını söyleyen genç bir kadın, Gilead topraklarına kolaylıkla girebilirdi –daha önce birçoklarının yaptığı gibi. Ve şimdi, gizli çantayı teslim etmeye en uygun genç kadın –yani kaynağın kabul edebileceği tek genç kadın– Nicole Bebek olacaktı. Kaynak, kızın nerde olduğunu MayDay'in bildiğinden emindi.

Kaynak, çok net olarak bildirmişti: Nicole Bebek yoksa, çanta da yoktu; çanta yoksa, gizli doküman da yoktu; o zaman Gilead aynen devam ederdi... MayDay'in sonu gelecek ve Melanie ile Neil bir hiç uğruna ölmüş olacaktı. Annemin hayatta kalması söz konusu bile olamazdı o durumda. Ama eğer Gilead yıkılırsa, o zaman her şey farklı olacaktı.

"Neden bir tek ben?" diye sordum.

"Kaynak bu konuda çok kararlı. Senin tek şansımız olduğunu söyledi. Çünkü her şeyden önce, eğer seni yakalarlarsa, öldürmeye asla cesaret edemezler. Nicole Bebek onlar için çok uzun zamandır bir ikon oldu."

"Gilead'ı ben yıkamam ki! Ben küçük bir insanım sadece" dedim.

"Elbette ki tek başına yıkamazsın" dedi Elijah. "Ama cephaneyi oraya taşıyabilirsin."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum" dedim. "Ben onların dinine geçmiş bir insan olamam. Bana asla inanmazlar."

"Seni eğitiriz" dedi Elijah. "Dua etmeyi ve özsavunma yapmayı öğretiriz." Televizyonda gösterilen komedilere benziyordu bu söylediği.

"Özsavunma mı?" dedim. "Kime karşı?"

"Apartman dairesinde ölü bulunan İnci Kız'ı hatırla" dedi Ada. "O bizim gizli kaynağımız için çalışıyordu."

"Onu MayDay öldürmedi" dedi Elijah. "Öteki kız, yani yardımcısı/ortağı olan öldürdü. Adrianna, ortağının Nicole Bebeğin bulunduğu yer hakkındaki şüphelerini örtbas etmeye çalışıyordu. Bu yüzden aralarında şiddetli bir kavga yaşandı ve Adrianna kavgayı kaybetti."

"Pek çok insan öldü" dedim. "Quaker'lar, Neil, Melanie ve o İnci Kız."

"Gilead öldürmekten hiç çekinmez. Onlar fanatiktir" dedi Ada. "Kendilerini Tanrı'nın erdemli yollarında yaşamaya adamış olabilirler. Ama sadece erdemli bir hayat sürdürmekle ye-

tinmezler; fanatikler insanları veya bazı insanları öldürmeyi bir erdem sayarlar" diye açıkladı sonra. Bunu biliyordum, çünkü okulda bize fanatikliğin ne olduğunu, nasıl bir şey olduğunu öğretmişlerdi.

33

Gilead'a gitmeyi kabul etmiştim, ettiğimi açıkça söylemesem bile. "Düşüneceğim" demiştim. Ama sonra, ertesi sabah herkes "evet" demişim gibi davrandı. Elijah, ne kadar cesur olduğumu, bunun ne kadar önemli olduğunu ve orada hapsolmuş pek çok insana ümit vereceğimi söyledi. Dolayısıyla, geri dönüş yapamadım. Her halükârda bunu Melanie ve Neil ile diğer ölmüş insanlara borçluydum. Eğer ben, "kaynağımız" dedikleri o kişinin kabul edeceği tek insansam, benden istediklerini yapmaya çalışmalıydım.

Ada ve Elijah, önümüzdeki kısa sürede beni ellerinden geldiği kadar hazırlayacaklarını söylediler. Carpitz mağazasının arkasındaki odacıklardan birinde bir "spor salonu" kurdular: bir boks torbası, atlama ipi ve ağır bir meşin top getirdiler. Antrenmanlarımı Garth yaptırıyordu. Başlarda, bana ne yapmam gerektiğini söylemek dışında fazla konuşmuyordu Garth: ip atlamayı, boks torbasını yumruklamayı ve meşin topu atıp tutmayı öğretiyordu. Bir süre sonra açılmaya başladı. Texas Cumhuriyeti'nden olduğunu söyledi. Gilead kurulduğunda, Texas bağımsızlığını ilan etmiş. Gilead buna çok kızmış ve Texas'a savaş açmış. Savaşmışlar ama yenişememişler. Sonuçta iki ülke arasında yeni bir sınır çizilmiş.

Şu anda Texas resmi olarak tarafsız bir ülkeymiş; vatandaşlarının Gilead'a karşı faaliyetlerde bulunması suçmuş.

"Ona bakılırsa, Kanada da tarafsız bir ülke, ama Texas'a kıyasla daha şapşalca tarafsız" dedi Garth. *Şapşalca* lafını o kullandı, ben değil. Ben bu lafına biraz bozuldum, kendimi Kanadalı saydığım için kırıcı buldum. Ama Garth, "İyi anlamda *şapşalca* diyorum" diye açıklayınca üstünde durmadım artık. Uzun sözün kısası, Garth ve birkaç arkadaşı Kanada'ya gelerek, Mayday Lincoln Tugayı'na katılmışlar, yurtdışından destek veren özgürlük savaşçıları olarak. Texas-Gilead Savaşı başladığı yıl henüz çok gençmiş Garth, yedi yaşındaymış. Ama iki ağabeyi Gilead Savaşı'na katılmış ve hayatlarını kaybetmişler; kuzinlerinden biri, bir genç kız, tutsak edilmiş ve Gilead'a götürülmüş, o günden sonra kendisinden hiç haber alamamışlar.

Bunları anlatırken, Garth'ın tam yaşını hesaplamaya çalışıyordum kafamda. Benden büyüktü ama fazla değil. Beni nasıl görüyordu? Onun için sadece bir "görev" miydim? Bunları niye düşünüyordum ki? Yapmam gereken tek şey işime, bana söylenenlere odaklanmaktı oysa.

Başlarda günde iki kez, ikişer saat antrenman yapıyordum, dayanıklılığımı artırmak için. Fiziksel kondisyonum oldukça iyiydi, zira okulda da iyi bir sporcuydum, ama o günler şimdi çok uzaklarda kalmış gibiydi. Derken, Garth bana birkaç engelleme ve tekmeleme hareketi gösterdi. Karşımdakinin kasığına nasıl dizimi geçireceğimi, kalbine nasıl ölümcül bir yumruk atacağımı öğretti; başparmağımı, işaret ve orta parmaklarımın boğumlarına dolayıp, kolumu dimdik tutarak yumruğumu savuracaktım. Bu hamleyi uzun uzun çalıştık Garth'la, eğer şansın varsa, ilk yumruğu atan sen olmalısın, diyordu, çünkü karşındakini gafil avlamış olursun.

"Vur bana" diyordu. Ama der demez, yana sıyrılıp o benim karnıma bir yumruk indiriyordu; fazla ağır değil, ama darbeyi hissetmeme yetecek kadar etkili. "Kaslarını iyice sık" diyordu, "dalağının yırtılmasını istemezsin, değil mi?" Eğer ağ-

lamaya başlarsam –ya acımdan, ya sinirimden– hiç sempati göstermiyor, benden bezmiş gibi yapıyordu: "Devam etmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Ada, plastik kalıba dökülmüş bir manken kafası getirdi bir gün, silikondan yapılmış jöle gibi gözleri vardı. Garth bununla, bir insanın gözlerini nasıl çıkartacağımı öğretecekti. Ama başparmağımı sokarak bir insanın gözünü çıkarma düşüncesi tüylerimi ürpertti. Çıplak ayakla solucanların üstüne basmak gibi bir şey olurdu.

"Lanet olsun" dedim. "Bu gerçekten çok can yakar. Başparmağımı göze sokmak!"

"Canlarını yakmaya *mecbursun*" dedi Garth. "Onların canını yakmayı *istemek* zorundasın. Çünkü onların istediği, sana tam da bunu yapmak olacak."

"İğrenç!" dedim Garth'a, göz çıkarma antrenmanına başlamak üzereyken. O gözleri gözümün önüne getirebiliyordum: soyulmuş üzüm taneleri gibi.

"Bunun yerine, senin ölüp ölmemen gerektiği konusunda bir tartışma mı yapmamızı isterdin?" dedi Ada. Karşıda oturmuş, bizi seyrediyordu. "Bu gerçek bir insan kafası değil. Haydi, *sok* gözüne şimdi parmağını!"

"İğrenç."

"İğrenç demek dünyayı değiştirmeyecek. Ellerini kirletmek zorundasın. Haydi, biraz cesaret ve gayret!" dedi Ada. "Yeniden dene. Bak, böyle!" Ada'nın en ufak bir tereddüdü yoktu bu işlere gelince.

"Vazgeçme" dedi Garth. "Sende potansiyel var."

"Aman, çok teşekkürler" dedim. Güya alaycı bir tonla söylemiştim bunu, ama gerçekten memnun olmuştum, Garth bende potansiyel olduğunu düşündüğü için. Galiba ona âşık olmuştum, ümitsizce, çocukça. Ama kafamda ne hayaller kurarsam kurayım, gerçekçi tarafım bunda hiçbir gelecek olmadığını kabul ediyordu. Bir kez Gilead'a gittiğimde, onu bir

daha hiç göremeyecektim büyük ihtimalle.

Her antrenman sonrasında, "Nasıl gidiyor?" diye soruyordu Ada, Garth'a.

"Daha iyi" diyordu Garth.

"Başparmaklarıyla öldürmeyi öğrendi mi?"

"Öğrenmek üzere."

Eğitimimin diğer konusu, dua etmeyi öğrenmekti. Bunu Ada üstlenmişti. Ve oldukça iyiydi, bence. Ama ben ümitsiz vakaydım.

"Bunları nasıl biliyorsun?" diye sordum.

"Benim yetiştiğim yerde herkes bilirdi" dedi.

"Nerede?"

"Gilead'da. Yani Gilead olmadan önceki zamanda, orada. Başımıza gelecekleri önceden anlamış ve tam zamanında kaçmıştım. Tanıdığım pek çok insan bunu yapamadı."

"Demek bunun için MayDay ile çalışıyorsun, öyle mi? Yani kişisel bir mesele?"

"Her şey kişiseldir, ta özüne indiğin zaman."

"Peki, Elijah için? Onun için de kişisel mi?"

"Elijah bir hukuk fakültesinde hocaydı. Onu fişlemişler. Sonra birileri ihbar etmiş. Üzerinde giysilerinden başka hiçbir şey olmadan, kendini sınıra atmış ve Kanada'ya sığınmış" diye anlattı Ada. Sonra olağan sesiyle devam etti: "Haydi, şimdi bunu tekrarlayalım: *Kutsal Babamız, günahlarımı affet ve beni kutsa*... Lütfen kıkırdamayı bırak, Daisy!"

"Özür dilerim. Neil, Tanrı'nın hayali bir dost olduğunu söylerdi her zaman. Şimdi sen, lanet olası Diş Perisi'ne inanmamı bekliyorsun. Gerçi Neil *lanet olası* demezdi ama..."

"Bu dersleri ciddiye alman gerekiyor" dedi Ada, "çünkü Gilead'da çok ciddiye alıyorlar. Bir şey daha, küfürlü konuşma."

"Bunlar da küfür mü? Ben hiç küfürlü konuşmam."

Eğitimimin sonuna gelindiğinde, bir sokak kızı gibi giyinip, İnci Kızlar'ın beni görebileceği bir caddenin köşesinde dilencilik yapmaya başlamam söylendi. İnci Kızlar yanaştığında, beni Gilead'a gitmeye ikna etmelerine izin verecektim.

"İnci Kızlar'ın beni götürmek isteyeceklerini nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

"Büyük ihtimalle isteyeceklerdir. Her zaman yaptıkları budur" dedi Garth.

"Ben sokak kızı olamam ki. Bunun nasıl yapılacağını bilmiyorum" dedim.

"Sadece doğal davranman yeterli" dedi Ada.

"Diğer sokak insanları benim sahte olduğumu anlayacaklardır" dedim. "Ya oraya nasıl düştüğümü, anne-babamın kim olduğunu vs. sorarlarsa ne diyeceğim?"

"Garth senin yanında olacak. Senin fazla konuşamadığını, çünkü büyük bir travma yaşadığını söyleyecek" dedi Ada. "Evinde sürekli şiddet yaşadığını anlatacak. İnsanlar bunu hemen anlar." Melanie ile Neil'in bana şiddet uyguladıklarını düşündüm, bundan saçma bir şey olamazdı.

"Ya benden hoşlanmazlarsa" dedim, "yani diğer sokak insanları?"

"Hoşlanmazlarsa hoşlanmasınlar" dedi Ada, "Bokunu yesinler, onların sorunu. Hayatında herkes senden hoşlanacak diye bir kural yok."

Bokunu yesinler! Bu lafı da nereden öğrenmişti Ada? "Ama bu sokak insanlarından bazıları yasadışı suçlular değil mi, kriminal tipler?"

"Evet, uyuşturucu satıcıları, silahlı saldırganlar, sarhoşlar vs." dedi Ada. "Hepsi var. Ama Garth seni dikkatle koruyacak. Senin erkek arkadaşın olduğunu söyleyecek ve sana sataşan olursa hemen araya girecek. İnci Kızlar gelip seni götürünceye kadar hep yanında olacak."

"Bu ne kadar sürecek?" diye sordum.

"Uzun süreceğini sanmıyorum" dedi Ada. "İnci Kızlar seni bulup, götürmeye ikna edince, Garth seninle gidemeyecek. İnci Kızlar'ın boynuna astığı kolyede değerli bir inci tanesi olacaksın artık o zaman."

"Ama bir kez Gilead'a vardığında, her şey farklı olabilir" dedi Elijah. "Onların giymeni istediği kıyafeti giyeceksin, ne söylediğine dikkat edeceksin ve onların âdetlerine uymak zorunda kalacaksın."

"Ama başlarda çok fazla biliyor gibi görünürsen, bizim seni eğittiğimizi düşünebilirler. Dolayısıyla, dengeli bir tarz tutturmalısın."

Bunu nasıl yapacağımı düşündüm, ben o kadar zeki miydim acaba?

"Bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum" dedim.

"Şüpheye düşersen, aptal rolünü oyna" dedi Ada.

"Daha önce Gilead'a, benim gibi sözde yeni-dönmeler göndermiş miydiniz?" diye sordum.

"Evet, birkaç tane" dedi Elijah. "Değişik sonuçlar aldık. Ama onların hiçbiri, senin şimdi sahip olacağın koruma kalkanına sahip değillerdi."

"Yani 'kaynak' mı bana koruma sağlayacak?" *Kaynak* deninçe aklıma gelen tek şey, başına torba geçirilmiş biriydi. Kimdi bu kaynak dedikleri insanlar gerçekte? Düşündükçe daha da acayip bir hal alıyordu bu "kaynak" lafı.

"Sadece bir tahmin, ama Teyzeler'den biri olduğunu düşünüyoruz" dedi Ada. Mayday, Teyzeler hakkında fazla bir şey bilmiyordu, televizyon haberlerinde, Gilead'ın kendi haberlerinde bile yer almıyordu bu Teyzeler. Emirleri verenler, kanunları yapanlar ve konuşanlar daima Kumandanlar'dı. Teyzeler perde arkasında çalışıyorlardı. Okulda bize sadece bu kadarı söylenmişti.

"Çok güçlü oldukları söyleniyor" dedi Elijah. "Ama bu sadece bir rivayet. Fazla ayrıntılı bir bilgimiz yok."

Ada'nın elinde Teyzeler'in birkaç fotoğrafı vardı, ama az

sayıda. Lydia Teyze, Elizabeth Teyze, Vidala Teyze ve Helena Teyze: Bunlar Gilead'ın sözde "Kurucuları" arasındaydı. "Kötü ruhlu cadılar takımı" dedi Ada.

"Harika" dedim, "eğlenceli olacağa benziyor."

Garth, sokağa çıktığımızda onun talimatlarına uymak zorunda olacağımı söyledi, çünkü sokak insanlarıyla başa çıkmasını bilen oydu. Onu bir kavgaya mecbur bırakacak kışkırtıcı davranışlarda bulunmamalıydım. Örneğin, başkalarının yanında "Geçen yılki kölen kimdi?" veya "Sen benim efendim değilsin" gibi sözler söylememeliydim.

"Sekiz yaşımdan beri böyle laflar etmedim" dedim.

"Daha dün ettin" dedi Garth. Ve bana yeni bir isim bulmamız gerektiğini söyledi. "Daisy adında bir kızı arıyor olabilirler" dedi ve elbette Nicole de olamazdım. "İsmim Jade (yeşim taşı) olsun o zaman" dedim. Daisy'den (papatya) daha sert bir isim yakışırdı bana.

"Kaynak, sol koluna bir dövme yaptırmanı söyledi" dedi Ada. Bu kesin bir emirmiş.

On üç yaşımdayken dövme yaptırmak istemiştim, ama Melanie ve Neil tartışmasız karşı çıkmışlardı buna. "Ne hoş, ama neden?" dedim. "Gilead'da hiçbir kadın kolları açıkta gezmiyor, kim görecek ki benimkini?"

"İnci Kızlar için" dedi Ada. "Seni seçecekleri zaman önce kollarına bakacaklar, dövme var mı diye."

"Benim kim olduğumu, yani Nicole olduğumu anlayacaklar mı?"

"Onlar sadece emirleri yerine getirirler. Nedenini sormazlar, söylemezler" dedi Ada.

"Nasıl bir dövme yaptırsam acaba, mesela bir kelebek?" dedim. Bu bir espriydi, ama kimse gülmedi.

"Kaynak şöyle olmasını istedi" dedi Ada ve bir kâğıda şunu yazdı:

TANRI
A
ŞK
I

"Öyle bir dövme yaptıramam!" dedim, "yalan olur bu." Gerçekten de büyük bir ikiyüzlülük olurdu. Neil görse şoka girerdi.

"Senin için yalan olabilir. Ama durum bunu gerektiriyor" dedi Ada.

Sonra bir kadın getirdiler eve, dövmemi ve sokak makyajımı yapması için. Kadının saçları pastel yeşil renkliydi ve ilk işi benim saçlarımı da aynı renge boyamak oldu. Sonuç hoşuma gitti, video oyunlarından çıkmış tehlikeli bir Avatar'a benzettim kendimi.

"Başlangıç için iyi sayılır" dedi Ada.

Dövmenin harfleri yüzeysel bir boyamayla değil, derinlemesine kabartmayla işlendi deriye. Canım bok gibi yanıyordu, ama acımıyormuş gibi yaptım, çünkü Garth'a cesur olduğumu göstermek istiyordum.

Gecenin bir yarısında, aklıma kötü bir düşünce düştü. Ya "kaynak" dedikleri, MayDay'i aldatmak için kurulmuş bir tuzaksa? Ya önemli bir doküman taşıyan çanta diye bir şey yoksa? Ya kaynak şeytanın ta kendisiyse? Ya bütün hikâye beni Gilead'a çekmek için zekice tezgâhlanmış bir hileyse? O zaman, Gilead'a girecek ama hiçbir zaman geri çıkamayacaktım. O zaman, televizyon ekranlarında gördüğümüz türden, kitleler halinde sevinç gösterileri ve yürüyüşler yapılacak, bayraklar sallanacak, topluca şarkılar söylenip dualar edilecek ve bütün bunların ortasında ben olacaktım. Nicole Bebek ait olduğu yere, vatanına döndü; şükürler olsun, yaşasın diye bağıracaklardı hep bir ağızdan. Gilead TV'ye gülümse Nicole Bebek, diyeceklerdi.

Ertesi sabah Ada, Elijah ve Garth'la birlikte kahvaltı ederken, bu korkumdan bahsettim.

"Bu olasılığı değerlendirdik" dedi Elijah. "Bu bir kumar."

"Her sabah uyanmak da bir kumardır" dedi Ada.

"Bu daha ciddi bir kumar" dedi Elijah.

"Ben sana oynuyorum Jade" dedi Garth. "Kazanırsan muhteşem olacak."

XIII

Bahçe Makası

34

Sevgili okuyucum, senin için bir sürprizim var. Benim için de sürpriz oldu bu.

Akşam karanlığında, heykelimin ayaklarının dibine, bir matkap kullanarak yeterince büyük bir delik açıp, pil ile çalışan iki gözetleme kamerası yerleştirdim, sonra üstlerini biraz harçla sıvayarak kapattım. El işlerinde her zaman becerikli olmuşumdur. Üstüne de yosun tabakasını dikkatle geri yerleştirdim. Heykelimi temizlemeliyim diye düşünüyordum o arada. Yosun tabakası bir dereceye kadar saygınlık kazandırır heykele, fazlası ise insanı tüylü gösterir.

Bir süre, olacakları görmek için sabırsızlıkla bekledim. Elizabeth Teyze'nin, beni itibardan düşürmek için, heykelimin ayaklarının dibine haşlanmış yumurta ve portakal bıraktığının kesin kanıtlarını kaydetmek hoş olacaktı. Her ne kadar ben, bu tür putperestçe hareketlerde bulunmuyorsam da, başkalarının bu davranışları beni de kötü gösterebilirdi: Benim böyle davrananlara tolerans gösterdiğimi, hatta onları teşvik ettiğimi söyleyebilirlerdi. Elizabeth Teyze, üstüme atılabilecek bu tür iftiraları, beni bulunduğum üst pozisyondan aşağı düşürmek için kullanabilirdi. Kumandan Judd'ın bana bağlılığı konusunda hiçbir hayalim, hüsnükuruntum yoktu, eğer kendisi için güvenli bir yol bulursa, beni ele vermekten asla çekinmezdi. İnsanları ihbar etme konusunda çok tecrübeliydi.

Şimdi sürprize geliyorum. Birkaç gün hiçbir faaliyet olmadı, Gözler'in ileri gelen Kumandanları'yla evli oldukları için Ardua yerleşkesine giriş izni olan, gözleri yaşlı üç genç Eş'i saymazsam. Bunlar, hepi topu bir minik kek, bir küçük mısır ekmeği ve iki limon bıraktılar heykelin altına –limon, altın kadar değerliydi bugünlerde, zira Florida'daki doğal afetler ve ordumuzun California'da bir türlü ilerleme kaydedememesi yüzünden zor bulunan bir meyveydi. Limonlara sevindim, onları iyi değerlendireceğim; hayat size limon vermişse, limonata yapın. Ayrıca, bu limonların nereden geldiğini de araştıracağım. Karaborsa faaliyetlerini sıkı sıkıya kontrol etmeye çalışmak boşuna bir çaba, zira Kumandanlar'ın karaborsa mallardan paylarını almaları gerekiyor. Ama bu mallar neler, kimler satıyor, hangi yollarla kaçak getiriliyor, bilmek istiyorum. Kadınlar bu mallardan sadece bir tanesi –onlara "mal" demeye dilim varmıyor, ama işin içinde para olunca, öyle oluyor– ve gizlice oradan oraya taşınıyorlar. Bir taraftan içeri limon sokulurken, bir taraftan dışarı kadın mı kaçırılıyor? Kaçakçılık faaliyeti gösteren kaynaklarıma danışmalıyım bu konuyu, onlar rekabetten hoşlanmazlar.

Bu gözü yaşlı Eşler, kendilerine doğurganlık getirsin diye benim gizemli güçlerimi yardıma çağırıyordu, zavallılar. Monoton bir sesle *Per Ardua Cum Estrus* diye tekrarlıyorlardı, sanki Latince söyleyince daha etkili olacakmış gibi. Onlar için, daha doğrusu iktidarsız oldukları anlaşılan kocaları için ne yapabilirim, bakacağım.

Ama şimdi sürprize dönelim yine. Kamerayı yerleştirdiğimin ertesinde, dördüncü gün, tam şafak sökerken monitörün görüş alanının içine ne girse beğenirsiniz? Vidala Teyze'nin kocaman kırmızı burnu, sonra gözleri ve ağzı! İkinci kamera biraz daha uzaktan kaydediyordu görüntüyü: Vidala'nın ellerinde eldiven vardı; ne kurnazdır ama! Cebinden bir yumurta ve bir portakal çıkardı. İzleniyor muyum diye etrafına ba-

kındıktan sonra, bu adakları ayaklarımın dibine bıraktı, yanına da küçük, plastik bir bebek koydu. Sonra heykelin yanına, yere leylak motifleri işlenmiş bir mendil bıraktı; iyi bilinen bir aksesuardır bu mendiller. Vidala Teyze'nin okulunda birkaç yıl önce, kızlar kıdemli Teyzeler için adlarının baş harflerine uygun çiçek desenleri işledikleri mendiller yapıyorlardı. Benimki, Lydia'yı sembolize eden leylaklı mendildi. Elizabeth Teyze için ekinezya çiçeği, Helena Teyze için *hyacinthus* (sümbül), Vidala Teyze için *viola* (menekşe). Hepimize beşer mendil. Ne kadar çok nakış işlemişlerdi. Ama bu mendil projesinden bir süre sonra vazgeçildi, okuma-yazma öğrenmeye yardımcı olabilir düşüncesiyle tehlikeli görüldü.

Birkaç gün önce, Elizabeth Teyze'nin üstüme suç atmaya çalıştığını söyleyen Vidala, bunu kendisi yapıyordu şimdi, heykelimin altına masum bir elişi parçası bırakarak. Nereden bulmuştu o mendili? Çamaşır sepetinden araklamıştı herhalde. Güya bana kâfirce tapıldığını ima etmeye çalışıyordu. Ne büyük bir iftira düşünmüştü ama! Keyfimden havalara uçtuğumu tahmin edebilirsiniz. En önemli rakibimin attığı bu yanlış adım, talihin büyük bir armağanıydı bana. Kamera kayıtlarının fotoğrafını çekip, ilerde kullanmak üzere dosyaladım. Mutfaklarda ve daha birçok başka yerde kaydettiğim bu tür küçük suç kanıtları her zaman işe yarar. Şimdi gelişmeleri bekleyecektim.

Saygıdeğer "Kurucu" meslektaşım Elizabeth'in, Vidala'nın onu ihanetle suçladığından bir an önce haberdar edilmesi gerekiyordu. Helena'yı da dahil etse miydim acaba? Bir kurban vermek gerekse, hangisi daha rahat gözden çıkarılabilirdi? Bir ihtiyaç baş gösterdiğinde hangisini daha kolay yanıma çekebilirdim? Beni devirmeye hevesli bu "Triumvira"yı (Üçlü'yü) birbirine düşürmek için nasıl bir eşleştirme yapmalıydım, yoksa birer birer mi hakkından gelmeliydim hepsinin? Helena benim karşımda tam olarak nerede duruyordu?

O "zamanın ruhu"na uyardı, üçünün arasında en zayıf olan her zaman oydu.

Bir dönüm noktasına yaklaşıyordum. Ay kadar değişken olan Çarkıfelek dönüyordu. Yakında alttakiler üste çıkacaktı, elbette tam tersi de olabilirdi.

Kumandan Judd'a, şimdi bir genç kız olan Nicole Bebeğin elime düşmek üzere olduğunu, yakında Gilead'a getirilebileceğini söyleyecektim. *Hemen hemen* elimizde, *getirilebilir* diyecektim ki merak içinde kalsın. Çok sevinirdi bu habere, zira Nicole'un Gilead'a yeniden kazandırılmasının sağlayacağı propaganda imkânının uzun zamandır farkındaydı. Planlarımın iyi yürüdüğünü, ama şimdilik bunları paylaşmamayı tercih ettiğimi söyleyecektim; zira çok nazik hesaplar söz konusuydu ve yanlış bir yerde, yanlış bir sözün duyulması her şeyi mahvedebilirdi. İşin içinde İnci Kızlar vardı, benim gözetimim altındaydılar; beceriksizce davranması muhtemel adamların, kadınların alanına karışmaması gerekir diyecektim, parmağımı kurnazca sallayarak. "Yakında ödülünüze kavuşacaksınız. Bana güvenin."

"Lydia Teyze, sen çok iyisin" dedi Kumandan Judd, yüzü ışıldıyarak.

İnanılmayacak kadar iyiyim, dedim kendi kendime. Bu dünya için fazlasıyla iyi. İyilik, gel benim felaketim ol.

Olayların nasıl geliştiğini daha iyi anlayabilmeniz için, şimdi geçmişten bahsedeceğim biraz. O sırada hemen hemen kimsenin fark etmediği bir olay olmuştu.

Yaklaşık dokuz yıl önce, –heykelimin dikildiği yıl, ama aynı mevsimde değil– ofisimde oturmuş, yakında yapılacak yeni bir evlilik için soy sop bilgilerini araştırıyordum ki, kapım çalındı ve içeri Lise Teyze girdi; uzun kirpiklerini kırpıştıran, abartılı saç stiliyle Lise Teyze. Sinirli sinirli ellerini ovuşturuyordu. Abartılı bir roman kahramanı gibi davranmasından utandım.

"Lydia Teyze" dedi, "değerli vaktinizi aldığım için çok üzgünüm." Hepsi bunu der zaten, ama vaktimi almaktan da geri durmazlar. Sert olmamasına çalıştığım bir gülümsemeyle baktım.

"Nedir sorun?" dedim. Standart bir problem repertuarı vardır bunların: Birbirleriyle savaşan Eşler, isyankârlık yapan kız çocukları, kendisine sunulan Eş adayları listesinden memnun olmayan Kumandanlar, kaçan Damızlık Kızlar, başarısız olmuş bir doğum veya nadiren bir tecavüzcü vakası, ki tecavüzleri halka duyurmak istersek cezası çok ağır olurdu. Ve cinayet: adam kadını, kadın adamı, kadın kadını ve nadiren adam adamı öldürür. Ekono-sınıflar arasında kıskançlık öfkesiyle eline bıçağı alıp saldıranlar olur, ama seçkinler arasında adam-adama cinayetler mecazidir: Sırta indirilmiş bir hançer.

İşlerin yavaş gittiği günlerde, bazen kendimi orijinal bir olay olsun diye arzularken bulurum; bir yamyamlık hadisesi, örneğin. Ama sonra kendimi azarlarım: *Ne dilediğine dikkat et.* Geçmişte çeşitli dileklerde bulunmuştum ve bu dileklerim kabul edilmişti. Eğer Tanrı'yı güldürmek istiyorsanız, ona planlarınızdan söz edin, derlerdi eskiler. Ama günümüzde Tanrı'yı güldürme düşüncesi, kâfirlikle neredeyse eşdeğerlidir. Şimdilerde Tanrı, aşırı ciddi bir şahıs.

"Yeni bir intihar teşebbüsü olayı yaşadık" dedi Lise Teyze, bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırırken, "Yakut Evlilik-öncesi Hazırlık Okulu öğrencilerinden biri." Erkekleri tahrik etmemek için dışarıda takmak zorunda olduğumuz, ninelerinkine benzeyen çirkin eşarbını çıkarmıştı. Gerçi erkeklerin Lise Teyze gibi etkileyici bir profili ama buruşuk bir yüzü olan veya benim gibi kırlaşmış saçlı ve patates çuvalı vücutlu bir kadından tahrik olmaları gülünç bir düşünceydi ya, neyse.

Aman Tanrım, yine mi intihar, diye geçirdim içimden. Ama

Lise Teyze intihar *teşebbüsü* demişti, demek ki başarılı olmamış. Ne zaman bir intihar ölümle sonuçlansa, gözler Ardua Binası'na çevrilir ve soruşturma açılırdı. Evlendirilen eşlerin seçimini doğru yapmamakla suçlanırdık genellikle, zira soy sop araştırmasının sorumluları biz Teyzeler'dik. Gerçi uygun eş seçiminin nasıl yapılması gerektiği konusunda düşünceler muhtelifti.

"Bu seferki kim, nedeni ne?" diye sordum. "Anti-anksiyete ilacı doz aşımı mı? Eşler o ilaçları, herkesin bulup kullanabileceği yerlerde bırakmamalı. Anksiyete ilaçları ve ağrı kesici haplar o kadar ayartıcı oluyor ki! Yoksa kendini asmaya mı kalkmış?"

"Asma değil" dedi Lise Teyze, "bahçe makasıyla bileklerini kesti. Çiçek düzenlemesi yaparken kullandığımız cinsten bir makasla."

"Kestirme yoldan gitmiş. Sonra ne oldu?"

"Fazla derin kesmemiş. Ama çok kan aktı ve epey... gürültü çıktı sınıfta."

"Ah" dedim. Gürültü derken çığlıkları kastediyordu, hanım kızlara hiç yakışmayan bir davranış. "Sonra?" dedim.

"Paramedikleri çağırdım. Kızı sakinleştirdiler ve hastaneye götürdüler. Sonra yetkililere haber verdim."

"Doğru yapmışsın. Muhafızlar'a mı, Gözler'e mi?"

"Her ikisinden de bazılarına."

Başımı salladım. "Mümkün olan en doğru şekilde idare etmişsin hadiseyi. Bana başka ne danışmak istiyordun?" Lise Teyze, onu övdüğüm için mutlu oldu. Ama hemen arkasından yüzünde derin bir endişe ifadesi belirdi.

"Yine deneyeceğini söylüyor, eğer planda bir değişiklik olmazsa."

"Planda değişiklik mi?" Neyi kastettiğini biliyordum ama açıklamasını duymak istedim.

"Düğün iptal edilmezse" dedi Lise Teyze.

"Danışmanlarımız var. Onlar görevlerini yaptı mı?"

"Bilinen tüm yöntemleri denediler, ama fayda etmedi."

"Sonuçta başına neler gelebileceğini söyleyerek tehdit ettin mi kızı?"

"Ölmekten korkmadığını söylüyor. Yaşamak istemediğini söylüyor, bu şartlar altında."

"Kendisine seçilen belli bir adaya mı karşı çıkıyor, yoksa genel olarak evliliğe mi?"

"Genel olarak evliliğe" dedi Lise Teyze, "tüm yararlarına rağmen" diye ekledi.

"Çiçek düzenlemesi yapmak da onu ikna edemedi mi?" dedim kuru bir sesle. Lise Teyze bu çiçek düzenleme derslerine çok güveniyordu.

"Edemedi" dedi.

"Çocuk doğurma düşüncesi mi korkutuyor onu?" Bunu anlayabiliyordum, doğumda ölüm oranı hayli yüksekti, öncelikle bebek, ama anne ölümleri de yüksekti. Özellikle bebeklerin anne karnında normal şekilde gelişememiş olduğu durumlarda komplikasyonlar çıkıyordu. Önceki gün, kolları olmayan bir bebek doğmuştu ve bu, Tanrı'nın anne hakkında olumsuz düşündüğü yolunda yorumlara yol açmıştı.

"Hayır, korktuğu çocuk doğurmak değilmiş. Bebekleri sevdiğini söylüyor."

"Ne o zaman?" dedim. Baklayı ağzından çıkarsın istiyordum: Lise Teyze'nin de gerçeklerle yüzleşmesi gerekiyordu kırk yılda bir. Çiçeklerin dallarıyla, yapraklarıyla fazla zaman harcıyordu.

Yine saçıyla oynamaya başladı. "Söylemek istemiyorum" dedi, yere bakarak.

"Haydi, söyle" dedim, "beni şoke etmezsin."

Lise Teyze duraksadı, yüzü kızardı, boğazını temizledi. "Yani, penis korkusu varmış. Bir fobi haline gelmiş."

"Penisler" dedim düşünceli düşünceli, "yine onlar." Genç kız-

lar arasındaki intiharlarda, başı çeken nedendi bu. Belki eğitim müfredatımızı değiştirmeliyiz, diye düşündüm. Belki korku yaymayı daha az kullanmalıydık, belki erkekleri insan başlı canavarlar, cinsel organlarını ateş saçan uzuvlar gibi göstermemeliydik. Ama seks yapmanın varsayılan zevkleri üzerinde fazla dursak, meraka yol açabilir, deneyim isteği uyandırabilirdi; bunun da sonu ahlaki bozulma ve nihayetinde halk önünde taşlanma olabilirdi. "Söz konusu organın sona giden yolda sadece bir araç olduğu konusunda kızı ikna edemez miyiz, yani bebek yapmanın bir başlangıcı olduğu konusunda?"

"Hiç ihtimal yok" dedi Lise Teyze, "bunu denedik."

"Tanrı'nın kadınlara yaradılış anından itibaren boyun eğmelerini emrettiğini öğrettiniz mi?"

"Aklımıza gelen her yolu denedik."

"Uykudan yoksun bırakmayı ve gözetim altında yirmi saatlik süreler boyunca dua ettirmeyi denediniz mi?"

"Çok inatçı. Ayrıca, Tanrı'nın hizmetine girmesi için çağrı aldığını söylüyor, gerçi bunun gibiler çoğu zaman o mazereti kullanır. Ama acaba diye ümit ediyordum, biz... yani siz..."

İçimi çektim. "Yok yere genç bir kızın hayatını mahvetmenin hiç anlamı yok. Okuma-yazmayı öğrenebilecek mi? Yeterince zeki mi?"

"Ah, evet. Hatta biraz fazla zeki" dedi Lise Teyze. "Hayal gücü çok kuvvetli. Zaten bu yüzden oldu bence, yani... yaptığı şeyler."

"Evet, hayali penisler bazen kontrolden çıkabiliyor" dedim, "kendi başlarına yaşayan nesneler haline gelebiliyor." Bir an sustum; Lise yine huzursuzlandı.

"Onu bir süre denetim altında tutalım" dedim sonunda. "Altı ay süre tanıyalım, bakalım öğrenebilecek mi? Bildiğin gibi, burada Ardua Binası'nda taze kana ihtiyacımız var. Biz, eski kuşağın mensupları sonsuza dek yaşamayacağız. Ama dikkatle ilerlemek zorundayız. Bir zayıf halka..."

Bunun gibi aşırı iffetlilik taslayan kızları bilirdim. Onları zorlamanın hiçbir yararı olmazdı, bedensel gerçekleri kabul edemezlerdi. Zifaf gecesi yaşanıp bitmiş olsa bile, kısa bir süre sonra kendilerini tavana asabilir veya evdeki tüm ilaçları yuttuktan sonra bir gül fidanının altında koma halinde yatıyor olabilirlerdi.

"Teşekkür ederim" dedi Lise Teyze, "büyük bir felaket olurdu."

"Onu kaybetmek mi demek istedin?"

"Evet" dedi. Lise Teyze yufka yürekli bir kadındı, o yüzden çiçek düzenlemesi ve benzeri işlerle görevlendirilmişti. Önceki hayatında bir Fransız edebiyatı öğretmeniydi, Devrim-öncesi 18. yüzyıl edebiyatı konusunda uzman. Yakut Evlilik-öncesi Hazırlık Okulu'nda öğretmenlik, varabileceği en üst pozisyondu.

Liyakatta mesleklere göre görev dağılımı yapmaya dikkat ederdim. Böylesi daha iyiydi. Ben her zaman *daha iyi*'den yanayımdır, *en iyi*'nin olmadığı yerde, ki şimdilerde böyle yaşıyorduk artık.

Becka isimli kızla meşgul olmaya böyle başladım. Teyzeler'e katılmak isteyen bu intihar eğilimli kızlarla başlarda özel olarak ben ilgilenirdim.

Lise Teyze onu ofisime getirdi, ince, narin bir güzelliği ve ışıltılı kocaman gözleri vardı. Sol el bileği bandajlıydı. Gelin adaylarının giydiği yeşil elbise vardı hâlâ üzerinde. "Gir içeri" dedim, "ısırmam."

Bundan emin değilmiş gibi çekinerek yaklaştı. "Şu sandalyeye oturabilirsin. Lise Teyze de yanında olacak" dedim. Bir an tereddüt ederek oturdu, dizlerini terbiyeli biçimde bitiştirdi, ellerini kucağına koydu. Bana güvensiz gözlerle bakıyordu.

"Demek bir Teyze olmak istiyorsun?" Başını salladı. "Bu bir ayrıcalıktır, yetki değil. Umarım biliyorsundur. Ve canına

kıymak gibi aptalca bir teşebbüste bulunduğun için bir ödüllendirme hiç değil. Yaptığın büyük bir yanlıştı ve Tanrı'ya karşı gelmekti. Eğer seni aramıza kabul edersek, bir daha yapmayacağına güvenmek istiyorum."

Başını salladı, bir damla gözyaşı indi yanağından, silmedi.

Göstermelik bir yaş mıydı bu, beni etkilemeye mi çalışıyordu?

Lise Teyze'ye dışarıda beklemesini söyledim. Ve nutuk çekmeye başladım: Sana hayatta ikinci bir şans tanınacak, dedim. Ama hem o hem biz bunun kendisi için en doğrusu olduğundan emin olmalıydık, zira bir Teyze'nin yaşamı herkese göre değildir. Üstlerinin buyruklarını yerine getirmeye, zorlu dersleri öğrenmeye canla başla sarılmalı, aynı zamanda kendisine verilen gündelik basit işleri yapmaya, ona yol göstermesi için Tanrı'ya her gece ve her sabah dua etmeye söz vermeliydi. Altı ay geçtikten sonra, bu yolun gerçek seçimi olduğuna kanaat getirir ve biz Teyzeler de onun gelişiminden memnun kalırsak eğer, Ardua yeminini etmeye ve tüm diğer yollardan feragat etmeye hak kazanacaktı. O zaman bile sadece Teyze Adayı olabilecek, ancak bir İnci Kız olarak yurtdışındaki misyonunu başarıyla tamamladıktan sonra Teyze pozisyonuna yükselebilecekti, ki bu uzun yıllar alabilirdi. Bütün bunları yapmaya hazır mıydı?

"Ah, evet!" dedi Becka. O kadar minnettar olmuştu ki! Gereken neyse hepsini yapmaya hazırdı. "Beni kurtardınız, şeyden... şeyden" diye geveledi, yüzü kızararak.

"Daha önceki yaşamında kötü bir şeyler mi oldu, çocuğum?" diye sordum. "Bir adamla ilgili bir şey miydi?"

"Bunu konuşmak istemiyorum" dedi Becka, sapsarı kesilmişti yüzü.

"Cezalandırılmaktan mı korkuyorsun?" Başını salladı, evet anlamında. "Bana söyleyebilirsin" dedim. "Bunun gibi pek çok kötü hikâye duymuşumdur ben. Başından neler geçmiş olabileceğini biraz tahmin edebiliyorum." Ama hâlâ çeki-

niyordu, o yüzden üstelemedim. "Tanrı'nın değirmenleri yavaş yavaş öğütür, ama incecik öğütür" dedim.

"Pardon?" dedi, çok şaşırmıştı.

"Yani o her kimse, bu yaptığından ötürü zamanı gelince cezalandırılacaktır. Şimdi bunu kafandan çıkar artık. Burada bizlerin arasında güvende olacaksın. O adam tarafından bir daha asla rahatsız edilmeyeceksin." Biz Teyzeler açıkça göstererek çalışmazdık ama çalışırdık. "Şimdi, umuyorum ki sana gösterdiğim güvene layık olacaksın" dedim.

"Ah, kesinlikle layık olacağım" dedi. Bu kızlar başlarda hep böyledirler: Büyük bir rahatlama duygusuyla dizlerinin bağı çözülür, çaresizce ve bitkinlik içinde adeta secdeye kapanırlar. Bu hal zaman içinde değişebilir elbette, yoldan dönenler, arka kapıdan sıvışıp gizlice Romeo'larıyla buluşanlar, kaçanlar olmuştur. Bu tür hikâyelerin sonu genellikle mutlu bitmez.

"Lise Teyze şimdi seni götürüp, yeni üniformanı verecek" dedim. "Yarın, ilk okuma-yazma dersini alacaksın ve kurallarımızı öğrenmeye başlayacaksın. Ama önce kendine yeni bir ad seçmelisin. Sana bir isim listesi vereceğiz, aralarından seçmen için. Haydi şimdi git. Bugün, bundan sonraki yaşamının ilk günü" dedim, elimden geldiğince neşeli görünmeye çalışarak.

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum Lydia Teyze" dedi Becka. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. "Minnettarım!"

Oldukça soğuk bir gülümseme takındım. "Bunu duyduğuma memnun oldum" dedim. Gerçekten de memnun olmuştum. Minnet duygusu benim için değerliydi. Onları biriktirmeyi severdim, yağmurlu bir günde kullanılmak üzere. Hiç beklenmedik bir zamanda işe yarayabilirlerdi.

Birçokları Tanrı'ya çağrıldığını düşünür, ama pek azı kabul edilir, dedim içimden. Ama Ardua Binası için geçerli değildi bu aslında. "Çağrılmış" olanlardan pek azını geri gön-

dermek zorunda kalmıştık. Becka da kalıcılardan biri olacaktı kesinlikle. O hırpalanmış, zedelenmiş bir ev çiçeği idi. Ama iyi bir bakımla tomurcuklanıp açılacaktı.

"Kapıyı arkandan kapa" dedim. Adeta zıplayarak çıktı odadan. Ne kadar genç, ne kadar hayat dolular, diye düşündüm. Ne kadar dokunaklı bir masumiyetleri var. Ben de hiç böyle olmuş muydum? Artık hatırlamıyorum.

XIV

Ardua Binası

35

Becka bileğini bahçe makasıyla kesip papatyaları kana buladıktan ve hastaneye kaldırıldıktan sonra, onun için çok endişelenmiştim: İyileşebilecek miydi, cezalandırılacak mıydı? Ama sonbahar ve kış gelip geçti, ondan hiç haber alamadık. Bizim Martha'lar bile bilmiyordu başına neler gelmiş olabileceğini.

Shunammite, Becka dikkat çekmek istiyor sadece demişti. Ben aynı fikirde değildim. Derslerin geri kalanında aramıza bir soğukluk girdi.

İlkbahar yaklaşırken Gabbana Teyze, Paula ve Kumandan Kyle'a benim için üç aday bulduğunu duyurdu. Bizim eve gelip adayların fotoğraflarını gösterdi, özgeçmişlerini ve vasıflarını okudu elindeki bir defterden. Paula ve Kumandan Kyle başlarını salladılar. Benim de fotoğrafları görmeme ve bilgileri dinlememe izin verildi, ama bu aşamada bir şey söylemem beklenmiyordu. Düşünmek için bir haftam vardı. Kızın tercihi de dikkate alınabilir doğal olarak, dedi Gabbana Teyze. Paula gülümsedi.

"Tabii" dedi. Ben bir şey demedim.

Adaylardan ilki, tam yetkili bir Kumandan'dı. Kırmızı burunlu, şiş gözlüydü; güçlü bir karakterin göstergesi, dedi Gabbana Teyze, Eşini koruyan ve destekleyen bir ev adamı olur. Beyaz sakalı vardı, altında çift çene veya sarkık bir gerdan varmış gibi duruyordu, cildi kat kat aşağı doğru sar-

kıyordu. Yakub'un Oğulları'nın ilklerindenmiş, dolayısıyla müstesna bir güce sahipmiş ve Gilead Cumhuriyeti'nin kuruluş mücadelesinde önemli bir rol oynamış. Hatta söylendiğine göre, eski Amerika Birleşik Devletleri'nin ahlaken iflas etmiş olan Kongresine yapılan saldırının baş planlayıcıları arasındaymış. Daha önce birkaç Eşi olmuş, maalesef vefat etmişler. Beş tane Damızlık Kız geçmiş elinden, fakat henüz çocuk sahibi olamamış.

Adı Kumandan Judd'mış. Gerçi adamın gerçek kimliğini saptamada bu bilgiye kesin güvenebileceğimizden emin değilim, zira Gilead'ın gizli kuruluş planlarının yapıldığı aşamada, Yakub'un Oğulları'nın önde gelenleri sık sık isim değiştiriyorlarmış. O sıralarda, bu isim değiştirmelerden benim hiç haberim yoktu, daha sonra öğrendim, Ardua Binası'nın Soy Sop Bilgileri Arşivi'nde yaptığım araştırmalar sırasında. Ama orada bile Judd'ın gerçek ismi kayıtlardan silinmişti.

İkinci aday, biraz daha genç ve inceydi. Kafasının tepesi sivriydi ve olağanüstü büyük kulakları vardı. Gabbana Teyze'nin dediğine göre, rakamlarla arası iyiymiş ve entelektüel biriymiş –bu her zaman arzu edilen bir şey değilmiş gerçi, özellikle kadınlar için– ama bir kocada hoşgörüyle karşılanabilirmiş. Bu adamın, önceki Eşinden bir çocuğu olmuş. Eşi, akıl hastalarının tutulduğu bir bakımevinde ölmüş, çocuk ise bir yaşına gelmeden hayatını kaybetmiş. Hayır, dedi Gabbana Teyze, çocuk bir Olmamış-Bebek değilmiş, doğduğunda hiçbir anormalliği yokmuş. Bebeklerin yakalandığı bir kanser hastalığından ölmüş zavallı, ki bu hastalık son zamanlarda endişe verici düzeyde artıyormuş.

Üçüncü adam, daha düşük rütbeli bir Kumandan'ın genç oğluymuş, yirmi beş yaşındaymış. Gür saçları, kalın bir ensesi ve birbirine yakın gözleri vardı. Diğerleri kadar mükemmel bir aday değil, dedi Gabbana Teyze, ama aile bu evliliğe çok istekliymiş, bu da demektir ki gelin dünürler tarafın-

dan el üstünde tutulacak, diye ekledi. Bu yabana atılacak bir avantaj değildi, zira damadın anne-babası gelinin hayatını cehenneme çevirebilirdi, sürekli eleştirir, her zaman oğullarının tarafını tutarlardı.

"Hemen karar verme, Agnes" dedi Gabbana Teyze. "Rahat rahat düşün. Ebeveynlerin senin mutlu olmanı istiyor." Bu nazik bir düşünceydi ama yalandı, onlar benim mutlu olmamı istemiyordu, bir an önce ayakaltından çekilmemi istiyorlardı.

O gece yatağa yattığımda, üç adamın fotoğrafları gözlerimin önünde, karanlıkta uçuşuyordu. Her birini üstüme çıkmış olarak canlandırdım –zira orada olacaklardı– ve buz kesmiş taş gibi bedenime iğrenç aletlerini sokmaya çalışacaklardı.

Niye bedenimin taş gibi soğuk olacağını düşünüyordum? Anlamaya çalıştım. Ve buldum, çünkü ölmüş olacaktım. Zavallı Kyle'ınki gibi solgun ve kanı çekilmiş olacaktım; bebeği almak için karnı kesilen, sonra yatakta çarşafa serilmiş olarak, sessiz gözleriyle bana bakarak cansız yatan Kyle'ınki gibi. Sessiz ve hareketsiz yatmanın da kendine göre bir gücü vardır.

36

Evden kaçmayı düşündüm. Ama bunu nasıl yapabilirdim ve nereye gidebilirdim? İçinde yaşadığımız coğrafya konusunda herhangi bir bilgim yoktu, okulda bize öğretilmezdi. Mahallemiz, semtimiz bizim için yeterliydi, bir Eş daha başka ne isterdi ki? Gilead ülkesinin ne büyüklükte olduğunu bile bilmiyordum. Nerelere kadar gidiyor, nerede bitiyordu? Daha önemlisi, nasıl seyahat ederdim, ne yiyip içerdim, nerede uyurdum? Eğer evden kaçacak olsam, Tanrı benden nefret eder miydi? Kuşkusuz peşimden gelirlerdi. Başka insanlara, "On İki Parçaya Bölünmüş Cariye" gibi acı çektirir miydim?

Dünya, yoldan çıkan kızları görünce tahrik olacak adamlarla kaynıyordu, böyle kızlar düşük ahlaklı olarak görülürdü. Daha sokağımızın sonuna gelmeden soyulup soğana çevrilir, kirletilir, bir tutam solmuş yeşil yaprağa dönerdim.

Kocamı seçmem için bana tanınmış olan bir haftalık süre ilerliyordu. Paula ile Kumandan Kyle'ın favorisi Kumandan Judd'dı, en büyük güç ondaydı. Güya beni ikna etmeye çalıştılar, gelinin de seçilen adama istekli olması daha iyiydi. Yolunda gitmemiş bazı üst düzey düğünlerin dedikodusu yapılıyordu: feryat figan ağlamalar, bayılmalar, gelinin annesi tarafından tokatlanması vs. Martha'ları kapı arkasından dinlerken, bazı düğünlerde geline iğne yapılarak sakinleştirici ilaç verildiğini duydum. İlacın dozajının iyi ayarlanması ge-

rekirmiş; hafif sendeleme, dilin dolanması ve konuşma zorluğu fazla heyecana verilebilirmiş, zira düğün bir kızın hayatında çok büyük bir olaymış, ama seremoni sırasında gelin bilincini kaybederse, düğün geçerli sayılmazmış.

İstesem de, istemesem de Kumandan Judd ile evlendirileceğim açıktı. Nefret etsem de etmesem de. Ama nefretimi ve tiksintimi kendime sakladım ve hâlâ düşünüyormuş gibi yaptım. Söylemiştim ya, rol yapmasını öğrenmiştim artık.

"Nasıl bir pozisyona sahip olacağını düşün" diyordu Paula. "Ondan iyisini bulamazsın." Kumandan Judd genç değildi, ilelebet yaşamayacaktı. Kumandan'ın ölümünü hiç dilemese de, ben ondan çok daha uzun yaşayacaktım ve o ölünce dul kalacaktım, yeni bir koca seçmek için daha fazla imkânım olacaktı. Düşün, bu ne kadar büyük bir avantaj, diyordu Paula. Tabii, ikinci kocamın seçiminde ailedeki erkek akrabalar, ilk kocanın akrabaları dahil, söz sahibi olacaklardı.

Paula sonra diğer iki adayın niteliklerine geçiyordu, tiplerini ve karakterlerini kötülüyor, toplumdaki pozisyonlarını küçümsüyordu. Bunları yapmasına hiç gerek yoktu, ikisinden de tiksinmiştim.

Bu arada, başka eylem olasılıkları üzerinde kafa yoruyordum. Evde Fransız usulü çiçek düzenlemesinde kullanılan bir bahçe makası vardı –Becka'nın kullandığı gibi bir şey– ama Paula onu bahçedeki küçük kulübeye kaldırtmıştı, kapısı kilitliydi. Bir başka kızın, evlenmemek için, bornozunun kuşağıyla kendini astığını duymuştum. Vera anlatmıştı bu hikâyeyi geçen yıl, diğer Martha'lar da üzüntüyle başlarını sallamışlardı.

"İntihar etmek inançsızlıktır" demişti Zilla.

"İçinden çıkılmaz bir karışıklık yaratır" demişti Rosa.

"Aileye büyük leke sürer" diye eklemişti Vera.

Çamaşır suyu içebilirdim. Ama çamaşır suyu da, bıçaklar da mutfaktaydı; Martha'larımız uyanık kadınlardı ve kafa-

larının arkasında gözleri vardı. Benim ne kadar umutsuzluk içinde olduğumu gördükleri için sürekli tetikteydiler. Ara sıra özlü sözler yumurtluyorlardı: "Her işte bir hayır vardır", "Cevizin kabuğu ne kadar sert olursa, içi o kadar tatlı olur", hatta "Bir kızın en iyi arkadaşı elmas bir yüzüktür" gibi. Bir keresinde Rosa daha da ileri gidip, sanki kendi kendine konuşur gibi, ama bana gözucuyla bakarak "Bir kere öldün mü, sonsuza kadar ölürsün" bile dedi.

Martha'lardan yardım istemenin hiçbir faydası olmazdı, Zilla'dan bile. Benim için ne kadar üzülseler, iyiliğimi ne kadar isteseler bile, akıbetimi etkileyebilecek hiçbir güçleri yoktu.

Düşünmem için verilen bir hafta dolduğunda, nişanım ilan edildi: Kumandan Judd ile evlenecektim elbette. Kumandan Judd üniforması ile, madalyalarını takıp takıştırmış olarak evimize geldi. Kumandan Kyle ile el sıkıştı, Paula'nın önünde hafifçe eğildi ve başımın üstünden bana gülümsedi. Paula yanıma gelip bir kolunu arkamdan dolayarak eliyle hafifçe belimi tuttu. Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmamıştı. Kaçacağımı mı düşünüyordu acaba?

"İyi akşamlar sevgili Agnes" dedi Kumandan Judd. Gözlerimi madalyalarına diktim. Onlara bakmak adama bakmaktan daha kolaydı.

"İyi akşamlar diyebilirsin" diye fısıldadı Paula, arkama doladığı eliyle hafifçe çimdikleyerek, "İyi akşamlar *efendim*."

"İyi akşamlar" diye fısıldadım zorlukla. "Efendim."

Kumandan ilerledi, gerdanını kırarak gülümsedi ve ağzını alnıma yapıştırıp namuslu bir öpücük kondurdu. Dudakları nahoş bir şekilde sıcaktı; geri çekilirken bir emme sesi çıkardı. Beynimin küçük bir parçasının alnımdan çekilip adamın ağzının içine girdiğini hayal ettim. Böyle yüzlerce öpücükten sonra kafatasımın içinde beynimden eser kalmazdı.

"Seni çok mutlu etmeyi ümit ediyorum canım" dedi Kumandan Judd.

Nefes kokusunu alabiliyordum; alkol, diş doktorununki gibi naneli gargara suyu ve çürük diş karışımı bir kokuydu. Düğün gecesinin görüntüsü geldi aklıma ister istemez. Mat beyaz, dev gibi bir cisim, karanlık bir odada üstüme doğru geliyordu. Kafası vardı ama yüzü yoktu. Sülük gibi bir ağızdan ibaretti. Ortasından bir yerden bir dokunaç uzanmış, havada kıvranıyordu. Dehşet içinde, felç olmuş gibi çıplak yattığım yatağa yaklaştı. Çıplak olmak zorundasın, demişti Shunammite veya yeterince çıplak. Sonra ne olacaktı? Gözlerimi sımsıkı kapadım, kafamın içindeki görüntüyü yok etmek için. Sonra tekrar açtım.

Kumandan Judd geri çekildi, kurnaz gözlerle beni süzdü. Öpülürken titremiş miydim? Titrememeye çalışmıştım. Paula daha sert bir çimdik attı belime. Bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum, *Teşekkür ederim. Ben de öyle ümit ediyorum. Eminim mutlu edeceksiniz* gibi bir şeyler. Ama ağzımdan hiçbir cümle çıkartamıyordum. Midem kalkmıştı, kusacak gibi oldum. Ya kusarsam, şu anda, halının üstüne? Ne utanç verici olurdu.

"Son derece mahcup bir kızdır" dedi Paula, gerilmiş dudaklarının arasından, bana yan gözle kızgın bir bakış atarak.

"Ve bu çok sevimli bir özellik" dedi Kumandan Judd.

"Gidebilirsin şimdi Agnes Jemima" dedi Paula. "Baban ile Kumandan'ın konuşacakları şeyler var." Öylece kapıya doğru yürüdüm. Sersemlemiştim, başım dönüyordu.

Kumandan Judd'ın "Uysal bir kıza benziyor" dediğini duydum odadan çıkarken.

"Ah, evet" dedi Paula. "Daima saygılı bir çocuk olmuştur."

Nasıl bir yalancıydı ama. İçimde kabaran öfkeyi çok iyi biliyordu halbuki.

Üç düğün düzenleyicisi –Lorna Teyze, Sara Lee Teyze ve Betty Teyze– yeniden geldiler, bu sefer gelinliğimin ölçüleri-

ni almak için. Bazı gelinlik modeli çizimleri de getirmişlerdi. Hangi gelinliği en çok beğendiğimi sordular, rastgele birini işaret ettim.

"O iyi mi?" diye sordu Betty Teyze Paula'ya, alçak sesle. "Oldukça yorgun görünüyor."

"Duygusal bir dönemden geçiyor" diye yanıtladı Paula.

"Ah, tabii" dedi Betty Teyze, "çok duygusal zamanlar onun için!"

"Martha'lardan yatıştırıcı bir içecek hazırlamalarını isteyelim" dedi Lorna Teyze. "Bir papatya çayı mesela. Veya bir müsekkin verebiliriz."

Gelinliğin yanı sıra yeni iç çamaşırlarım ve düğün gecesi için özel bir geceliğim de olacaktı, önden bağlanan kurdeleleri olan, soyması kolay bir model, hediye paketi açar gibi.

"Fırfırlı süslerle uğraşmaya gerek olduğunu zannetmiyorum" dedi Paula, sanki ben orada yokmuşum gibi, "nasılsa değerini bilmeyecek."

"Süsleri görecek olan o değil ki" dedi Sara Lee Teyze, kendinden beklenmeyen bir açık sözlülükle. Lorna Teyze homurdanır gibi oldu.

Gelinliğe gelince, "Klasik bir model olacak" dedi, Sara Lee Teyze. "Klasik" en güzel tarzdı, sade hatlar daha zarif ve kibar dururdu ona göre. Kumaştan kardelen ve mine çiçekleriyle süslü yalın bir çelenkle tutturulmuş bir duvağı da olacaktı. Ekono-kadınlar arasında yapay çiçek gibi elişleri yapmak teşvik ediliyordu.

Dantel süslemeler hakkında alçak sesle bir sohbet başladı sonra: Dantel kullanılsın mı, kullanılmasın mı? Betty Teyze kullanılması taraftarıydı, daha çekici olurdu. Paula gereksiz görüyordu, zira esas amaç çekici olmak değildi. Asıl düşündüğü ama elbette söylemediği şey, bütün bu işleri bir an önce bitirip beni geçmişe havale etmekti. Orada bir kurşun kadar tepkisiz ve hareketsiz, bir köşede yaşayacaktım. Kim-

se bir Kumandan Eşi ve örnek bir Gilead vatandaşı olarak Paula'nın görevini yapmadığını söyleyemezdi.

Düğün, gelinliğim hazır olur olmaz yapılacaktı, yani bugünden itibaren iki hafta sonraya planlanması uygundu. Paula davetlilerin listesini hazırladı mı diye sordu Sara Lee Teyze. İkisi birden aşağı inip listeyi oluşturmaya gittiler: Paula isimleri okuyacak, Sara Lee Teyze defterine yazacaktı. Sonra Teyzeler hazırlanacak ve her eve bizzat gidip sözlü olarak davetiyeleri ileteceklerdi. Bu iş de onların görevinin bir parçasıydı: Hayırlı haberlerin taşıyıcısı olmak.

"Heyecanlı mısın?" diye sordu Betty Teyze, Lorna Teyze ile birlikte gelinlik modeli çizimlerini toplarken, ben elbisemi yeniden giyerken. "İki hafta sonra, kendine ait bir evin olacak."

Sesinde bir özlem vardı sanki bunu söylerken, çünkü onun hiçbir zaman kendine ait bir evi olmayacaktı. Ama söylediğini duymazdan geldim. İki hafta, diye düşünüyordum. Bu dünya yüzünde yaşayabileceğim sadece on dört günüm kaldı. Bu günleri nasıl geçirmeliydim?

37

Günler geçtikçe daha da umutsuzluğa düştüm. Çıkış yolu neresiydi? Bir tabancam ya da öldürücü kuvvette haplarım yoktu. Shunammite'ın okulda anlattığı bir olayı hatırladım; birinin Damızlık Kız'ı bir şişe lavabo açıcı sıvı içmişti.

"Yüzünün alt kısmı olduğu gibi düşmüş" diye fısıldamıştı Shunammite, zevkle. "Tamamen yok olmuş... foşşş diye!" Anlattığında inanmamıştım ona, ama şimdi inanıyordum.

Küveti doldurup kafamı içine gömsem? Ama nefessiz kalır, çırpınır, tekrar hava almak için başımı çıkartırdım. Bir gölde, denizde veya nehirde yapabileceğim gibi, boynuma bir taş bağlayamazdım küvette. Gidebileceğim bir göl, deniz veya nehir de yoktu.

Belki düğün seremonisini tamamlayıp o gece Kumandan Judd'ı öldürebilirdim. Mutfaktan bir bıçak çalıp, önce onun boynuna, sonra kendiminkine saplayabilirdim. Çarşaflar kana bulanırdı, temizlemesi zor olurdu. Ama o işi de ben yapacak değildim nasıl olsa. Katliam odasına girdiğinde Paula'nın yüzünde belirecek dehşeti canlandırdım gözümde. Tam bir mezbaha! Kadının tüm sosyal itibarı bir anda sıfırlanırdı.

Bu senaryoların hepsi hayal ürünüydü elbette. Bütün karanlık düşüncelerime rağmen, kendimi veya başka birini öldüremeyeceğimi biliyordum. Bileğini kestiği sırada Becka'nın yüzündeki vahşi ifadeyi hatırladım; o kesinlikle ciddiydi, öl-

meye hazırdı o anda. Becka, benim olmadığım bir şekilde, güçlüydü. Bende olmayan bir kararlılık vardı onda.

Gece yattığımda, uykuya geçmeden önce, mucizevi kaçış senaryoları hayal ediyordum. Ama bunların hepsi dışarıdan yardım almayı gerektiren hikâyelerdi, bana kim yardım edebilirdi ki? Tanımadığım biri olmalıydı, bir kurtarıcı, saklı bir kapının bekçisi, gizli parolayı bilen bir gardiyan. Ama sabah uyandığımda hepsinin imkânsız olduğunu biliyordum. Kafamda sürekli evirip çeviriyordum: Ne yapmalı, nasıl yapmalı? Artık düşünemez, yiyip içemez hale gelmiştim.

"Düğün öncesi gerginliği. Tanrı ruhunu huzura kavuşturursun" diyordu Zilla. Evet, ruhumun huzura kavuşmasını istiyordum, ama böyle bir ihtimal hiç göremiyordum.

Düğüne üç gün kala, beklenmedik bir ziyaretçim oldu. Zilla odama gelip beni aşağı çağırdı. "Lydia Teyze burada" dedi, alçak sesle. "Sana iyi şanslar. Hepimiz bunu diliyoruz senin için."

Lydia Teyze! Baş "Kurucu", okulda her sınıfta altın çerçeveli resmi asılı olan, en büyük Teyze beni görmeye mi gelmişti? Ben ne yapmıştım ki? Merdivenleri inerken korkudan titriyordum.

Paula evde değildi, iyi ki değildi, şansıma. Ama yıllar içinde Lydia Teyze'yi daha yakından tanıdıkça, o gün Paula'nın evdeki yokluğunun şansla hiç ilgisi olmadığını anladım. Lydia Teyze, salonda kanepede oturuyordu. Kyle'ınkinin cenazesinde gördüğüm Lydia Teyze'den daha küçük bir hanım gibi göründü gözüme, ama belki ben büyüdüğüm için öyle gelmiştir bana. Gülümsedi, buruşuk, sarı dişli bir gülümsemeydi.

"Sevgili Agnes" dedi, "arkadaşın Becka'yla ilgili haberleri duymak istersin diye düşündüm." Lydia Teyze'ye korkuyla karışık öyle büyük bir saygı duyuyordum ki, konuşmakta zorlandım.

"Öldü mü?" diye fısıldadım, yüreğim daralarak.

"Hiç ilgisi yok. Güvende ve mutlu."

"Nerede?" diye kekeledim.

"Ardua Binası'nda yaşıyor, bizimle birlikte. Bir Teyze olmayı diliyor. Şimdilik bir aday sadece."

"Oh!" dedim. Bir yerlerden bir ışık yükseliyor, bir kapı açılıyordu sanki.

"Her genç kız evliliğe uygundur diye bir şey yok" diye devam etti. "Bazıları için evlilik, kadının potansiyelini boşa harcaması olabilir. Bir kız veya kadın, Tanrı'nın amacına başka yollardan da hizmet edebilir. Bir küçük kuş, senin de böyle düşündüğünü fısıldadı kulağıma." Kim söylemişti bunu? Zilla mı? O benim ne korkunç derecede mutsuz olduğumu biliyordu.

"Evet" dedim. Çok önceleri Lydia Teyze'ye etmiş olduğum dualar, nihayet gerçek oluyor gibiydi ama beklediğimden farklı bir şekilde.

"Becka, daha yüce bir amaca hizmet etmesi için çağrı aldığını söyledi. Eğer sen de böyle bir çağrı aldıysan, bize söylemek için hâlâ vaktin var."

"Ama ben... nasıl... Bilmiyorum ki..."

"Nasıl bir yol izlemen gerektiğini sana doğrudan kendim öneremem" dedi Lydia Teyze. "Bir babanın, kızının evliliğini düzenleme hakkına karşı çıkamayız. Ama 'yukardan gelen çağrı' babalık hakkının üstündedir. Ancak önce senin bize gelmen gerekir. Estée Teyze'nin seni dinlemeye istekli olduğunu düşünüyorum. Eğer aldığın çağrı yeterince güçlüyse, onunla temasa geçmenin bir yolunu bulacaksındır."

"Ama Kumandan Judd?" diye sordum, korka korka. Judd o kadar güçlüydü ki, düğünden kaçarsam çok öfkelenir, diye düşünüyordum.

"Oh, Kumandan Judd'ın daha pek çok seçeneği var" dedi Lydia Teyze, anlamını çıkaramadığım bir ifadeyle.

Şimdi yapacağım ilk iş, Estée Teyze'ye gitmenin bir yolunu bulmaktı. Bu isteğimi doğrudan söylersem, Paula asla izin vermezdi. Beni odama hapseder, uyuşturucu vermeye kalkardı. Bu evlilik için ölümüne kararlıydı. *Ölümüne kararlı* derken bilerek söylüyorum: Bunun için ruhunu bile riske atabilirdi; gerçi sonradan öğrendim ki, ruhu zaten alevler içinde yanıyordu.

Lydia Teyze'nin ziyaretinin ertesi günü, Paula'dan bir ricada bulundum. Lorna Teyze ile gelinliğim hakkında konuşmak istiyorum, dedim. Gelinliğim iki kez üstümde prova edilmişti ama hâlâ yapılması gereken düzeltmeler vardı. Düğün günümde her şeyin kusursuz olmasını istiyorum, dedim gülümseyerek. Gelinliğim abajur başlığına benziyor şimdiki haliyle, dedim, oysa düzgün ve iç açıcı görünmek istiyordum.

Paula sert bir bakış attı bana. Gülümseyen yüzüme inandığını hiç sanmam, ama önemli değildi, onun istediği gibi davrandığım sürece, rol yapmamın bir sakıncası yoktu onun için.

"İlgilenmeye başladığına memnun oldum" dedi soğuk bir sesle. "Lydia Teyze'nin seni ziyaret etmesi faydalı olmuş." Lydia Teyze'nin geldiğini öğrenmişti tabii, ama neler konuştuğumuzu bilmiyordu.

Ama Lorna Teyze'nin evimize gelmesi sıkıntı olur, dedi Paula. Müsait değildik şimdi, bilmem gerekirdi. Düğünde ikram edilecek yiyeceklerin siparişi, çiçek düzenlemelerinin yapılması vs. gibi işlerle uğraşıyordu Paula. Lüzumsuz bir ziyarete ayıracak vakti yoktu.

"Lorna Teyze, Shunammite'ların evinde" dedim. Bunu Zilla söylemişti: Shunammite'ın düğünü de pek yakında yapılacaktı. O zaman Muhafızlar'dan biri seni oraya götürsün, dedi Paula. Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı, biraz rahatlamayla, biraz korkuyla. Şimdi planımın riskli bölümüne geçecektim.

Martha'lar kimin nerede olduğunu nasıl biliyorlar-

dı? Onların telefonda konuşma veya mektup alıp gönderme izni yoktu. Diğer Martha'lardan, hatta muhtemelen bazı Teyzeler'den ve bazı Eşler'den öğreniyor olmalıydılar. Teyzeler, Martha'lar, Eşler: Birbirlerine sık sık kızsalar, kıskançlık duysalar, hatta nefret bile etseler, aralarındaki haberleşme örümcek ağları gibi yayılırdı.

Muhafız şoförümüz çağrıldı, Paula talimatı verdi. Benim evden çıkacağıma sevinmiş olmalıydı. Mutsuzluğum onun da hissedebileceği ve sinir olacağı kadar keskin bir koku yayıyor olmalıydı evin içinde. Shunammite, evlenecek kızların içtikleri sütün içine mutluluk hapı koyuyorlar, demişti bir defasında. Benim sütüme mutluluk hapı koyan olmamıştı şimdiye kadar.

Şoför kapıyı açtı, arka koltuğa geçtim. Derin bir nefes aldım; hem ferahlık hem dehşet içindeydim. Ya planım başarısızlığa uğrarsa? Ya başarırsam? Her iki durumda da bir bilinmezliğe doğru gidiyordum.

Evet, Lorna Teyze ile görüştüm, gerçekten Shunammite'ların evindeydi. Shunammite beni gördüğüne sevindiğini, ikimiz de evlenince artık sık sık görüşeceğimizi söyledi. Beni hemen içeri alıp gelinliğini gösterdi. Ve yakında kocası olacak adamı anlatmaya başladı. Sazan balığına benziyor, dedi (fısıltıyla, kıkırdayarak). Çenesi içeri göçükmüş, patlak gözleri varmış, ama orta-üst mevkiden bir Kumandan'mış.

"Ne heyecan verici, değil mi?" dedi Shunammite. Gelinliğine hayranlıkla baktım, benimkinden çok daha güzel olduğunu söyledim. Shunammite güldü. Benim adeta Tanrı'yla evleneceğimi duymuş olduğunu söyledi. Benim kocam çok önemliymiş, ne kadar şanslıymışım. Ben bakışlarımı kaçırıp, "Yine de senin elbisen daha güzel" dedim. Buna memnun oldu. "Seks işlerine de katlanacağız artık, şikâyet etmeden" dedi. Lise Teyze'nin çiçekçilik dersinde öğrettiklerini düşünürüz,

vazoya çiçeklerin yerleştirilmesiyle ilgileniriz, o arada sevişme faslı da çabucak biter, dedi. Belki kendimizin gerçek bebekleri bile olur, Damızlık Kız almamıza gerek kalmaz, dedi. Yulaf unlu kurabiye yer misin, diye sordu; Martha'sına getirmesini söyledi. Canım istemese de bir tane aldım, kemirmeye başladım.

Fazla kalamayacağımı söyledim Shunammite'a, çünkü yapacak o kadar çok işim vardı ki. Lorna Teyze'yi görebilir miyim gitmeden, diye sordum. Onu holün karşısındaki boş odalardan birinde bulduk, defterindeki notları okuyordu. Gelinliğimle ilgili bir şeyler söyledim. Bir beyaz fiyonk, yakaya beyaz fırfır ekleyebilir miyiz, filan dedim, hatırlamıyorum. Sonra Shunammite'la vedalaştım, kurabiye için teşekkür ettim ve gelinliğinin ne kadar harika olduğunu tekrarladım. Çıktım, dönüp el salladım ve arabamıza doğru yürüdüm.

Kalbim yine güm güm atmaya başladı. Şoförümüzden beni eski okuluma götürmesini rica ettim, eski öğretmenim Estée Teyze'ye bana öğrettiği her şey için son bir kez teşekkür etmek istediğimi söyledim.

Şoför arabanın yanında durmuş, bana kapıyı açıyordu. Şüpheci bir ifadeyle baktı: "Böyle bir talimat almadım" dedi.

Çekici olduğunu ümit ettiğim bir pozla gülümsedim. Yüzümün kaskatı olduğunu hissediyordum, sanki gitgide sertleşen bir tutkal sürülmüştü. "Hiç sakıncası yok bunun. Kumandan Kyle'ın Eşi de itiraz etmez. Estée Teyze bir *Teyze'dir*! Benim iyiliğimi düşünmek onun görevidir!"

"Eh, bilmiyorum yani" dedi, hâlâ kuşkuluydu. Kafamı kaldırıp adamın gözlerine baktım. Ona daha önce pek dikkat etmemiştim, arka koltukta otururken sadece arkasını görürdüm. Torpido biçimli bir adamdı, üst tarafı küçük, ortaya doğru genişleyen. Düzgün tıraş olmamıştı, kıllı, kızarık ciltliydi.

"Yakında evleniyorum" dedim, "çok güçlü bir Kumandan'la.

Paula'dan –Kumandan Kyle'ın Eşi'nden– çok daha güçlü bir adamla." Bir an sustum, söylediklerimin kafasına dank etmesini bekledim. Sonra (bunları utanarak anlatıyorum), elimi kapı kolunu tuttuğu eline hafifçe dokundurarak, "Ödüllendirilmenizi sağlayacağımdan emin olabilirsiniz" dedim.

Biraz irkilir gibi oldu ve kızardı. "Peki o zaman" dedi, ama gülümsemeden.

Demek kadınlar istediklerini böyle elde ediyorlar, diye düşündüm: Eğer yaltaklanmaya, yalan söylemeye, sözden dönmeye hazırsalar. Kendimden tiksinmiştim, ama fark ettiğiniz gibi, bu beni durdurmamıştı. Tekrar gülümsedim ve arabaya binerken eteğimi hafifçe kaldırıp, ayak bileklerimi gösterdim. "Teşekkür ederim" dedim, "pişman olmayacaksınız."

Beni okula götürdü, kapıda duran Melekler'le konuştu ve çift kanatlı kapılar açıldı, bahçeye girdik. Beni beklemesini söyledim şoföre, fazla kalmayacaktım. Ağırbaşlı bir yürüyüşle okula girdim, son gördüğümden beri bina çok küçülmüş gibi geldi.

Okul paydos etmişti; Estée Teyze'yi orada bulmam bir şanstı (ama şimdi düşünüyorum da, belki bu da şans değildi, planlanmıştı). Her zamanki sınıfında, masasında oturmuş defterine bir şeyler yazıyordu. Ben girince kafasını kaldırdı.

"Aa Agnes!" dedi, "ne kadar büyümüşsün!"

O andan sonrasını planlamamıştım. Kendimi onun önünde yerlere atıp ağlamak istedim. Estée Teyze bana karşı her zaman nazik ve iyi kalpli olmuştu.

"Beni korkunç bir adamla evlendirecekler, iğrenç bir adamla!" dedim. "Kendimi öldürürüm!" Sonra gerçekten ağlamaya başladım, masasının önünde diz çöktüm. Bir bakıma rol yapıyordum ve herhalde kötü rol yapıyordum, ama gerçek bir roldü bu, ne demek istediğimi anlamışsanız eğer.

Estée Teyze beni yerden kaldırıp bir sandalyeye götürdü. "Otur canım" dedi, "ve her şeyi anlat bana."

Görevi gereği sorması gereken soruları sordu. Bu evliliğin geleceğim üzerinde ne kadar olumlu bir etkisi olabileceğini düşünmüş müydüm? Evliliğin faydalarını biliyordum, ama benim için bunların hiçbir önemi yoktu, çünkü bir geleceğim yoktu, o türden bir geleceğim olmayacaktı. Öteki adaylar hakkında ne düşünüyordum, diğer bir adayı tercih etme ihtimalim var mıydı? Hiçbiri daha iyi değil, dedim; zaten Paula Kumandan Judd'la evlendirmeye kesin kararlıydı. Kendimi öldürme konusunda ciddi miydim? Evet, dedim. Eğer düğünden önce öldüremezsem, düğünden sonra öldürecektim kendimi ve eğer Kumandan Judd bana parmağını bile dokundurursa, onu da öldürecektim. Bıçakla yaparım o işi, boğazını keserim, dedim.

Bunları öyle bir inançla söyledim ki, yapmaya muktedir olduğumu Estée Teyze anlasın. Ve bir an için kendim de inandım. Adamın gırtlağından akan kanları görebiliyordum adeta, kendi kanımı da: Bulanık bir kırmızı.

Estée Teyze bana çok kötü, günahkâr biri olduğumu söylemedi. Vidala Teyze olsa öyle derdi. Aksine, ıstırabımı anladığını söyledi. "Ama daha yüce bir amaç için hizmet edebileceğin başka bir yol olabilir mi?" dedi, "bir çağrı almış olabilir misin acaba?" diye sordu.

O kısmını unutmuştum ama o anda hatırladım. "Ah, evet" dedim, "evet, aldım. Daha yüce bir hizmet için çağrıldım."

Estée Teyze bana uzun uzun, inceleyerek baktı. Sonra tek başına dua edeceğini söyledi: Tanrı'dan yol göstermesini isteyecekti. Ellerini kavuşturup, gözlerini kapayıp, başını eğerek dua etmesini izledim. Nefesimi tuttum, içimden "Tanrım, lütfen ona doğru mesajı gönder" diyerek ben de duaya başladım.

Sonunda gözlerini açtı Estée Teyze ve gülümsedi. "Ebeveynlerinle konuşacağım" dedi, "Lydia Teyze ile de."

"Teşekkür ederim" dedim. Yeniden ağlamaya başlamıştım, bu kez büyük bir rahatlamayla.

"Benimle gelmek ister misin, ailenle konuşmak için?" diye sordu.

"Gelemem" dedim, "beni yakalayıp odama kilitlerler ve uyuşturucu ilaç verirler. Biliyorsunuz bunu yapacaklarını."

İtiraz etmedi. "Bazen bu işe yarayabilir" dedi, "ama senin için değil. Fakat burada okulda da kalamazsın. Gözler'in okula girmesini ve seni alıp götürmelerini engelleyemem. Böyle olsun istemeyiz. O yüzden, şimdi benimle gel."

Paula'yı tanıyor olmalıydı, onun her şeyi yapabilecek karakterde bir insan olduğunu anlamıştı. O sırada Estée Teyze'nin Paula hakkında bunları nereden öğrendiğini bilmiyordum, ama şimdi biliyorum. Teyzeler'in kendi yöntemleri ve muhbirleri vardı, onlar için hiçbir kapı kilitli, hiçbir duvar engel değildi.

Dışarı çıktık. Estée Teyze, beni uzun süre alıkoyduğu için Kumandanın Eşi'nden özür dilediğini iletmesini söyledi şoföre. Gereksiz yere telaşa sebebiyet vermediğimi umuyorum, dedi. Kendisinin çok yakında Kumandan Kyle'ın Eşi'ni ziyaret ederek önemli bir konuyu görüşeceğini ekledi sözlerine.

"O ne olacak?" dedi şoför, beni kastederek.

Estée Teyze, "Agnes Jemima benim sorumluluğum altında. Sizin merak etmenize gerek yok." Şoför bana ters ters baktı – bayağı pis bir bakıştı, onu kandırdığımı anlamıştı. Şimdi başı derde girecekti. Ama bir şey demeden arabaya bindi ve gitti. Kapıdaki Melekler, Vidala Okulu'nun Melekleri'ydi, dolayısıyla Estée Teyze'nin sözünü dinlerlerdi.

Sonra Estée Teyze, çağrı cihazından arayarak kendi Muhafız şoförüne gelmesini söyledi. Geldi, arabaya bindik. "Seni güvenli bir yere götürüyorum" dedi. "Ben ebeveynlerinle konuşurken, sen orada kalmalısın. Güvenli yere gittiğimizde, orada bir şeyler yiyeceğine söz vermeni istiyorum. Söz mü?"

"Aç değilim" dedim. Gözyaşlarımı zor tutuyordum.

"Oraya gidip yerleşince acıkacaksın" dedi Estée Teyze.

"Her halükârda bir bardak sıcak süt iç." Elimi alıp sıktı. "Her şey yoluna girecek. Her şeyde bir hayır vardır" dedi. Sonra elimi bıraktı, pat pat diye hafifçe vurarak okşadı.

Bu hareketleri beni çok rahatlatıyordu, ama aynı zamanda hep ağlamak geliyordu içimden. İyilik bazen insanı ağlatır. "Nasıl?" diye sordum, "nasıl her şey iyi olacak?"

"Bilmiyorum, ama olacak" dedi Estée Teyze, "inanıyorum." İçini çekti. "İnançlı olmak zor iştir bazen."

38

Güneş batıyordu. İlkbahar havası, yılın bu mevsiminde sık sık olduğu gibi puslu bir altın rengine bürünmüştü; toz bulutları veya polenler veriyordu bu rengi. Ağaçların yaprakları cilalanmış gibi parlak bir yeşildi, taptaze, yepyeni açılıyordu; her biri bir hediye paketi gibi çözülüp ilk kez baş veriyordu. Bir zamanlar Doğanın Değerini Öğrenme dersinde Estée Teyze'nin bizlere anlattığı gibi, sanki Tanrı onları az önce yaratmış, büyülü elini gezdirerek, ağaçların o anda fışkıran yapraklarıyla ölü görünümlü ağaçların yerini almasını sağlamıştı. Her yaprak tek ve özeldir, derdi Estée Teyze, tıpkı sizin her biriniz gibi! Çok güzel bir düşünceydi bu.

Estée Teyze ile birlikte altın rengine bürünmüş sokaklardan arabayla geçiyorduk. Bu evleri, bu ağaçları, bu kaldırımları bir daha görebilecek miydim? Boş kaldırımlar, sessiz sokaklar. Evlerin ışıkları birer birer yanıyordu; içlerinde mutlu insanlar olmalıydı, nereye ait olduklarını bilen insanlar. Şimdiden kendimi kimsesiz, yersiz yurtsuz hissediyordum. Ama bunu kendim istemiştim, acınmaya hakkım yoktu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Ardua Binası'na" dedi Estée Teyze. "Ben ebeveynlerini ziyaret ederken, orada kalacaksın."

Ardua Binası'ndan söz edildiğini duymuştum, daima alçak sesle söylenirdi adı, çünkü Teyzeler'in özel mekânıydı orası.

Biz görmediğimize göre, Teyzeler her ne yapıyorsa, kendi bilecekleri iştir, demişti Zilla. Kendi hallerinde yaşayan insanlar, dolayısıyla biz burnumuzu sokmamalıyız oralara. "Ama ben *onların* yerinde olmak istemezdim" diye eklemişti.

"Neden istemezdin?" diye sormuştum.

"Nahoş işler yapıyorlar" diye araya girmişti Vera, börek pişirmek için kıyma makinesinden domuz etini geçirirken. "Ellerini kirletiyorlar."

"Bunu biz yapmak zorunda kalmayalım diye" demişti Zilla o yumuşak sesiyle, bir yandan börek hamurunu açarken.

"Kafalarının içi de kirleniyor ama" demişti Rosa, "isteseler de, istemeseler de." Büyük bir bıçakla soğanları doğruyordu. "Okuyup yazmak" dedi ve daha sert vuruşlarla doğramaya devam etti, "hiç hoşlanmadığım şeydi."

"Benim de" dedi Vera. "Kim bilir nelerle karşılaşıyorlar, bir sürü pislik, işe yaramaz çöp!"

"Aman onlar yapsın, biz yapmak zorunda kalmayalım" dedi Zilla.

"Hiçbir zaman kocaları olmayacak" dedi Rosa. "Kendim koca istediğimden değil ya, yine de... Bebek sahibi de olamıyorlar."

"Zaten yaşlılar" dedi Vera, "hepsi kızkurusu."

"Hamur hazır" dedi Zilla, "kerevizimiz kaldı mı?"

Teyzeler hakkındaki bu olumsuz görüşlere rağmen, Ardua Binası hep merakımı çekmişti. Zaten Tabitha'nın gerçek annem olmadığını öğrendiğimden beri, her türlü gizli saklı şey ilgimi çeker olmuştu. Daha küçükken, Ardua Binası'nı kafamda süslüyordum, onu kocaman bir bina olarak düşünüyor, büyülü özellikler atfediyordum: Yeraltından, gizlice yürütülen ve kötü olduğu düşünülen bu büyük gücün mekânı da çok heybetli bir bina olmalıydı. Dev gibi bir şato muydu, yoksa daha ziyade bir hapishaneye mi benziyordu? Yoksa bizim okul gibi bir şey miydi? Muhakkak ki bakırdan, kocaman

kilitleri olan ve sadece Teyzeler'in açabildiği birçok kapısı olmalıydı

Nerede bir boşluk varsa, aklın hayal gücü orayı hemen doldurmak zorundadır. Boşlukların yerini korku almaya hazırdır, merak da. Benim ikisiyle de bolca deneyimim oldu.

"Siz orada mı yaşıyorsunuz? Ardua Binası'nda?" diye sordum Estée Teyze'ye.

"Bu şehirdeki bütün Teyzeler orada yaşar" dedi. "Ama bazılarımız gelir gideriz."

Sokak lambaları yanmaya ve havayı donuk bir turuncu renge boyamaya başlarken, yüksek kırmızı tuğla duvarların ortasında büyük bir kapının önüne geldik. Çıplak demir kapı kapalıydı. Arabamız durunca, kapı kendiliğinden açıldı. Önümüzdeki alan projektörlerle aydınlatılmıştı, pek çok ağaç vardı. İlerde, Gözler'in siyah üniformalarını giymiş bir grup adam, beyaz sütunları olan tuğladan yapılmış bir sarayın, ya da saraya benzeyen bir binanın önündeki geniş ve iyi aydınlatılmış merdivenlerde duruyordu. Binanın eskiden bir kütüphane olduğunu öğrenecektim kısa bir süre sonra.

Arabamız yanaştı ve durdu. Şoför kapımızı açtı. Önce Estée Teyze, sonra ben indik.

"Teşekkür ederim" dedi Estée Teyze şoföre. "Lütfen burada bekle. Birazdan döneceğim."

Beni kolumdan tuttu ve birlikte büyük, gri renkli taş bir binanın, sonra ortasında büyük bir kadın ve etrafında daha küçük başka kadınların olduğu bir heykelin önünden yürüdük. Gilead'da genellikle kadın heykeli göremezsiniz, sadece erkek heykelleri vardır.

"Bu Lydia Teyze, yani heykeli" dedi Estée Teyze. Hayal mi görmüştüm, yoksa Estée Teyze gerçekten heykelin önünde diz kırıp küçük bir selam mı vermişti?

"Gerçek hayatta olduğundan biraz farklı burada" dedi.

Lydia Teyze'nin beni ziyarete gelmesi gizli kalması gereken bir durum olabilir diye düşünerek, "Onu cenazede görmüştüm bir kez" dedim, "bu kadar iri değil." Estée Teyze hemen cevap vermedi. Şimdi geriye bakıp düşündüğümde zor bir soru sorduğumu anlıyorum, onun kadar güçlü bir kadın için ufak tefektir demek zordur.

"Hayır, ama heykeller gerçek insan değildir" dedi sonunda Estée Teyze.

Çakıl döşeli bir patika yoldan ilerlemeye başladık. Bir tarafımızda kırmızı tuğladan, üç katlı, uzun bir bina vardı. Birbirinin eşi, birkaç basamakla çıkılan kapılarının tepesinde beyaz, üçgen biçimli taşlar yer alıyordu. Üçgenlerin içinde bir şeyler yazıyordu, ama ben henüz okuyamıyordum tabii. İnsanlara açık bir yerde böyle yazıların olmasına şaşırmıştım.

"Bu Ardua Binası" dedi Estée Teyze. Düş kırıklığına uğramıştım, çok daha görkemli bir şey bekliyordum. "Gel içeri" dedi, "burada güvende olacaksın."

"Güvende?"

"Şimdilik" dedi. "Ve umuyorum daha uzun bir süre." Şefkatle gülümsedi. "Bu binaya Teyzeler'in izni olmadan hiçbir erkek giremez. Bu bir kanundur. Ben dönünceye kadar burada dinlenebilirsin." Erkeklerden yana güvende olabilirim, ama ya kadınlar? Paula kapıları kırıp giremez mi, beni sürükleyip tekrar erkeklerin ve kocaların olduğu bir yere götüremez mi, diye düşündüm.

Estée Teyze beni, içinde bir kanepenin olduğu orta büyüklükte bir odaya götürdü. "Burası ortak oturma odamızdır. Arkada bir banyo var." Sonra bir kat merdiven çıkıp, tek kişilik bir yatağı ve masası olan bir odaya girdik. "Diğer Teyzeler'den biri sana bir bardak ılık süt getirecek. Onu içip biraz uyumaya çalış. Lütfen endişe etme. Tanrı bana her şeyin yoluna gireceğini söyledi." Bu konuda Estée Teyze kadar

emin olamıyordum, ama yine de güven hissiyle doldu içim.

Süt gelinceye kadar bekledi. Sessiz bir Teyze getirmişti sütü. "Teşekkür ederiz Silhouette Teyze" dedi. Diğer Teyze başını salladı ve kayarcasına yürüyerek çıktı. Estée Teyze kolumu okşadı, sonra o da arkasından kapıyı kapatarak çıktı.

Sütten sadece bir yudum aldım: güvenemedim. Teyzeler beni ilaçla uyutup, buradan kaçırıp, tekrar Paula'nın ellerine teslim ederler miydi? Estée Teyze'nin böyle bir şey yapacağını zannetmiyordum, ama Silhouette Teyze'den emin değildim, yapabilirdi sanki. Teyzeler daima Eşler'den yanadır, derdi okuldaki kızlar.

Odanın içinde bir aşağı bir yukarı gidip geldim; sonra dar yatağa uzandım. Ama uyuyamayacak kadar gergindim, tekrar kalktım. Duvarda Lydia Teyze'nin resmi vardı, gizemli bir ifadeyle gülümsüyordu. Karşı duvarda ise, Nicole Bebeğin resmi. Vidala Okulu'nun bütün sınıflarında asılı olan aynı, tanıdık resimlerdi ve o anda bana tuhaf biçimde rahatlatıcı geldi onların yüzünü görmek.

Masanın üstünde bir kitap duruyordu.

O gün o kadar çok yasak şeyler düşünmüş ve yapmıştım ki, yeni bir tane daha yapmaya hazırdım. Masanın başına gittim ve kitaba baktım. Benim gibi kızlar için o kadar tehlikeli olan ne vardı içinde? O kadar yakıcı, o kadar yıkıcı ne vardı?

39

Elimi uzattım ve kitabı aldım.

Kapağını açtım. Alevler filan çıkmadı.

Pek çok beyaz sayfa ve bir sürü değişik işaretler vardı içinde. Küçük böceklere benziyorlardı; çizgilere dizilmiş kara, kırık böcekler; karınca gibi. Bu işaretlerin sesleri ve anlamları olduğunu biliyor gibiydim, ama nasıl olduğunu hatırlayamıyordum.

"Başlarda oldukça zor" diyen bir ses duydum arkamda. Sıçrayarak döndüm. "Becka!" Onu son kez Lise Teyze'nin çiçek düzenleme sınıfında, kestiği bileğinden kanlar fışkırırken görmüştüm. O gün yüzü bembeyazdı, çok kararlı ve çok umutsuzdu. Şimdi çok daha iyi görünüyordu. Kahverengi, üstü bol, beli kemerli bir elbise giymişti; saçlarını ortadan ayırmış ve arkada toplamıştı.

"İsmim artık Becka değil" dedi. "Ben şimdi Immortelle Teyze'yim. Bir Teyze Adayı'yım. Ama yalnız olduğumuz zamanlar bana Becka diyebilirsin."

"Demek evlenmedin sonunda" dedim. "Lydia Teyze senin yüce çağrıyı aldığını söyledi."

"Evet" dedi. "Asla, hiçbir adamla evlenmek zorunda değilim artık. Ama ya sen? Senin çok önemli bir Kumandan'la evleneceğini duymuştum."

"Öyleydi" dedim ve ağlamaya başladım. "Ama yapamadım.

Yapamıyorum!" Burnumu elbisemin koluna sildim.

"Biliyorum" dedi Becka. "Onlara kendimi öldüreceğimi söylemiştim. Sen de öyle yapmış olmalısın." Kafamı salladım. "Tanrı'dan çağrı aldığını söyledin mi? Teyze olmak için?" Yine kafamı salladım. "Gerçekten aldın mı?" diye sordu Becka.

"Bilmiyorum" dedim.

"Ben de bilmiyorum" dedi Becka. "Ama altı aylık deneme süresini başarıyla geçtim. Dokuz yıl sonra –yeterince yaşlandığım zaman– İnci Kızlar'ın misyonerlik görevine başlamak için başvuracağım. Onu da başarıyla bitirdiğim zaman tam Teyze olacağım. O vakit geldiğinde gerçekten çağrıyı alırım belki. Bunun için dua ediyorum."

Ağlamayı kestim. "Ne yapmam gerekiyor, ilk denemeyi başarmak için?"

"İlk başlarda bulaşıkları yıkıyor, yerleri fırçalıyor, tuvaletleri temizliyor, çamaşıra ve yemeğe yardım ediyorsun, tıpkı Martha'lar gibi. Ve okuma-yazmayı öğrenmeye başlamak zorundasın. Okumak, tuvaletleri temizlemekten çok daha zor. Ama ben birazcık okuyabiliyorum şimdi."

Kitabı ona verdim. "Göster bana!" dedim. "Bu kitap günahkâr mı? Vidala Teyze'nin söylediği gibi, yasaklanmış bilgilerle mi dolu?"

"Bu mu?" dedi Becka. Gülümsedi. "Hayır, bu değil. Bu, *Ardua Binası Kuralları* kitabı, içinde tarih bilgileri, yeminler, dualar ve ilahiler var. Bir de, çamaşırhanenin haftalık çizelgesi."

"Haydi, okusana!" dedim. Kapkara, böcek gibi işaretleri gerçekten kelimelere çevirebilecek mi diye merak ediyordum. Ama doğru bir çeviri yaptığını nereden bilecektim ki, ben okuyamadığıma göre?

Becka kitabı açtı. "İlk sayfada şöyle diyor: Ardua Binası. Teori ve Pratik. Protokol ve Prosedürler. *Per Ardua Cum Estrus*. Bir işareti parmağıyla göstererek, "Bu A harfi" dedi.

"A harfi ne demek?"

Becka içini çekti. "Bu çalışmayı bugün yapamayız, çünkü Hildegard Kütüphanesi'ne gitmem gerek. Bugün akşam nöbetim var. Ama burada kalmana izin verirlerse, sana başka bir gün yardımcı olacağıma söz veriyorum. Burada benimle beraber kalabilir misin diye Lydia Teyze'ye sorabiliriz. İki boş yatak odası var."

"İzin verir mi sence?"

"Emin değilim" dedi Becka, sesini alçaltarak. "Ama onun hakkında asla kötü bir şey söyleme, burada güvende olduğunu düşünsen bile. Lydia Teyze her şeyi duyar, öğrenir." Sonra fısıltıyla ekledi: "Teyzeler arasında en korkutucu olan odur!"

"Vidala Teyze'den daha mı korkutucu?" diye ben de fısıltıyla sordum.

"Vidala Teyze bizim yanlış yapmamızı isterdi her zaman. Ama Lydia Teyze... Nasıl söylesem, anlatması zor. Bizim olduğumuzdan daha iyi olmamızı isteyen biri."

"Bu ilham verici bir şey gibi geldi bana" dedim. *İlham verici* Lise Teyze'nin en sevdiği sözlerden biriydi; çiçek düzenlemeleri yaparken kullanırdı.

"Lydia Teyze senin ta içini görürmüş gibi bakar."

Şimdiye kadar insanlar bana o kadar görmeden bakmıştı ki, "Sanırım bu hoşuma gider" dedim.

"Hayır" dedi Becka, "o gerçekten korkutucu, bu yüzden."

40

Paula, beni kararımdan caydırmak üzere, Ardua Binası'na geldi. Onunla konuşup, aldığım kararın doğruluğunu ve kutsallığını bizzat anlatmamın yerinde olacağını söylemişti Lydia Teyze. Ben de öyle yaptım.

Paula beni Schlafly Café'de, pembe masalardan birine oturmuş, bekliyordu. Ardua Binası'nda yaşayanlar, ziyaretçileriyle orada buluşurdu. Paula çok öfkeliydi.

"Babanla benim, seni Kumandan Judd ile evlendirmek için ne sıkıntılar yaşadığımızın farkında değil misin?" dedi. "Babanın şerefini lekeledin."

"Teyzelerin arasına katılmak şerefsizlik değildir" dedim, dindar bir tavırla. "Daha yüce bir amaca hizmet etmek için çağrı aldım. Reddedemezdim."

"Yalan söylüyorsun" dedi Paula. "Sen asla Tanrı'nın seçeceği türden bir kız değilsin. Derhal eve dönmeni istiyorum."

Birden ayağa kalktım ve önümdeki çay fincanını yere çarptım. "Ne cüretle Tanrı'nın iradesini sorguluyorsun?" diye bağırdım. "Günahların seni cezalandıracak!" Hangi günahları kastettiğimi kendim de bilmiyordum ama herkesin bir günahı vardı.

"Çıldırmış gibi davran" diye akıl vermişti Becka. "O zaman seni kimseyle evlendirmek istemezler. Şiddet dolu davranışlarda bulunursan, onlar sorumlu olur sonra."

Paula irkildi. Bir an konuşamadı, sonra "Teyzeler, Kumandan Kyle'ın yazılı iznini almak zorunda ve o hiçbir zaman vermeyecek bunu. Şimdi çantanı topla ve benimle gel, gidiyoruz."

Tam o sırada Lydia Teyze girdi kafeye. "Sizinle görüşebilir miyim?" dedi Paula'ya. İkisi, benden uzakta başka bir masaya oturdular. Ne konuştuklarını duymaya çalıştım, ama duyamıyordum. Sonunda Paula ayağa kalktığında hasta gibi görünüyordu. Bana hiçbir şey söylemeden çıktı, gitti. O gün daha sonra, Kumandan Kyle'ın beni Teyzeler'e teslim ettiğini bildiren bir izin kâğıdını imzalayıp gönderdiğini öğrendim. Lydia Teyze'nin, Paula'ya benden vazgeçmelerini sağlamak için neler söylediğini ise çok yıllar sonra öğrenecektim.

Sonra, Kurucu Teyzeler benimle mülakatlar yaptılar. Becka, her bir Teyze karşısında nasıl davranmam gerektiği konusunda uyarılarda bulunmuştu: Elizabeth Teyze kendimizi herkesin iyiliği için çalışmaya adamamıza önem veriyordu; Helena Teyze mülakatı bir an önce bitirmeye bakacaktı; Vidala Teyze ise, karşısındakini küçük düşürmekten ve boyun eğdirmekten hoşlanırdı. Dolayısıyla, kendimi hazırlamıştım.

İlk görüşmem Elizabeth Teyze ile oldu. Evliliğe tamamen mi karşıydım, yoksa sadece Kumandan Judd ile mi evlenmek istemiyordum? Evlenmeye genelde karşı olduğumu söyledim, bu cevabım onu memnun etti. Kararımın Kumandan Judd'ın duygularını yaralayacağının farkında mıydım? Az kalsın, Kumandan Judd'ın herhangi bir duyguya sahip olmadığını söyleyecektim ki, Becka'nın uyarısını hatırladım: Asla saygısızca sözler söylememeliydim, çünkü Teyzeler'in böyle davranışlara tahammülü yoktu.

Kumandan Judd'ın iyiliği için her gün duacı olduğumu, onun mutluluğu hak ettiğini, başka bir Eş'in ona bu mutluluğu vereceğinden emin olduğumu, ama Yüce Tanrı'nın bunu

ona veya herhangi başka bir adama, benim veremeyeceğimi söylediğini ve kendimi tek bir adam ve aile yerine, Gilead'ın tüm kadınlarının hizmetine adamak istediğimi anlattım.

"Eğer bunları gerçekten inanarak söylüyorsan, hayatını burada, Ardua Binası'nda sürdürmek için ruhen hazırsın demektir" dedi Elizabeth Teyze. "Senin şartlı olarak aramıza katılman için kullanacağım oyumu. Altı ay sonra, seçtiğin bu yolun senin için gerçekten en doğru yol olup olmadığını anlayacağız." Elizabeth Teyze'ye tekrar tekrar teşekkür ettim, minnettar olduğumu söyledim. Memnun olmuş görünüyordu.

Helena Teyze ile mülakatım kısa sürdü. Önündeki deftere bir şeyler yazıp durdu, kafasını kaldırmadı. Lydia Teyze'nin zaten kararını verdiğini, tabii ki ona katılacağını söyledi. Sıkıcı olduğumu, vakit harcamaya değmeyeceğimi ima ediyordu herhalde.

En zoru Vidala Teyze ile olan görüşmemdi. Kendisi okuldaki öğretmenlerimden biriydi, benden hiç hoşlanmazdı. Beni görevlerimi kaytarmakla suçladı. Kendisine kadın bedeni bahşedilmiş her kız, bu bedeni Tanrı'ya feda etmekle, Gilead ve tüm insanlığın şerefi için kullanmakla yükümlüdür; bedenini yaradılış anından itibaren miras aldığı fonksiyonları yerine getirmek için kullanmaya mecburdur, dedi. Bu doğa kanunudur, diye ekledi.

Tanrı'nın kadınlara bahşettiği başka yetenekler de var, diye yanıtladım Vidala Teyze'yi, "örneğin sizin de sahip olduğunuz yetenekler gibi" diye ekledim. "Öyle mi, neymiş onlar?" dedi. Mesela okuma-yazma bilmek; bütün Teyzeler bu yeteneğe sahip, dedim. Teyzeler'in okuduğu, kutsal okumalardır ve daha önce söylediğim hizmetlerin yerine getirilmesi için kullanılır, dedi. Aynı lafları tekrar söyledi. Kendimi yeterince takdis edilmiş sayıyor muyum, diye sordu.

Onun gibi bir Teyze olmak için var gücümle çalışacağımı, onun mükemmel bir örnek olduğunu söyledim. Henüz takdis

edilmediğimi bildiğimi, ama dua ederek ve Tanrı'nın inayeti sayesinde zamanla buna hak kazanmayı ümit ettiğimi, ancak kendisinin sahip olduğu takdis seviyesine asla ulaşamayacağımı anladığımı da sözlerime ekledim.

Vidala Teyze, gerektiği gibi tevazu gösterdiğimi, Ardua Binası'ndaki hizmet camiasıyla başarıyla bütünleşebileceğimi düşündüğünü söyledi. Hatta odadan çıkarken zoraki bir gülümseme bile gönderdi bana.

Son mülakatımı Lydia Teyze ile yaptım. Diğer Teyzeler ile görüşmelerime de endişe ve kaygıyla girmiştim, ama Lydia Teyze'nin ofisinin kapısı önünde beklerken korkudan ölmek üzereydim. Ya beni kabul etmekten vazgeçmişse? Sadece korkutucu değil, aynı zamanda ne yapacağı önceden kestirilemeyen biri olarak biliniyordu. Tam elimi kaldırıp kapısını çalmak üzereydim ki, "Orada dikilip durma, gir içeri" diye seslendi.

Gizli bir minyatür kameradan mı görüyordu dışarısını? Becka, Lydia Teyze'nin bir sürü gizli kamera kullandığını söylemişti, daha doğrusu böyle bir söylenti varmış. Kısa zamanda keşfedeceğim gibi, Ardua Binası koskoca bir yankı odasıydı: Söylentiler, dedikodular birbirinin yankılanması gibi yayılıyor, hangi sözlerin ilk başta kimden, nereden çıktığı anlaşılmıyordu.

Lydia Teyze'nin odasına girdim. Üstü dosyalarla dolu masasında oturuyordu. "Agnes, seni tebrik etmem lazım" dedi. "Pek çok engele rağmen, buraya kadar gelmeyi başardın ve bizlere katılma çağrısına cevap verdin." Başımı salladım. Bu çağrının ne olduğunu bana soracak diye korkuyordum –gaipten bir ses mi duymuştum? – gibi. Ama sormadı.

"Kumandan Judd'la evlenmek istemediğine kesinlikle emin misin?" Yine başımı salladım.

"Akıllıca bir seçim" dedi Lydia Teyze.

"Ne?" Şaşırmıştım. Kadının gerçek görevleri vs. hakkında

ahlaki bir söylev çekecek diye bekliyordum. "Yani, pardon?"

"Ona uygun bir Eş olmayacağından emindim."

Rahat bir nefes aldım. "Hayır, Lydia Teyze. Olamazdım" dedim. "Onu fazla hayal kırıklığına uğratmadığımı ümit ediyorum."

"Şimdiden Kumandan Judd'a daha uygun yeni bir Eş adayı teklif ettim. Eski okul arkadaşın Shunammite."

"Shunammite mı? Ama o başka biriyle evlenecekti."

"Bu değişiklikler her zaman ayarlanabilir. Shunammite bu habere memnun olur mu sence?"

Shunammite'ın benim müstakbel evliliğimle ilgili, zorlukla gizlemeye çalıştığı kıskançlığını ve maddi avantajlara ne kadar önem verdiğini hatırladım. Kumandan Judd, ona diğer kocanın verebileceğinin on kat fazlasını sağlardı.

"Eminim derinden müteşekkir olur" dedim.

"Ben de öyle düşünüyorum" dedi Lydia Teyze. Gülümsedi. Pörsümüş bir turp gibiydi gülümsemesi: Bizim Martha'ların çorba için et suyuna kattıkları cinsten bir turp. "Ardua Binası'na hoş geldin" dedi. "Aramıza kabul edildin. Umarım bu olanağı sağladığım ve sana yardım ettiğim için bana minnettarsındır."

"Minnettarım Lydia Teyze" diye kekeledim. "Sonsuz müteşekkirim."

"Bunu duyduğuma memnun oldum" dedi. "Belki bir gün senin de bana, benim sana yardım ettiğim gibi, yardım etme imkânın olur. İyilik, iyilikle karşılık bulmalıdır. Bu, bizim en önemli kurallarımızdan biridir Ardua Binası'nda."

XV

Tilki ve Kedi

41

Bekleyen derviş muradına ermiş. Zaman bütün yaraları sarar. Sabır erdemdir. İntikam Tanrı'ya mahsustur.

Bu basmakalıp atasözleri veya deyimler her zaman doğru değildir, ama bazen doğrudur. Hele bir tanesi vardır ki, daima doğrudur: "Her şey isabetli zamanlamaya bağlıdır." Nükte yaparken mesela.

Burada çok nükte yaptığımızdan değil. Hoppalıkla veya zevksizlikle suçlanmak istemeyiz. Hiyerarşinin güce dayandığı bir düzende, nükte yapmak veya şakalaşmak ancak en üsttekilere tanınmış bir ayrıcalıktır, onlar da sadece kendi aralarında kullanırlar o ayrıcalığı.

Ama konumuza gelelim.

Duvarda bir sinek olma, diğer bir deyişle duvarın içinde bir kulak olma ayrıcalığı, benim zihinsel gelişimimde hayati bir önem taşımıştır. Kimsenin dinlemediğini zannettikleri anlarda, genç kadınların aralarında paylaştıkları sırlar çok öğreticidir. Yıllar içinde, kullandığım mikrofonların hassasiyetini geliştirdim, fısıldaşmaları bile algılayacak hassaslığa ayarladım. Ardua'ya yeni aldığımız kızların bana dışarıdan ne gibi utanç verici bilgiler sağlayacağını nefesimi tutarak bekledim, bunları kaydedip biriktirdim. Zamanla dosyalarım iyice kabardı, havalanmaya hazır ısıtmalı balonlar gibi oldu.

Becka olayında bu yıllar sürdü. Becka, mutsuzluğunun

ana nedeni olan olay konusunda suskunluğunu hep korudu, okul arkadaşı Agnes'e bile açılmadı. Anlatması için gereken güveni kazanması için uzun zaman bekledim.

Başına gelenler hakkında Becka'ya ilk soruyu soran Agnes oldu sonunda. Onların eski isimlerini kullanıyorum burada, çünkü aralarında öyle hitap ediyorlardı birbirlerine. Henüz kusursuz birer Teyze olmaktan çok uzaktılar, ki bu beni memnun ediyordu aslında. Zaten kimsenin gelişimi kusursuzluğa erişemez.

"Becka, senin başına ne geldi gerçekten?" diye sordu Agnes bir gün. İncil'i çalışıyorlardı odalarında. "Yani, senin evliliğe bu kadar karşı çıkmana neden olan olay?" Sessizlik. "Bir şey olduğunu biliyorum. Lütfen paylaş benimle."

"Söyleyemem."

"Bana güvenebilirsin. Kimseye söylemem."

Sonra parça parça bir şeyler çıktı ağzından. Rezil dişçi Dr. Grove, dişçi koltuğundaki genç hastalarını elle taciz etmekle yetinmiyormuş. Bunu bir süredir biliyordum zaten. Bazı fotoğraflı kanıtlar bile toplamıştım. Ama üstünde durmamıştım fazla. Zira bu genç kızların şahitliği –ki bu olayda onların ağzından ifade almak zordu– kanıt oluşturmak için yeterli olmuyordu. Gilead'da yetişkin kadınların tanıklığı bile pek değerli sayılmazdı, dört kadın ancak bir şahit ederdi.

Dr. Grove da buna güveniyordu. Ayrıca, sırtını güçlü Kumandanlar'a dayamıştı; mükemmel bir dişçiydi; iktidarda olan güçlü adamlar, sıkıntılarını giderecek meslek profesyonellerine çok değer verirler. Doktorlar, dişçiler, avukatlar, muhasebeciler: Bunların günahları Gilead'ın yeni dünyasında, eskiden de olduğu gibi, kolaylıkla affedilir.

Ama Grove'un Becka'ya –önce küçük Becka'ya, sonra biraz büyümüş ama hâlâ genç kız olan Becka'ya– yaptığı kesinlikle cezalandırılmayı hak ediyordu.

Ama Becka kendi başına yapamazdı bunu. Dr. Grove'a

karşı asla şahitlik etmezdi, bundan emindim. Agnes'le arasında geçen şu konuşma da bunu teyit ediyordu:

AGNES: Birilerine anlatmalıyız bunu.

BECKA: Kimseye anlatamam.

AGNES: Lydia Teyze'ye anlatabiliriz.

BECKA: Onun babam olduğunu, ebeveynlerimize daima itaat etmemiz gerektiğini, bunun Tanrı'nın isteği olduğunu söyler. Babam da aynı şeyi söylüyordu.

AGNES: Ama o gerçek baban değil ki. Zaten bunu sana yapan gerçek baba olamaz. Annenden çalındın, bebekken onlara verildin...

BECKA: Benim üzerimdeki yetkisini Tanrı'dan aldığını söylüyordu.

AGNES: Öteki, sözde annen, ne yaptı?

BECKA: Bana inanmazdı. İnansa bile, benim sebep olduğumu söylerdi. Hepsi böyle düşünür.

AGNES: Ama dört yaşındaydın!

BECKA: Yine de öyle düşünürler. Sen de biliyorsun bunu. Benim gibi birinin sözüne inanmazlar. Hem inansalar, o zaman ne olurdu? Onu öldürürlerdi. Yargılanır ve Damızlık Kızlar tarafından herkesin önünde parça parça edilirdi. Ve hepsi benim suçum olurdu. Bunun yüküyle yaşayamazdım. Cinayet işlemek gibi bir şey olurdu.

Becka'nın gözyaşlarını, Agnes'in onu teselli etmesini, ebedi dostluk adına ettikleri yeminleri, birlikte okudukları duaları söylemeyi unuttum. En katı yürekleri bile eritecek cinstendi. Benim kalbim bile az kalsın eriyordu...

Sonuç olarak, Becka çektiği bu sessiz acıları Tanrı'ya bir adak olarak sunmaya karar vermişti, kendini kurban edecekti. Tanrı buna ne derdi bilemem, ama ben ikna olmadım. Bir yargıç, her zaman yargıçtır. Adamı yargıladım ve hükmümü verdim. Ama cezasını nasıl infaz edecektik?

Bir süre derin derin düşündüm. Ve geçen hafta kararımı vererek harekete geçtim. Elizabeth Teyze'yi, benimle bir fincan nane çayı içmesi için, Schlafly Café'ye davet ettim.

Gülücükler saçarak geldi çünkü bana bir iyilikte bulunması için çağrılmıştı. "Lydia Teyze" dedi, "ne beklenmedik bir zevk benim için!" İstediği zaman pek kibar tavırlar takınır. Vassar Kolej'li kızlar, her zaman Vassar'lı kalırlar, dedim içimden alay ederek. Vassar'da öğrendiği güzel terbiyeyi, Rachel & Lear Merkezi'nde, itaatsizlik eden kızları acımasızca döverken kullanmıyordu ama.

"Biz bize, özel bir konuşma yapmamız gerektiğini düşündüm" dedim Elizabeth Teyze'ye. Öne doğru yaslandı, dedikodu beklentisi içindeydi.

"Kulaklarımı dört açtım" dedi. Yalan! Kulaklarını kullanmayı bilen biri değildir. Ama üstünde durmadım.

"Sık sık merak ederim" dedim, "sen bir hayvan olsaydın, hangi hayvan olurdun?"

Gerisingeriye yaslandı, şaşırmıştı. "Bunu hiç düşünmedim" dedi, "Tanrı beni bir hayvan olarak yaratmadığına göre..."

"Söyle bana, aramızda kalacak. Mesela, bir tilki mi olmak isterdin, kedi mi?"

Sevgili okuyucum, burada sana bir açıklama yapmak zorundayım. Küçük bir çocukken, *Ezop Masalları* diye bir kitap okumuştum. Okul kütüphanesinden almıştım onu, ailem kitaplara para harcamazdı. O kitapta, sonradan üzerinde uzun uzun düşündüğüm bir öykü vardı. Şuydu:

Bir Tilki ile bir Kedi, avcılardan ve onların köpeklerinden nasıl kaçıp kurtulabileceklerinin yollarını tartışıyorlardı. Tilki, bir sürü numara ve hile bildiğini söyledi. Avcılar köpekleriyle geldiğinde, bunları birer birer uygulardı: Ayak izlerinden geri geri giderdi, kokusunu yok etmek için suya gi-

rerdi, birkaç çıkış yolu olan bir mağaraya dalardı vb. Avcılar, Tilki'nin kurnazlığından yorulup takipten vazgeçerlerdi; böylece Tilki hırsızlık mesleğine ve hayvan çiftliklerinden kapkaççılık yapmaya devam ederdi. Tilki, bunları anlattıktan sonra, "Ya senin numaraların neler, sevgili Kedi?" diye sordu.

"Benim bir tek numaram vardır" dedi Kedi: "Çok sıkıştım mı, ağaca tırmanmasını bilirim."

Tilki, yemek öncesi bu eğlenceli sohbet için Kedi'ye teşekkür etti ve artık akşam yemeği vaktinin geldiğini söyleyerek, Kedi'nin menüdeki ana yemek olduğunu ilan etti.

Tilki'nin lokmaları dişleriyle koparması, kedi tüylerinin tutam tutam ağzına dolması... Sonra, telefon direklerine asılan posterler: "Kedimiz kaybolmuştur, görenlerin ... adresine haber vermesini rica ediyoruz." Altında imza: Kederli Çocuk Dostları.

Özür dilerim, dalıp gittim. Ezop'un masalı şöyle devam ediyordu aslında:

Avcılar ve köpekleri sahnedeki yerlerini alırlar. Tilki, bütün hilelerini dener, ama hepsi boşa çıkar ve onu öldürürler. Kedi ise, öte yanda, bir ağaca tırmanmış ve bütün olup bitenleri soğukkanlılıkla seyrediyordur. "O kadar da kurnaz değilmiş!"diye alay eder dişi Kedi, veya ona benzer kötü niyetli sözler söyler.

Gilead'ın ilk zamanlarında, kendime bir Tilki mi, yoksa bir Kedi mi olduğumu sorardım. Kuyruğumu sağa sola sallayıp, bildiğim sırları başkalarını manipüle etmek için mi kullanmalıydım, yoksa ağzıma fermuar çekip, diğerlerinin beni faka bastırmasına katlanmalı mıydım? Kuşkusuz, her ikisini de yaptım –başkalarının yapamadığının aksine– ve o sayede bugün hâlâ buradayım. Ve hâlâ güçlüyüm, torbamda hâlâ bir sürü hile var. Ağacın en tepesinde duruyorum hâlâ.

Ama Elizabeth Teyze benim kafamdan geçen düşünce-

rin farkında değildi elbette. "Hiç bilmiyorum gerçekten" dedi "belki kedi olmak isterdim."

"Evet" dedim, "seni bir kedi olarak düşünmüştüm zaten. Ama şimdi, içindeki tilkiyi ortaya çıkarma zamanı geldi belki de." Biraz durdum, ona düşünme fırsatı verdim.

"Vidala Teyze sana suç yüklemeye çalışıyor" diye devam ettim sonra. "Benim heykelimin altına yumurtalar ve portakallar koyarak, beni bir kâfir gibi göstermeye çalışmakla suçluyor seni" dedim.

Elizabeth Teyze şaşırdı, perişan olmuş gibiydi. "Bu doğru değil!" dedi, "Vidala nasıl böyle bir şey yapar? Benim ona hiçbir kötülüğüm dokunmadı ki!"

"İnsan ruhunun gizemlerini kim bilebilir?" dedim. "Hiçbirimiz günahlardan arınmış değiliz. Vidala Teyze çok ihtiraslı bir insan. Senin, benim sağ kolum olacağını tahmin etmiş olmalı." Bu sözlerim üzerine Elizabeth'in gözleri parladı, beklemediği güzel bir haberdi bu. "Ardua'da, benden sonra senin başa geçeceğini anlamış olmalı" dedim. "Buna çok canı sıkılıyordur elbette. Kendisinin senden, hatta benden bile üstte olduğunu düşünüyor, zira Gilead ülküsüne hepimizden önce katılmıştı o. Ben genç değilim, sağlığım da çok iyi sayılmaz; bunu fark ediyor olmalı ki, Ardua'nın başına geçmeyi kendine hak görüyor Vidala, dolayısıyla seni saf dışı bırakmak istiyor. Heykelimin altına bırakılan adakların yasaklanması için yeni kurallar getirilmesini istemesi bu yüzden. Bunu yapanların cezalandırılmasını istiyor. Asıl amacı, benim –ve de senin– Teyzelikten çıkartılmamız!"

Elizabeth ağlamaya başlamıştı. "Nasıl bu kadar kindar olabilir?" diye hıçkırdı. "Onunla dost olduğumuzu zannediyordum."

"Dostluk, maalesef, yüzeysel olabilir. Ama merak etme, seni koruyacağım."

"Sana minnettarım, Lydia Teyze" dedi. "Sen çok dürüst ve ahlaklı bir insansın!"

"Teşekkür ederim" dedim. "Ama benim için yapmanı istediğim küçük bir şey var, bunun karşılığında."

"Ah, evet! Elbette yaparım. Ne istiyorsun?"

"Yalancı şahitlik yapmanı istiyorum" dedim.

Bu küçük, önemsiz bir istek değildi. Elizabeth büyük bir risk altına girebilirdi. Gilead'ın yalancı şahitlik konusunda çok sert tedbirleri vardı, ama bu demek değildi ki sık sık yalancı tanıklık yapılmıyordu.

XVI

İnci Kızlar

Şahit İfadesi Belgeleri 369B

42

Kaçıştaki Jade kız olarak geçirdiğim ilk gün, bir perşembe idi. Melanie, benim bir perşembe günü doğmuş olduğumu söylerdi. Perşembe günü doğanlar uzun yaşarmış. Eski bir ninni vardır, çarşamba günü doğan çocukların daima kederli olacaklarını anlatan; o ninniyi hatırlayarak, kendimi mutsuz hissettiğim zamanlar, doğum günümü yanlış bildiğini, aslında çarşamba günü doğmuş olduğumu söylerdim Melanie'ye. "Hayır, elbette değil" derdi Melanie, "hangi gün doğduğunu bilmez miyim? Hiç unutabilir miyim?"

Her neyse, bir perşembe günüydü. Kaldırımda, Garth'ın yanında bağdaş kurup oturmuştum. Dizleri yırtık bir tayt giyiyordum. Onu Ada'dan almış ama dizlerini kendim yırtmıştım. Taytın üstüne kızılımsı mor renkli bir şort geçirmiştim. Ayaklarımda, bir rakunun sindirim sisteminden çıkmış gibi görünen, eski püskü gümüş renkli spor ayakkabılar vardı. Üstümdeki solmuş pembe renkli tişört kolsuzdu, Ada kolumdaki dövmenin görünür olmasını istemişti. Belime gri bir eşofman üstü bağlamış, kafama siyah beyzbol şapkası geçirmiştim. Giysilerimin hiçbiri üstüme tam oturmuyordu çünkü çöp bidonundan bulunup çıkarılmış izlenimi vermesi gerekiyordu. Rahatsız bir yerde, kötü uyumuşum gibi görünsün diye yeni boyanmış yeşil saçlarımı kirletmiştim. Yeşil boya şimdiden solmaya başlamıştı.

"Harika görünüyorsun" dedi Garth, beni giyinmiş, çıkmaya hazır beklerken görünce.

"Bok gibi harika" dedim.

"Bok gibi mükemmel" dedi.

Maksadının sadece bana iyi davranmak olduğunu düşünüp bozuldum. Beni gerçekten beğenmesini istiyordum. "Ama Gilead'a gittiğin zaman, küfürlü konuşmaktan vazgeçmek zorundasın" dedi, "hatta seni terbiyeli bir kız yapmalarına izin vereceksin."

Hatırlamam gereken pek çok kural vardı. Heyecanlı ve gergin hissetmeye başlamıştım –her şeyi yüzüme gözüme bulaştıracaktım– ama Garth "Aptalmışsın gibi rol yap" dedi, ben de *rol yap* dediği için ona teşekkür ettim.

Flört etmeyi pek beceremiyordum. Daha önce hiç flört etmemiştim ki.

İkimiz bir bankanın kapısının yanında konuşlandık. Garth, para toplamak için banka kapılarının en uygun yer olduğunu söyledi, bankadan çıkan insanlar daha cömert davranırlarmış. Daha önce, bizim konuşlandığımız yerde, tekerlekli sandalyede oturarak dilenen bir kadın olurmuş genellikle; ama MayDay o kadına başka bir yere gitmesi için ödeme yapmış: İnci Kızlar'ın dolaştığı belirli bir güzergâh varmış, o banka kapısı da bu güzergâhın üstündeymiş.

Yakıcı bir güneş vardı, o yüzden duvarın dibine sığındık, küçük bir gölgeye. Önüme eski, yırtık bir hasır şapka açıp, içine "EVSİZİM, LÜTFEN YARDIM EDİN" yazan bir karton kâğıt yerleştirdik. İnsanlar eğer başkalarının para bıraktığını görürlerse, kendileri de para bırakmaya yatkın olurlar, dedi Garth. Kendimi kaybolmuş ve ne yaptığını bilmeyen, dağılmış bir insan gibi göstermek zorundaymışım, ki bu hiç zor değildi, çünkü gerçekten öyle hissediyordum.

Caddenin ilerisinde, George da bir köşede yerini almıştı.

Eğer bizim başımız bir derde girerse –İnci Kızlar veya polisle– Ada ve Elijah'ya haber verecekti. Ada ve Elijah, bir minibüsün içinde, devriye geziyorlardı çevrede.

Garth fazla konuşmuyordu. Onun görevinin, bebek bakıcılığı ile "body-guard"lık arası bir şey olduğunu düşündüm; dolayısıyla benimle sohbet etmeye gelmemişti ve bana iyi davranmak zorunda değildi. O da, kollarındaki dövmeleri gösteren, kolsuz siyah bir tişört giymişti; bir pazusunda mürekkepbalığı dövmesi, diğer pazusunda ise yarasa dövmesi vardı, ikisi de simsiyahtı.

"Eğer para bırakırlarsa, insanlara gülümse" dedi Garth, beyaz saçlı yaşlı bir hanıma gülümsemediğimi görünce. "Bir şeyler söyle."

"Ne gibi, mesela?" dedim.

"Tanrı sizi korusun, gibi mesela" dedi

Ben böyle bir söz söyleseydim, Neil şoka girerdi. "Bu bir yalan olur. Ben Tanrı'ya inanmıyorum ki" dedim.

"Peki o zaman, sadece 'teşekkür ederim' de" dedi Garth, sabırla. "Veya 'iyi günler dilerim' de."

"Hiçbirini söyleyemem" dedim, "ikiyüzlülük olur. Kendimi müteşekkir hissetmiyorum ve günlerinin iyi geçip geçmeyeceği hiç umurumda değil."

Garth güldü. "Şimdiden yalan söylemekten korkmaya mı başladın? O zaman adını tekrar Nicole Bebek yap."

"O, benim kendi seçtiğim bir isim değildi. Biliyorsun bunu" dedim. Kollarımı dizlerime dolayıp, kafamı öteki tarafa çevirdim. Gittikçe çocuklaşmaya başlamıştım, bu saçma duyguların içime doğmasına neden olan da Garth'tı.

"Öfkeni benden çıkarma" dedi Garth. "Ben sadece bir dekorum. Öfkeni Gilead'a sakla."

"Hepiniz bir tavır takınmam gerektiğini söylüyordunuz. İyi ya, benim tavrım da böyle işte" dedim.

"İnci Kızlar geliyor!" dedi Garth. "Yüzlerine doğrudan bak-

ma. Hatta onları hiç görmemiş gibi yap. Uyuşturucu alıp, kendinden geçmiş gibi yap."

Garth onları, hiç bakmıyormuş gibi yapıp, nasıl hemen saptadı, bilmiyorum. Yolun ta ucundaydılar, ama kısa bir süre sonra tepemize dikilmişlerdi. Gümüş-gri renkli, beyaz yakalı, uzun etekli elbiseleri ve beyaz başlıkları içinde, iki İnci Kız önümüzde durdu. Biri, başlığından fırlamış bir tutam saçtan anlaşıldığı üzere kızıl saçlı, diğeri ise kaşlarının rengine bakılırsa kumral olan iki İnci Kız. Duvara yaslanmış vaziyette oturan bana bakarak gülümsediler.

"İyi günler canım" dedi kızıl saçlı olanı. "Adın nedir?"

"Sana yardım edebiliriz" dedi kumral olanı. "Gilead'da kimse evsiz kalmaz." Kafamı kaldırıp baktım, kendimi gerçekten hissettiğim kadar mutsuz göründüğümü ümit ederek. İnci Kızlar'ın ikisi de çok bakımlı ve derli toplu görünüyorlardı; kendimi daha da kirli ve rezil hissettim.

Garth, elini sağ kolumun üstüne koydu ve beni sahiplenirmiş gibi tuttu. "O, sizinle konuşmuyor" dedi.

"Buna karar vermek onun bileceği iş, değil mi?" dedi kızıl saçlı İnci Kız. Buna cevap vermek için Garth'ın iznini bekliyormuşum gibi yan gözle ona baktım.

"Kolundaki nedir?" diye sordu uzun boylu ve kumral olan İnci Kız. Eğilip kolumu inceledi.

"Seni taciz mi ediyor canım?" diye sordu kızıl saçlı olanı.

Diğer İnci Kız gülümsedi, "Seni *satıyor mu?*" dedi. "Senin için her şeyi çok daha iyi yapabiliriz biz" dedi.

"Siktirip gidin, Gilead orospuları!" dedi Garth, çarpıcı bir vahşilikle. İki İnci Kız'ın yüzlerine baktım, inci gibi giysilerinin ve beyaz inci kolyelerinin içindeki kızlara, –ve ister inanın, ister inanmayın– yanağımdan aşağı bir gözyaşı düştü. Bunun İnci Kızlar'a verilmiş bir misyon olduğunu, benim onların gözünde hiçbir değerim olmadığını biliyordum. Tek işlerinin, benim gibileri toplayıp kontenjanlarına eklemek oldu-

ğunun farkındaydım ama gösterdikleri şefkat ve nezaket beni biraz tereddüde düşürmüştü. Birilerinin beni kucaklayıp, şefkatle sarmasını istiyordum.

"Ah, tam bir kahramansın" dedi kızıl saçlı İnci Kız, Garth'ı kastederek, "Hiç değilse bunu vermeme müsaade et." Ve elime "*Senin* için Gilead'da bir yuva var" diye yazan bir broşür tutuşturdu. Ve "Tanrı seni kutsasın" dedikten sonra iki İnci Kız arkalarına son bir kez bakıp birlikte uzaklaştılar.

"Onların beni alıp götürmesine izin vermem gerekmiyor muydu?" diye sordum Garth'a. "Onlarla gitmem gerekmez miydi?"

"İlk seferde değil" dedi Garth. "Çok kolaymış gibi yapmamamız gerek. Eğer bizi Gilead'dan izliyorlarsa, şüphe uyandırabilir. Merak etme, İnci Kızlar geri dönecektir."

43

O gece, bir köprünün altında yatıp uyuduk. Bir vadide, dere yatağının üstüne kurulmuş bir köprüydü. Sıcak günün sonunda, sisli bir hava yükseliyordu, soğuk ve rutubetliydi gece. Topraktan kedi boku ve kokarca pisliği kokuları geliyordu. Başlıklı gri süveterimi giydim, dövmeli koluma dikkat ederek. Hâlâ biraz acıyordu.

Bizimle birlikte, galiba beş insan daha vardı köprünün altında; üç erkek ve iki kadın. Karanlık olduğu için, tam söyleyemiyorum. Adamlardan biri George'du; bizi hiç tanımıyor gibi yapıyordu. Kadınlardan biri sigara sundu bana, ama sigara içmemem gerektiğini biliyordum, çünkü öksürmeye başlar ve kendimi ele verirdim. Bir içki şişesi elden ele geçiriliyordu. Garth bana sigara ve içki içmememi söylemişti, çünkü içlerinde ne olduğunu bilemezdik.

Ayrıca, kimseyle konuşmamam gerekiyordu çünkü bu insanlardan biri veya birkaçı, Gilead'ın oraya yerleştirdiği bir casus olabilirdi; hayatımla ilgili sorular sorar ve ben de ağzımdan bir şeyler kaçırırsam, benden şüphelenip İnci Kızlar'ı uyarabilirdi. Konuşmaları Garth yapıyordu, ki bunlar genellikle homurdanmaktan ibaretti. Yakınımızdaki insanlardan bazılarını tanıyor gibiydi. Biri, "Kız geri zekâlı mı?" diye sordu, "niye hiç konuşmuyor?" Garth, "O sadece benimle konuşur" dedi. "İyi iş başarmışsın, sırrın ne?" diye laf attı bir diğeri.

Birkaç tane yeşil çöp torbası getirmiştik yanımızda, üstüne yatmak için. Garth kollarını bana doladı, iyice ısındım. Ama bir kolunu ittim. Bunun üzerine, "Benim kız arkadaşım olduğunu unutma" diye fısıldadı kulağıma. Kıpırdanmaktan vazgeçtim. Bana sarılmasının rol icabı olduğunu biliyordum, ama o anda hiç umurumda değildi. Onun gerçekten erkek arkadaşım olduğunu hissetmiştim neredeyse. Çok inandırıcı olmasa bile, yine de güzeldi.

Ertesi akşam, Garth köprü altında yatan adamlardan biriyle kavgaya girişti. Çabuk olup biten bir kavgaydı ve Garth kazandı. Nasıl gelişip sonlandı, göremedim, çok hızlı olmuştu. Bunun üzerine, başka bir yere gitmemiz gerektiğini söyledi Garth. Dolayısıyla, ertesi gün şehir merkezindeki bir kilisede geceledik. Garth'ta kilise kapısının anahtarı vardı, nereden bulmuştu bilmiyorum. Oraya sığınan insanlar sadece ikimiz değildik. Kilisedeki oturma sıralarının arasında birçok çöp ve pislik birikmişti: atılmış, içi boş sırt çantaları, boşalmış şişeler, şıringalar.

Fast-food lokantalarında doyuruyorduk karnımızı, ki bu sayede "hızlı yemekten" nefret ettim. Eskiden bu fast-food dükkânlarını çekici bulurdum, Melanie oralarda yemeyi hiç onaylamadığı için sanırım. Ama sürekli fast-food yerseniz, karnınızda devamlı hastalıklı bir şişkinlik hissediyorsunuz. Tuvalete de bu lokantalarda gidiyordum, eğer ihtiyacımı arazide, açık alanda gidememişsem.

Dördüncü gecemizi bir mezarlıkta geçirdik. Mezarlıklar iyidir, demişti Garth; ama çoğu kez fazlasıyla kalabalık oluyordu. Mezarlıkta kalan insanların bazıları, gece yarısı bir mezar taşının arkasından fırlayıp sizi korkutmayı eğlenceli sanıyordu. Ama bunlar hafta sonu evlerinden kaçan çocuklardı genellikle. Sokak insanları, karanlık mezarlıkta birini böyle korkutmanın sonunun bıçaklanmayla biteceğini bilirlerdi, çünkü mezarlıkta gezinen insanlar pek tekin olmazdı.

"Senin gibi" dedim Garth'a. Tepki göstermedi. Sinirine dokunuyor olmalıydım.

Burada söylemem gerekir ki, Garth benden yararlanmaya hiç çalışmadı, ona çocukça bir aşkla bağlandığımı fark etmiş olsa bile. O, beni korumak için yanımdaydı. Ve korudu, kendinden bile korudu. Buna zorlukla katlandığını düşünmek hoşuma gidiyor...

44

"İnci Kızlar ne zaman geri gelecekler?" diye sordum, beşinci günümüzün sabahında. "Belki benden vazgeçtiler?"

"Sabırlı ol" dedi Garth. "Ada'nın da söylediği gibi, bu yolla Gilead'a başka insanlar da göndermiştik daha önce. Bazıları başarıyla girdi Gilead'a, ama birkaçı fazla istekli davrandığı için avlandı. Daha sınırı geçemeden yakalanıp temizlendiler."

"Çok teşekkürler" dedim sıkıntıyla. "Bana çok güven veriyor bu sözlerin. Ama her şeyin içine edeceğim, biliyorum."

"Sakin ol, yeter" dedi Garth. "Yapabilirsin. Hepimiz sana güveniyoruz."

"Baskı yapmayın üzerimde, tamam mı?" dedim. "Bana zıpla diyorsunuz, ne kadar yükseğe zıplayayım?" Can sıkıcı olduğumu biliyordum ama çenemi tutamadım.

O gün daha sonra İnci Kızlar tekrar geldi. Bir süre etrafta dolandılar, önümüzden geçtiler. Sonra caddenin karşısına geçip dükkânların vitrinlerine bakarak ters yönde yürüdüler. Derken, Garth bize hamburger almaya gittiğinde, benim yanıma gelip konuşmaya başladılar.

Adımı sordular. "Jade" dedim. Bunun üzerine kendilerini tanıttılar: Kumral olanın adı Beatrice Teyze idi; kızıl saçlı ve çilli olanı ise Dove Teyze.

Bana mutlu olup olmadığımı sordular. Mutlu değilim anla-

mında başımı salladım. Kolumdaki dövmeye baktılar ve Tanrı adına bu acıya katlandığım için çok özel bir insan olduğumu, Tanrı'nın beni bağrına bastığını bildiğim için memnun olduklarını söylediler. Gilead da beni bağrına basacaktı, çünkü ben değerli bir çiçektim; bütün kadınlar değerli bir çiçekti, özellikle benim yaşlarımdaki genç kızlar; eğer Gilead'da yaşıyor olsaydım, hak ettiğim gibi değerli bir kız olarak davranılırdı bana, korunur ve hiç kimsenin –hiçbir adamın– bana zarar vermesine izin verilmezdi. Benim yanımdaki o adam beni dövüyor muydu?

Garth hakkında yalan söylemekten nefret ederdim, ama mecburen "evet" dedim.

"Seni kötü şeyler yapmaya zorluyor mu?" diye sordu biri.

Aptal aptal baktım suratlarına. Beatrice Teyze –uzun boylu olanı– "Seni seks yapmaya zorluyor mu?" dedi. Küçücük bir baş işaretiyle "evet" dedim, sanki o konuları konuşmaktan çok utanıyormuşum gibi.

"Ve seni başka adamlara satıyor mu?"

Bu çizmeyi aşmaktı işte! Garth'ın böyle bir şeyi yapacağını düşünemezdim bile. Dolayısıyla, sertçe başımı salladım, "hayır" anlamında. Beatrice Teyze, "Belki şimdiye kadar bunu denemedi, ama onunla beraber kalmaya devam edersen, onu da yapabilir" dedi, "çünkü onun gibi erkekler böyledir, genç kızları ellerine geçirir ve onlara âşık olduklarını söylerler ve kısa bir zaman sonra, parayı veren adamlara kızları satarlar."

"Özgür aşk" dedi Beatrice Teyze, ayıplayan ve hor gören bir ifadeyle. "Özgür aşk diye bir şey yoktur, aşk hiçbir zaman özgür değildir. Her şeyin bir fiyatı vardır."

"Aşk diye bir şey bile yoktur" dedi Dove Teyze. "Neden o adamla birlikte oluyorsun?"

"Başka nereye gidebileceğimi bilmiyordum ki" dedim ve gözyaşlarına boğuldum. "Bizim evde daima şiddet vardı."

"Gilead'daki evlerimizde asla şiddet yoktur" dedi Beatrice Teyze.

Tam o sırada Garth geri döndü ve çok sinirlenmiş gibi yaptı. Kolumdan –dövmeli olan sol kolumdan– tutup çekti, ayağa kaldırdı beni. Bir çığlık attım, çünkü çok canım yanmıştı. Kes sesini, dedi bana; yürü gidiyoruz!

Beatrice Teyze, "Seninle konuşabilir miyim?" dedi Garth'a. İkisi birlikte biraz uzaklaştılar, benim duyma mesafemin ötesine. Dove Teyze bir kâğıt mendil uzattı bana, çünkü ağlıyordum. "Seni Tanrı adına kucaklayabilir miyim?" dedi. "Evet" anlamında başımı salladım.

Beatrice Teyze geri döndü ve bana "Gidebiliriz" dedi. Dove Teyze "Şükürler olsun" dedi. Garth yürüyüp gitti. Geriye dönüp bakmadı bile. Ona "hoşça kal" bile diyememiştim, o yüzden daha fazla ağlamaya başladım.

"Sakin ol, şimdi güvendesin" dedi Dove Teyze, "güçlü ol." Bu tür sözler, Gilead'dan kaçan sığınmacı kadınlara, SanctuCare Merkezi'nde söylenen sözlere benziyordu, tek farkla ki ben ters yönde gidiyordum şimdi.

Beatrice Teyze ile Dove Teyze iki yanımda, çok yakınımdan yürüyorlardı. "Seni kimse rahatsız etmesin diye" dediler.

"O genç adam seni sattı" dedi Dove Teyze, aşağılayıcı bir ses tonuyla.

"Öyle mi?" diye sordum. Garth böyle bir niyeti olduğunu söylememişti bana.

"Sorduğumda, hemen kabul etti. Sana verdiği değer işte o kadardı. Seni bir seks çetesine değil de, bize sattığı için şanslısın" dedi Beatrice Teyze. "Çok para istedi, ama pazarlık yapıp fiyatını düşürdüm. Sonuçta yarısına anlaştık."

"İmansız kâfir, pislik" dedi Dove Teyze.

"Senin bakire olduğunu, dolayısıyla fiyatının yükseldiğini söyledi" dedi Beatrice Teyze. "Ama sen bize öyle söylememiştin, değil mi?"

Hızla düşünüp cevap verdim. "Benim için üzülmenizi istiyordum" diye fısıldadım, "böylece beni yanınıza almanızı sağlamak için."

İki İnci Teyze birbirlerine baktılar, benim kafamın üstünden. "Anlıyoruz" dedi Dove Teyze, "ama bundan sonra bize daima gerçeği söylemelisin."

Kafamı salladım ve "Daima gerçeği söyleyeceğim" dedim.

İnci Kızlar beni yaşadıkları apartman dairesine götürdüler. Bu dairenin, daha önce öldürülen İnci Kız'ın yaşadığı yer olup olmadığını merak ettim. Ama hiç soru sormamam tembih edilmişti, planlarımızı bozmamak için. Kendim de bir kapı koluna asılmış olarak ölü bulunmak istemiyorsam, soru sormamam gerekiyordu.

Apartman dairesi çok modern döşenmişti. İki banyosu vardı: İçinde küvet ve duş, kocaman bir pencere ve büyük saksılar içinde yetiştirilmiş gerçek bitkiler olan bir balkon. Ama balkon kapısının kilitli olduğunu hemen keşfettim.

Bir an önce duşun altına girmek istiyordum: Tenimin, terimin, ayaklarımın, köprü altında bulaştığım çamurların ve fast-food lokantalarından üstüme sinen kızartma kokularının pisliğinden kurtulmak istiyordum. Teyzeler'in apartman dairesi o kadar temizdi ki. Limon kokulu bir oda deodorantı sıkılmıştı. Ama benim vücut kokum her tarafı pis kokutacaktı.

Beatrice Teyze, duş yapmak ister miyim diye sorunca, hemen başımı salladım. "Ama dikkatli ol" dedi Dove Teyze, "dövmeli koluna zarar gelmesin." Kolumu ıslatmamalıydım, dövmeler kaybolmasın diye. Teyzelerin bu ilgisinden etkilendim, sahte davrandıklarını bildiğim halde. Yeni bir İnci Kız adayı olarak, iltihap kapmış bir dövme ile götürmek istemiyorlardı beni Gilead'a.

Yumuşacık tüylü, beyaz bir havluya sarınmış olarak banyodan çıktığımda, eski giysilerim yok olmuştu ortadan. O kadar

pisti ki hepsi, yıkamaya bile değmezdi, dedi Beatrice Teyze. Aynı kendilerinin giydiği gibi gümüş-gri renkli bir elbise duruyordu yatağın üstünde.

"Bunu giymek zorunda mıyım?" diye sordum. "Ama ben bir İnci Kız değilim ki. İnci Kız olan sizlersiniz."

"İncileri toplayanlar da, inci gibi toplananlar da, hepimiz 'İnci'yiz" dedi Dove Teyze. "Sen de değerli bir 'İnci'sin. Fiyatı çok yüksek olan bir İnci."

"O yüzden senin için büyük risklere girdik" dedi Beatrice Teyze. "Burada o kadar çok düşmanımız var ki. Ama hiç endişe etme, Jade. Bizimle birlikte güvendesin."

Her halükârda, resmi olarak bir İnci Kız olmasan bile, Kanada'dan çıkmak için bu elbiseyi giymek zorundasın, dedi. Kanadalı yetkililer, yaşı küçük olan kızların yurtdışına ihracını engellemek için çok sıkı kontrol uyguluyorlarmış. "Bunu insan kaçakçılığı gibi görüyorlar, halbuki hiç öyle değil" diye ekledi.

Dove Teyze, *ihraç* kelimesini kullanmaması için Beatrice Teyze'yi uyardı, genç kızlar mal değildir, dedi. Beatrice Teyze özür diledi; "sınır dışına çıkmasını engellemek için demek istemiştim" dedi. İkisi de gülümsedi.

"Yaşım küçük değil" dedim, "on altı yaşındayım."

"Bir kimliğin var mı?" diye sordu Beatrice Teyze. Hayır anlamında başımı salladım.

"Biz de olmadığını düşünmüştük" dedi Dove Teyze. "Sana bir kimlik ayarlayacağız."

"Ama herhangi bir sorun çıkmasın diye, seni Dove Teyze olarak gösteren evraklar düzenlenecek" dedi Beatrice Teyze. "Kanadalı yetkililer Dove Teyze'nin ülkeye giriş yaptığını biliyorlar, sen çıkarken o zannedecekler."

"Ama ben Dove Teyze'den çok daha gencim" dedim, "Ona benzemiyorum ki."

"Pasaportunda kendi resmin olacak" dedi Beatrice Teyze.

"Gerçek Dove Teyze Kanada'da kalmaya devam edecek, sonra buradan alınan yeni bir kızla birlikte Kanada'yı terk edecek, ülkeye giriş yapan başka bir İnci Kız'ın ismini alarak." Bu şekilde değiştokuş yaparlarmış daima.

"Zaten Kanadalılar bizi birbirimizden ayırt edemezler. Hepimiz onların gözünde aynıyız" dedi Dove Teyze. İkisi de gülüştü bu sözler üzerine, hoş bir espri yapmış gibi keyiflenerek.

Sonra Dove Teyze, bu gümüş renkli elbiseyi giymenin çok önemli ikinci bir nedeninin, Gilead'a girişimi kolaylaştırmak olduğunu söyledi, çünkü orada kadınlar erkek gibi giyinmezlermiş. Tayt giymenin erkek gibi giyinmek olmadığını söyledim. "Evet" dediler, sakin ama kararlı bir ifadeyle, "erkek gibi giyinmektir. İncil'de de yazar bu. O tarz giyinmek nefret edilesi bir şeydir ve eğer Gilead'a katılmak istiyorsan, bunu kabul etmek zorundasın."

İnci Kızlar'la tartışmamam gerektiğini hatırladım ve bana verdikleri elbiseyi giydim, inci kolyeyi de taktım; evet, Melanie'nin söylediği gibi sahte incilerden yapılmış bir kolyeydi. Beyaz renkli bir güneş başlığı da vardı, ama onu sadece dışarı çıkarken giymek zorundaydım. İçerdeyken ve etrafta erkek yoksa, açık başla dolaşabilirdim. Erkekler saçları görünen kadınlardan rahatsız olurlarmış, açık saç onları baştan çıkarabilirmiş. Ve benim saçlarım, yeşil renkli olduğu için, özellikle tahrik ediciymiş.

"Sadece röfle yaptırmıştım, yıkandıkça akar zaten" dedim, özür dilercesine, yani şimdiden bunu yaptığıma pişman olduğumu anlasınlar diye.

"Zararı yok canım" dedi Dove Teyze. "Kimse görmeyecek zaten."

O leş gibi giysilerden kurtulduktan sonra, verdikleri elbiseyi giymek iyi geldi. Serin ve ipeksi bir dokunuşu vardı tenimin üzerinde.

Beatrice Teyze pizza ısmarladı dışarıdan, üstüne de buzdo-

labından çıkarttıkları dondurmayı yediler. Fast-food yediklerine şaşırdığımı söyledim: Gilead, gıda değeri düşük olan bu tür yiyeceklere, özellikle kadınlar için, karşı değil miydi?

"Bu bizim için bir sınama" dedi Dove Teyze. "Dış dünyanın sunduğu baştan çıkarıcı zevkleri deneyip, sonra reddetmemizi sağlamak için verilen bir sınav" dedi ve pizzasından kocaman bir dilim daha ısırdı.

"Bu pizza yemek için son şansım zaten" dedi Beatrice Teyze. Pizzasını bitirmiş, dondurmasına geçmişti. "Dondurmanın ne kusuru varmış anlamıyorum, içine kimyevi maddeler katılmadığı sürece" dedi. Dove Teyze ayıplayıcı bir bakış attı ona. Beatrice Teyze kaşığını yaladı.

Dondurmayı geri çevirdim ben. Aşırı gergindim. Ve dondurmayı sevmiyordum artık, çünkü bana Melanie'yi hatırlatıyordu.

O akşam, yatağa girmeden önce kendimi banyo aynasında inceledim. Yıkanmama ve karnımı doyurmama rağmen, perişan görünüyordum. Gözlerimin altında siyah halkalar vardı, kilo kaybetmiştim. Gerçekten kurtarılmaya ihtiyacı olan bir sokak hayvanı gibi görünüyordum.

Bir köprü altında değil, gerçek bir yatakta uyumak harika bir duyguydu. Ama Garth'ı özlüyordum.

O odada yattığım her gece, kapıyı üstüme kilitlediler. Uyanık olarak geçirdiğim gündüz saatlerinde ise, beni hiç yalnız bırakmadılar.

Sonraki birkaç gün, benim Dove Teyze olarak evraklarımın hazırlanmasıyla geçti. Vesikalık fotoğrafım çekildi, parmak izim alındı. Pasaportum, Gilead'ın Ottawa'daki büyükelçiliğinde onaylandı, sonra buradaki konsolosluğa, özel kuryeyle gönderildi. Dove Teyze'nin kimlik numaraları yazıyordu pasaportta, ama benim resmim ve fiziksel tanım bilgilerim işlenmişti. Hatta Kanada'nın Göçmen Bilgileri Kayıtları'na bile erişmişler ve Dove Teyze'nin giriş yaptığı tarihi belirtmişler-

di. Sonra gerçek Dove Teyze'yi kayıttan silmiş, yerine benim kimlik bilgilerimi, gözbebeğimin taramasını ve başparmak izimi koymuşlardı.

"Kanada hükümetinin altyapı örgütünde bizim birçok arkadaşımız var" demişti Beatrice Teyze, "bilsen şaşarsın!"

"Bize iyi dileklerde bulunan o kadar çok insan var ki Kanada'da" demişti Dove Teyze. Ve sonra ikisi birden "Şükürler olsun" demişti.

Pasaportumun sayfalarından birine İNCİ KIZ yazan, kabartma bir damga vurulmuştu. Bu, Gilead'a hemen, hiç soru sorulmadan kabul edileceğim anlamına geliyordu. Diplomat olmak gibi bir şey, demişti Beatrice Teyze.

Artık Dove Teyze olmuştum, ama farklı bir Dove Teyze. "İnci Kızlar Misyonerliği Geçici Kanada Vizesi"ne sahiptim, çıkış yaparken sınır görevlilerine geri verecektim onu. Basit bir işlem, dedi Beatrice Teyze.

"Sınırdan geçerken hep önüne bak" dedi Dove Teyze. "Yüz hatlarını görmesinler diye. Zaten terbiyeli ve alçakgönüllü kızlardan böyle yapmaları beklenir."

Beatrice Teyze ve ben, Gilead hükümetine ait siyah bir arabayla havalimanına götürüldük. Sınır kontrolünden sorunsuzca geçtim. Üstümüz aranmadı bile.

Uçağımız özel bir jetti. "Kanatları olan Göz" amblemini taşıyordu. Gümüş renkliydi, ama bana siyah gibi gözüktü, dev gibi kara bir kuş. Beni nereye götürmek üzere bekliyordu? Bilinmez bir boşluğa. Ada ve Elijah, Gilead'ı mümkün olduğunca öğretmişlerdi bana; bazı belgeseller ve televizyon haberleri görmüştüm; ama beni orada nelerin beklediğini hâlâ gözümde canlandıramıyordum. Kendimi bu bilinmezliğe hiç hazır hissetmiyordum.

SanctuCare Merkezi'nde gördüğüm sığınmacı kadınları hatırladım. Onlara bakmış, ama gerçekten görmemiştim. Alıştı-

ğınız yeri terk etmek, sahip olduğunuz her şeyi kaybetmek ve bilinmeyene doğru gitmek nasıl bir şeydir, hiç düşünmemiştim. Ne kadar boş ve karanlık bir duygu olmalıydı, belki sadece küçük bir ümit ışığı size bu yolculuğa çıkma cesaretini verebilirdi.

Çok yakında ben de öyle hissedecektim. Karanlık bir yerde, elimde küçücük bir ışık kıvılcımı taşıyarak yolumu bulmaya çalışacaktım.

45

Uçağın kalkması bir süre gecikti. Yakalanacağız ve çıkışımız engellenecek diye endişe ettim. Ama nihayet havalanınca, rahatladım. Daha önce hiç uçağa binmemiştim, başta çok heyecanlandım. Ama bir süre sonra hava bulutlandı ve pencereden baktığım görüntü monotonlaştı. Uyuyakalmış olmalıydım, Beatrice Teyze'nin kolumu hafifçe dürtmesiyle kendime geldim. "Neredeyse varmak üzereyiz" dedi.

Küçük pencereden dışarı baktım. Uçak alçalmıştı. Aşağıda güzel görünüşlü, sivri tepeleri ve kuleleri olan binalar, kıvrılarak uzayan bir nehir ve deniz vardı.

Sonra uçak yere indi. Kapıdan sarkıttıkları birkaç basamaklı merdivenden indik. Hava sıcak, kuru ve rüzgârlıydı; uzun, gümüş renkli elbiselerimizin etekleri bacaklarımıza yapıştı. Pistte iki sıra halinde dizilmiş, siyah üniformalı adamlar duruyordu. Onların arasından, Beatrice Teyze'yle kol kola girmiş olarak yürüdük. Adamların yüzlerine bakma, diye fısıldadı.

Ben de gözlerimi üniformalarına odakladım ama üstümde ellerini dolaştırıyorlarmış gibi bana baktıklarını hissedebiliyordum: gözler, gözler, gözler. Kendimi hiç böyle bir tehlike içinde hissetmemiştim daha önce, Garth'la birlikte köprü altında yatarken, etrafımda bir sürü tanımadığım insan varken bile.

Derken, bütün o adamlar selam verdi. "Nedir bu?" diye fısıldadım. "Neden selamlıyorlar?"

"Çünkü misyonumu başarıyla tamamladım" dedi Beatrice Teyze. "Değerli bir İnci ile geri döndüm. Yani seninle."

Siyah bir otomobile bindirildik ve şehre doğru yol almaya başladık. Sokaklarda fazla insan yoktu. Kadınlar, daha önce belgesellerde gördüğüm gibi, değişik renklerde ama hepsi uzun elbiseler giymişti. İkişer ikişer yürüyen bazı Damızlık Kızlar bile gördüm. Dükkânların üstünde hiç yazılı tabela yoktu, sadece resimler vardı: bir çizme, bir balık, bir diş.

Araba, tuğla duvarların ortasındaki bir kapının önünde durdu. İki Muhafız bize geçin işareti yaptı. Araba ilerledi ve tamamen durdu, kapılarımızı açtılar. Çıktık. Beatrice Teyze koluma girdi ve "Uçak rötar yaptığından sana kalacağın yeri göstermek için vakit kalmadı. Doğrudan kiliseye gitmemiz gerek, Şükran Sunumu için. Ben ne söylersem onu yap" dedi.

İnci Kızlar'la ilgili bir seremoni yapılacağını biliyordum, Ada beni uyarmıştı ve Dove Teyze nasıl olacağını anlatmıştı ama söylediklerine pek dikkat etmemiştim, o yüzden şimdi neyle karşılaşacağımı tam olarak bilmiyordum.

Kiliseye girdik. Şimdiden tamamen dolmuştu; kahverengi Teyze üniformaları içinde yaşlıca hanımlar, İnci Kız giysileri içinde daha genç kadınlar. Her İnci Kız'ın yanında benim yaşlarımda bir kız vardı, benimkinin aynısı gümüş renkli elbiseler giymişlerdi. Tam karşıda, altın varaklı bir çerçeve içinde kocaman bir Nicole Bebek resmi asılıydı; onu görünce fena halde canım sıkıldı.

Kilisenin ortasından Beatrice Teyze ile birlikte ilerlerken, herkes şarkı söylemeye başladı:

İnciler geliyor,
İnciler geliyor,
Biz de kutlamaya geldik,
İnciler geliyor.

Herkes gülümseyerek ve başını sallayarak bana bakıyordu, hepsi gerçekten mutlu görünüyordu. Belki de durum çok kötü değildir, dedim içimden.

Hepimiz oturduk. Yaşlıca kadınlardan biri kalktı, yürüdü ve kürsüye çıktı.

"Lydia Teyze bu" diye fısıldadı Beatrice Teyze, "Baş Kurucumuz." Ada'nın gösterdiği resimden tanıdım onu, ama resimde olduğundan epey yaşlı görünüyordu ya da bana öyle geldi.

"İnci Kızlarımızın misyonlarını tamamlayıp bize salimen dönüşleri için şükranlarımızı sunmaya geldik buraya; dünyanın çeşitli yerlerine gidip dönerek, şerefli Gilead görevlerini yerine getiren İnci Kızlarımız için" diye başladı sözlerine. "Onların fiziksel cesaretini ve ruhani yürekliliğini selamlıyoruz ve canıgönülden teşekkür ediyoruz. Geri dönen İnci Kızlarımız, artık Teyze Adayı değil, tam Teyze oldular, bunun sağladığı tüm yetki ve ayrıcalıklarla birlikte. Görevlerini, her yerde ve gerektiği şekilde yerine getireceklerini biliyoruz." Herkes "Âmin" dedi.

"İnci Kızlar, topladığınız İnciler'i takdim edin" diye devam etti Lydia Teyze. "Önce Kanada misyonu, lütfen."

"Ayağa kalk" diye fısıldadı Beatrice Teyze. Sol kolumdan tutarak beni ileri doğru çıkardı. Eli TANRI AŞKI yazan dövmemin üzerindeydi, canım yandı.

Beatrice Teyze inci kolyesini çıkardı ve Lydia Teyze'nin önünde duran büyük bir kâsenin içine bıraktı; "Bu incileri, aldığım gibi tertemiz ve saf haliyle iade ediyorum. Bundan sonraki İnci Kızlar'ın görevlerinde gururla taşıması için, Tanrı'nın onları takdis etmesini niyaz ediyorum. Yüce Tanrı'ya şükürler olsun ki, Gilead'ın değerli mücevherlerle dolu hazinesine yeni bir değer kattım. Huzurunuzda, kesin bir felaketin eşiğinden kurtardığımız, 'Pahalı bir İnci' olan Jade'i takdim ediyorum. Dilerim, dünyevi kirlerden arınsın,

iffetsiz arzulardan kurtulsun, günahlarından temizlensin ve Gilead'da kendisine verilen tüm hizmetleri layıkıyla yerine getirsin" dedi. Sonra, omuzlarıma bastırarak diz çökme pozisyonuna getirdi beni. Bunu beklemiyordum, az kalsın yana yıkılacaktım. "Ne yapıyorsunuz?" diye fısıldadım.

"Şiişt, sessiz ol" dedi Beatrice Teyze.

Tam o sırada Lydia Teyze yeniden konuştu: "Ardua Binası'na hoş geldin Jade" dedi. "Tanrı yaptığın seçimi takdis etsin, âmin. Onun Gözleri Altında, *Per Ardua Cum Estrus*." Bir elini başımın üstüne koyup çekti. Başını salladı ve kuru bir gülümsemeyle baktı bana.

Herkes, "Pahalı İnci, aramıza hoş geldin. *Per Ardua Cum Estrus*, âmin" diye tekrarladı.

Ne yapıyorum, ne işim var burada, diye düşündüm: Burası lanet olası, manyak bir yer.

XVII

Kusursuz Dişler

46

Mavi mürekkep şişem, dolmakalemim, gizlediğim köşeye sığsın diye kenarını incelttiğim defterim: Bunlar sayesinde mesajımı gönderiyorum, sevgili okuyucum. Ama nasıl bir mesaj bu? Bazı günler, kendimi "Kayıt Meleği" olarak görüyorum, Gilead'ın tüm günahlarını –benimkiler dahil– toplayıp kayda geçiren. Başka günler, bu yüksek ahlaklı tavrımı silkeleyip atıyorum üstümden. İşin aslına bakarsak, pis dedikoduların ticaretini yapan bir tüccar değil miyim ben? Korkarım sizin kararınızı hiçbir zaman öğrenemeyeceğim.

Asıl korkum şu: Bütün çabalarım boşa mı gidecek ve Gilead bin yıl daha yaşayacak mı? Çoğu zaman öyle olacak gibi görünüyor buradan; savaştan uzakta, kasırganın sakin, hareketsiz merkezinde. Sokaklar sakin, huzurlu, düzenli; oysa aldatıcı bir şekilde sessiz olan yüzeyin altından yüksek voltajlı bir elektrik hattı geçiyormuş gibi şiddetli bir sarsıntı sürüyor diplerde. Hepimiz gerilmiş haldeyiz; titreşiyoruz, sarsılıyoruz, her an tetikteyiz. *Korku hükümdarlığı* denirdi eskiden; ama korku yönetemez aslında, felç eder sadece. Bu anormal, gayri tabii sükûnet o yüzden.

Ama bazı küçük nimetler de var. Dün, Kumandan Judd'ın ofisindeki kapalı devre televizyondan, Elizabeth Teyze'nin yönettiği bir Serbest Ortak İnfaz'ı seyrettim. Kumandan Judd, ikimize de kahve söyledi, normalde hiç bulunmayan

mükemmel bir cins kahveydi. Nasıl buldunuz, diye sormaktan kaçındım. Kendi kahvesine bir parça rom ekledi, ben de ister miyim diye sordu. Almadım. Sonra, yufka yürekli olduğunu, böyle kanlı sahneleri seyretmenin sinirlerini gerdiğini ve asabını bozduğunu, biraz gevşemek için buna ihtiyacı olduğunu söyledi.

"Anlıyorum tabii ki" dedim. "Ama adaletin yerine getirildiğini görmek görevimiz." Judd içini çekti, fincanındakini içip bitirdi ve biraz daha rom doldurdu.

Serbest Ortak İnfaz'a mahkûm edilmiş iki adam vardı: Biri, Maine eyaleti üzerinden kaçak getirilen limonları karaborsada satarken yakalanan bir Melek'ti. Diğeri ise, dişçi Dr. Grove. Meleğin gerçek suçu limon satmak değildi oysa: May-Day örgütünden rüşvet alarak, birkaç Damızlık Kız'ın sınır kapılarından başarıyla geçirilmesine yardım etmekle suçlanmış ve mahkûm edilmişti. Ama Kumandanlarımız, bu gerçeğin halk nezdinde duyulmasını istemiyorlardı, insanların aklını çelebilecek fikirler vermesinden çekiniyorlardı. Gilead'ın resmi politikası, Melekler'in asla suç işlemeyen, rüşvet yemeyen temiz adamlar olduğunu dikte ediyordu ve elbette Gilead'dan kaçmak isteyen Damızlık Kızlar diye bir olay yoktu; kim Tanrı'nın krallığını terk edip ateşler içinde yanan bir cehenneme atmak isterdi ki kendini?

Birazdan Dr. Grove'un yaşamına son verecek süreçte, başından sonuna kadar harika bir iş başarmıştı Elizabeth Teyze. Üniversitede okurken tiyatro dersleri almış, *Truvalı Kadınlar* piyesinde Hecuba rolünü oynamıştı: Bu bilgileri, Elizabeth, Helena ve Vidala ile birlikle, yeni oluşturmaya başladığımız "Gilead'da kadının sahip olması gereken özel yer"i belirlemeye çalışırken öğrenmiştim. Yoldaşlık böyle ortamlarda başlayıp gelişir, geçmiş yaşamlar karşılıklı anlatılıp paylaşılır. Ama ben, kendi geçmişime dair fazla bilgi vermemeye dikkat etmiştim.

Elizabeth'in tiyatro oyunculuğu geçmişi çok işine yaradı. Benim talimatıma uyarak, Dr. Grove'dan bir randevu aldı. Dişçi koltuğuna oturdu ve tam kararlaştırılan anda, üstünü başını yırtarak koltuktan fırladı ve Dr. Grove'un kendisine tecavüz etmeye yeltendiğini çığlıklar atarak duyurdu. Ağlayarak ve sendeleyerek kendini bekleme odasına attı: Grove'un asistanı Bay William, onun üstü başı perişan haline ve ruhen altüst olmuş durumuna kendi gözleriyle şahit oldu.

Bir Teyze'nin kişiliği kutsal ve dokunulmaz kabul edilir Gilead'da. Elizabeth Teyze'nin, uğradığı bu saldırıdan ötürü, son derece sarsılmış olduğu görüldü genel kamuoyunda. Adam, tehlikeli bir akıl hastasıydı.

Röntgen aletinin arasına minik bir kamera yerleştirilmesini sağlamıştım önceden. Sağlıklı ve güzel dişler gösteren bir filmin arasında, olay sırasında çekilen fotoğraflar da vardı. Eğer Elizabeth korkup oyunbozanlık yapmaya kalkarsa, onu yalan söylemekle tehdit edebileceğim kanıtlar hazırdı elimde.

Grove'un asistanı Bay William, mahkemedeki duruşmada, dişçinin aleyhine tanıklık yaptı. Aptal değildi, patronunun çoktan mahkûm edildiğini hemen anlamıştı. Dr. Grove'un suçüstü yakalandığı anda yaşadığı öfkeyi anlattı mahkemede. "*Siktiğimin orospusu* diye bağırdı Dr. Grove, Elizabeth Teyze'ye" dedi. Oysa Dr.Grove böyle bir şey söylememişti, "Neden yapıyorsunuz bunu bana?" diye sormuştu sadece. Ama William'ın tanıklığı mahkemede etkili oldu. Dinleyiciler, Ardua Binası'nda yaşayan Teyzeler dahil, nefeslerini tutarak dinlediler; bir Teyze'ye böyle iğrenç sözler söylemek kâfirlikle eşdeğerdi! Yargıçların sorguları karşısında Asistan William, isteksizce de olsa, eski patronunun geçmişte uygunsuz davranışlarda bulunduğundan şüphelendiğini itiraf etti. "Anestezi yanlış ellerde verildiği zaman, ayartıcı olabiliyor" dedi, pek üzülüyormuş gibi yaparak.

Dr. Grove bütün bu suçlamalar karşısında kendini sa-

vunmak için ne diyebilirdi? Masum olduğunu söylemekten ve sonra İncil'den, o iyi bilinen "Tecavüze uğradığı yalanını" söyleyen Potiphar'ın karısının hikâyesini anlatmaktan başka ne yapabilirdi? Suçlamaları reddeden masum adamların söyledikleri, tıpkı suçlu adamların suçlarını inkâr etmesine benzer; sanırım bunu anlamışsındır artık, sevgili okuyucum. Dinleyiciler hiçbirine inanmazlar.

Dr. Grove, Elizabeth Teyze'ye kötü niyetle parmağını bile dokundurmayacağını, çünkü ona şehvet duygusu verenlerin sadece küçük kızlar olduğunu itiraf edemezdi ki!

Elizabeth Teyze'nin sergilediği olağanüstü oyunculuğu göz önüne alınca, stadyumda gerçekleştirilecek Serbest Ortak İnfaz'ı onun yönetmesinin en doğal hakkı olduğuna karar verdim. Dr. Grove, öldürülecek olan ikinci adamdı. Önce, Melek adamın öldürülmesini seyretmek zorundaydı. Adamın tekmelenmesini, dövülmesini ve sonra çığlıklar atan yetmiş Damızlık Kız'ın çıplak elleriyle adamı lime lime etmesini izlemek zorundaydı.

Stadyumdaki platforma kolları arkasından bağlanmış olarak getirildiğinde, "Ben yapmadım" diye bağırıyordu. Faziletine leke düşürülmüş, tecavüz teşebbüsüne uğramış Teyze pozunda Elizaberth, acımasız bir tavırla düdüğünü çaldı. İki dakika içinde Dr. Grove yok olmuştu; yumruk, tekme ve her türlü darbe adamın işini bitirmişti. Avuçlarda adamın kökünden sökülmüş kanlı saçları kalmıştı.

Teyzeler'in ve Teyze Adayları'nın hepsi oradaydı. Ardua Binası'nın çok saygıdeğer Kurucu Teyzeler'inden birine yapılan bu büyük hakaretin intikamını almak üzere gelmişlerdi. Bir tarafta, Gilead'a yeni kazandırılan İnci Kız Adayları duruyordu, bir gün önce gelmişlerdi Gilead ülkesine, dolayısıyla onlar için bir vaftiz töreni gibiydi bu. Gencecik yüzlerini görmeye çalıştım ama oldukça uzakta oldukları için ifadelerini okuyamadım. Neler hissediyorlardı? Nefret mi, tiksinme

mi, hoşlanma mı, tepki mi? Bilmek isterdim, bilmek her zaman iyidir. En Pahalı Kız da onların arasındaydı şimdi. Birazdan seyredeceğimiz spor gösterisinin ardından, onu amaçlarıma en uygun düşen yaşam mekânına yerleştirecektim.

Dişçi Grove Damızlık Kızlar tarafından parça parça edilirken, Immortelle Teyze (yani Becka) bayıldı. Bu beklenmedik bir şey değildi, çünkü o çok hassas bir kızdı. Şimdi Becka yine kendini suçlayacak, diye düşündüm. Dr. Grove ne kadar alçakça davranmış olursa olsun, hâlâ Becka'nın resmi babasıydı.

Kumandan Judd, televizyonu kapattı ve içini çekti: "Yazık" dedi, "Grove iyi bir dişçiydi."

"Evet" dedim. "Ama günahkâr insan, sırf başarılı olduğu için günahları affedilmemeli."

"Gerçekten suçlu muydu o?" diye sordu Kumandan, fazla ilgilenmiyormuş gibi yaparak.

"Evet" dedim, "ama o yüzden değil. Dr. Grove, Elizabeth Teyze'ye tecavüz edemezdi, çünkü o bir pedofildi."

Kumandan Judd yine içini çekti. "Zavallı adam" dedi. "Çok kötü bir hastalık olmalı. Onun ruhu için dua etmeliyiz."

"Evet, elbette etmeliyiz" dedim. "Ama pek çok kızın evlilik fırsatını elinden alıyordu adam. Kızlar, o değerli çiçekler, evlilik sürecine girmek yerine, Teyzeler'e koşuyordu, bir kurtuluş ümidiyle."

"Ah", dedi Kumandan Judd, "Agnes kızın başına gelen de bu muydu? Bunun gibi bir şey olmuştur diye düşünmüştüm."

Evet, dememi bekliyordu Judd, çünkü Agnes'in ondan kaçışının bizzat kendisiyle ilgili olmadığını duymak istiyordu. "Emin değilim" diye yanıtladım. Kumandan Judd'ın yüzü düştü. "Ama öyle olduğunu zannediyorum" dedim. Adamı daha fazla zorlamamak lazımdı.

"Senin verdiğin kararlara her zaman güvenirim, Lydia Teyze" dedi. "Bu Grove denen adam hakkında verdiğin hükmün Gilead için en doğru karar olduğunu düşünüyorum."

"Teşekkür ederim" dedim, "ben de sizin yol göstericiliğinize güveniyorum. Ama konuyu değiştirmek isterim: Nicole Bebek'in Gilead'a geri getirildiğini size duyurmaktan mutluyum."

"Ne büyük bir başarı!" dedi Kumandan Judd. "Bravo!"

"İnci Kızlarım çok etkili bir şekilde yürüttüler görevlerini" dedim. "Talimatlarımı harfiyen yerine getirdiler. Yeni bir adayı kanatları altına aldılar ve bize katılmaya ikna ettiler. Kızı etkisi altına almış olan genç bir adama iyi bir ödeme yaparak elinden kurtardılar. Pazarlığı yürüten Beatrice Teyze'ydi ama o sırada Nicole Bebeğin gerçek kimliğini bilmiyordu elbette" dedim.

"Ama sen biliyordun, sevgili Lydia Teyze" dedi. "Kızın o olduğunu nasıl teşhis ettin? Bizim Gözler yıllardır arıyordu onu." Sözlerinde bir kıskançlık, ya da daha kötüsü, şüphelenme belirtisi mi vardı? Ama üstünde durmadan, hemen geçiştirdim sorusunu.

"Küçük yöntemlerim vardır ve elbette işe yarayan bazı muhbirlerim" diye yalan söyledim. "İki kere iki bazen gerçekten dört eder. Biz kadınlar, her ne kadar miyop görüşlü olsak da, erkeklerin daha geniş ve yukardan gören bakış açısından kaçan bazı ince detayları fark ederiz. Ama Beatrice ve Dove Teyzeler'e, zavallı kızcağızın koluna yaptırdığı özel bir dövmeyi bulmak için gözlerini dört açmaları talimatını vermiştim. Şansları yaver gitti ve buldular onu."

"Kendisinin isteyerek yaptırdığı bir dövme mi?" dedi Kumandan Judd merakla. "Düşük ahlaklı kızlar gibi... Vücudunun neresine yaptırmış?"

"Sadece koluna" dedim. "Yüzünde herhangi bir iz yok."

"Halka takdim edilirken kolları kapalı olacak" dedi Judd.

"Jade adını taşıyor, hatta bunun gerçek ismi olduğuna inanıyor olabilir. Size danışmadan, ona gerçek kimliğini söylemek istemedim."

"Mükemmel düşünmüşsün" dedi. "Söz konusu bu genç

adamla nasıl bir ilişkisi varmış, sorabilir miyim? Tabii, el değmemiş bir kız olması daha iyi olurdu, ama onun durumunda bu kuralı göz ardı edebiliriz. Damızlık Kız olarak boşa harcanmış olurdu zaten."

"Bekâret durumunu henüz kesin olarak belirleyemedik. Ama ben onun, bu açıdan saf kalmış olduğuna inanıyorum. Kızı, genç Teyzeler'den ikisinin yanına yerleştirdim, iyi kalpli ve sempati duyguları olan iki genç Teyze'nin yanına. Onlarla umutlarını ve korkularını paylaşacaktır kuşkusuz. Ve eminim, inançlarını bizim istediğimiz kıvama getirecektir bir süre sonra."

"Yine mükemmel düşünmüşsün, Lydia Teyze. Sen bizim için bir cevhersin. Nicole Bebeği Gilead'a ve tüm dünyaya ne zaman ilan edebiliriz?"

"Onun gerçekten inançlı bir insan olmasını sağlamalıyız her şeyden önce" dedim. "Dini bütün bir mümin olmasını garantilemeliyiz. Bu da incelik ve ustalık gerektiren bir süreç. Yeni gelen kızlar, büyük bir heves içinde olurlar genellikle, hiç gerçekçi olmayan beklentileri vardır. Nicole Bebeğin ayaklarının yere basmasını sağlamalıyız. Onu bekleyen görevleri öğretmeliyiz; vazifesinin sadece ilahiler söylemek ve yüce duygulara erişmekten ibaret olmadığını anlatmalıyız. Ayrıca, kendi kişisel tarihiyle yüzleşmesini de sağlamak zorundayız. Gerçekte ünlü Nicole Bebek olduğunu ve herkes tarafından çok sevildiğini keşfettiği zaman büyük bir şoka uğrayabilir."

"Bu konuları senin becerikli ellerine teslim ediyorum" dedi Kumandan Judd. "Kahvene biraz rom koymamı istemediğine emin misin? Kan dolaşımını hızlandırır."

"Belki bir çay kaşığı kadar" dedim. Fincanlarımızı kaldırıp tokuşturduk.

"Tanrı gayretlerimizi kutsasın" dedi. "Bunu yapacağına eminim."

"Zaman gösterecektir" dedim, gülümseyerek.

346

Dişçinin muayenehanesinde, mahkemedeki duruşmada ve Serbest Ortak İnfaz sırasında çektiği sıkıntılardan sonra, Elizabeth Teyze bir sinir krizi geçirdi. Vidala Teyze ve Helena Teyze ile onu ziyarete gittik; Huzur Evlerimizden birinde, iyileşmeye çalışıyordu. Gözü yaşlı karşıladı bizi.

"Bilmiyorum neyim var" dedi. "Bütün enerjim tükenmiş gibi."

"Tüm yaşadıklarından sonra, elbette öyle olur" dedi Helena.

"Ardua'da herkes senin bir azize olduğunu düşünüyor" dedim. Onu aslında neyin huzursuz ettiğini biliyordum. Yalancı tanıklık yapmıştı ve bu ortaya çıkarsa eğer, geri dönülemez ve kesin biçimde sonu olurdu.

"Yol göstericiliğin için sana müteşekkirim Lydia Teyze" dedi bana, bir yandan da Vidala'ya yan gözlerle bakarak. Madem şimdi ben onun sağlam müttefiki olmuştum –madem benim aykırı isteğimi harfiyen yerine getirmişti– Vidala Teyze'nin onun karşısında artık tamamen güçsüz olduğunu düşünüyor olmalıydı.

"Sana yardımcı olduğum için mutluyum" dedim.

XVIII

Okuma Salonu

47

Becka ve ben, Jade'i ilk kez İnci Kızlar ve onların yanlarında getirdikleri, Gilead'a yeni kazandırılmış kızlar için düzenlenen Şükran Sunumu töreninde gördük. Uzun boylu ve biraz sakar davranışlı bir kızdı; cüretkârlığa varan ölçüde doğrudan bakışlarla etrafını gözden geçiriyordu. Bırakın Gilead'ı, Ardua Binası'na bile kolay uyum sağlayamayacağı duygusuna kapıldım. Ama üzerinde fazla durmadım, çünkü bu güzel merasime vermiştim kendimi.

Yakında biz de onlardan biri olacağız, diye düşünüyordum. Becka ve ben, İnci Kız Adayları olarak aldığımız eğitimin sonlarına yaklaşıyorduk; yakında tam Teyze Adayı olmaya hak kazanacaktık. İnci Kız üniformasını giymeye hazır olacaktık, bunca yıldır giydiğimiz kahverengi elbiseden çok daha güzel olan giysilerimizi giyebilecektik. İnci kolyeyi miras alıp takabilecek, misyonumuza koyulacak ve Gilead'a yeni İnci Kız Adayları toplamak üzere yurtdışına gidecektik.

Ardua Binası'nda geçirdiğim ilk yıllar boyunca, beni bekleyen bu gelecek ihtimalinden hep heyecan duymuştum. Tam ve gerçek bir mümindim. Gilead'da olup biten her şeye tam olarak güvenmesem bile, Teyzeler'in özveriyle yerine getirdikleri hizmetlere canıgönülden inanıyordum. Ama şimdi o kadar emin değildim artık.

Jade'i, ertesi güne kadar bir daha görmedik. Yeni gelen

diğer İnciler gibi, o da kilisede gece boyunca süren ve sessiz meditasyon yaparak, dua ederek geçirilen "uyanıklık nöbeti"ne katılmıştı. Sonra gümüş renkli elbisesini çıkarıp, hepimizin giydiği kahverengi elbiseyi giymiş olmalıydı. Onun ilerde bir Teyze olacağı garanti değildi. Yeni gelen İnciler, potansiyel Eş mi, Ekono-kadın mı, Teyze Adayı mı, ya da bazı mutsuz durumlarda Damızlık Kız mı olacak diye dikkatle incelenirlerdi. Ama bizim aramızda oldukları sürece, aynen bizim gibi giyinirlerdi ve yeni ay biçimindeki imitasyon inci broşu takarlardı.

Jade'in Gilead'la tanıştırılması hayli acımasız oldu, zira geldiği günün ertesinde bir Serbest Ortak İnfaz'a götürüldü. İki adamın, Damızlık Kızlar tarafından resmen parça parça edilerek öldürülmesini seyretmek onu şoka uğratmış olabilir. Bana bile şoke edici geliyor hâlâ, yıllar içinde bunun gibi birçok gösteriye maruz kaldığım halde. Damızlık Kızlar genelde çok bastırılmış ve itaatkârdırlar; bu tür İnfaz olaylarında gösterdikleri vahşet gerçekten endişe verici olabiliyor.

Bu kuralları koyanlar, Kurucu Teyzeler'di. Ben ve Becka, onların yerinde olsaydık, daha yumuşak yöntemleri tercih ederdik.

Serbest Ortak İnfaz'da öldürülen adamlardan biri, Becka'nın "sabık" babası, Elizabeth Teyze'ye tecavüz etme suçuyla mahkûm edilen Dr. Grove'du. Adam "hemen hemen tecavüz" etmiş de olabilirdi; dişçi ile yaşadığım olayı hatırlayınca, arada pek fark olmadığını düşündüm, ne olup bittiği pek de umurumda değildi zaten. Cezalandırıldığı için memnun olduğumu söyleyebilirim, affınıza sığınarak.

Ama Becka için durum farklıydı. Dr. Grove, kızı Becka'ya çocukluğu boyunca rezilce davranmıştı. Benim bunu kabul edebilmem mümkün değildi, ama Becka adamı affetmeye razıydı. O, benden daha merhametli bir insandı. Ona bu yüzden hayranlık duyuyordum, ama ben onun gibi davranamazdım.

Dr. Grove İnfaz sırasında parça parça edilerek öldürülürken, Becka bayıldı. Teyzelerden bazıları, bu davranışı bir evladın babasına duyduğu sevgi olarak yorumladı. Dr. Grove hasta ruhlu bir adamdı, ama hâlâ bir erkek ve üst statüye sahip bir adamdı. Aynı zamanda bir babaydı, dolayısıyla itaatkâr kızı tarafından saygıyı hak eden bir babaydı. Ama ben biliyordum ki işin aslı öyle değildi: Becka, adamın öldürülmesinden ötürü kendini sorumlu tutuyordu. Dr. Grove'un işlediği suçları bana hiçbir zaman anlatmaması gerektiğini düşünüyordu. Bana anlattıklarını hiç kimseyle paylaşmadığımı söyledim. Bana güvendiğini, ama Lydia Teyze'nin konuştuklarımızı duymuş olduğunu düşündüğünü söyledi. Teyzeler, sahip oldukları gücü böyle elde ederlerdi: İnsanların sırlarını öğrenerek, kimsenin anlatmaması gereken gerçekleri duyarak.

Becka ile ben İnfaz'dan dönünce, ona bir bardak çay yaptım ve uzanıp dinlenmesini söyledim. Yüzü hâlâ sapsarıydı ama duygularını kontrol edeceğini ve iyi olacağını söyledi. Akşam, birlikte İncil okumalarımıza koyulmuştuk ki, kapımız tıklatıldı. Lydia Teyze'yi kapımızda görünce şaşırdık; yanında yeni İnci, Jade vardı.

"Victoria Teyze ve Immortelle Teyze" dedi, "ikiniz çok özel bir görev için seçildiniz. En yeni İncimizi, yani Jade'i, size teslim ediyorum. Diğer odada, üçüncü odada kalacak. Orası boş diye biliyorum. Sizin göreviniz, ona her şekilde yardım etmek olacak; burada, Gilead'daki yaşamımızın ve görevlerimizin tüm ayrıntılarını ona öğretmelisiniz. Yeterince çarşaf ve havlunuz var mı? Yoksa getirmelerini söyleyeyim."

"Evet Lydia Teyze, şükürler olsun" dedim. Becka da aynı sözleri tekrarladı. Jade bize gülümsedi. Hem biraz ürkek hem inatçı bir gülümsemeydi. Yurtdışından getirilen, ortalama tipteki kızlara benzemiyordu. O kızların çoğu pek düşkün görünüşlü ve aşırı istekli olurlardı.

"Hoş geldin" dedim Jade'e. "Lütfen içeri gir."

"Tamam" dedi. Odamızın eşiğinden içeri adımını attı. Kalbim çarptı: Becka ile Ardua Binası'nda dokuz yıldan beri geçirdiğimiz sessiz sakin yaşantımızın sonuna geldiğimizi anlamıştım o anda –şimdi değişiklik zamanıydı– ama bunun ne kadar sarsıcı ve acılı olacağını o sırada idrak edememiştim.

Hayatımız sessiz ve sakin geçiyor demiştim, ama sanırım bunlar yaşantımızı tarif eden doğru sıfatlar değildi. Evet, düzenli ve oldukça monoton bir hayatımız vardı. Günlerimiz dolu doluydu, ama nedense bir türlü geçmek bilmiyordu. Teyze Adayı statüsünü aldığımda on dört yaşındaydım. Şimdi çoktan büyümüş olduğum halde, kendimi hiç büyümüş gibi hissetmiyordum. Becka için de durum aynıydı: İkimiz de sanki zamanda donup kalmıştık, bir buz kutusunun içinde dondurulmuş gibi.

Kurucu Teyzeler'in ve yaşlı Teyzeler'in üstünlükleri ve ayrıcalıkları vardı. Onlar, Gilead rejimi kurulmadan önce yaşamış ve karakterleri oluşmuştu. Bizim yaşamadığımız zamanlarda mücadele vermişlerdi ve bu yüzden bizim yumuşak yaklaşımlarımıza değer vermiyorlardı. Ama bizler o büyük sıkıntıları yaşamak zorunda kalmamıştık. Bizler, her zaman korunmuştuk; dünyanın başına gelen acılarla uğraşmak zorunda kalmamıştık. Atalarımızın yaptığı fedakârlıkların nimetlerinden faydalanmıştık. Bunu sürekli hatırlamak ve müteşekkir olmak zorundaydık. Ama bilinmeyen bir niceliğin yokluğu için teşekkür etmek zordu: Korkarım ki Lydia Teyze'nin neslinin, ne derecede ateşle sınandığını anlayamıyor ve takdir edemiyorduk. Onlar, bizim sahip olmadığımız bir sertliğe ve acımasızlığa sahiptiler.

48

Zaman hiç geçmiyormuş gibi hissetmeme rağmen, aslında değişmiştim. Ardua Binası'na geldiğim zamanki insan değildim artık. Şimdi kadın olmuştum, deneyimsiz bir kadın olsam bile; geldiğimde ise çocuktum.

"Teyzeler'in bizimle kalmana izin vermesine çok memnun oldum" demişti Becka ilk gün, utangaç gözleriyle bana bakarak.

"Ben de memnun oldum" dedim.

"Okulda seni örnek alırdım kendime. Bir Kumandan kızı olduğun ve evinizde üç Martha çalıştığı için değil sadece. Sen, diğerlerinden daha az yalan söylerdin. Ve bana iyi davranırdın" dedi Becka.

"Hiç de iyi değildim" dedim.

"Tüm diğerlerinden daha iyiydin."

Lydia Teyze, Becka ile aynı yatakhane binasında kalmama izin vermişti. Ardua Binası'nda birçok küçük daire vardır. Bizimki C bölümündeydi, girişinde Ardua'nın sloganı yazılıydı: *Per Ardua Cum Estrus.*

"'Doğum sancıları ile dişi üreme döngüsü' anlamına geliyor" dedi Becka.

"O kadar çok şey anlatıyor mu?" diye sordum.

"Latince" dedi Becka, "Latincede kulağa daha doğru geliyor."

"Latince nedir?" dedim.

Latincenin çok eski bir dil olduğunu, artık kimsenin konuşmadığını, ama insanların hâlâ Latince özlü deyişler kullandığını söyledi Becka. Örneğin, Duvar'ın içindeki her şey için *Veritas* sözcüğü kullanılırmış eskiden, "gerçek" anlamına gelen Latince bir kelimeymiş. Ama sonra kazınmış ve üstü boyayla kapatılmış.

"Ama kelime kaybolmuşsa, sen nereden biliyorsun?" dedim.

"Hildegard Kütüphanesi'nde hâlâ var" dedi. "Sadece biz Teyzeler için."

"Kütüphane ne demek?"

"Kitapların saklandığı yer. Salonlar dolusu kitap var orada."

"O kitaplar günahkâr mı?" diye sordum. O salonların patlayıcı maddelerle doldurulmuş olduğunu hayal ettim.

"Benim okuduğum kitaplar günahkâr değil" dedi Becka. "Tehlikeli olanlar Okuma Salonu'nda saklanıyor. Oraya girmek için özel izin almak zorundasın. Ama diğer kitapları okuyabilirsin."

"Sana izin veriyorlar mı?" Hayretler içinde kalmıştım. "Gidip okuyabiliyor musun yani?"

"İzin alırsan, evet. Okuma Salonu hariç. Eğer izin almadan girersen o salona, cezalandırılırsın, bodrum katındaki mahzenlerden birinde." Her Ardua apartman binasında, duvarları ses geçirmeyen bir bodrum katı varmış, eskiden piyano çalışmaları vb. yapmak için kullanılan. Ama artık R bölümünün mahzeninde, Vidala Teyze Cezalandırmalar'ı yapıyormuş. Cezalandırma, kurallara uymayanları yola getirmek için kullanılan bir yöntemmiş.

"Ama cezalandırma halk önünde yapılır" dedim, "suç işleyenler için. Serbest Ortak İnfaz gibi, insanları asıp Duvar'da sergilemek gibi."

"Evet, biliyorum" dedi Becka. "Keşke o kadar uzun Duvar'da asılı tutmasalar. Cesetlerin kokusu bizim odalarımıza kadar geliyor, kusacak gibi oluyorum. Ama mahzende

yapılan Cezalandırmalar farklı, onlar bizim iyiliğimiz için. Haydi, şimdi sana yeni bir giysi bulalım, sonra yeni ismini seçersin."

Onaylanmış bir isim listesi vardı, Lydia Teyze ve diğer yaşlı Teyzeler tarafından hazırlanmıştı. Becka, bu isimlerin bir zamanlar kadınların sevdikleri, onları rahatlatan ürünlerin adlarından derlendiğini, ama kendisinin bu ürünlerin neler olduğunu bilmediğini söyledi. "Bizim yaşlarımızdaki kimse bilmez" dedi.

Ben henüz okuyamadığım için Becka okudu listedeki isimleri. "Maybelline'e ne dersin? Kulağa güzel geliyor. Maybelline Teyze."

"Hayır" dedim, "fazla süslü."

"Ivory Teyze'ye ne dersin?"

"Çok soğuk."

"Victoria? Sanırım bir zamanlar bir Kraliçe Victoria varmış. Victoria Teyze diye çağrılırsın. Sadece Teyze Adayı olsak bile, Teyze sıfatını kullanma iznimiz var. Gilead dışındaki ülkelerde İnci Kız misyonumuzu tamamladığımız zaman, tam Teyze olacağız."

Vidala Okulu'nda bize İnci Kızlar hakkında fazla bir şey anlatmamışlardı; sadece cesur olduklarını, risk aldıklarını, Gilead için fedakârlıklarda bulunduklarını ve onlara saygı göstermemiz gerektiğini söylemişlerdi.

"Gilead dışına mı gideceğiz? O kadar uzaklaşmak korkutucu değil mi? Gilead zaten çok büyük değil mi?" Bu dünyanın sonu olur diye düşündüm, Gilead'ın zaten ucu bucağı yoktu.

"Gilead zannettiğinden küçük" dedi Becka. "Etrafında başka ülkeler var. Sana haritada göstereyim."

Şaşırmış olmalıyım ki Becka gülümsedi. "Harita, resim gibi bir şey. Burada harita okumasını da öğreniyoruz."

"Resim okumak mı?" dedim. "Nasıl yapıyorsunuz bunu? Resimler yazı değildir ki."

"Öğreneceksin" dedi Becka. "İlk başlarda ben de yapamıyordum." Yine gülümsedi. "Sen burada olunca, kendimi o kadar yalnız hissetmeyeceğim."

Altı ay sonra bana ne olacak diye endişe ediyordum. Kalmama izin verilecek miydi? Teyzeler'in bana bir sebzeyi inceler gibi bakmaları gözümü korkutuyordu. Bizden beklenen hep yere bakmamızdı, ki benim için zor oluyordu. Kafamı biraz kaldırsam, Teyzeler'in üst gövdesine bakıyor olacaktım, ki ayıptı bu. Gözlerine baksam iyice küstahlık olurdu. Önce kıdemli Teyzeler'den biri benimle konuşmadığı sürece konuşamamak da zordu. İtaat, boyun eğme ve uysallık; bizden beklenen bu erdemlerdi.

Bir de okuma dersi vardı. Sinir bozucu buluyordum o dersi. Belki öğrenmek için artık çok yaşlıydım. Belki ince nakış işlemek gibi bir işti okumak, erken yaşta başlamanız gereken, yoksa hep beceriksiz kalırdınız. Ama yavaş yavaş sökmeye başladım. "Sende yetenek var" dedi Becka. "İlk başlarda ben daha zorlanıyordum."

Okumayı öğrenmem için bana verilen kitaplar, Dick ile Jane adlı bir oğlan ve kız hakkındaydı. Kitaplar çok eski ve yıpranmıştı, içindeki resimler değişime uğramıştı. Jane'in elbiseleri uzun etekli ve uzun kolluydu, ama resme uygulanan boyanın altından, aslında eteğin diz boyunda, kolun ise dirseğin üstünde olduğu anlaşılıyordu. Saçları da eskiden açıkmış.

Bu kitaplardaki en şaşırtıcı şey, Dick, Jane ve bebek Sally'nin, etrafı ince ahşaptan ve alçak çitlerle çevrili olan bir evde yaşıyor olmalarıydı; isteyen herkes kolaylıkla atlayıp bahçeye girebilirdi. Çevrede Melekler veya Muhafızlar da yoktu. Dick, Jane ve Sally Bebek herkesin gözü önünde, dışarıda oynuyorlardı. Sally Bebek her an teröristler tarafından kaçırılıp, tıpkı Nicole Bebek ve çalınan başka masum çocuklar gibi Kanada'ya götürülebilirdi. Jane'in çıplak dizleri, yol-

dan geçen adamlarda günahkâr dürtüler uyandırabilirdi, her ne kadar yüzü dışında her tarafı boyayla kapatılmış olsa bile. Becka, böyle kitaplardaki resimlerin boyanması işinin bana verilebileceğini söylemişti, bu Teyze Adayları'nın görevi imiş. Kendisi de birçok kitap boyamış.

Burada kalman garanti değil, dedi Becka, herkes Teyze olmaya uygun olmayabilir. Ben Ardua'ya gelmeden önce, Ardua'ya kabul edilmiş iki kız tanımış Becka. Biri, sadece üç ay sonra fikrini değiştirmiş, ailesi onu geri almış ve seçilen bir adamla evlendirmiş.

"Ötekine ne oldu?" diye sordum.

"Kötü bir şey" dedi Becka. "Adı Lily Teyze idi. Başlarda hiçbir tuhaflığı yok gibiydi. Herkes onun uyum sağladığını düşünüyordu. Ama sonra, bir Teyze'ye ters bir cevap verdiği için Cezalandırılma'ya gönderildi bir gün. En kötü Cezalandırmalar'dan biri olduğunu zannetmiyordum. Vidala Teyze'nin acımasız bir tarafı vardır. Cezalandırma'yı yaparken, hoşuna gidiyor mu, diye sorar ve verilecek doğru bir cevap yoktur."

"Peki Lily Teyze'ye ne oldu?"

"O günden sonra aynı insan değildi artık. Ardua Binası'ndan ayrılmak istediğini, Teyzeliğe uygun bir kız olmadığını söyledi. Teyzeler, öyleyse kendisi için önceden planlanan evliliğin gerçekleşeceğini bildirdiler. Ama Lily onu da istemiyordu."

"Ne istiyordu?" dedim. Birden çok ilgilenmeye başlamıştım Lily Teyze ile.

"Kendi başına yaşamak ve bir çiftlikte çalışmak istediğini söyledi. Elizabeth Teyze ve Vidala Teyze, erkenden okuma öğrenirse böyle olur dediler: Aklı iyice gelişmeden Hildegard Kütüphanesi'ndeki kitapları okursa, onların içindeki yanlış fikirleri reddedecek gücü olmazmış. Kütüphanede imha edilmesi gereken birçok şüpheli kitap varmış. Teyzeler, Lily'nin

düşüncelerini doğru şeylere odaklayabilmesi için daha büyük bir ceza vereceklerini söylediler."

"Neydi o ceza?" Acaba benim kafam yeterince güçlü mü ve ben de üst üste ceza alır mıyım diye korkmaya başlamıştım.

"Mahzende bir ay boyunca tek başına kalmak, sadece su ve ekmekle. Sonunda çıkarıldığında, evet ve hayır dışında kimseyle hiçbir şey konuşmaz olmuştu. Vidala Teyze, Lily'nin çok zayıf akıllı olduğunu ve evlendirilmesinin şart olduğunu söyledi."

"Ardua Binası'ndan ayrılacağı günden bir gün önce, Lily kahvaltıya gelmedi, öğle yemeğine de. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Elizabeth Teyze ve Vidala Teyze onun kaçtığını söylediler. Bu bir güvenlik ihlaliydi, büyük bir arama başlatıldı. Ama bulamadılar. Sonra duş suyu kötü kokmaya başladı. Yeniden bir araştırmaya giriştiler. Bu kez, duş suyumuzu aldığımız çatıdaki yağmur suyu deposuna baktılar. Lily onun içindeydi."

"Ah, korkunç!" dedim. "Öldürülmüş mü?"

"Teyzeler başta öyle söylediler. Helena Teyze sinir krizleri geçirdi. Hatta Gözler'e izin verildi, bazı Muhafızlar Ardua Binası'na gelip suç unsurları aradılar ama bulamadılar. Bazı Teyze Adaylarımız dama çıkıp su deposuna tekrar baktılar. Kazara düşmüş olamazdı: Deponun bir merdiveni ve küçük bir kapısı vardı."

"Sen onu gördün mü?"

"Tabutu kapalıydı. Ama isteyerek yapmış olmalıydı. Cebinde taşlar varmış, yani öyle bir söylenti çıktı. Not bırakmamış veya bırakmışsa da Videla Teyze onu yırtıp atmıştır. Cenazesinde, beyin anevrizmasından öldüğünü söylediler. Bir Teyze Adayı'nın böylesine büyük bir başarısızlığa uğradığının bilinmesini istemiyorlardı. Hepimiz dualar ettik onun için, eminim Tanrı da affetmiştir onu."

"Ama neden yaptı bunu?" dedim, "Ölmek mi istedi?"

"Hiç kimse ölmek istemez. Ama bazı insanlar yaşamaya zorlandıkları hayatı kabul etmez" dedi Becka.

"Ama kendini boğmak!"

"Boğulmak huzurlu bir ölüm getirirmiş" dedi Becka. "Çan sesleri ve şarkılar duyarmışsın. Melekler gibi. Helena Teyze öyle dedi, bizi rahatlatmak için."

Dick ve Jane kitaplarını hatmettikten sonra, Vidala Teyze bana *Genç Kızlar için On Masal* adlı kitabı verdi, kafiyeli şiirler kitabı. Bu şiiri hatırlıyorum:

Bak Tirzah'ya! Oturuyor orada,
Dağınık saçları açıkta;
Yürüyor kaldırımda sallanarak,
Kafasını gururla kaldırarak.
Muhafız'ın bakışlarını çeliyor,
Onu günaha kışkırtıyor.
Havalarını hiç değiştirmez,
Asla diz çöküp dua etmez!
Yakında girecek büyük günaha,
Asılacak boynundan yüksek Duvar'a.

Vidala Teyze'nin masalları kızların neler yapmamaları gerektiğini, yaparlarsa başlarına neler geleceğini anlatırdı. Şimdi fark ediyorum ki, bunlar hiç kaliteli şiirler değildi ve o zamanlar da zavallı kızların hatalarından ötürü şiddetle cezalandırıldığını, hatta öldürüldüğünü okumaktan hiç hoşlanmıyordum; yine de okuyabildiğim için heyecanlanıyor ve seviniyordum.

Bir gün, Tirzah'nın hikâyesini Becka'ya okuyordum yüksek sesle, ki yanlışlar yaparsam düzeltsin beni diye. "Bu asla benim başıma gelmez" dedi Becka.

"Ne gelmez?" dedim.

"Ben asla Muhafızlar'ın bakışlarını çelmem, onlarla göz göze gelmem, hiçbir adamla. Hepsi korkunçtur. Gilead'ın Tanrısı da öyle."

"Becka!" dedim dehşetle. "Neden böyle söylüyorsun? Ne demek istiyorsun Gilead'ın Tanrısı gibi derken?"

"Tanrı'nın sadece tek bir şey olmasını istiyorlar" dedi. "Pek çok şeyden hiç söz etmiyorlar. İncil'de diyor ki: Hepimiz, hem erkekler hem kadınlar, Tanrı'nın suretinde yaratılmışız. Teyzeler İncil'i okumana izin verirlerse, göreceksin."

"Böyle şeyler söyleme Becka" dedim. "Vidala Teyze bunun bir sapkınlık olduğunu düşünür."

"Ama sana söyleyebilirim, Agnes" dedi. "Sana hayatımı teslim edecek kadar güveniyorum."

"Güvenme" dedim, "ben senin kadar iyi bir insan değilim."

Ardua Binası'ndaki ikinci ayıma girdiğimde, Shunammite beni ziyarete geldi bir gün. Schlafly Café'de buluştuk. Resmi Eşler'in giydiği mavi elbise vardı üstünde.

"Agnes!" diye bağırdı, ellerini uzatarak. "Seni gördüğüme çok mutlu oldum! İyi misin?"

"Elbette iyiyim" dedim. "Ben artık Victoria Teyze'yim. Nane çayı içer misin?"

"Paula dedi ki... şey, sen yani... bir sorunun filan... var mı yani?"

"Akıl hastası olduğumu mu söyledi?" dedim gülümseyerek. Shunammite'ın, Paula'dan bir aile dostu gibi söz ettiğini fark ettim. Shunammite şimdi ondan üst konumdaydı, ki bu Paula'nın hayli canını sıkıyor olmalıydı, o kadar küçük bir kızın kendinden üst mevkide olması. "Biliyorum, delirdiğimi düşünüyor" dedim. "Bu arada, evliliğini kutlarım."

"Bana kızmadın mı?" dedi, okul arkadaşı tavrını takınarak.

"Niye kızayım ki?" dedim.

"Yani, kocanı elinden aldım diye." Böyle mi zannediyordu

gerçekten? Bir rekabetten kazanarak çıktığını mı düşünüyordu? Bu sorusunu Kumandan Judd'ın onurunu kırmadan nasıl yanıtlayabilirdim?

"Daha yüce bir hizmete çağrıldım" dedim, elimden geldiğince resmi bir tavırla.

Shunammite kıkırdadı. "Gerçekten mi? Eh, ben de daha aşağı bir hizmete çağrıldım. Dört tane Martha'mız var! Evimi görmeni çok isterdim."

"Çok güzeldir, eminim" dedim.

"Ama sen gerçekten iyi misin?" Benim için duyduğu endişe kısmen samimi olabilirdi. "Bu yer senin moralini bozmuyor mu? Bana çok kasvetli geldi de."

"Ben iyiyim" dedim. "Sana da büyük mutluluklar diliyorum."

"Becka da bu zindanda, değil mi?" dedi.

"Burası bir zindan değil" dedim. "Evet, o da burada. Bir apartman dairesini paylaşıyoruz birlikte."

"Bahçe makasıyla sana da saldırır diye korkmuyor musun? Hâlâ deli mi?"

"Becka hiçbir zaman deli olmadı" dedim, "sadece mutsuzdu. Seni görmek çok güzeldi Shunammite. İzninle, şimdi görevlerimin başına dönmem gerek."

"Benden hoşlanmıyorsun artık" dedi yarı şaka yarı ciddi bir sesle.

"Ben bir Teyze olmak için eğitim görüyorum" dedim. "Kimseden hoşlanmak durumunda da değilim."

49

Okuma becerilerim yavaş yavaş, düşe kalka gelişiyordu. Becka çok yardımcı oluyordu bana. Pratik yapmak için İncil'den ayetler okuyorduk, ama sadece Teyze Adayları için onaylanmış olan belirli bölümleri. Kutsal Kitap'ın, o zamana kadar yalnızca duyduğum bazı parçalarını artık kendi gözlerimle okuyabiliyordum. Tabitha'nın ölümü sırasında çok düşündüğüm bir bölümü Becka benim için buldu:

> Senin gözlerinin önünde geçen bin yıl, sanki dünmüş gibi; karanlığı aydınlatan bir fener gibisin. Onca zamanı bir sel gibi alıp götürdün, uykuda geçmiş gibi; sabah olduğunda büyümüş çimenler gibi. Sabahleyin serpilip büyüyen, gece olduğunda büzülüp solan çimenler gibi.

Sözcükleri zorlukla heceliyordum. Kâğıt üstünde olunca sanki daha farklıydı ayet; yüksek sesle, ezberden tekrarlarken daha akıcı, daha titreşimliydi; yazıda ise yavan ve kuru.

Hecelemek okumak değildir, dedi Becka. "Okumak, bir şarkı dinlerken sözlerini duymak gibi, kelimeleri duymaktır."

"Belki onu hiçbir zaman beceremeyeceğim" dedim.

"Becereceksin" dedi. "Haydi, şimdi gerçek birkaç şarkı okuyalım."

Kütüphaneye gitti –benim oraya girmeme henüz izin yok-

tu– ve Ardua Binası İlahi Kitapları'ndan biriyle döndü. Kitapta, Tabitha'nın gümüş çıngıraklar gibi tatlı sesiyle çocukken bana uykudan önce söylediği ninni de vardı:

Şimdi uykuya yatıyorum,
Tanrıma ruhumu koruması için dua ediyorum...

Ben de Becka'ya söyledim bu şarkıyı ve bir süre sonra okumasını da söktüm. "Ne kadar umut verici sözleri var" dedi Becka. "Benimle birlikte uçmaya hazır iki meleğin yanımda olduğunu düşünürüm daima. Uykuya yatarken bana ninni söyleyen kimsem olmadı benim. Sen çok şanslısın."

Okumanın yanı sıra, yazmayı da öğrenmem gerekiyordu. Bazı bakımlardan daha zordu, bazı bakımlardan daha kolay. Çizim mürekkebi ve metal uçları olan kalemler, bazen de kurşunkalem kullanıyorduk. Kullandığımız malzemeler, ithal mal getiren depoların Ardua Binası için ayırdıkları stokların durumuna bağlıydı.

Yazım malzemelerinde öncelik hakkı Kumandanlar ve Teyzeler'e sağlanmış bir ayrıcalıktı. Onların dışında, bu malzemeler Gilead'da genel olarak kullanılmazdı; kadınların yazmakla hiç işi olmazdı, rapor yazmak ve depo envanteri tutmakla görevli olanların dışında, erkeklerin çoğunluğunun da olmazdı. Ne yazacaklardı ki insanlar?

Vidala Okulu'nda nakış işlemeyi ve resim yapmayı öğrenmiştik. Becka, yazmanın da hemen hemen aynısı olduğunu söyledi; her harf, bir şekil çizmek veya bir sıra dikiş atmak gibi bir şeydi, müzik notalarına da benziyordu. Her harfe biçimini verip, sonra hepsini birleştirecektim, bir zincire inci tanelerini dizer gibi.

Becka'nın çok güzel bir el yazısı vardı. Bana sabırla öğretiyordu; sonra, ne kadar çarpık çurpuk da olsa, ben yazmayı öğ-

rendikçe, İncil'den özlü sözler seçip kopyalamamı istiyordu:

Ve daima kalıcı olan üç şey vardır: İnanç, Ümit ve Sevgi; ama bunların en yücesi Sevgi'dir.

Sevgi, Ölüm kadar güçlüdür.

Uçan bir kuş sesini uzaklara taşıyacak ve onlar ki kanatları vardır, senin hikâyeni anlatacaklar.

Bunları tekrar tekrar yazdım. Aynı cümlelerin değişik yazımlarını karşılaştırarak, ne kadar ilerleme kaydettiğini görebilirsin, dedi Becka.

Yazdığım sözcükler üzerinde kafa yoruyordum. Sevgi, gerçekten İnanç'tan daha mı yüceydi ve bende ikisi de var mıydı? Sevgi, Ölüm kadar güçlü müydü? Kuşun uzaklara taşıyacağı ses, kimin sesiydi?

Okuyup yazmak, bu soruların yanıtlarını vermeye yetmiyordu. Sadece başka başka, yeni sorular sormama yol açıyordu.

Okumayı öğrenmenin yanı sıra, bana verilen başka görevleri yerine getirmeyi de öğrendim, bu ilk aylar boyunca. Bu görevlerden bazıları hiç sıkıcı değildi: Dick ve Jane kitaplarındaki küçük kızların eteklerini, kollarını ve başlarını boyayıp örtmek hoşuma gidiyordu. Ayrıca, mutfakta çalışmaya da hiç itirazım yoktu; aşçıların kullanacakları turpları ve soğanları doğramaktan ve bulaşıkları yıkamaktan hiç gocunmuyordum. Ardua Binası'nda yaşayan herkes, ortak yaşama katkıda bulunmak zorundaydı; el işçiliği yapmak küçümsenen bir şey değildi. Teyzeler de bu görevlerin üstünde değildi ama gündelik yaşamda bu hizmetleri yerine getiren genç Teyze Adayları idi sadece. Ama niye olmasın, biz onlardan daha gençtik sonuçta.

Sadece tuvaletleri temizlemek hoş bir iş değildi; özellikle klozetleri pırıl pırıl temizlemişken, yeniden ikinci, hat-

ta üçüncü kez temizlemek zorunda kalıyorsanız. Becka, Teyzeler'in bu işi tekrar tekrar yapmamızı istediğini söyledi. Mesele, tuvaletlerin durumu değil, bizim boyun eğme sınavını başarıyla geçmemizdi.

"Ama tuvaleti üç kere üst üste temizlemek mantıklı değil" dedim. "Değerli ulusal kaynaklarımızı boşa harcamak oluyor."

"Tuvalet temizleyicisi değerli bir ulusal kaynak değildir" dedi Becka. "Gebe kadınlar gibi değerli değildir. Ama evet, mantıksız, bu yüzden bir sınama zaten. Mantıksız istekleri bile hiç yakınmadan yerine getirdiğimizi görmek istiyorlar."

Sınavı daha da zorlaştırmak için, en genç Teyzeler'den birini başımıza dikiyorlardı bu işi yaparken. Hemen hemen bizim yaşımızda olan birinden saçma sapan emirler almak, yaşlı birinden emir almaktan daha sinir bozucudur.

Üst üste dört hafta tuvalet temizledikten sonra, "Nefret ediyorum bu işten!" dedim Becka'ya. "Abby Teyze'den de nefret ediyorum! Çok kötü kalpli, kibirli ve..."

"Bu bir sınav" diye hatırlattı Becka. "Tanrı tarafından sınanan Eyüp Peygamber gibi olmak."

"Abby Teyze Tanrı değil ama. Sadece kendini öyle zannediyor."

"Katı yürekli olmamalıyız" dedi Becka. "Nefretinden kurtulmak için dua etmelisin. Nefes verir gibi, nefretin burnundan çıkıp gittiğini düşün."

Becka'nın bunun gibi birçok özdenetim yöntemi vardı. Ben de bunları uygulamaya çalışıyordum. Bazen işe yarıyordu.

Altı aylık sınavımı başarıyla geçtikten ve kalıcı olarak Teyze Adaylığına hak kazandıktan sonra, Hildegard Kütüphanesi'ne girme iznim çıktı. Kütüphanenin kapısından ilk kez girdiğimde, bana altın bir anahtar verilmiş gibi hissettim; gizli kapıları birer birer açacak, içlerindeki hazineleri bana gösterecek olan bir anahtar.

Başlarda sadece dış odaya girme iznim vardı, bir süre sonra Okuma Salonu'na girme iznini de aldım. Orada kendime ait bir masam vardı. Bana verilen görevlerden biri, Lydia Teyze'nin özel günlerde yaptığı konuşmaların –ya da vaazların mı desem– kopyalarını çıkarmaktı. Lydia Teyze bu konuşmaları yeniden kullanıyordu, ama her defasında biraz değiştirerek. Bizim, elle yazılmış bu notları daktiloda temize çekmemiz gerekiyordu. Yavaş yavaş da olsa daktiloda yazmayı öğrenmiştim artık.

Bazı günler, masamda otururken Lydia Teyze önümden geçip kendi özel odasına giderdi. Orada, Gilead'ı daha iyi bir yer yapmak için önemli araştırmalar yürüttüğü söyleniyordu: Bunun, Lydia Teyze'nin tüm ömrünü adadığı bir misyon olduğunu söylüyordu kıdemli Teyzeler. Üst pozisyondaki bu Teyzeler'in büyük bir titizlikle korudukları değerli Şecere ve Soyağacı Arşivleri, İnciller, ilahiyat ders kitapları ve dünya edebiyatının tehlikeli sayılan eserleri; hepsi o kilitli kapının ardında saklanıyordu. Oraya girmemize ancak akıllarımız yeterince güçlendiği zaman izin verilecekti. Aylar ve yıllar birbirini kovaladı, Becka ile çok yakın arkadaş olduk. Birbirimize kendimiz ve ailelerimiz hakkında, başka kimseye söylemediğimiz pek çok şey anlattık. Ben, üvey annem Paula'dan ne kadar nefret ettiğimi itiraf ettim, ama tabii ki bu duygumu yenmeye çalışıyordum. Evdeki Damızlık Kızımız Crystal'ın trajik ölümünü ve bunun beni ne kadar sarstığını anlattım. Becka ise, Dr. Grove'un ona neler yaptığını anlattı, ben de o adamla yaşadığım tecrübeyi söyledim, benim adıma çok üzüldü Becka. Gerçek annelerimiz hakkında konuştuk, onların kim olduğunu öğrenmeyi çok isterdik. Belki bu kadar çok şeyi paylaşmamalıydık, ama o kadar rahatlatıcıydı ki bu konuşmalarımız.

"Bir kız kardeşim olmasını isterdim" dedi Becka bir gün. "Ve olsaydı, o sen olurdun."

50

Hayatımızı huzurlu diye tarif etmiştim, dışarıdan bakan gözler için öyleydi de; ama zaman içinde öğrendim ki, kendini daha yüksek bir amaca adamış insanların iç dünyasında fırtınalar ve kargaşalar eksik olmuyordu. Ben iç fırtınalarımdan ilkini, dört yıl boyunca basit, temel metinler okuduktan sonra, nihayet İncil'in tamamını okuma iznine kavuştuğum zaman yaşadım. Gilead'ın her yerinde olduğu gibi, bizim İncil kitaplarımız da kilit altında tutuluyordu. Ancak sağlam akıllı ve güvenilir karakterli olanlar Kutsal Kitaba erişebilirdi, yani Teyzeler hariç tüm kadınlar için yasaklıydı.

Becka İncil'i benden önce okumaya başlamıştı; hem Ardua'ya daha önce geldiği, hem okuma becerisi daha gelişmiş olduğu için. Ama İncil'in gizemleriyle tanışmaya başlamış olanların bu kutsal deneyimlerini başkalarıyla paylaşmalarına izin verilmiyordu, dolayısıyla Becka ile öğrendikleri hakkında konuşamamıştık.

Benim için ayrılan ahşap İncil kutusunun Okuma Salonu'nda masama bırakılacağı ve bu en yasaklı kitabı açıp okuyacağım gün nihayet gelmişti. Çok heyecanlıydım; ama o sabah "Seni uyarmam gerek" demişti Becka.

"Uyarmak mı?" dedim. "Ama o kutsal kitap."

"Buradakilerin söyledikleri şeyleri anlatmıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum" dedi Becka. Biraz duraksadı. "Eminim Estée Teyze iyi niyetliydi. 'Yargıçlar' bölümünün 19-21 arası üç ayetini oku" diye ekledi.

Bu kadarını söyledi bana. Okuma Salonu'ndaki masamda ahşap kutuyu ve İncil'i açtığımda ilk o bölüme gittim. On iki Parçaya Bölünen Cariye öyküsü anlatılıyordu, okulda Vidala Teyze'nin anlattığı ve küçükken Becka'yı çok rahatsız eden hikâye.

Çok iyi hatırlıyordum o hikâyeyi. Ve Estée Teyze'nin bize yaptığı açıklamayı da hatırladım. Cariyenin öldürülmesinin nedeni itaatsizliğinden ötürü pişman olmasıydı, demişti. Bu yüzden, efendisinin kötü ruhlu Benjaminliler tarafından ırzına geçilmesine razı olmaktansa kendini feda etmeyi seçmişti. Estée Teyze, cariye kızın cesur ve asil ruhlu olduğunu söylemişti. Cariye kız bir seçim yaptı, demişti.

Şimdi hikâyenin tamamını okuyordum. Cesaret ve asalet kısmını ve yapılan "seçimi" aradım. Hiç öyle şeyler yoktu. Kız basitçe kapının önüne atılmış, ırzına geçilerek öldürülmüş, sonra kendisine satın alınmış hayvan muamelesi eden efendisi tarafından bir inek keser gibi parçalara bölünmüştü. Boşuna değildi adamın elinden kaçmak istemesi.

Acı veren büyük bir şok yaşadım bunları okuyunca. İyi kalpli, yardımsever Estée Teyze bize yalan söylemişti. Gerçeğin asaletle ilgisi yoktu, korkunçtu! Teyzeler kadınların okumak için fazla zayıf akıllı olduğunu söylerken bunu kastediyorlarmış meğerse. Bütün bu çelişkileri okudukça sarsılacak, dağılacak, sağlam duramayacaktık...

O zamana kadar Gilead'ın ilahiyat öğretisinin doğruluğundan ve haklılığından ciddi bir kuşku duymamıştım. Eğer kusursuz olmayı başaramıyorsam, bu benim kabahatimdi. Ama şimdi Gilead'ın ne kadar çok şeyi değiştirdiğini, eklemeler ve çıkartmalar yaptığını öğrenince, inancımı kaybetmekten korktum.

Eğer hiç inanç sahibi bir insan olmamışsanız, bunun ne demek olduğunu anlayamazsınız. En yakın arkadaşınız ölüyormuş gibi, sizi tanımlayan her şey paramparça oluyormuş gibi, dünyada yapayalnız kalmış gibi hissedersiniz. Sürgün edilmiş, karanlık bir ormanda yolunuzu kaybetmiş gibi duyumsarsınız. Tabitha öldüğünde öyle hissetmiştim, hayatın hiçbir anlamı kalmamıştı. Her şeyin içi boşalmış, kurumuş, solmuştu.

Duygularımın bir kısmını Becka ile paylaştım.

"Biliyorum" dedi. "Bana da oldu. Gilead'ın başındaki herkes bize yalan söyledi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tanrı, anlattıkları gibi değil" dedi. "Ya Gilead'a inanırsın, ya Tanrı'ya, ama ikisine birden değil." Becka kendi bunalımıyla böyle başa çıkmış.

Ben bunu yapabileceğimden emin değildim. Gizliden gizliye, artık ikisine de inanamayacağımdan korkuyordum. Ama inanç sahibi olmak istiyordum, bunu çok arzuluyordum. Nihayetinde inanç istemekle gelmez miydi zaten?

51

Üç yıl sonra daha da korkunç bir şey oldu. Daha önce söylediğim gibi, Hildegard Kütüphanesi'ndeki görevlerimden biri Lydia Teyze'nin konuşmalarının kopyalarını çıkarmaktı. Her gün, temize çekeceğim konuşmanın metni gümüş-gri renkli bir dosyanın içinde masama bırakılırdı. Bir sabah, gümüş dosyanın altında mavi renkli başka bir dosya buldum. Kim koymuştu onu? Yanlışlıkla mı olmuştu?

Mavi dosyayı açtım. İlk sayfanın en üstünde, üvey annem Paula'nın adı yazıyordu. Altında, sözde-babam Kumandan Kyle ile evlenmeden önceki ilk kocasının ölüm hikâyesi anlatılıyordu. Kumandan Saunders, Damızlık Kızı tarafından çalışma odasında öldürülmüştü. Ya da herkese anlatılan hikâye öyleydi.

Paula, kızın tehlikeli ölçüde dengesiz olduğunu, mutfaktan bir kebap şişi çalıp, hiçbir tahrik olmaksızın Kumandan Saunders'i şişleyerek öldürdüğünü söylemişti. Damızlık Kız kaçmış, sonra yakalanıp asılarak idam edilmişti. Cesedi Duvar'da sergilenmişti. Shunammite, evdeki Martha'sından duyduğu biraz farklı bir hikâye anlatmıştı: Güya Damızlık Kız ile Paula'nın kocası arasında gayrimeşru ve günahkâr bir ilişki varmış. İkisi, adamın çalışma odasında zina ediyorlarmış. Böylece kız adamı öldürme fırsatını bulmuş, nedeni de şuymuş: Kumandan öyle isteklerde bulunuyormuş ki, kız

delirmenin eşiğine gelmiş. Shunammite'ın hikâyesinin devamı herkesin bildiği gibiydi: Paula kocasının cesedini bulmuş, Damızlık Kız yakalanıp idam edilmişti. Shunammite bir ayrıntı daha eklemişti: Paula görünüşü kurtarmak için ölü adamın pantolonunu giydirmeye çalışırken üstüne başına kanlar bulaştırmış.

Ama mavi dosyada anlatılan hikâye oldukça farklıydı. Bazı fotoğraflar ve gizlice kaydedilen birçok konuşmanın yazılı dökümü de vardı dosyada. Kumandan Saunders ile Damızlık Kız arasında herhangi bir gayrimeşru beraberlik yokmuş, kanunlarda öngörülen "normal" cinsel birleşme yöntemini kullanıyorlarmış. Oysa Paula ile eski babam Kumandan Kyle arasında epeydir süren bir ilişki varmış, Tabitha'nın ölümünden bile önce başlayan.

Paula, Damızlık Kız ile arkadaşlık kurmuş, kızın ne kadar mutsuz olduğunu bildiği için ona Gilead'dan kaçması için yardımcı olmayı teklif etmiş. Hatta kıza bir harita ve kaçış yollarının bilgisini ve yol üstünde bulacağı MayDay elemanlarının isimlerini bile vermiş. Damızlık Kız kaçtıktan sonra, Paula Kumandan Saunders'i kendisi öldürmüş. Üstüne o kadar kan bulaşması bu yüzdenmiş, adama pantolonunu giydirdiği için değil. Adam pantolonunu çıkarmamış bile, en azından o akşam çıkarmamış.

Paula, kendi uydurduğu hikâyeyi anlatsın diye Martha'sına rüşvet vermiş, ayrıca onu tehdit etmiş. Sonra, Muhafız Melekler'i çağırmış, Damızlık Kız'ı cinayetle suçlamış ve gerisi gelmiş. Zavallı kız sokaklarda şaşkın, çaresizlik içinde dolaşırken yakalanmış. Paula'nın verdiği harita ve MayDay elemanları ise tamamen hayaliymiş.

Damızlık Kız sorguya çekilmiş. (Dosyada sorgulamanın metni de vardı ve onu okumak benim için rahatsız ediciydi.) Damızlık Kız, kaçma girişimini ve Paula'nın yardımını itiraf etmekle birlikte, cinayet işlemediğini, masum olduğunu

söylemiş; adamın öldürüldüğünden haberi bile yokmuş. Ama gördüğü işkence o kadar dayanılmazmış ki, sonunda yalan bir itirafı kabul etmek zorunda kalmış.

Yani Damızlık Kız kesinlikle suçsuzdu. Ama asılmaktan kurtulamamıştı.

Teyzeler de gerçeği biliyordu. En azından biri biliyordu. Önümdeki dosyada tüm kanıtları vardı. Ama Paula'ya hiçbir şey olmamış, onun suçunun cezasını bir Damızlık Kız ödemişti.

Yıldırım çarpmış gibi afallamıştım. Sadece anlatılan olay değil, bunun benim masama bırakılmış olması da çok şaşırtmıştı beni. Neden bilinmeyen bir kişi bana böylesine tehlikeli bilgiler vermişti?

İnandığınız bir hikâyenin yalan olduğu ortaya çıkınca, her şeyden şüphelenmeye başlarsınız. Birileri beni Gilead'a karşı kışkırtmaya mı çalışıyordu? Yoksa verilen kanıtlar sahte miydi? Lydia Teyze, beni Kumandan Judd ile evlendirme çabalarından vazgeçirmek için, işlediği suçu açıklamakla mı tehdit etmişti Paula'yı? Ardua Binası'nda şimdi bir Teyze olmamı bu korkunç hikâyeye mi borçluydum? Annem Tabitha'nın hastalık yüzünden değil de, bilinmeyen bir şekilde Paula ve hatta Kumandan Kyle'ın birlikte işledikleri bir cinayet sonucu öldüğü mü anlatılmak isteniyordu bana? Neye inanacağımı bilemiyordum.

Öğrendiğim sırrı kimseyle paylaşamazdım, Becka'yla bile. Çünkü onu kendime sırdaş yaparak tehlikeye atamazdım. Gerçek, onu bilmemesi gereken insanların başına büyük dertler açabilir.

O günkü çalışmamı bitirdim; mavi dosyayı, bulduğum gibi, yine diğer dosyanın altına sakladım. Ertesi gün, kopyalamam gereken yeni bir konuşma bırakılmıştı masama, ama bu sefer mavi dosya yoktu.

Sonraki iki yıl boyunca, masamda birçok benzer dosya buldum. Çeşitli suçların kanıtları veriliyordu bu belgelerde. Eşler'in dosyaları mavi renkli, Kumandanlar'ınki siyah, meslek sahiplerininki –doktorlar gibi– gri, Ekono-insanlarınki çizgili, Martha'larınki soluk yeşil renkliydi. Ama Damızlık Kızlar'ın ve Teyzeler'in suçlarıyla ilgili hiçbir dosya gelmedi.

Benim önüme getirilen dosyaların çoğu mavi veya siyah renkliydi ve hepsinde birçok suç anlatılıyordu. Damızlık Kızlar kanun dışı işler yapmaya zorlanmış, sonra bunlarla suçlanmış; Yakub'un Oğulları birbirlerine karşı kumpaslar kurmuş, rüşvetler elden ele geçirilmiş ve en üst düzeyde iltimaslar yapılmış; Eşler birbirlerine entrikalar düzenlemiş; Martha'lar kapı arkasından gizlice konuşmalar dinlemiş ve bunları para karşılığında satmış; kuşkulu gıda zehirlenmesi vakaları yaşanmış; bebekler, skandal yaratacak –ama aslı astarı olmayan– söylentiler yayma tehdidiyle bir Eş'ten ötekisine geçirilmişti. Kumandanlar, yeni ve daha genç bir Eş istedikleri için, eski karılarını yalan yere zina yapmakla suçlayıp idama göndermişti. Halk önünde yapılan –vatan hainlerini mahkûm ederek Liderleri temize çıkartmayı amaçlayan– açık duruşmalarda, işkenceyle elde edilen gerçekdışı itiraflar kullanılmıştı.

Gilead'da yalancı şahitlik yapmak az rastlanan bir olay değildi; olağan bir durumdu. Dışarıya gösterdiği erdem ve temizlik kisvesinin altında, Gilead içten içe çürüyordu.

Paula'nın dosyasının yanı sıra, beni en yakından ilgilendiren Kumandan Judd'ın dosyası oldu. Kalın bir klasördü onunki. Başka suç ve kabahatlerinin yanında, bizim kısa süreli nişanlılık dönemimizden önce evli olduğu Eşleri'nin akıbetiyle ilgili bilgiler vardı dosyasında.

Kumandan Judd, eski karılarının hepsini ortadan kaldırmıştı. İlk Eşi merdivenlerden aşağı yuvarlanmış, boynu kı-

rılarak ölmüştü. Ayağı takılarak düştü denmişti. Diğer dosyalarda okuduğum vakalardan öğrendiğime göre, bu gibi durumlara kaza süsü vermek zor bir şey değildi. Diğer iki Eşi'nin doğum sırasında, veya doğumdan hemen sonra öldüğü söylenmişti; bebekler "Olmamış-Bebek" olarak doğmuştu. Ama Eşler'in ölümü, bilerek verilmiş "septisemi", yani kanı zehirleyici madde enjekte edilmek suretiyle veya şoka girme sonucu olmuştu. Kadınlardan biri, iki kafalı bir bebek doğururken, bebek doğum kanalında sıkışmış; ameliyatla alınması gerekirken, Kumandan Judd operasyon izni vermemişti. "Çünkü" demişti, çok dindar pozlarda, "bebeğin kalbi hâlâ atıyor."

Dördüncü Eş, Kumandan Judd'ın tavsiyesi üzerine, yapma çiçek boyama hobisi edinmişti. Kullanacağı boyaları bizzat Kumandan satın alıp vermişti eşine. Bir süre sonra kadın, kadmiyum zehirlenmesi belirtileri göstermeye başlamıştı. Dosyada, kadmiyumun iyi bilinen bir kanserojen madde olduğu yazıyordu. Dördüncü Eş, kısa bir süre sonra mide kanserinden ölmüştü.

Kumandan Judd'ın elinde ölümden kıl payı kurtulmuşum, dedim kendi kendime. Ve ölümden kurtulurken yardım da aldım, diye düşündüm. O gece bir şükran duası ettim; tüm şüphelerime rağmen, dua etmeyi sürdürüyordum. "Teşekkür ederim" dedim, "inanmasam bile bana yardım ettin. Ve lütfen Shunammite'a da yardım et. Çünkü çok ihtiyacı var."

Bu dosyaları ilk okumaya başladığımda dehşet içinde kalmış, hatta tiksinti duymuştum. Biri beni üzmeye, acı vermeye mi çalışıyordu? Yoksa bu dosyalar benim eğitimimin bir parçası mıydı? Aklımı bu yolla sağlamlaştırmaya mı çalışıyorlardı? İleride, tam Teyze olduğum zaman, yerine getirmek zorunda kalacağım görevler için bir hazırlık mıydı bunlar?

Teyzeler böyle yaparlardı, öğreniyordum. Teyzeler kayıt

tutarlar ve beklerlerdi. Sadece kendilerinin bildiği amaçlara hizmet etmesi için bilgi toplarlardı. Martha'ların dediği gibi, onların silahı büyük ve kirli sırları biriktirmekti. Sırlar, yalanlar, hilekârlıklar ve aldatmalar; ama sadece başkalarının sırlarını ve yalanlarını değil, birbirlerininkini de öğrenmeye çalışırlardı.

Eğer Ardua Binası'nda kalmaya devam edersem –İnci Kız misyonumu başarıyla tamamlayarak, tam bir Teyze olarak Gilead'a dönersem– benim olacağım da buydu işte. Öğrendiğim ve kuşkusuz bundan sonra da öğreneceğim bütün sırlar benim elimde, istediğim amaçlar için kullanılmaya hazır olacaktı. Tüm bu gücü elimde tutacaktım. Bu potansiyel gücü, kötüleri sessizce yargılamak ve onları hiç beklemedikleri bir şekilde cezalandırmak için kullanabilecektim. Hepsini intikam uğruna kullanabilecektim.

Daha önce de söylediğim gibi, karakterimin intikamcı bir yönü vardır, geçmişte pişmanlık duyduğum ama hiçbir zaman kurtulamadığım.

İntikam düşüncesinin beni kışkırtmadığını söylersem, yalan söylemiş olurum.

XIX

Çalışma Odası

52

Dün akşam sevimsiz bir sürprizle karşılaştım, sevgili okuyucum. Bomboş kütüphanede, kendi küçük odamda, kapımı hava girsin diye aralık bırakmış, dolmakalemim ve mavi mürekkebimle gizli gizli bir şeyler yazıyordum ki, birden Vidala Teyze'nin köşeden döndüğünü gördüm. Yerimden kıpırdamadım –çelik gibi sağlam sinirlerim vardır– ama öksürdüm refleks olarak ve masamdaki *Apologia Pro Vita Sua* kitabını yazdığım sayfanın üstüne koydum.

"Ah, Lydia Teyze" dedi Vidala Teyze, "umarım üşütmüyorsundur? Bu saatte yatağında olman gerekmez miydi?"

Derin, sonsuz uykumda olmamı isterdin, değil mi, dedim içimden, benim için her zaman istediğin budur.

"Sadece bir alerji" diye yanıtladım Vidala Teyze'yi. "Bu mevsimde pek çok insan alerjiye yakalanıyor." Vidala bunu inkâr edemezdi, zira kendisi de alerji sıkıntısından mustaripti her zaman.

"Senin işini engellediğim için üzgünüm" diye yalan söyledi. Bakışları Newman'ın *Apologia Pro Vita Sua* kitabına takıldı. "Görüyorum ki, her zaman araştırmalar yapıyorsun. Newman tam bir sapkındır, ahlaksızın tekidir."

"Düşmanını iyi tanı demiş büyüklerimiz" dedim. "Sana nasıl yardımcı olabilirim Vidala Teyze?"

"Seninle konuşmak istediğim çok önemli bir konu var. Schlafly Café'de bir bardak ılık süt ikram edebilir miyim sana Lydia Teyze?" dedi.

"Çok naziksin" dedim. Arkamı dönüp, arasına yazdığım notları gizleyerek, Kardinal Newman'ın kitabını raftaki yerine geri koydum, Vidala'ya göstermeden.

Birimiz elinde ılık süt bardağı, diğerimiz nane çayını tutarak kafede oturduk. "İnci Kızlar için yapılan Şükran Sunumu'nda tuhaf bir şey vardı" diye başladı sözlerine Vidala Teyze.

"Öyle mi? Neymiş o?" dedim. "Her şey olağandı bence."

"Şu yeni gelen kız, Jade" dedi, "bana inandırıcı gelmedi. Uygun bir tip değil."

"Başlarda hiçbiri uygun görünmez" dedim. "Ama bu kızların hepsi güvenilir bir sığınak ararlar. Yoksulluktan, istismar edilmekten, sözde modern yaşamın yarattığı tahribatlardan korunmak isterler. İstikrar ve düzen ararlar, sağlam bir yol gösterici bulmak isterler. Jade'in de alışması için biraz zamana ihtiyacı var."

"Beatrice Teyze kızın kolundaki o saçma dövmeden bahsetti. Sana da söylemiştir herhalde. Gerçekten inanılır gibi değil! Tanrı ve Aşk! Bize böyle edepsizce yaranmak istemesine kanacağız sanki! Ne sapkınca bir inanç! Sahtekârlık kokuyor. Kızın bir MayDay casusu olmadığını nereden biliyoruz?" dedi Vidala Teyze.

"Geçmişte Gilead'a sızmaya çalışan casusları başarıyla yakalamışızdır her zaman" dedim. "Kolundaki dövmeye gelince, Kanadalı gençler putperest oluyorlar; bedenlerini böyle barbarca sembollerle damgalayabiliyorlar" dedim. "Bu Jade denen kız yine iyi niyetliymiş. Hiç değilse koluna ejderha veya kurukafa, ya da benzeri bir dövme yaptırmamış. Ama onu yakından gözetim altında tutacağız elbette."

"O dövmenin hemen silinmesi gerekir. Kâfirliktir bu. *Tanrı* sözcüğü kutsaldır, kolda taşınmaz."

"Dövmeyi silmek fazlasıyla acı verici olur, şimdilik kalsın, daha sonra bakarız çaresine. Genç Teyze Adaylarımızın şevkini kırmak istemeyiz."

"Eğer gerçekten Teyze Adayı ise, ki ben hiç emin değilim bundan, MayDay'in her zaman giriştiği tipik hilelerden birine benziyor. Kızın sorgulanması gerektiğini düşünüyorum" dedi.

Ve kendin, tek başına yapmak istiyorsun bunu, değil mi, dedim içimden. Vidala Teyze sorguya çekmeyi çok sever, fazlasıyla.

"Acele işe şeytan karışır" dedim. "Ben daha incelikli yöntemlerin kullanılmasından yanayım."

"Eskiden öyle yöntemleri tercih etmezdin ama" dedi Vidala. "Esas yöntemlerimizi kullanırdın. Biraz kan dökülmesine itirazın olmazdı."

Vidala Teyze hapşırmaya başladı. Bu kafedeki küf kokusunun çaresine bakmalıyız, diye düşündüm. Ama belki de bakmasak daha iyi olurdu.

Akşam geç vakit olduğu için, Kumandan Judd'ı evindeki ofisinden aradım ve acilen bir toplantı yapmamızı istedim. Kabul edildi. Şoförüme dışarıda beklemesini söyledim.

Kapıyı Judd'ın Eşi Shunammite açtı. Kız hiç iyi görünmüyordu, zayıflamış, yüzü sararmış, gözleri içine göçmüştü. Judd'ın Eşi olarak oldukça uzun zaman dayanmıştı Shunammite ve hiç değilse bir çocuk doğurmayı başarmıştı, ama Olmamış-Bebek'ti doğurduğu. Ve şimdi vaktinin sonuna gelmiş gibi görünüyordu. Kumandan Judd'ın kızın çorbasının içine ne koyduğunu merak ettim. "Oh, Lydia Teyze" dedi Shunammite, "lütfen girin. Kumandan sizi odasında bekliyor."

Kapıyı neden Shunammite açmıştı? Kapı açmak Martha'ların göreviydi. Kız benden bir şey istiyor olmalıydı. Sesimi alçaltarak sordum: "Shunammite, canım" dedim gülümse-

yerek, "hasta mısın sen?" Küçükken fazlasıyla girgin ve sinir bozucu olmakla birlikte, çok canlı, neşeli bir kızdı. Oysa şimdi hastalıklı bir hayalete dönmüştü adeta.

"Söylememem gerek" diye fısıldadı. "Kumandan, hiçbir şeyim olmadığını söylüyor. Hayali şikâyetler uyduruyormuşum. Ama bir rahatsızlığım olduğunu biliyorum."

"Ardua Binası'ndaki kliniğimizde senin için bir konsültasyon yapılmasını sağlayabilirim. Bazı testler yapılır."

"Kumandan'ın iznini almam gerekir. Ama izin vermez ki."

"Ben senin için izin alırım" dedim, "hiç korkma." Bunun üzerine gözyaşları ve teşekkür sözcükleri geldi. Başka bir yaşta olsaydı, önümde diz çöküp ellerimi öperdi.

Judd beni çalışma odasında bekliyordu. O odaya daha önce girmişliğim vardı, bazen Kumandan orada iken, bazen yokken. Zengin bilgiler içeren bir mekândır. Gözler'in karargâhındaki ofisinden eve iş getirip, ortalıkta dikkatsizce bırakmamayı akıl etmeliydi Judd.

Odasının sağ duvarında –kapıdan görünmeyen tarafta, evdeki kadınları şoka uğratmamak için– 19. yüzyıldan kalma bir tablo asılıydı: Henüz evlilik çağına girmiş, çıplak bir genç kızı tasvir eden bir resim. Kızın omuzlarına kelebek kanatları kondurulmuştu, peri kızı gibi görünsün diye. O çağlarda peri kızlarının çıplak dolaştığı düşünülürmüş. Kızın yüzünde çapkın, cin gibi yaramaz bir gülümseme vardı ve bir mantarın üstünde uçuşuyordu. Judd'ın hoşlandığı kadın türü buydu; tam olarak insan sayılmayan, içinde haylaz ve edepsiz bir karakter barındıran çocuk-kadınlar. Judd'ın Eşleri'ne davranış biçimi de bu bakış açısından kaynaklanıyordu.

Kumandan Judd'ın çalışma odası, diğer Kumandanlar'ın odaları gibi, kitap raflarıyla doluydu. Kumandanlar biriktirmeyi severler; yeni kitaplar almakla –veya başkalarından araklamakla– övünürler. Judd'ın saygıdeğer bir biyografi ve

tarih kitapları koleksiyonu vardır: Napolyon, Stalin, Çavuşesku ve dünya muktediri olmuş başka liderler hakkında kitaplar. Benim gıptayla incelediğim bazı çok değerli eserler de vardır Judd'ın kütüphanesinde: Doré'nin *Cehennem* tasvirleri, Dali'nin *Alis Harikalar Diyarında* tablosu, Picasso'nun *Lysistrata*'sı gibi. Kumandan Judd'ın daha az saygıdeğer bir kitabı da vardır: Eskiden kalma pornografik resimler koleksiyonu. Biliyorum, çünkü içini açıp karıştırmıştım. Pornografi, kalın bir kitap içinde sunulunca sıkıcı olur. İnsan bedeninin istismar edilmesinin repertuarı sınırlıdır.

"Ah, Lydia Teyze" diyerek, koltuğundan hafifçe ayağa kalktı Kumandan Judd; eskiden olsa kibar bir adamın jesti olarak algılanırdı bu hareketi. "Lütfen otur ve seni bu saatte buraya ne attı, anlat bana" dedi. Parlak bir gülümsemeyle bakıyordu, ama o gülümseme bakışlarına yansımıyordu; bakışları sert ve endişeliydi.

"Sıkıntılı bir durumla karşı karşıyayız" dedim, karşısındaki koltuğa otururken.

Gülümsemesi silindi. "Ciddi bir durum yoktur umarım" dedi.

"Başa çıkamayacağımız bir durum yok" dedim. "Vidala Teyze, Jade isimli kızın bir ajan olduğunu düşünüyor. May-Day tarafından bilgi sızdırmak ve bizi zor duruma düşürmek için gönderilmiş bir casus olduğu kanaatinde. Kızı sorguya çekmek istiyor. Ama bunu yaparsa, Nicole Bebeğin bize gelecekte sağlayacağı bütün faydalara ölümcül bir darbe indirilmiş olur" dedim.

"Aynı fikirdeyim" dedi Kumandan Judd. "Sorguya çekilirse, kızı televizyona çıkartamayız sonra. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"*Bize* yardımcı olabilirsiniz" dedim. Aramızdaki ikili işbirliğini ona hatırlatmakta her zaman fayda vardır. "Nicole Bebeği güvenilir bir şekilde halk önüne çıkartmadan önce, ken-

disine hiçbir müdahalede bulunulmaması için Gözler tarafından bir emir çıkartılmasını rica ediyorum" dedim. "Vidala Teyze, Jade'in gerçek kimliğini bilmiyor. Ve henüz bilmemesi de doğru olur. Çünkü Vidala, artık tam manasıyla güvenilir bir insan değil."

"Bu sözünü açıklar mısın?" dedi Kumandan Judd.

"Şimdilik bana güvenmenizi rica ediyorum" dedim. "Ve bir şey daha: Eşiniz Shunammite'ın Ardua'daki kliniğe gitmesi gerekiyor, tedavi görmesi için."

Birbirimizin gözlerinin içine bakarak geçirdiğimiz uzunca bir sessizlik oldu aramızda. Sonunda, "Lydia Teyze, sen benim aklımdan geçenleri okuyorsun" dedi Judd. "Eşimin senin bakımın altında olması, burada benim yanımda olmasından daha uygun. Eğer ona bir şey olursa... Yani ölümcül bir hastalığa kapılırsa..."

Burada hatırlatmak isterim okuyucum: Gilead'da boşanma yoktur.

"Çok yerinde bir karar" dedim, "hiçbir kuşku çekmemelisiniz üstünüze."

"Senin ihtiyatlı tutumuna güveniyorum, sevgili Lydia Teyze. Kendimi senin ellerine teslim ediyorum" dedi Judd, masasından kalkarak. Ne kadar doğru, diye düşündüm içimden ve bir elin yumruk haline gelmesi ne kadar kolay oluyormuş...

Sevgili okuyucum, şimdi kendimi bir bıçak sırtında dengelemeye çalışıyorum. Önümde iki seçenek var: Ya riskli, hatta çok cüretkâr planıma devam ederim ve biriktirdiğim "patlayıcı maddeleri" genç Nicole'ü kullanarak daha ileriye taşırım; ve başarılı olursam, hem Judd'ı, hem Gilead'ı uçurumdan aşağı itmek için ilk tekmeyi vurmuş olurum. Ama başarısız olursam, doğal olarak vatan haini ilan edilip bundan sonraki hayatımı aşağılık ve şerefsiz biri olarak yaşarım, daha doğrusu ölürüm.

Ya da güvenli yolu seçerim: Nicole Bebeği Kumandan Judd'a teslim ederim. Nicole Bebek orada bir anlığına parladıktan sonra bir mumu üfler gibi sönüp gider; Kumandan'a itaatsizlik ettiği için, çünkü Jade'in boyun eğme ihtimali sıfır olacaktır. O durumda ben, Gilead'daki bütün ödüllerimi toplamış olurum, harika bir pozisyona kavuşurum. Vidala Teyze'yi tamamen sustururum; hatta onu bir akıl hastanesine bile kapattırabilirim. Ardua Binası'ndaki hâkimiyetim tam ve mutlak hale gelir. Şerefli yaşlılık günlerimi güvence içinde yaşarım.

İkinci yolu seçersem, Judd'a karşı beslediğim intikamcı düşüncelerden vazgeçmek zorunda kalırım elbette. O zaman birbirimize göbekten bağlanmış oluruz. Judd'ın Eşi Shunammite da "yan kayıplar" hanesine yazılır. Jade'i Immortelle Teyze ve Victoria Teyze ile aynı daireye yerleştirmiştim. Dolayısıyla, eğer Jade ortadan kaldırılırsa, diğer ikisinin akıbeti de tehlikeye girer; çünkü, başka yerlerde olduğu gibi, Gilead'da da suçun bireyselliği ilkesi işlemez.

O kadar hilekâr olabilir miyim? Böylesine büyük bir hainlik yapabilir miyim? Gilead'ın temellerinin altına onca zaman tünel kazıp dinamit döşedikten sonra, buraya kadar gelmişken, kararsızlığa düşebilir miyim? İnsan olduğuma göre, pekâlâ mümkün.

O takdirde büyük bir sabır ve gayretle yazdığım bütün bu sayfaları yok etmek zorunda kalırım ve onlarla birlikte seni de, sevgili okuyucum. Bir kibrit çakımıyla yok olup gidersin; hiç yaşamamış ve yaşamayacak gibi. Sana var olma hakkı tanımam. Ne tanrısal bir duygu ama! Yok etme tanrısının gücü.

Kararsızlık içinde bocalıyorum, bocalıyorum.

Ama yarın yeni bir gün...

XX

Soy Ağacı

Şahit İfadesi Belgeleri 369B

53

Gilead'a geldim. Hakkında çok şey bildiğimi zannediyordum, ama içinde yaşamak farklı bir şey, Gilead ise bambaşka bir yer. Kaygan bir yer, buzda yürümek gibi; bir türlü dengemi bulamıyorum. İnsanların yüz ifadelerini okuyamıyorum, çoğu zaman ne söylediklerini de anlayamıyorum. Konuştukları kelimeleri duyuyorum, sözcüklerin anlamlarını da biliyorum, ama ne demek istediklerini anlayamıyorum.

Kilisedeki ilk toplantıda hep birlikte diz çöküp şarkılar söyledikten sonra, Beatrice Teyze beni sıraya geri götürüp oturttu. Arkama dönüp kiliseyi dolduran kadınlara baktım. Hepsi gözlerini dikmiş beni seyrediyordu, kısmen dostça, kısmen açlık içinde gülümsüyorlardı; korku filmlerindeki o sahneler gibi, birazdan köylüler vampire dönüşecekmiş gibi bir duyguya kapıldım.

Sonra, yeni İnciler için bütün gece süren bir nöbet tutuldu, diz çöküp sessizlik içinde meditasyon yapmamız istendi. Kimse bana bundan bahsetmemişti, kuralları neydi? Tuvalete gitmek için parmak kaldırıp izin mi isteyecektik? Merak ediyorsan, cevabı "evet". Saatlerce böyle nöbet tuttuktan sonra –bacaklarıma kramplar girmişti– yeni gelen kızlardan biri, –sanırım Meksiko'dan gelmişti– histerik bir halde ağlamaya ve bağırmaya başladı. İki Teyze kollarına girip onu dışarı çıkardılar. Sonradan öğrendim ki onu Damızlık Kız yapmışlar. Ben çenemi tutup sessiz kaldığım için iyi yapmışım.

Ertesi gün bize o çirkin kahverengi üniformaları verdiler giyelim diye, sonra ne olduğunu anlayamadan kendimizi spor stadyumunda bulduk, tribünlere oturtulduk. Gilead'da spor yapıldığından kimse söz etmemişti bana –spor yok zannediyordum– ama zaten spor değildi yapılan. Serbest Ortak İnfaz'dı. Kanada'dayken okulda söylemişlerdi bunu, ama fazla ayrıntısına girmemişlerdi, travmaya uğramamızı istememişlerdi sanırım. Şimdi anlıyordum nedenini.

İki kişilik bir infazdı; iki adam, çıldırmış bir kadın güruhu tarafından kelimenin tam anlamıyla parça parça edildi. Kadınlar çığlıklar atıyor, adamları tekmeliyor, ısırıyorlardı. Her taraf kana bulanmıştı, özellikle Damızlık Kızlar kanlar içindeydi. Bazılarının ellerinde beden parçaları vardı –kökünden kopartılmış saç tutamları, parmaklar– diğerleri ise bağırıyor, sevinç çığlıkları atıyordu.

İğrençti, korkunçtu! Damızlık Kızlar hakkındaki fikrime yeni bir boyut eklenmiş oldu. Belki benim annem de onlar gibiydi, diye düşündüm: vahşi ve yırtıcı.

54

Becka ve ben, Lydia Teyze'nin bizden istediği gibi, yeni "İnci" Jade'i eğitmek için elimizden geleni yapıyorduk, ama havaya konuşmak gibi oluyordu bu. Jade sabırla oturmasını, sırtını dik tutup ellerini kucağında kavuşturmasını bilmiyordu. Sürekli kıpırdıyor, sağa sola dönüyor, ayaklarını sallıyordu. "Kadınlar böyle oturur" diye gösteriyordu Becka.

"Evet, Immortelle Teyze" diyor, gayret ediyormuş gibi yapıyordu. Ama bu gayretler fazla uzun sürmüyor, birazdan yine kamburunu çıkartıp, bacak bacak üstüne atıyordu.

Ardua'daki ilk akşam yemeğinde Jade'i aramıza oturttuk, onu korumak için, çünkü çok dikkatsizdi. Yine de aptalca davranmasını önleyemedik. Yemek, ekmek ve ne olduğu belirsiz bir çorbadan ibaretti –pazartesi günleri, önceki haftadan kalma yemek artıklarına biraz soğan ekleyerek çorba yaparlardı– yanında nohut ve şalgam salatası vardı. "Çorba kokmuş bulaşık suyu gibi" dedi Jade, "içmeyeceğim bunu."

"Şiişt... Sana verilen nimet için teşekkür et" diye fısıldadım. "Eminim besleyicidir."

Tatlı yine *tapioca*[5] idi. "Bunu da yiyemeyeceğim" dedi Jade, kaşığını tabağa çarparak bıraktı, "üstüne tutkal sürülmüş balık gözlerine benziyor."

"Yemeğini bitirmemek saygısızlıktır" dedi Becka, "oruç tutmuyorsan eğer."

5. Manyok bitkisinin köklerinden yapılan, besleyici değeri düşük, nişastalı bir tatlı. (ç.n)

"Benimkini de sen yiyebilirsin" dedi Jade.

"İnsanlar bize bakıyor" diye uyardım.

Jade ilk geldiğinde saçları yeşildi –Kanada'da insanlar bedenlerine böyle zararlar veriyormuş anlaşılan– ama dışarı çıktığında saçlarını örttüğü için kimse görmüyordu. Sonra, ensesindeki saçları yolmaya başladı. Bunu yapmak düşünmesine yardımcı oluyormuş güya.

"Böyle yapmaya devam edersen kel kalırsın" dedi Becka. Yakut Evlilik-öncesi Hazırlık Okulu'nda Estée Teyze söylemişti bunu: Sık sık saç tellerinizi yolarsanız, saçınız uzamaz artık, demişti. Kaşlar ve kirpikler için de durum aynıydı.

"Biliyorum" dedi Jade. "Ama kimse saçımızı görmüyor burada zaten." Ve kendinden emin bir şekilde gülümseyerek "Bir gün saçlarımı kökünden kazıyacağım" diye ekledi.

"Bunu yapamazsın! Kadının saçı namusudur" dedi Becka. "Kapatman için verilmiştir sana. İncil'de 'Korintliler' 1. bölümde anlatılır bu."

"Tek namusu bu mu? Saç mı?" dedi Jade. Sert bir tonla söylemişti bunu, ama kaba olmak istediğini sanmıyorum.

"Neden saçlarını tıraş ederek kendini küçük düşürmek isteyesin ki?" dedim, elimden geldiğince yumuşak bir sesle. Eğer kadınsanız, saçsız olmak utanç verici bir şeydi; bazen kocanın şikâyeti üzerine, itaatsizlik ettiği veya ters cevaplar verdiği gerekçesiyle, herkesin önünde Ekono-kadınların saçlarını keserdi Teyzeler.

"Tamamen kel olmak nasıl bir şey diye merak ediyorum" diye yanıtladı Jade. "Kova listeme bunu da eklemek istiyorum."

"Başkalarına ne söylediğine dikkat etmelisin" dedim. "Becka, yani Immortelle Teyze ve ben bağışlayıcı insanlarız ve senin nasıl yozlaşmış bir kültürden geldiğini biliyoruz, anlıyoruz; sana yardım etmeye çalışıyoruz. Ama diğer Teyzeler – özellikle Vidala Teyze gibi yaşlı olanlar– sürekli hata bulmaya çalışırlar."

"Ya tamam, haklısın" dedi Jade, "yani evet, Victoria Teyze."

"Kova listesi nedir?" diye sordu Becka.

"Ölmeden önce yapmak istediğim şeyler" dedi Jade.

"Neden öyle söyleniyor?"

"'Kovayı tekmelemek' deyiminden geliyor, yani nalları dikmek. Öyle bir söz işte."

Bizim şaşkın bakışlarımızı görünce, devam etti: "İnsanları ağaca asarak idam ettikleri zamanlardan kalma sanırım. Asılacak kişiyi bir kovanın üstüne çıkarır, boynuna ilmeği geçirirlermiş. İpi çekilince ayaklarıyla çırpınır ve tabii kovayı tekmelermiş. Benim tahminim yani."

"Burada insanları öyle asmayız" dedi Becka.

55

C numaralı dairede birlikte kaldığım iki genç Teyze'nin beni beğenmediğini, onaylamadığını kısa zamanda anladım. Ama bir tek onlar vardı, başka kimselerle konuşamıyordum. Beatrice Teyze Toronto'dan beni "kurtarırken" nazik davranıyordu, ama burada ilgi alanına girmiyordum artık. Karşılaştığımızda soğuk bir tebessümle selamlıyor, geçip gidiyordu.

Olup bitenleri düşündüğümde korkmaya başlıyordum, ama korkunun beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyordum. Kendimi çok yalnız hissediyordum. Burada hiç arkadaşım yoktu; Kanada'dakilerle bağlantı kurma olanağım da yoktu. Ada ve Elijah çok uzaklarda kalmıştı. Akıl danışabileceğim kimsem, bir rehber kitabım yoktu, kendi başıma kalmıştım. Garth'ı çok özlüyordum. Birlikte yaptığımız şeylerin hayalini kuruyordum; mezarlıkta uyuduğumuz, sokaklarda dilencilik yaptığımız günleri düşünüyordum. Yediğimiz o berbat hamburgerleri bile özlemiştim. Oraya bir daha dönebilecek miydim ve eğer dönersem neler olurdu? Garth'ın bir sevgilisi vardı herhalde. Nasıl olmazdı ki? Bunu ona hiç sormadım, çünkü cevabını duymak istememiştim.

Ama en büyük endişelerimden biri, Ada ve Elijah'nın "kaynak" dedikleri şahısla ilgiliydi. Gilead'ın içindeki o bağlantı kimdi? Bu kişi ne zaman karşıma çıkacaktı? Ya öyle biri hiç yoksa? Eğer bir "kaynak" yoksa, Gilead'da hapsolup kalacaktım, bir daha kimse beni buradan çıkartamayacaktı.

56

Jade çok dağınık bir kızdı. Ortak kullandığımız odada eşyalarını bırakıyordu: çoraplarını, yeni Teyze Adayı üniformasının kemerini, hatta ayakkabılarını. Bazen tuvalette sifonu çekmeyi unutuyordu. Saç tellerini banyoda yerlerde buluyorduk. Diş macunu artıklarını temizlemeden lavaboda bırakıyordu. Duş almanın yasak olduğu saatlerde banyo yapıyordu. Sonunda kesin bir ifadeyle uyarmak zorunda kaldık, birkaç kez. Biliyorum bunlar küçük, önemsiz şeyler, ama iç içe yaşarken bir zaman sonra sinir bozucu oluyor.

Bir de sol kolundaki dövme meselesi vardı. Bir haç işaretinin içinde TANRI AŞKI yazıyordu dövmede. Bunun gerçek inanca dönmesinin bir simgesi olduğunu söylemişti Jade, ama ben emin değilim bundan, zira bir seferinde Tanrı'yı "hayali bir arkadaş" olarak düşündüğünü kaçırmıştı ağzından.

"Tanrı gerçek bir arkadaştır, hayali değil" demişti Becka, sesinde kızgınlık vardı, gösterebildiği kadarıyla.

"Kültürel inancına saygısızlık ettiysem özür dilerim" demişti Jade, ki özrü kabahatinden de büyük olmuştu Becka'nın gözünde: Tanrı'nın kültürel bir inanç olduğunu söylemek, hayali arkadaş demekten bile kötüydü. Jade'in bizi aptal yerine koyduğunu fark ettik, en azından boş inançlı olduğumuzu düşünüyordu.

"O dövmeyi sildirmelisin" demişti Becka, "kâfirce bir şey."

"Ya, haklısın belki. Yani evet, Immortelle Teyze, hatırlat-

tığın için teşekkür ederim. Zaten cehennem gibi kaşınıyor."

"Cehennem kaşıntıdan çok daha kötü bir şeydir" demişti Becka. "Günahlarının affedilmesi için dua edeceğim."

Jade yukarıda, odasındayken sık sık yumruklama ve boğuk bağırma sesleri duyuyorduk. Bir çeşit barbarca dualar mı ediyordu? Sonunda ne yaptığını sormak zorunda kaldım.

"Antrenman yapıyorum" dedi, "idman yani. Bedenimizi güçlü tutmak zorundayız."

"Bedenen ve aklen güçlü olanlar erkeklerdir" dedi Becka. "Kadınlar ruhen güçlüdür. Ama ölçülü, ılımlı sınırlar içinde kadınlar da idman yapabilir; yürüyüş gibi örneğin, eğer çocuk doğurma yaşına gelmişlerse."

"Neden bedenen güçlü olmamız gerektiğini düşünüyorsun?" diye sordum. Jade'in putperest inançlarını gitgide daha fazla merak etmeye başlamıştım.

"Eğer bir adam sana tecavüz etmeye veya saldırmaya kalkarsa işe yarar çünkü" dedi Jade. "Başparmaklarını gözlerine sokmayı, taşaklarına dizlerinle vurmayı, kalbine öldürücü bir yumruk atmayı bileceksin. Bakın, göstereyim: Yumruğunuzu şöyle yaparsınız –elini kıvırıp, başparmağını eklemlerine doladı– ve kolunuzu dimdik ileri uzatıp, direkt kalbine nişan alırsınız." Kanepeye bir yumruk indirdi.

Becka o kadar afallamıştı ki, oturmak zorunda kaldı. "Kadınlar erkeklere vurmaz" dedi, "kimseye vurmaz. Sadece yasaların gerektirdiği zaman, örneğin Serbest Ortak İnfaz sırasında yapabilirler bunu."

"Pek kullanışlı bir yasaymış bu" dedi Jade. "Yani, bırakalım erkekler bize ne isterlerse yapsınlar, öyle mi?"

"Erkekleri kışkırtmamalıyız" dedi Becka. "Kadının başına ne gelirse, suçlusu kısmen kendisidir."

Jade, bir Becka'ya, bir bana baktı. "Yani suçlu, kurbanın veya mağdurun kendisi, öyle mi? Gerçekten mi?"

"Pardon?" dedi Becka.

"Boşver. Kaybeden her zaman ya kadınlardır, ya da yine kadınlardır, demek istiyorsun. Ne yapsak –veya yapmasak– ağzına sıçılan yine biz olacağız." Becka ile ben suspus olup, bakakaldık Jade'e. "Cevap vermemek, aslında bir cevap vermektir" derdi Lise Teyze, bir zamanlar.

"Tamam" dedi Jade. "Ama ben yine de antrenmanlarıma devam edeceğim."

Jade'in Gilead'a, bizim aramıza gelişinden dört gün sonra, Lydia Teyze beni ve Becka'yı ofisine çağırdı. "Yeni 'İnci' Jade ne durumda?" diye sordu. Ben cevap vermekte tereddüt edince, "Konuş!" dedi Lydia Teyze.

"Düzgün davranmasını bilmiyor" dedim.

Lydia Teyze o bayat, buruşuk turp gülümsemesiyle baktı bana. "Kanada'dan yeni gelmiş olduğunu unutmayın" dedi, "nasıl davranacağını bilemiyor. Yurtdışından getirdiğimiz kızlar, başlarda genellikle böyle olurlar. Sizin göreviniz, Jade'e doğru ve güvenli yolları öğretmek olmalı şimdi."

"Buna gayret ediyoruz, Lydia Teyze" dedi Becka. "Ama bu kız öylesine..."

"İnatçı ki..." dedi Lydia Teyze. "Hiç şaşırmadım. Zamanla yola gelecektir. Siz elinizden geleni yapın. Şimdi gidebilirsiniz." Yan yan geri adımlar atarak çıktık Lydia Teyze'nin ofisinden, her zaman yaptığımız gibi. Ona arkamızı dönmek saygısızlıktır.

Hildegard Kütüphanesi'ndeki masama suç dosyaları gelmeye devam etti. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Bir gün, Teyze olmanın büyük bir lütuf olacağını düşünüyor, Teyzeler'in dikkatle sakladıkları bilgileri öğreneceğimi ve onların gizli gücüne kavuşup, başkalarına ceza veya ödül vereceğimi düşünüp seviniyordum. Ertesi gün, ruhumun –çünkü hâlâ bir ruhum

olduğuna inanıyordum– böyle davranırsam eğer, nasıl yoldan çıkıp yozlaşacağını düşünüyordum. Yumuşak ve bulanık aklım sertleşiyor muydu? Acımasızlaşıyor muydum, taşyürekli mi oluyordum? Sevecen ve yumuşak kadın kalbimi, erkeklerin sert ve acımasız tabiatıyla değiştokuş mu ediyordum? Böyle olsun istemiyordum, ama bir Teyze olmayı amaçlıyorsam, nasıl önleyebilirdim bunu?

Sonra, öyle bir şey oldu ki, evrende yer aldığım konum hakkındaki düşüncemi temelden değiştirdi ve Tanrı'nın iyi kalpli lütfuna yeniden şükretmemi sağladı.

İncil kitabını ve pek çok suç dosyasını okumama izin verildiği halde, "Aile Ağacı Arşivleri"ne erişmeme henüz izin yoktu. Bu bilgiler kilitli bir odada tutuluyordu. O odaya daha önce girenler sıra sıra, raf raf dosyalar olduğunu söylemişlerdi. Dosyalar sadece erkeklere aitti ve mevkilerine göre sınıflandırılmıştı: Ekono-adamlar, Muhafızlar, Melekler, Gözler, Kumandanlar gibi. Soyağaçları, bu kategoriler içinde yaşanan yer ve soyadına göre düzenleniyordu. Kadınlar, erkeklerin dosyalarının içinde yer alıyordu. Teyzeler'in dosyaları yoktu, onların Soyağacı tutulmuyordu, çünkü çocuk doğurmuyorlardı. Bu bana gizliden bir hüzün verdi, çünkü çocukları severdim. Her zaman çocuklarım olsun istemişimdir, sadece getireceği sorumlulukları istememişimdir.

Tüm Teyze Adayları'na bu Arşivlerin varlığı ve amaçları hakkında kısa bilgiler veriliyordu. Damızlık Kızlar'ın, Damızlık Kız olmadan önce kim oldukları, doğurdukları çocuklar, çocuklarının babaları kaydediliyordu. Sadece "resmi" babalar değil, gayrimeşru babalar da yazılıydı, çünkü pek çok kadın –hem Eşler, hem Damızlık Kızlar– çocuk sahibi olmayı o kadar çok istiyordu ki, her yolu denemeyi göze alabiliyorlardı. Teyzeler bunları da Soyağaçlarına kaydediyordu: Gilead'da çok sayıda yaşı geçkin erkek gencecik kızlarla ev-

lendiği için, eğer dikkatli kayıt tutulmazsa, baba-kız arasında çok tehlikeli ve günahkâr ensest ilişkiler yaşanma tehlikesi vardı.

Ama benim bu arşivlere erişmem ancak İnci Kız misyonumu tamamladıktan sonra mümkün olacaktı. Annemin –Tabitha değil, bir Damızlık Kız olan gerçek annemin– izini bulabileceğim günü sabırsızlıkla bekliyordum. Bu gizli dosyalardan onun kim olduğunu veya bir zamanlar kim olduğunu öğrenebilecektim. Acaba hâlâ yaşıyor muydu? Edineceğim bilgi riskli olabilirdi, çünkü öğrendiklerimden hiç hoşlanmayabilirdim ama yine de bilmek istiyordum. Belki gerçek babamın izini bile bulabilirdim, ama küçük bir ihtimaldi, çünkü o bir Kumandan değildi. Eğer annemi bulabilirsem, benim de bir tarihim olacaktı. Benim şimdiye kadar bildiğimden daha fazla bir geçmişim olacaktı, ama bu anneyle bir geleceğim olabilir miydi, o hiç belli değildi.

Bir sabah masamda Arşivler'den çıkartılmış bir dosya buldum. Kapağına elle yazılmış küçük bir not iliştirilmişti: *Agnes Jemima'nın Soyağacı*. Nefesimi tutarak açtım dosyayı. İçinde Kumandan Kyle'ın Soyağacı kayıtları vardı. Paula'nın ve oğulları Mark'ın isimleri de geçiyordu. Ben yoktum bu Soy Ağacında, Mark'ın ablası olarak belirtilmemiştim. Ama Mark'ı doğururken ölen Damızlık Kız Kyle'ınkinin gerçek ismi yazıyordu: Crystal. Bunu küçük Mark'a söylerler mi bir gün diye merak ettim, hiç sanmıyordum.

Sonunda kendi Soyağacımı da buldum. Ama olması gereken yerde, yani Kumandan Kyle'ın ilk Eşi Tabitha dönemine ait dosyanın içinde değildi. En arkada, daha küçük bir ek dosyada verilmişti.

Annemin resmi vardı. İkili bir resimdi bu: Bir önden, bir profilden çekilmiş iki fotoğraf; kaçak Damızlık Kızlar'ın "Aranıyor" posterlerinde gördüğümüz gibi. Açık kumral saçları arkaya toplanmıştı; gençti. Gözlerimin içine bakıyordu: Ba-

na ne söylemek istiyordu? Gülümsemiyordu, niye gülümseyecekti ki? Fotoğraflar Teyzeler veya Gözler tarafından çekilmiş olmalıydı.

Altında yazan ismi, kalın mavi mürekkeple kapatılmıştı. Ama güncellenmiş bilgiler yer alıyordu: *Agnes Jemima'nın – şimdi Victoria Teyze– annesi. Kanada'ya kaçtı. Halen MayDay terörist istihbarat örgütü için çalışıyor. İki kez ortadan kaldırma girişimi yapıldı (başarısız oldu). Şimdiki yeri bilinmiyor.*

Bu notun altında *Biyolojik Babası* yazıyordu. Ama onun ismi de silinmişti. Resmi yoktu. Sadece şu bilgi vardı: *Halen Kanada'da. MayDay ajanı olduğu söyleniyor. Yeri bilinmiyor.*

Anneme benziyor muydum? Benzemeyi isterdim.

Onu hatırlıyor muydum? Hatırlamaya çalıştım. Hatırlamam gerekirdi, ama geçmiş çok karanlıktı.

Bellek acımasız bir şeydir. Neleri unuttuğumuzu anımsayamayız. Bize nelerin unutturulduğunu veya burada normal bir hayat yaşıyormuşuz gibi yapmak için neleri unutmak zorunda kaldığımızı bilemeyiz.

Üzgünüm, diye fısıldadım. Seni geri getiremem. Henüz değil.

Elimi annemin resminin üstüne koydum. Sıcaklığını hissettim mi? Hissetmek isterdim. Resminin içinden sevgi ve sıcaklık yayıldığını düşünmek istedim. Pek gösterişli bir resim değildi, ama zarar yok. Elimde annemin sevgisini hissetmek istiyordum. Çocukça bir kandırmacaydı bu, biliyorum. Ama huzur verici ve rahatlatıcıydı.

Sayfayı çevirdim: Başka bir doküman daha vardı. Annemin ikinci bir çocuğu olmuş. O çocuk bebekken Kanada'ya kaçırılmış. Adı Nicole'muş. Bir bebek resmi vardı dosyada.

Nicole Bebek.

Ardua Binası'nda, her kutsal törende adına dualar ettiğimiz Nicole Bebek. Gilead televizyonunda sıklıkla melek gibi aydınlık yüzünü gördüğümüz ve uluslararası arenada

Gilead'a yapılan haksızlıkların bir simgesi olduğu söylenen Nicole Bebek. Resmen bir azize, bir din fedaisi sayılan, bir ikona olan Nicole Bebek. O bebek benim kız kardeşimmiş!

Sayfanın son paragrafının altında, mavi mürekkep ve titrek bir el yazısıyla yazılmış şu satır vardı: *Çok gizli. Nicole Bebek şimdi burada, Gilead'da.*

İmkânsız gibiydi!

Birden minnettarlıkla doldu içim: Bir kardeşim vardı! Ama korktum da aynı zamanda. Eğer Nicole Bebek Gilead'da ise, neden kimseye söylenmiyordu? Ülke çapında sevinç gösterileri ve kutlamalar yapılıyor olmalıydı. Neden bir tek bana bilgi veriliyordu? Kafam çok karışmıştı, etrafımda görünmez bir ağ örülüyordu sanki. Kız kardeşim tehlike içinde miydi? Onun burada olduğunu başka kim biliyordu? Ona ne yapacaklardı?

Artık anlamıştım, bu dosyaları bana bırakan Lydia Teyze olmalıydı. Ama neden yapıyordu bunu? Nasıl bir tepki vermemi bekliyordu? Annem yaşıyordu, ama aynı zamanda hakkında ölüm fermanı çıkartılmıştı. Azılı bir suçlu, daha da kötüsü terörist ilan edilmişti. Ben ne kadar içindeydim bu durumun? Ben de mi lekelenmiştim bir şekilde? O mesaj mı verilmek isteniyordu? Gilead benim kaçak annemi öldürmek istemiş ama başaramamıştı. Buna memnun mu olmalıydım, yoksa üzülmeli miydim? Bağlılığım hangi tarafa olmalıydı?

Sonra, ani bir dürtüyle çok tehlikeli bir iş yaptım. Kimsenin bakmadığından emin olunca, üstünde fotoğrafların da yapıştırılmış olduğu iki sayfayı Soyağacı dosyasından çıkartıp, katladıktan sonra giysimin kolunun içine sakladım. Ondan ayrılmaya dayanamazdım. Aptalca ve cüretkâr bir işti yaptığım, ama tek aptalca ve cüretkâr iş değildi.

Şahit İfadesi Belgeleri 369B

57

Bir çarşamba günüydü, o acılı gün. Her zamanki gibi kokuşmuş bir kahvaltıdan sonra, Lydia Teyze'nin ofisine çağrıldığım notunu aldım. "Ne demek bu?" diye Victoria Teyze'ye sordum.

"Kimse Lydia Teyze'nin aklından neler geçtiğini bilemez" dedi.

"Kötü bir şey mi yaptım?" Kötü şeylerin listesi oldukça uzundu, ona şüphe yok.

"Şart değil" dedi Victoria Teyze. "İyi bir şey de yapmış olabilirsin."

Lydia Teyze ofisinde beni bekliyordu. Kapısı aralıktı, daha tıklatmama fırsat kalmadan "Gir içeri" dedi. "Kapıyı arkandan kapat ve otur."

Oturdum. O bana baktı, ben ona. Tuhaftı, çünkü Lydia Teyze'nin çok güçlü bir kişiliği olduğunu, Ardua Binası'nın yaşlı, kötü kraliçe arısı olduğunu biliyordum, ama o anda hiç korkutucu görünmedi gözüme. Çenesinde kocaman bir ben vardı. Ona bakmamaya çalıştım. O beni niye aldırmamış diye düşündüm.

"Nasıl gidiyor buradaki yaşamın, Jade?" diye sordu. "Alışabildin mi?"

"Evet", "iyi gidiyor" veya benzer bir şey söylemem gerekirdi, bana öğretildiği gibi. Ama "iyi gitmiyor" diye bir laf çıktı ağzımdan birden.

Lydia Teyze sarı dişlerini göstererek gülümsedi. "Çoğu kızlar başlarda bir pişmanlık yaşarlar" dedi. "Kanada'ya dönmek ister miydin?"

"Nasıl yani?" dedim, "uçan maymunlar gibi mi?"

"Herkesin içinde saygısızca konuşmaktan uzak durmanı tavsiye ederim. Senin için acı verici sonuçlara yol açabilir. Bana göstermek istediğin bir şey var mı?"

Şaşırmıştım. "Ne gibi?" dedim. "Hayır, hiçbir şey getirmedim..."

"Kolundaki, mesela. Giysi kolunun içindeki."

"Oh, kolumdaki?" Kumaşı sıyırıp gösterdim. TANRI AŞKI dövmem pek iyi durumda görünmüyordu.

Lydia Teyze yakından baktı. "Söylediğimi yaptığın için teşekkür ederim" dedi.

Dövmeyi yaptırmamı o mu istemişti? "Kaynak siz misiniz?" diye sordum.

"Ne miyim?" dedi.

Eyvah, başımı derde mi sokmuştum? "Şey... yani..." diye kekeledim.

Hemen sözümü kesti. "Aklından geçenleri iyice düşünmeden söylememelisin. Bir daha düşün, öyle konuş. Şimdi, sonraki adımlara gelelim. Sen Nicole Bebek'sin, Kanada'da söylemiş olmaları lazım."

"Evet, ama Nicole Bebek olmayı istemezdim. Beni mutlu etmiyor" dedim.

"Eminim etmiyordur" dedi. "Ama çoğumuz olduğumuz şeyi olmak istemeyiz zaten. Ne var ki fazla şansımız yoktur o konuda. Şimdi, Kanada'daki arkadaşlarına yardım etmeye hazır mısın?"

"Ne yapmam gerekiyor?" dedim.

"Buraya gel ve kolunu masanın üstüne uzat" dedi. "Acımayacak."

Eline bir jilet aldı ve dövmemde, "A" harfinin altına küçük

bir çentik attı. Sonra, bir büyüteç ve küçük bir cımbız kullanarak, dövmemin içine çok minik bir şey yerleştirdi. Acımayacak demişti, ama acıdı.

"Kimsenin aklına TANRI'nın içine bakmak gelmez. Sen şimdi bir posta güvercini oldun. Tek yapmamız gereken, seni geri uçurmak. Eskiden olduğundan daha zor olacak bu iş, ama başaracağız. Oh, bundan kimseye söz etmeyeceksin, sana izin verilinceye kadar. Gevşek ağızlar gemileri batırır; batan gemiler insanları öldürür. Tamam mı?" dedi.

"Evet" dedim. Artık kolumda öldürücü bir silah taşıyordum.

"Evet, *Lydia Teyze* diyeceksin. Asla terbiyeni bozma burada. Küçük bir dikkatsizlik bile büyük suçlamalara yol açabilir. Vidala Teyze cezalandırmayı çok sever, fazlasıyla sever."

Şahit İfadesi Belgeleri 369A

58

Soyağacı dosyamı okuduktan iki gün sonra Lydia Teyze'nin ofisine çağrıldım. Becka da çağrılmıştı, birlikte gittik. Yine, Jade'in nasıl olduğunu soracak zannediyorduk; bizimle mutlu muydu, okuryazarlık sınavına hazır mıydı, inancına sıkıca sarılıyor muydu, gibi sorular. Becka, Jade'in başka bir yere nakledilmesini isteyeceğini söylemişti bana, çünkü ona hiçbir şey öğretemiyorduk. Bizi dinlemiyordu bile.

Ama Lydia Teyze'nin ofisine girdiğimizde Jade orada oturuyordu. Bize gülümsedi, endişeli bir gülümsemeydi.

Lydia Teyze bizi içeri aldı, sonra kapıdan kafasını uzatıp koridorun iki tarafına da baktı ve kapıyı kapadı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim" dedi. "Oturabilirsiniz." Jade'in iki yanındaki iskemlelere oturduk. Lydia Teyze de oturup, ellerini masasına dayayarak kendini biraz aşağı çekti. Elleri hafifçe titriyordu. Yaşlanıyor, diye geçirdim içimden. Ama bu mümkün değildi: Lydia Teyze yaşı olmayan bir insandı.

"Gilead'ın geleceğini büyük ölçüde etkileyecek bazı bilgiler paylaşacağım şimdi sizlerle" diye başladı sözlerine. "Ve sizler de hayati bir rol oynayacaksınız. Yeterince cesur musunuz? Hazır mısınız?"

"Evet, Lydia Teyze" dedim, Becka da aynı sözleri tekrarladı. Genç Teyze Adayları'na daima hayati rol oynadıkları söy-

lenir ve cesur olmaları beklenirdi. Bu rol genellikle bir şeylerden vazgeçmemiz anlamına gelirdi: Bazı yemeklerden veya boş zamanlarımızdan vazgeçmek gibi.

"İyi" dedi Lydia Teyze. "Kısaca anlatacağım. Önce, diğer iki kızın bildiği, ama senin bilmediğin bir şeyi söyleyeceğim, Immortelle Teyze. Nicole Bebek burada, Gilead'da."

Şaşırmıştım: Bu kadar önemli bir haberi Jade'e neden söylemişti ki? Nicole Bebek kadar simgesel bir varlığın aramızda olduğunu bilmenin bizim üzerimizde yaratacağı etki hakkında hiçbir fikri olamazdı Jade'in.

"Gerçekten mi? Ah, şükürler olsun, Lydia Teyze!" dedi Becka. "Bu harika bir haber. Burada mı? Gilead'da mı? Ama neden daha önce söylemediler bize? Bu bir mucize gibi!"

"Kontrol et kendini lütfen, Immortelle Teyze. Nicole Bebeğin, Victoria Teyze'nin –anne bir– üvey kardeşi olduğunu da eklemeliyim" dedi Lydia Teyze.

"Çüş! İnanmıyorum!" dedi Jade, yüksek sesle.

"Jade, duymamış olayım bunu. Özsaygı, özbilinç, özdenetim" dedi Lydia Teyze.

"Özür dilerim" diye geveledi Jade.

"Agnes, yani Victoria Teyze, bir kardeşin var demek!" dedi Becka. "Ne mutlu sana! Ve o Nicole Bebek! Ne kadar şanslısın, Nicole Bebek ne kadar sevimli, ne kadar sevilesidir."

Duvarda Nicole Bebek'in standart resmi asılıydı; kesinlikle çok sevimliydi, ama zaten bütün bebekler sevimlidir. "Seni kucaklayabilir miyim?" dedi Becka bana. Pozitif görünmek için büyük çaba harcıyordu. Benim bir akrabam olduğunu, ama kendisinin olmadığını bilmek acı vermiş olmalıydı. Üstelik sözde-babası kısa bir süre önce rezil bir şekilde öldürülmüştü.

"Sakin ol lütfen" dedi Lydia Teyze. "Nicole Bebeğin bebek olduğu zamanların üstünden çok yıllar geçti. O artık büyümüş bir kız."

"Elbette, Lydia Teyze" dedi Becka, yerine oturdu ve ellerini kucağında kavuşturdu.

"Ama o burada, Gilead'da ise, Lydia Teyze" dedim, "nerede tam olarak?"

Jade güldü. Gülmekten ziyade havlama gibi çıktı sesi.

"Ardua Binası'nda" dedi Lydia Teyze gülümseyerek. Bir bulmaca anlatır gibiydi, kendinden pek hoşnut görünüyordu. Ona çok şaşkın bakıyor olmalıydık. Ardua'daki herkesi tanırdık, öyleyse Nicole Bebek neredeydi?

"Bu odada" diye ilan etti Lydia Teyze. Eliyle gösterdi: "Nicole Bebek, Jade."

"Olamaz!" dedim. Jade, Nicole Bebek miydi? Yani Jade benim kardeşim miydi?

Becka'nın ağzı açık kalakaldı, Jade'e dikti gözlerini. "Hayır" diye fısıldadı. Yüzünde acıklı bir ifade vardı.

"Sevimli olmadığım için üzgünüm" dedi Jade. "Çok gayret ettim ama olamadım." Bunu şaka olsun diye söylemişti sanırım, havayı yumuşatmak için.

"Oh, hayır, öyle demek istemedim..." dedim, "sadece... yani Nicole Bebeğe pek benzemiyorsun da."

"Hayır, benzemiyor. Ama sana benziyor" dedi Lydia Teyze. Bir ölçüde benziyordu, doğru: Gözleri evet, ama burnu hayır. Jade'in kucağında kavuşturduğu ellerine baktım. Parmaklarını uzatmasını istedim, benimkilere benziyor mu diye bakmak için. Ama kabalık olacağını düşünerek vazgeçtim. Onun gerçekliğini fazla sorguluyor gibi, ya da onu reddediyor gibi görünmek istemiyordum.

"Bir kardeşim olduğu için çok mutluyum" dedim, nazik bir şekilde. Yaşadığım şoku atlatmaya başlamıştım. Bu sakar kızla aynı annenin çocuklarıydık. Elimden gelen en iyi şekilde davranmalıydım ona.

"İkiniz de çok şanslısınız" dedi Becka. Sesinde büyük bir özlem vardı.

"Sen de benim kardeşim gibisin" dedim ona, "dolayısıyla, Jade senin de kardeşin sayılır." Becka'nın kendini dışlanmış hissetmesini istemiyordum.

"Seni kucaklayabilir miyim?" diye sordu Becka Jade'e, ya da ona artık Nicole demeliydim.

"Evet, sanırım" dedi Nicole. Becka kalkıp onu kucakladı. Ben de aynısını yaptım. "Teşekkürler" dedi Nicole.

"Teşekkür ederim Immortelle ve Victoria Teyzeler" dedi Lydia Teyze. "Hayranlık verici bir kabulleniş ve dayanışma ruhu gösteriyorsunuz. Şimdi tüm dikkatinizi bana vermenizi istiyorum."

Üçümüz birden yüzümüzü ona çevirdik. "Nicole uzun bir süre yanımızda kalmayacak. Yakında Ardua'dan ayrılacak ve Kanada'ya dönecek. Ve giderken yanında önemli bir mesaj götürecek. İkinizin ona yardım etmenizi istiyorum" dedi Lydia Teyze.

Çok şaşırmıştım. Lydia Teyze onun geri gitmesine neden izin veriyordu? Buraya getirilen kızlar asla geri dönmezlerdi, bu vatan hainliği sayılırdı. Ve o kız Nicole Bebek ise, on kere vatan hainliği olurdu.

"Ama Lydia Teyze" dedim, "bu, kanunlara karşı gelmek olur, Tanrı'nın iradesine de karşı çıkmak olur, Kumandanlar tarafından bildirildiği gibi."

"Kuşkusuz, Victoria Teyze. Ama sen ve Immortelle Teyze, size verdiğim pek çok gizli dosyada okuduğunuz gibi, Gilead'da halen yaşanmakta olan rezilce yolsuzlukların ve ahlak bozukluğunun farkında olmalısınız."

"Evet, Lydia Teyze, kuşkusuz..." diye başladım ama hemen duraksadım. Becka'nın benim okuduğum suç dosyalarını okuyup okumadığından emin değildim. ÇOK GİZLİ uyarısı gereği okuduklarımızı kimseyle paylaşmamamız gerekiyordu, ama asıl önemlisi birbirimizi hep korumak istemiştik.

"Kuruluşunun ilk yıllarında Gilead'ın saf ve asil idealleri

vardı, bunda hepimiz hemfikiriz" dedi Lydia Teyze. "Ama bu amaçlar, bencil ve iktidar delisi adamlar tarafından yolundan saptırıldı ve kirletildi, tarihte birçok örneğini gördüğümüz gibi. Sizler bu durumu düzeltmek istiyor olmalısınız."

"Evet" diye başını salladı Becka, "istiyoruz."

"Ettiğiniz yeminleri de hatırlamalısınız. Tüm kadınlara ve kızlara yardım edeceğinize ant içmiştiniz. Bunda samimi olduğunuza inanıyorum."

"Evet, Lydia Teyze" dedim, "samimiydik."

"Şimdi yapacaklarınız, kadınlara yardım etmek olacak. Sizi iradeniz dışında hiçbir şey yapmaya zorlamak istemem, ama durumu açıkça ortaya koymalıyım. Artık bu sırrı öğrendiğinize göre –yani Nicole Bebek'in burada olduğunu ve yakında benim kuryem olarak görev yapacağını bildiğinize göre– bu sırrı Gözler'e ifşa etmeden geçireceğiniz her dakika vatan hainliği sayılacaktır onların gözünde. Hatta ifşa etseniz bile, çok ağır bir şekilde cezalandırılabilirsiniz; bu sırrı bir an bile saklamış olduğunuz için hayatınıza son verilebilir. Söylemeye gerek yok, ben de idam edilirim ve Nicole'ün kafese kapatılmış bir papağandan farkı kalmaz. Eğer Gözler'e boyun eğmezse, hemen öldürülür, şu veya bu şekilde. Hiç tereddüt etmezler. Suç dosyalarını okudunuz, neler yapabileceklerini biliyorsunuz."

"Bunu onlara yapamazsınız!" dedi Nicole. "Bu haksızlık! Duygusal şantaj yapmaktır!"

"Görüşlerini takdir ediyorum, Nicole" dedi Lydia Teyze. "Ama senin adalet konusundaki ergen çocuk fikirlerin burada geçerli değil. Hassas duygularını kendine sakla. Ve eğer Kanada'yı yeniden görmek istiyorsan, bu söylediğimi emir say."

Becka ve bana döndü Lydia Teyze. "Siz ikiniz elbette özgürce karar verebilirsiniz. Şimdi odadan çıkıyorum; Nicole, sen de benimle gel. Kız kardeşin ve arkadaşını, olasılıkları düşünmeleri için baş başa bırakalım biraz. Beş dakika sonra döneriz. O zaman tek bir cevap isteyeceğim sizden: evet veya

hayır. Görevinizle ilgili diğer ayrıntılar daha sonra anlatılacak. Gel, Nicole."

Kızı kolundan tuttu ve birlikte çıktılar.

Becka'nın gözleri korkudan kocaman açılmıştı. Ben de aynı durumdaydım. "Yapmak zorundayız" dedi Becka. "Onların ölmesine izin veremeyiz. Nicole senin kardeşin, Lydia Teyze ise..."

"Ne yapmalıyız?" dedim, "ne istediğini bile bilmiyoruz."

"Bizden itaat ve sadakat istiyor" dedi Becka. "Bizi nasıl kurtardığını hatırla, ikimizi de. 'Evet' demek zorundayız."

Lydia Teyze'nin ofisinden çıkınca, Becka kütüphanedeki gündüz nöbetine gitti. Nicole ile ben birlikte dairemize döndük.

"Madem artık kardeşiz, bana Agnes diyebilirsin, yalnızken" dedim.

"Tamam, öyle demeye çalışırım."

Ortak oturma odamıza girdik. "Seninle paylaşmak istediğim bir şey var" dedim, "bir dakika." Yukarı çıktım. Soyağacı dosyamdan çıkardığım ve katlayıp şiltemin altında sakladığım iki sayfayı aldım ve oturma odasına döndüm. Sayfaları dikkatlice açıp masanın üstüne serdim. Tıpkı benim gibi Nicole de kendini tutamayıp elini annemizin resminin üstüne koydu.

"Bu harika bir şey" dedi. Elini resmin üstünden çekti ve bir süre inceledi. "Bana benziyor mu dersin?" diye sordu.

"Ben de bunu merak etmiştim kendim için" dedim.

"Onu hiç hatırlıyor musun? Ben hatırlayamayacak kadar küçüktüm."

"Bilmiyorum" dedim. "Bazen hatırladığımı düşünüyorum. Galiba bir şeyler hatırlar gibiyim. Başka bir ev mi vardı? Bir yerlere yolculuk mu yapmıştık? Belki hepsi hüsnükuruntudur."

"Babalarımıza ne oldu acaba? İsimlerini neden silmişler?"

"Belki bizi korumak istiyorlardı, bir şekilde."

"Bana gösterdiğin için teşekkür ederim" dedi Nicole. "Ama bunları ortada bırakmamalısın. Ya yakalanırsak?"

"Biliyorum" dedim. "Bu sayfaları dosyaya geri koymak istedim. Ama dosya bir daha geri gelmedi."

Sonunda o iki sayfayı küçük küçük yırtıp tuvalete atmaya karar verdik.

Lydia Teyze bizi bekleyen görev için aklımızı güçlendirmemizi söylemişti. Bu arada her zamanki gündelik yaşamımıza devam etmeli, dikkatleri Nicole üzerine çekmemeli ve şüphe uyandıracak şeyler yapmamalıydık. Bu zor oluyordu, çünkü endişeli ve heyecanlıydık. Özellikle ben korku içindeydim: Eğer Nicole keşfedilirse, Becka ile ben suçlanır mıydık?

Becka ve ben çok yakında İnci Kızlar misyonumuza başlamak üzere buradan ayrılacaktık. Gerçekten gidecek miydik, yoksa Lydia Teyze'nin aklında başka bir plan mı vardı? Bekleyip görmekten başka yapacak bir şey yoktu. Becka, İnci Kızlar için hazırlanmış standart Kanada rehber kitabını okuyup incelemişti: Kanada'da hangi para birimi kullanılır, ülkenin âdetleri nelerdir, nasıl alışveriş edilir, kredi kartı nasıl kullanılır vs. biliyordu. O benden çok daha hazırlıklıydı bu yolculuğa.

Şükran Sunumu törenine bir haftadan az bir süre kala, Lydia Teyze bizi yine ofisine çağırdı. "Yapacaklarınız şunlar" dedi. "Nicole için kırsaldaki Huzur Evlerimizden birinde bir oda ayarladım. Evrakları hazır. Ama oraya Nicole yerine sen gideceksin Immortelle Teyze. Nicole ise senin yerine –senin isminle– bir İnci Kız olarak Kanada'ya gidecek."

"Yani ben gitmiyor muyum?" Üzülmüş, hayal kırıklığına uğramış gibiydi Becka.

"Sen daha sonra gideceksin" dedi Lydia Teyze.

Bunun bir yalan olduğundan şüphelenmiştim, daha o zaman bile.

XXI

Hızlı ve Derinden Çarpan Kalbim

59

Her şeyi yoluna koyduğumu zannediyordum, ama en iyi hazırlanmış planlar bile boşa çıkabilir ve sıkıntılar peş peşe, üçer-beşer gelebilir. Bunları çok yorucu bir günün sonunda aceleyle yazıyorum. Ofisim adeta Grand Central İstasyonu[6] gibiydi bugün –o görkemli bina Manhattan Savaşı'nda yerle bir edilmeden önceki haliyle– o kadar yoğun bir insan trafiği oldu.

İlk gelen Vidala Teyze'ydi, kahvaltıdan hemen sonra. Henüz hazmedilmemiş yulaf lapasının üstüne bir de Vidala ile muhatap olmak zor işti. Bir an önce nane çayı içmeliyim diye düşündüm.

"Lydia Teyze, acilen dikkatini çekmek istediğim bir sorun var" diye başladı.

Belli etmeden göğüs geçirdim. "Tabii, Vidala Teyze. Lütfen otur" dedim.

"Fazla vaktini almayacağım" dedi, tam da bunu yapmak üzere karşımdaki koltuğa kurulurken. "Victoria Teyze hakkında."

"Öyle mi? Victoria ve Immortelle Teyzeler çok yakında İnci Kızlar misyonu ile Kanada'ya gidecekler."

"Bunun hakkında görüşmek istiyorum ben de. Onların misyona hazır olduklarından emin misin? Yaşlarına göre olgunlaşmamış kızlar, akranları olan diğer Teyze Adayları'ndan bi-

6. New York'un tarihi merkezi tren garı. (ç.n)

le daha hamlar. İkisinin de dış dünyaya dair hiçbir tecrübesi yok. Diğer kızların bazıları hiç değilse sağlam karakter sahibi, bunlarda o da yok. Kolaylıkla kandırılabilirler; Kanada'da karşılarına çıkacak maddi cazibelere kapılabilirler. Ayrıca, Victoria Teyze'nin iltica etme riski taşıdığını düşünüyorum ben. Kuşkulu materyaller okuyor bir süredir."

"İncil'e kuşkulu demiyorsundur umarım."

"Elbette öyle bir şey demiyorum. Kastettiğim materyaller Soyağacı Arşivleri. Kendi Soyağacını okumak ona tehlikeli fikirler aşılayabilir."

"Victoria Teyze'nin Soyağacı Arşivleri'ne erişme izni yok" dedim.

"Biri ona vermiş olmalı. Masasında gördüm" dedi Vidala Teyze.

"Benim iznim olmadan kim yapabilir bunu? Hemen soruşturma başlatacağım; itaatsizliğe tahammülüm yoktur. Ama eminim, Victoria Teyze artık tehlikeli düşüncelere karşı direnç kazandı. Onun olgunlaşmamış olduğu yolundaki izleniminin aksine, ben hayranlık verici bir akıl sağlamlığına ve olgunluğa eriştiğine inanıyorum."

"Dış görünüşe aldanma" dedi Vidala. "İlahiyat bilgisi çok zayıf. Dua etme anlayışı çocukça. Küçükken havai bir çocuktu, okuldayken dik kafalı ve dikkatsiz bir öğrenciydi, özellikle elişi ödevlerinde. Ayrıca, annesi..."

"Annesinin kim olduğunu biliyorum" dedim. "Aynı şeyler, Damızlık Kızlar'dan doğan ama şimdi saygıdeğer genç Eşler olan pek çok kız için de söylenebilir. Ama o tür bir yozlaşma, illaki kalıtsal değildir. Victoria Teyze'yi evlat edinen analığı acılarına sabırla katlanan bir fazilet ve iyi ahlak örneğiydi."

"Tabitha için söylediklerin doğru. Ama bildiğimiz gibi, Victoria'nın gerçek annesi özellikle ahlaksız bir kadındı. Sadece görevlerini hiçe saymakla, yerleştirildiği evi terk etmek-

le ve Kutsal Otorite'ye kafa tutmakla kalmadı, Nicole Bebeğin Gilead'dan kaçırılmasında başrolü oynadı."

"Bunlar çok geçmişte kaldı, Vidala" dedim. "Bizim görevimiz, insanların günahlarından arınmasına yardımcı olmaktır, tamamen rastlantısal olaylara bakarak mahkûm etmek değil."

"Victoria için öyle, elbette. Ama annesi olacak kadın on iki parçaya bölünmeli."

"Kuşkusuz" dedim.

"Üstelik diğer hainliklerinin yanında, Kanada'da MayDay İstihbarat Örgütü için çalıştığı yolunda inandırıcı söylentiler var" dedi Vidala.

"Bazen kazanırız, bazen kaybederiz" dedim.

"Tuhaf bir bakış açısı" dedi. "Bu bir futbol maçı değil."

"Görüşlerini aktardığın için teşekkür ederim, Vidala Teyze. Victoria ile ilgili sezgilerine gelince; bakalım, deneyip göreceğiz. Ben eminim ki İnci Kızlar misyonunu gayet başarıyla tamamlayacaktır."

"Göreceğiz" dedi Vidala, zoraki bir gülümsemeyle. "Ama Kanada'ya iltica ederse, seni en baştan uyardığımı hatırlamanı isterim."

Ofisimdeki ikinci ziyaretçim Helena Teyze oldu. Kütüphaneden buraya topallaya topallaya yürümüş, kan ter içinde kalmıştı. Ayakları gittikçe daha fazla sıkıntı veriyordu.

"Lydia Teyze, bilmeni isterim ki" dedi, "Victoria Teyze izinsiz olarak Soyağaçları Arşivi'nden kendi dosyasını okumuş. Biyolojik annesinin kim olduğunu göz önüne alırsak, son derece tehlikeli bir şey bu."

"Evet, az önce Vidala Teyze'den öğrendim" dedim. "Victoria Teyze'nin ahlaki yapısının zayıflığı hakkında seninle aynı görüşü paylaşıyor. Ama Victoria gayet iyi yetiştirilmiş bir kız ve en önde gelen Vidala Okullarından birinde mükemmel bir

eğitim aldı. 'İnsanın doğuştan gelen tabiatı, yetiştirilme tarzına baskın çıkar' teorisine mi inanıyorsun sen? Eğer öyleyse, Âdem babamızın ilk günahkârlığının, onu temizlemek için gösterdiğimiz tüm çabalara rağmen, bizlere de geçmiş olduğuna inanmamız gerekir; ki o durumda Gilead projemiz başarısızlığa mahkûmdur."

"Ah, elbette değil! Öyle bir şey demek istemedim" dedi Helena Teyze, korkmuş gibiydi.

"Peki sen Agnes Jemima'nın Soyağacı dosyasını okudun mu?" diye sordum.

"Evet, çok yıllar önce okumuştum. O zamanlar sadece Kurucu Teyzeler'in Soyağacı Arşivleri'ni okuma izni vardı."

"O doğru bir karardı. Nicole Bebeğin, Victoria Teyze'nin üvey kardeşi olduğu bilgisi geniş çapta yayılsaydı, çocuğun gelişmesine zarar verebilirdi. Şimdi daha iyi anlıyorum ki, Gilead'daki bazı vicdansız insanlar, eğer ikisinin arasındaki ilişkiyi bilselerdi, Nicole Bebeği geri almak için Victoria'yı bir pazarlık kozu olarak kullanmaya kalkabilirdi."

"Bunu düşünmemiştim" dedi Helena Teyze, "tabii, haklısın."

"Şu da ilgini çekebilir" dedim, "MayDay örgütü iki kızın kardeş olduğundan haberdar. Bir süreden beri Nicole Bebeği takibe almışlar. Nicole'ü evlat edinen Kanadalı ebeveynleri aniden bombalı bir suikastte öldürüldükten sonra, kızı ahlak düşkünü gerçek annesiyle bir araya getirme planları yaptıkları düşünülüyor."

Helena Teyze pençeye benzeyen ellerini ovuşturmaya başladı. "MayDay acımasızdır" dedi, "kızı kriminal bir annenin ellerine teslim etmekten, hatta masum bir yaşamı kendi amaçları uğruna kurban etmekten çekinmezler."

"Nicole Bebek emniyette" dedim.

"Şükürler olsun!" dedi Helena Teyze.

"Ama kendisinin Nicole Bebek olduğunu henüz bilmiyor"

dedim. "Ancak, yakında onu tekrar Gilead'da göreceğimizi ümit ediyoruz. Şimdi böyle bir ihtimal belirdi."

"Bunu duyduğuma çok sevindim" dedi Helena. "Ama aramıza döndüğü zaman, ona gerçek kimliğini söylerken dikkatli olmalıyız. Yavaş yavaş anlatmalıyız. Böylesine sarsıcı bir gerçeği öğrenmek, savunmasız bir kafa yapısını altüst edebilir."

"Sana tamamen katılıyorum" dedim. "Bu arada senin Vidala Teyze'yi yakından gözlemlemeni rica edeceğim. Soyağacı dosyasını Victoria'nın masasına bırakanın Vidala Teyze olduğundan şüpheleniyorum; bunu ne amaçla yaptı bilemiyorum. Belki Victoria'nın dejenere bir annenin kızı olduğunu öğrenince büyük bir umutsuzluğa kapılarak ruhi dengesinin bozulmasını ve aceleyle yanlış bir adım atmasını istiyordur."

"Vidala ondan hiçbir zaman hoşlanmamıştır zaten" dedi Helena Teyze, "ta okul yıllarından beri."

Ve kalkıp, topallayarak çıktı odamdan; kendisine yeni bir görev verildiği için mutluydu.

Öğleden sonra Schlafly Café'de oturmuş, bir fincan sıcak nane çayı içiyordum ki, Elizabeth Teyze telaşla içeri girdi. "Lydia Teyze! Gözler ve Melekler Ardua Binası'nı bastılar!" diye feryat etti. "Adeta bir istila! Sen mi izin verdin onlara?"

"Sakin ol" dedim. Oysa kalbim hızla ve derinden çarpmaya başlamıştı. "Tam olarak nereye girdiler?"

"Matbaa atölyesine. Tüm İnci Kızlar broşürlerimize el koydular. Wendy Teyze itiraz etti ve maalesef onu tutukladılar. Bilfiil derdest ettiler!" Elizabeth Teyze titriyordu.

"Böyle bir şey görülmüş değil!" dedim ayağa fırlayarak. "Derhal Kumandan Judd ile görüşeceğim."

Ofisime gittim, direkt telefon hattından Kumandan'ı aramak üzere. Ama telefona gerek kalmamıştı: Judd odamdaydı zaten. Acil bir durum olduğunu söyleyerek içeri dalmış olmalıydı. Aramızda anlaşmış olduğumuz, ayrı özel alanlarımıza

kesinlikle girmeme ilkesi de böylece çiğnenmişti. "Lydia Teyze, bir açıklama yapmak zorundayım" dedi Kumandan Judd. Gülümsemiyordu.

"Eminim mükemmel bir açıklamanız vardır" dedim, soğuk bir sesle. "Gözler ve Melekler nezaket sınırlarını çok aştılar, âdetlerimizden ve kanunlardan söz etmiyorum bile!

"Bütün bunlar sana daha iyi hizmet edebilmek için, Lydia Teyze" dedi Kumandan Judd. "Oturabilir miyim?" Koltuğu işaret ettim. Ben de oturdum.

"Sonuçsuz çıkan birkaç araştırmadan sonra keşfettik ki, sana daha önce bahsettiğim mikrodotlar, İnci Kızlar'ın dağıttığı broşürler vasıtasıyla, ama kızların haberi olmadan, May-Day ile Ardua Binası'ndaki –kimliğini henüz bilmediğimiz– bir 'bağlantı' arasında gidip geliyormuş" dedi Judd. Durdu, tepkimi bekledi.

"Beni hayretler içinde bıraktınız!" dedim, "Bu ne cüretkârlık!"

Mikrodotları keşfetmeleri neden bu kadar uzun sürdü, diye düşünüyordum. Ama mikrodotlar o kadar küçüktü ki, onları broşürlerin içinde aramak kimin aklına gelirdi? Belli ki Gözler ayakkabıların ve iç çamaşırlarının içine bakmakla çok zaman kaybetmişti. "Kanıtınız var mı?" diye sordum. "Eğer varsa, sepetteki çürük elma kimmiş?"

"Ardua Binası'ndaki matbaa atölyesine baskın düzenledik ve Wendy Teyze'yi sorgulama için gözaltına aldık. Gerçeği bulmak için en kısa yol buydu" dedi Kumandan Judd.

"Wendy Teyze'nin suçlanmış olmasına inanamıyorum" dedim. "O kadının böyle bir düzen kurmaya aklı yetmez. Mercimek kadar beyni vardır. Onu derhal serbest bırakmanızı tavsiye ederim."

"Biz de o sonuca vardık zaten" dedi Judd. "Uğradığı şoktan kurtulması için Wendy Teyze'yi Kliniğe yatırdık."

Rahatlamıştım. Gereksiz yere acı çektirilmemeli ama ge-

rekiyorsa çektirilir. Wendy Teyze kullanışlı bir budalaydı, ama bir bezelye tanesi kadar zararsızdı. "Neler keşfettiniz?" diye sordum, "broşürlerdeki bu mikrodotlar –sizin deyiminizle– yakın zaman önce mi basılmış?"

"Hayır. Ama Kanada'dan kısa bir süre önce gelen broşürleri inceleyince, mikrodotlara MayDay tarafından iliştirilmiş bazı haritalar ve başka öğeler bulduk. İçimizdeki –henüz kimliğini bilmediğimiz– bir hain, Eskiden Sevilmiş Giysiler dükkânına düzenlediğimiz operasyondan sonra o bağlantının ortadan kalktığını bilerek, İnci Kızlar broşürlerine Gilead'a dair gizli bilgiler koymaktan vazgeçmiş olmalı."

"Uzun zamandır Vidala Teyze'den şüpheleniyorum" dedim. "Helena Teyze'nin ve Elizabeth Teyze'nin de matbaaya girme izni var ve misyona gidecek olan İnci Kızlar'ın ellerine broşürleri bizzat ben teslim ediyorum, dolayısıyla benim de şüphe altında olmam gerekir."

Bu sözlerimi gülümseyerek karşıladı Judd. "Lydia Teyze, şaka yapmayı seversin, böyle bir durumda bile. Başkalarının da matbaaya giriş izni var, baskı çırakları mesela. Ama onların suça karıştıklarına dair hiçbir kanıt yok ve bu olayda sahte bir sanık yaratmanın faydası olmayacak. Gerçek suçluyu bulmadan işin ucunu bırakmamalıyız."

"O zaman henüz karanlıktayız" dedim.

"Maalesef" dedi Kumandan Judd, "Benim için ve dolayısıyla senin için, büyük bir talihsizlik Lydia Teyze. Konsey'deki itibarım hızla azalıyor: Onlara, kesin sonuçlar alacağıma dair söz vermiştim. Bana omuz silktiklerini, soğuk baktıklarını, selamlamadan geçtiklerini fark edebiliyorum. Pek yakında bir tasfiye harekâtı olabilir, bunun belirtilerini seziyorum: Hem sen hem ben gevşek davranmakla ve ihmalcilikle suçlanabiliriz; burada, Ardua Binası'nda, yani burnumuzun dibinde MayDay'in bizi faka bastırmasına izin vererek vatan hainliği yapmakla itham edilebiliriz."

"Durum çok kritik" dedim.

"Ama kendimizi kurtarmanın bir yolu var" dedi Judd. "Nicole Bebek derhal ortaya çıkarılmalı ve herkese gösterilmeli: Televizyonda, posterlerde vs. duyurulmalı; heyecanlı, kalabalık bir miting düzenlenmeli."

"Evet, bu yararlı olabilir" dedim.

"Hatta benim Nicole Bebek'le nişanlandığımı duyurursak daha da etkili olur. Arkasından düğün törenimizi yayınlarız televizyonda. O zaman sen ve ben artık dokunulmaz oluruz."

"Harika bir fikirden söz ediyorsunuz, her zamanki gibi" dedim. "Ama siz evlisiniz."

"Eşimin sağlığı nasıl?" diye sordu Kumandan Judd, sitemkâr bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak.

"Daha iyice" dedim, "ama umduğumuz kadar iyi değil." Kızın yiyeceklerine fare zehiri karıştıracak kadar nasıl aptal olabilmişti Judd? Çok küçük miktarlarda bile kolayca tespit edilebilen bir maddeydi fare zehiri. Okuldayken sevimsiz bir kız olsa bile, Shunammite'ın Mavi Sakal'ın[7] öldürdüğü eşlerinin listesine eklenmesini istemezdim. Shunammite gerçekten de iyileşme yolundaydı, ama Judd'ın "sevecen" kollarına yeniden dönme ihtimali onu çok korkutuyor ve iyileşmesini geciktiriyordu. "Korkarım hastalığı nüksedecek" dedim.

Kumandan Judd içini çekti. "Acılarından bir an önce kurtulması için dua edeceğim" dedi.

"Ben de dualarınızın yakında kabul edileceğinden eminim" dedim. Bir süre birbirimizin gözünün içine baktık.

"Ne kadar yakında?" diye sordu Judd, kendini tutamadan.

"Yeterince yakında" diye yanıtladım.

7. Mavi Sakal/Barbe Bleue: Bir Fransız halk masalı. Evlendiği kadınları öldürmeyi alışkanlık haline getirmiş zengin ve soylu bir adamın öyküsünü anlatır. (ç.n)

XXII

Kalp Durdurucu

60

Becka ile benim inci kolyelerimizi almamıza iki gün kala, akşam dualarımızı ederken, Lydia Teyze beklenmedik bir ziyarette bulundu odamıza. Kapıyı Becka açtı.

"Oh, Lydia Teyze" dedi biraz canı sıkkın, "şükürler olsun."

"Geri çekil ve kapıyı arkamdan kapat lütfen" dedi Lydia Teyze. "Acelem var. Nicole nerede?"

"Yukarıda, Lydia Teyze" dedim. Becka ile ben dualarımızı ederken Nicole genellikle oturma odamızı terk eder ve fiziksel alıştırmalarını yapmaya kendi odasına giderdi.

"Çağır onu lütfen. Acil bir durumla karşı karşıyayız" dedi Lydia Teyze. Nefes nefeseydi.

"Lydia Teyze, siz iyi misiniz?" diye sordu Becka, telaşlanmıştı. "Bir bardak su ister misiniz?"

"Tantana yapma" dedi Lydia Teyze. O sırada Nicole yanımıza geldi. "Her şey yolunda mı?" dedi.

"Doğrusunu isterseniz, hayır değil. Köşeye sıkıştırıldık" dedi Lydia Teyze. "Kumandan Judd, bir ihanete uğradığımız gerekçesiyle Ardua'daki matbaamıza baskın düzenledi. O sırada orada bulunan Wendy Teyze'nin başını derde sokmakla birlikte, onu suçlayıcı hiçbir delil bulamadı; ama maalesef Jade'in gerçek bir isim olmadığını öğrendi ve onun Nicole Bebek olduğunu anladı. Şimdi en kısa zamanda Nicole ile evlenmeye kararlı, kendi prestijini artırmak için.

Düğün töreninin televizyondan yayınlanmasını istiyor."

"Sıçtık!" dedi Nicole.

"Sözlerine dikkat et" diye uyardı Lydia Teyze.

"Beni onunla evlenmeye zorlayamazlar!" dedi Nicole.

"Zorlayabilirler, bir şekilde" dedi Becka, yüzü sapsarı olmuştu.

"Bu korkunç!" dedim. Kumandan Judd'ın dosyasında okuduklarımdan biliyordum, korkunçtan da öte bir şeydi, ölüm fermanı gibiydi.

"Ne yapabiliriz?"

"Sen ve Nicole, yarın sabah burayı terk edeceksiniz" dedi Lydia Teyze, bana dönerek. "Mümkün olan en erken saatte. Gilead'dan diplomatik bir uçak temin etmek mümkün olmayacak, çünkü Kumandan Judd'ın bundan haberi olur ve hemen engeller. Başka bir yoldan kaçmanız gerekecek."

"Ama hazır değiliz ki" dedim. "Ne inci kolyelerimizi ne İnci Kız üniformalarımızı aldık. Kanada paramız, broşürlerimiz ve gümüş renkli sırt çantalarımız da yok."

"Tüm bu malzemeleri bu gece daha geç bir saatte size getireceğim" dedi Lydia Teyze. "Nicole'ü, Immortelle Teyze olarak gösteren pasaportu hazırlattım. Maalesef, Immortelle Teyze için Huzur Evi'nde ayarladığım konuk rezervasyonunu değiştiremiyorum. Rezervasyonda değişiklik yaparsam, dikkatleri çeker."

"Helena Teyze Nicole'ün gittiğini hemen fark eder" dedim. "Çünkü her akşam yoklama yapar, hepimizi sayar. Ve Becka'nın –yani Immortelle Teyze'nin– neden hâlâ burada olduğunu herkes merak eder."

"Kesinlikle" dedi Lydia Teyze. "İşte bu yüzden, senden çok özel bir hizmette bulunmanı istiyorum Immortelle Teyze. Lütfen, diğer iki kız Ardua Binası'nı terk ettikten sonra, en az kırk sekiz saat boyunca, kimseye görünme. Belki Kütüphane'de saklanabilirsin."

"Hayır, orada olmaz" dedi Becka. "Kütüphanede çok fazla kitap var. Orada insanın saklanabileceği bir yer yok."

"Eminim uygun bir şey düşünürsün" dedi Lydia Teyze. "Gerçekleştireceğimiz misyonumuz baştan sona, Victoria Teyze ve Nicole'ün güvenliği dahil, senin ellerine bakıyor. Bu çok büyük bir sorumluluk. Gilead'ın kendini yenilemesi, yeniden yaratması senin sayende olacak; arkadaşlarının ve diğerlerinin yakalanmasını ve asılarak idam edilmesini istemezsin, değil mi?"

"Hayır, Lydia Teyze" diye fısıldadı Becka.

"Aklını çalıştır. Cesaretini topla!" dedi Lydia Teyze, neşeli bir tavırla.

"Becka'ya çok fazla yükleniyorsunuz" dedi Nicole, Lydia Teyze'ye. "Neden ben tek başıma gitmeyeyim? O zaman Immortelle Teyze ve Agnes –yani Victoria Teyze– birlikte, doğru zaman geldiğinde misyon yolculuğuna çıkabilirler."

"Saçmalama" dedim ben. "Tek başına gidemezsin. Hemen yakalanıp tutuklanırsın. İnci Kızlar daima ikişer-ikişer giderler ve İnci Kız üniformasını giymesen bile, senin yaşındaki bir kız asla yalnız başına seyahat edemez."

"Nicole'ü Duvar'a tırmanıp oradan aşağı atlamış gibi gösterebiliriz" dedi Becka. "O zaman, Ardua Binası'nın içine bakmak akıllarına gelmez. Ben de içerlerde bir yerlere saklanırım."

"Ne kadar zekice bir fikir, Immortelle Teyze" dedi Lydia Teyze. "Belki bu söylediğini ima eden bir not yazabilir Nicole. Şöyle diyebilir: 'Teyze olmaya uygun bir insan olmadığımı anladım.' Bu gayet inandırıcı olur. Ardua Binası'nda tamirat işleri yapan ve kendisine evlenme sözü veren bir Ekono-adamla, alt sınıftan bir işçiyle kaçtığını söyleyebilir. Böyle bir niyet, en azından çocuk doğurmak, döllenmek için haklı bir sebep sayılabilir."

"Acaba? Ama neyse, problem yok" dedi Nicole.

"Problem yok mu?" dedi Lydia Teyze, hırçın bir ses tonuyla.
"Yok" dedi Nicole. "İstediğiniz notu yazacağım."

Gece saat onda, hava iyice karardığında, Lydia Teyze yine geldi. Kocaman, siyah bir bez torba taşıyordu. Onu Becka aldı içeriye, "Şükürler olsun Lydia Teyze" dedi.

Lydia Teyze selamlaşmaya gerek görmeden anlatmaya başladı: "İhtiyacınız olan her şeyi getirdim. Yarın sabah, tam altı buçukta, Doğu kapısından çıkacaksınız. Kapının sağ tarafında siyah bir araba sizi bekliyor olacak. Sizi bu şehirden çıkartacak ve New Hampshire eyaletinin Portsmouth şehrine kadar götürecek. Portsmouth'ta otobüse bineceksiniz. Bu haritada, kat edeceğiniz rota ve güzergâhlar işaretli. 'X' işaretli noktada otobüsten ineceksiniz. Kullanacağınız parolalar: *May day*[8] ve *June Moon*[9] olacak. 'X' yerindeki bağlantımız, sizi bir sonraki varış noktanıza götürecek. Nicole, eğer misyonunu başarıyla tamamlarsan, Kanada'da seni evlat edinen ebeveynlerini öldüren adamların kimliği ortaya çıkacak, belki onlardan hemen hesap soramasak bile. Şunu da söyleyebilirim ki, beklediğimiz tüm engellere rağmen eğer Kanada'ya ulaşabilirseniz, ikinizin de annenize kavuşma ihtimaliniz hiç küçük değil, tekrar edeyim, *ihtimaliniz* diyorum. Anneniz böyle bir olasılıktan bir süredir haberdar zaten."

"Ah, Agnes" dedi Becka, usulca. "Şükürler olsun. Bu harika bir şey olur. Her ikiniz için de" diye ekledi.

"Sana gerçekten müteşekkirim, Lydia Teyze" dedim. "Böyle bir sonuca kavuşmak için çok uzun zamandır dua ediyordum."

"Eğer başarılı olursanız, dedim. Büyük bir *eğer* var burada" dedi Lydia Teyze. "Henüz kazanılmış bir başarı yok." Kendini kanepeye bıraktı, bitkin görünüyordu. "Pardon" de-

8. 7 Mayıs günü (ç.n.)

9. 8 Haziran ayı (ç.n.)

di, "zahmet olmazsa, bir bardak su getirir misiniz?" Becka koştu, getirmek için.

"İyi misiniz, Lydia Teyze?" diye sordum.

"Yaşlı olmanın küçük rahatsızlıkları" dedi. "Umarım siz de bu tür rahatsızlıkları yaşayacak kadar uzun bir ömür sürersiniz. Bir şey daha var. Vidala Teyze'nin sabahın erken saatlerinde, benim heykelimin olduğu tarafta yürüyüş yapmak gibi bir alışkanlığı vardır. Eğer sizi görürse –İnci Kızlar giysisi içinde olacaksınız– sizi durdurmaya çalışacaktır. Onun bir sorun çıkartmasına izin vermeden, çok hızlı hareket etmeniz gerekir."

"Ama ne yapabiliriz?" dedim.

"Siz güçlüsünüz" dedi, doğrudan Nicole'e bakarak. "Güçlü olmak bir yetenektir, Tanrı vergisidir. Yeteneğinizi kullanın!"

"Yani ona, Vidala Teyze'ye vurayım mı?" dedi Nicole.

"Tam üstüne bastın" dedi Lydia Teyze.

Lydia Teyze gittikten sonra, siyah bez torbayı açıp içine baktık: iki elbise, iki inci kolye, iki beyaz başlık, iki gümüşgri renkli sırt çantası vardı. Ayrıca, bir paket İnci Kızlar broşürü, Gilead sınırları içinde kullanabileceğimiz yemek fişleri, bir tomar Kanada parası ve iki kredi kartı. Bizi kontrol noktalarından ve sınır kapılarından geçirecek iki pasaport ve iki de otobüs bileti.

"Eh, istediğiniz notu yazayım ve yatmaya gideyim bari" dedi Nicole. "Sabah erkenden görüşürüz." Pek cesur ve umursamaz gibi davranmaya çalışıyordu, ama çok tedirgin ve sinirli olduğunu görebiliyordum.

Nicole odadan çıkınca, "Sizinle gidebilmeyi gerçekten çok isterdim" dedi Becka.

"Ben de bizimle gelmeni çok isterdim" dedim. "Ama şimdi

bize yardım edeceksin. Bizi koruyor olacaksın. Ve daha sonra, seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağım Becka" dedim, "sana söz veriyorum."

"Bir çıkış yolu olduğunu sanmıyorum" dedi Becka. "Ama bunun için dua edeceğim."

"Lydia Teyze, kırk sekiz saat dedi. Bu sadece iki gün demektir. Bu süre boyunca saklanabilirsen..."

"Nerede saklanabileceğimi biliyorum" dedi Becka, "çatıda, su deposunun içinde."

"Hayır, Becka! Bu çok tehlikeli olur!"

"Ah, ama suyu boşaltırım önce" dedi Becka. "Önce C apartmanının banyosundan boşaltırım."

"Ama fark ederler Becka!" dedim. "A ve B numaralı dairelerde suyun akmadığını fark ederler, çünkü onlarla aynı su deposunu kullanıyoruz."

"Hemen fark etmezler. Sabahın erken saatlerinde duş veya banyo yapmamıza izin yok ki."

"Yapma bunu" dedim, "ben hiç gitmesem?"

"Böyle bir seçeneğin yok. Eğer burada kalırsan, Nicole'ün başına neler gelir? Lydia Teyze senin sorgulanmanı ve neler planladığının öğrenilmesini istemez. Vidala Teyze seni sorguya çeker ve bu sonun olur."

"Yani, beni öldürür mü demek istiyorsun?"

"Eninde sonunda, evet" dedi Becka. "Ya da başka biri öldürür. Hep böyle olur."

"Seni yanımızda götürmenin bir yolu olmalı" dedim. "Arabada gizleyebiliriz seni veya..."

"İnci Kızlar daima ikişer-ikişer gezer. Fazla uzaklaşamayız. Ama kalbim daima sizinle olacak."

"Teşekkür ederim Beckacığım" dedim. "Sen de daima benim *kardeşim* olacaksın."

"Seni daima uzağa uçan kuşlar gibi düşüneceğim" dedi Becka. "Havada uçan kuş, sesini uzaklara taşıyacaktır."

"Senin için dua edeceğim" dedim. Ama yeterli bir güvence değildi bu.

"Ben de senin için dua edeceğim" dedi Becka ve hafifçe gülümsedi. "Senden başka hiç kimseyi sevmedim" dedi.

"Ben de seni çok seviyorum" dedim. Birbirimizi kucakladık ve bir süre ağladık.

"Haydi, biraz uyu artık" dedi Becka. "Yarın güce ihtiyacın olacak."

"Sen de uyu" dedim.

"Yok, ben bu gece uyanık kalacağım ve senin için dua nöbeti tutacağım" dedi; odasına gitti, kapısını yavaşça kapattı.

61

Ertesi sabah erkenden, Nicole ve ben C numaralı apartmandan sessizce sıvıştık. Güneşin doğduğu yönde bulutlar altın-pembe karışımı bir renge bürünmüştü, kuşlar cıvıldıyordu, hava diri ve temizdi. Etrafta kimse yoktu. Ardua Binası'nın önündeki patikadan, Lydia Teyze'nin heykeline doğru hızlı hızlı ve sessizce yürüdük. Tam heykelin önüne gelmek üzereydik ki, Vidala Teyze bitişikteki binanın köşesinden belirdi; kararlı adımlarla üzerimize yürüdü.

"Victoria Teyze" dedi, "neden o elbiseyi giyiyorsun? Bir sonraki Şükran Sunumu töreni pazar günü yapılacak!" Sonra Nicole'e dikti gözlerini: "Yanındaki kim? Ah, bu yeni kız, Jade! Onun bu kolyeyi taşımaya..." Elini uzatıp Jade'in inci kolyesine yapıştı, kolye koptu, yerlere saçıldı.

Nicole bir yumruk çaktı. O kadar hızlı olmuştu ki göremedim bile, ama Vidala Teyze'yi göğsünden vurmuştu. Vidala Teyze yere düştü. Yüzü bembeyaz oldu, gözleri kapandı.

"Ah, hayır..." dedim.

"Yardım et bana" dedi Nicole. Vidala Teyze'yi ayaklarından tuttu ve heykelin kaidesinin arkasına sürükledi. "Şansımız yaver gider umarım" dedi, orta parmağını işaretparmağının üstüne geçirerek. "Haydi, gidelim." Kolumdan tutup çekti beni.

Yerde bir portakal vardı. Nicole onu aldı ve İnci Kız giysisinin cebine soktu.

"Öldü mü?" diye fısıldadım.

"Bilmiyorum" dedi Nicole. "Haydi, gel. Acele etmemiz gerek!"

Kapıya ulaştık, pasaportlarımızı gösterdik, Melekler dışarı çıkmamıza izin verdi.

Nicole, elbisesinin üstüne giydiği pelerinin önünü sıkıca kapatmıştı, boynunda inci kolye olmadığını kimse görmesin diye. İlerde, sağ tarafta siyah bir araba bekliyordu, Lydia Teyze'nin söylediği gibi. Şoför, biz arabanın içine girerken kafasını çevirip bakmadı.

"Hazır mısınız hanımlar?" dedi.

"Evet, teşekkür ederiz" dedim ben. Ama Nicole, "Biz hanım değiliz" diye tersledi adamı. Dirseğimle dürttüm Nicole'u, "Böyle konuşma onunla" diye fısıldadım kulağına.

"O gerçek bir Muhafız değil" dedi Nicole. "Lydia Teyze geri zekâlı değildir." Cebinden portakalı çıkardı ve soymaya başladı. Portakalın keskin kokusu havayı doldurdu. "İster misin?" dedi bana portakalı göstererek, "yarısını sana verebilirim."

"Hayır, istemiyorum, teşekkürler" dedim. "Onu yemek doğru değil." Bir çeşit kutsal adaktı o portakal. Ama Nicole hepsini yiyip yuttu.

Bu kız yanlış bir adım atacak, diye düşünüyordum. Ve birileri bunu fark edecek. Ve ikimizin de tutuklanmasına sebep olacak.

62

Vidala Teyze'yi göğsünden yumrukladığım içim kendimi suçlu hissediyordum, ama fazla da değil çünkü eğer ona vurmasaydım, bağırmaya başlayacaktı ve bizim önümüzü kesmiş olacaktı. Yine de korkmuştum, kalbim deli gibi atıyordu. Ya onu, Vidala Teyze'yi gerçekten öldürmüşsem? Onun ölüsünü –veya dirisini– bulunca, bizim peşimize düşeceklerdi. Gırtlağımıza kadar boka battık, diye geçirdim içimden, Ada olsaydı öyle derdi.

Bu arada Agnes yanımda gücenik bir tavırla oturuyordu, Teyzelerin kırmızı çizgilerini aştığınız zaman takındıkları o sessiz, dudakları kenetlenmiş pozla. Büyük ihtimal portakal yüzündendi. Belki onu almamam gerekirdi. Sonra aklıma kötü bir düşünce geldi: köpekler! Portakalın çok baskın bir kokusu vardır. Kabuklarını ne yapacağım şimdi diye endişelenmeye başladım.

Kolum yine kaşınıyordu, "A" harfinin etrafında. Dövme yarasının iyileşmesi neden bu kadar uzun sürmüştü?

Lydia Teyze koluma o mikrodotu yerleştirirken, bunun dâhice bir fikir olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi öyle düşünmüyordum. Eğer bedenim ve kolumda taşıdığım mesaj bir bütünse, bedenim Kanada'ya varamazsa ne olacaktı? Kolumu kesip postalayamazdım ya...

Arabamız birkaç kontrol noktasından geçti; pasaportlar

soruldu, Melekler kafalarını camdan içeri sokup bizim biz olduğumuzu kontrol ettiler. Agnes adamlarla konuşmayı şoförümüze bırakmamızı söylemişti, öyle de oldu: Bunlar falanca ve filanca İnci Kızlar'dır dedi, ne kadar asil ruhlu olduğumuzu, ne büyük fedakârlıklara katlandığımızı vs. söyledi.

Kontrol noktalarından birinde, Melek adam bize misyonumuzda iyi şanslar diledi. Bir başka noktada, şehir merkezinden iyice uzaklaştığımızda, adamlar aralarında şakalaştılar:

"Umalım ki geri dönerken yanlarında çirkin kızlar veya kaltak orospular getirmezler" dedi biri.

"Zaten ya biridir ya öteki" dedi diğeri. Gülüştüler.

Agnes elini koluma koydu. "Karşılık verme" dedi.

Şehri tamamen arkamızda bırakıp kırsalda otoyola çıktığımızda, şoförümüz bize iki sandviç uzattı; içine yalancı peynir konmuş Gilead usulü sandviçler. "Sanırım kahvaltımız bu" dedim Agnes'e, "beyaz ekmek arası pislik."

"Müteşekkir olmalıyız" diye yanıtladı Agnes, o dindar Teyze sesiyle. Sanırım hâlâ bozuk çalıyordu bana. Onun kız kardeşim olduğunu düşünmek acayip bir duyguydu, o kadar farklıydık ki birbirimizden. Ama tam olarak nasıl farklı olduğumuzu henüz bulamamıştım.

"Bir kardeşim olduğu için memnunum" dedim, barışmak için.

"Ben de memnunum" dedi Agnes. "Ve bunun için şükran duyuyorum." Ama pek şükran duyuyormuş gibi görünmüyordu.

"Ben de şükran duyuyorum" dedim. Ve konuşmamız sona erdi. Gilead tarzı bu konuşma şeklini daha ne kadar sürdüreceğiz, diye sormayı düşündüm. Artık bundan vazgeçip doğal davranamaz mıydık, Gilead'dan kaçıyorduk madem? Ama belki de bu tarz onun için doğaldı, başka türlüsünü bilmiyordu ki.

Portsmouth, New Hampshire'da şoförümüz bizi otobüs ga-

rında bıraktı. "İyi şanslar, kızlar" dedi, "canlarına okuyun onların."

"Gördün mü, bak? Gerçek bir Muhafız asla 'canlarına okuyun' demez" dedim, Agnes'i tekrar konuşturmaya çalışarak.

"Elbette demez. Gerçek bir Muhafız asla küfretmez."

Otobüs garı köhne bir binaydı, her tarafı dökülüyordu. Kadınlar tuvaleti bir mikrop yuvasıydı; büfesinde yemek fişlerimizle alabileceğimiz –bir insanın yemek isteyebileceği– herhangi bir şey yoktu. Portakalı yediğim için memnundum. Ama Agnes, Ardua Binası'nda yemek diye verilen süprüntülere alışık olduğu için, titizlik göstermedi ve iki fiş verip boktan bir çörek aldı.

Vakit geçmek bilmiyordu; ben gittikçe huzursuzlanıyordum. Bekledik, bekledik ve nihayet bir otobüs geldi. Otobüsteki bazı insanlar biz binerken başlarıyla selam verdiler, asker selamlar gibi. Yaşlıca bir Ekono-kadın "Tanrı sizi kutsasın" bile dedi.

Yaklaşık on beş kilometre sonra yine bir kontrol noktasına geldik. Bu sefer Melekler bize çok nazik davrandılar. İçlerinden biri, "Çok cesursunuz. Sodom[10] şehrine doğru gidiyorsunuz" dedi. Eğer o kadar korkuyor olmasaydım, bu lafa gülerdim; Kanada'nın Sodom olduğu düşüncesi çok gülünçtü, genel olarak ne kadar can sıkıcı ve sıradan bir ülke olduğunu göz önüne getirirsek. Milletçe toplu seks âlemlerinin yapıldığı filan da yoktu...

Agnes elimi sıktı; konuşmayı ben yapacağım demek istiyordu. Yüz ifadesini bomboş ve sakin tutmak gibi bir yeteneği vardı Agnes'in, Ardua Binası'nda yaşayarak edinmişti. "Gilead'a olan görevimizi yerine getiriyoruz sadece" dedi, Teyzeler'in alçak sesle, robot gibi konuşmalarını taklit ederek. Bunun üzerine Melek "Tanrı sizi korusun" dedi.

Sonra yol gittikçe bozulmaya başladı. Yol tamiratları için

10. Sodom ve Gomora: Eski Ahit (Tevrat) Kitabı'nda sözü edilen günahkâr kentler. (ç.n)

ayrılan paraları insanların daha fazla kullandıkları yollara tahsis ediyorlardı anlaşılan; zira Kanada ile Gilead arasındaki ticaret son zamanlarda sıfıra inmişti. Eğer orada yaşamıyorsa, insan niye Kuzey Gilead'a gitmek istesin ki?

Otobüs dolu değildi, olan yolcuların hepsi Ekono-sınıfındandı. Kıyı boyunca kıvrılarak ilerleyen manzaralı yoldan gidiyorduk, ama pek de güzel manzaralar değildi gördüğümüz. Birçok kapanmış motel ve restoran vardı; gülümseyen ıstakoz tabelalı birkaç lokanta da bakımsızlıktan dökülüyordu.

Kuzeye doğru çıktıkça insanların sıcakkanlı yaklaşımı azalıyordu: Kızgın bakışlar atanlar oldu; bizim İnci Kızlar misyonumuzun, hatta tüm Gilead rejiminin popülerliği oldukça yıpranmıştı anlaşılan. Kimse yüzümüze tükürmedi, ama sanki tükürmek ister gibi kaş çatarak bakıyorlardı bize.

Nerelere kadar geldik diye merak ettim. Lydia Teyze'nin üstüne işaretler koyarak verdiği harita Agnes'in çantasındaydı, ama çıkartmasını istemedim çünkü ikimizin bir haritayı inceliyor olması şüphe uyandırırdı. Otobüs yavaş yol alıyordu ve ben gittikçe daha fazla endişeleniyordum. Bizim Ardua Binası'nda olmadığımızı fark etmeleri an meselesiydi artık. Benim düzmece notuma inanırlar mıydı? Kaçtığımızı anlayınca yoldaki güvenlik ekiplerine haber verilir, onlar da yollara barikat kurup otobüsü durdurur muydu? O kadar dikkat çekiciydik ki!

Derken, anayoldan sapıp, tek yönlü bir servis yoluna girdik. Agnes ellerini ovuşturmaya başladı. Onu dirseğimle dürttüm. "Sakin görünmemiz lazım, unutma" diye fısıldadım. Yorgun, bitik bir gülümsemeyle baktı ve ellerini kucağında kavuşturdu; derin nefesler aldığını ve yavaşça bıraktığını hissedebiliyordum. Ardua Binası'nda kadınlara birkaç faydalı şey de öğretiyorlardı doğrusunu isterseniz: Özdenetim bunlardan biriydi.

Kendini kontrol etmeyi bilmeyen kadın, görevlerinin gereklerini yerine getiremez. Öfke dalgalarıyla mücadele etmeyin, öfkenizi enerjiye çevirin. Nefes alın. Nefes verin. Yana çekilin. Kaçamak yapın. Yön değiştirin.

Ben asla gerçek bir Teyze olamazdım.

Akşamüstü saat beşe geliyordu ki, Agnes "Burada ineceğiz" dedi.

"Kanada sınırına geldik mi?" dedim. "Hayır" dedi, bir sonraki "bağlantımız"la buluşacağımız noktaymış burası. Sırt çantalarımızı bagaj filesinden aldık ve otobüsten indik. Küçük bir kasabaydı burası. Dükkânların camları ya parçalanmış ya da üstlerine tahta çakılarak kapatılmıştı. Bir benzinci ve sefil görünümlü bir bakkal vardı.

"Umut verici bir yere geldik" dedim, içim daralarak.

"Beni takip et ve hiçbir şey söyleme" dedi Agnes.

Bakkal dükkânına girdik. İçerisi yanmış ekmek ve ayak kokuyordu. Rafları hemen hemen boştu, sadece bir sıra –üzerindeki yazıları silinmiş olan– yiyecek ürünü vardı: konserve kutuları, krakerler, bisküviler. Agnes kahve tezgâhına doğru yürüdü –tabureleri olan, kırmızı renkli bir bar tezgâhı– ve oturdu. Ben de öyle yaptım. Orta yaşlı, kısa boylu, şişman bir Ekono-adam duruyordu tezgâhın arkasında. Kanada'da olsak, bu orta yaşlı, kısa boylu, şişman bir kadın olurdu.

"Evet?" dedi adam. Bizim İnci Kızlar üniformamızdan hiç etkilenmiş görünmüyordu.

"İki kahve lütfen" dedi Agnes.

Adam iki bardağa kahve doldurup önümüze sürdü. Kahve gün boyunca hiç tazelenmeden ısıtıcıda durmuştu anlaşılan, çünkü hayatımda içtiğim en berbat kahveydi; Kanada'dayken Carpitz mağazasında içtiğim kahveden bile kötüydü. İçmeyi reddederek herifi sinirlendirmek istemedim, içine

iki küp şeker attım, belki bir işe yarar diye. Daha da iğrenç oldu tadı.

"Bir *Mayıs günü* için hava çok ılık sayılır" dedi Agnes.

"Mayıs ayında değiliz" dedi adam.

"Elbette değiliz" dedi Agnes. "Pardon, *Haziran ayındayız.*"

Adam gülümsemeye başladı. "Tuvalete gitmek istiyorsunuz sanırım ikiniz de" dedi. "Şu kapıdan gireceksiniz. Kilidini açayım sizin için."

O kapıdan girdik. Bir tuvalet değildi bu, küçük bir bahçe kulübesiydi; içinde yırtık balık ağlarının, kırık bir baltanın ve birçok kovanın istiflenmiş olduğu bir ardiyeydi ve dışarıya, bahçeye açılan bir kapısı vardı. "Neden bu kadar geç kaldınız be!" dedi adam. "Allahın cezası otobüs her zaman geç gelir. Bunlar ihtiyacınız olan yeni malzemeler. El fenerleriniz. Giysilerinizi sırt çantanıza koyun, onları sonra ortadan kaldıracağım. Dışarıda bekliyorum sizi. Bir an önce yola çıkmamız gerek."

İnci Kız üniformalarımızın yerine verilen giysiler kot pantolonlar, uzun kollu tişörtler, yün çoraplar ve arazi yürüyüşü botlarıydı. Ekose kumaştan ceketler, yünlü kumaştan sıkı bereler, sugeçirmez yağmurluklar. Tişörtü sol koluma geçirirken biraz zorlandım –dövmemin "A" harfinin üzerine bir şey takıldı. "Siktir" diye söylendim, sonra hemen "Özür dilerim" dedim Agnes'e. Hayatımda hiç bu kadar hızlı giysi değiştirmek zorunda kalmamıştım sanırım; ama o gümüş renkli İnci Kız üniformasını üstümden atıp, bu yeni giysileri giyince, kendimi daha "kendim" gibi hissedip biraz rahatlamıştım.

63

Bize verilen yeni giysileri son derece rahatsız edici buldum. İç çamaşırlar, bizim Ardua Binası'nda giydiğimiz sade, basit ama sağlam iç çamaşırlarından çok farklıydı; bunlar çok kaygan ve ahlaksızca geldi bana. Üstüne giydiğimiz kıyafetler ise erkeklere göreydi. Sert kumaşın bacaklarıma sürtünüyor olması çok rahatsız ediciydi; pantolonun kumaşı ile cildim arasına giren bir jüpon olmaması kabul edilebilir bir şey değildi. Bu tür giysiler giymek, kadın cinsine ve Tanrı'nın kanununa ihanet etmek olurdu. Geçen yıl, bir adam karısının iç çamaşırlarını giymiş olduğu için Duvar'da asılarak infaz edilmişti. Karısı, adamı iç çamaşırıyla yakalamış ve kendisinden beklenen görevi yerine getirerek Gözler'e ihbar etmişti.

"Bunları giyemem" dedim Nicole'e, "bunlar erkek kıyafeti."

"Hayır, değil" dedi. "Bunlar, kızlar için yapılmış kot pantolonlar. Dikişleri farklıdır. Baksana şu küçük gümüş meleklere, kesinlikle kız stili."

"Buna Gilead'da asla inanmazlar" dedim. "Böyle bir kıyafet giysem, beni kırbaçlarlar, hatta daha kötüsünü bile yaparlar."

"Gilead'a gitmiyoruz ki" dedi Nicole. "Dışarıda bekleyen herifin yanına gitmemiz için sadece iki dakikamız kaldı. Dolayısıyla, sızlanmayı kes ve elini çabuk tut."

"Pardon?" dedim. Bazen kız kardeşimin ne dediğini anlayamıyordum.

Nicole biraz güldü. "Sızlanmayı kes demek, 'cesur ol' demektir" dedi.

Konuşulan dili onun anlayacağı, ama benim anlayamayacağım bir diyara gidiyoruz, diye düşündüm...

Adamın arabası, her tarafı dökülen bir pikap kamyonetti. Üçümüz ön koltuğa sıkıştık. Yağmur çiselemeye başlamıştı.

"Bizim için yaptığınız her şey için teşekkür ederiz" dedim. Adam homurdandı:

"Paramı alıyorum, boynumu ilmiğe uzattığım için" dedi. "Ama bu işler için artık çok yaşlıyım."

Nicole ve ben kulübede giysilerimizi değiştirirken, adam içki içiyor olmalıydı, zira alkol kokusu alıyordum. O kokuyu, küçükken, Kumandan Kyle'ın verdiği akşam ziyafetlerinden hatırlıyordum. Hizmetçilerimiz (yani Martha'larımız) Rosa ve Vera bardakların dibinde kalanları içerlerdi, Zilla fazla yanaşmazdı o işe.

Şimdi, Gilead'ı artık sonsuza dek terk ediyor olduğum sırada, içimi nostalji ve ev hasreti doldurdu: Zilla'yı, Rosa'yı ve Vera'yı özledim. Eski evimi ve özellikle Tabitha annemi özledim. O eski günlerde, annesiz bir çocuk değildim, ama şimdi öyle olduğumu hissediyordum. Lydia Teyze bize bir çeşit anne olmuştu, ama sert bir anneydi ve onu da bir daha görmeyecektim. Lydia Teyze bana ve Nicole'e gerçek annemizin hayatta olduğunu ve bizi Kanada'da beklediğini söylemişti, ama oraya gidene kadar ölür müyüm acaba diye düşünüyordum. Ölürsem, annemle bu hayatta hiç karşılaşmayacaktım. Şimdilik o yırtılıp atılmış bir resimdi sadece. Bir yitiklikti, içimde bir eksiklikti.

İçkili olmasına rağmen adam iyi ve hızlı araba kullanıyordu. Yol virajlı ve çiseleyen yağmur yüzünden kaygandı. Kilometrelerce gittik, gittik; ay bulutların üstünden yükseldi, ağaç tepelerinin siyah konturları gümüş rengini aldı. Ara sı-

ra önünden geçtiğimiz evler ya tamamen karanlıktı ya da cılız bir ışıkla aydınlatılmıştı. Endişelerimi bastırmak için büyük bir gayret sarf ediyordum; sonra uyuyakalmışım.

Rüyamda Becka'yı gördüm. Kamyonetin önünde, yanımda oturuyordu. Onu göremiyordum, ama orada olduğunu biliyordum. Rüyamda, "Demek sonunda bizimle gelebildin. Çok mutluyum" dedim. Becka cevap vermedi.

64

Gece sessizce akıp gidiyordu. Agnes uyuyakalmıştı. Arabayı kullanan adam konuşkan bir tip değildi. Sanırım bizi teslim edilmesi gereken bir kargo olarak görüyordu. Kargoyla kim sohbet ederdi ki?

Bir süre sonra, dar bir yan yola saptık; ilerde ışıldayan bir su kütlesi belirdi. Kişiye özel gibi görünen bir iskelenin önünde arabayı park ettik. Demir atmış bir motorbot vardı, içinde biri oturuyordu.

Kamyonetin şoförü, "Uyandır onu" dedi, Agnes'i işaret ederek. "Eşyalarınızı alın, bu bota bineceksiniz."

Agnes'i dürttüm, sıçrayarak uyandı.

"Kalk ve ışılda!" dedim.

"Saat kaç?" diye sordu.

"Motora binme saati" dedim. "Gidiyoruz."

"İyi yolculuklar" dedi kamyonetin şoförü. Agnes tekrar başladı adama teşekkürler etmeye, ama adam onun lafını ağzına tıkayarak yeni edindiğimiz sırt çantalarımızı kamyonetten çıkartıp önümüze attı ve biz daha motorbota binemeden, gerisingeriye yola koyuldu. İskeleye giden patikada önümüzü görebilmek için el fenerini açtım.

"Kapat o ışığı" dedi motorbottaki adam usulca. Denizcilere özgü sugeçirmez bir anorak giymiş, başlığını da kafasına geçirmişti. Sesi genç geliyordu. "Önünüzü görebilirsiniz. Yavaş yavaş ilerleyin. Ve motorun ortasına oturun" dedi.

"Bu okyanus mu?" diye sordu Agnes.

Adam güldü. "Henüz değil" dedi. "Bu, Penobscot Nehri'dir. Okyanusa kısa bir süre sonra ulaşacağız."

Botun motoru elektrikliydi ve çok sessiz çalışıyordu. Nehrin tam ortasından ilerlemeye başladık; tepemizde yeni ay doğmuştu, suya hilalin aksi yansıyordu.

"Bak" diye fısıldadı Agnes, "hayatımda hiç böyle bir güzellik görmemiştim! Bir ışık yolu gibi..." O anda kendimi Agnes'ten yaşlı hissettim. Artık Gilead'ın hemen hemen dışında sayılırdık ve kurallar değişiyordu. Agnes yepyeni bir yere gidiyordu: Nasıl yaşandığını, nasıl davranılacağını bilmediği bir ülkeye; ama ben evime dönüyordum.

"Tamamen açıktayız. Ya birileri bizi görürse?" diye sordum motordaki adama. "Ya bizi ihbar ederlerse Gözler'e?"

"Burada insanlar Gözler'le konuşmazlar" diye yanıtladı. "Biz muhbirlerden hoşlanmayız."

"Siz kaçakçı mısınız?" dedim, Ada'nın bana anlattıklarını hatırlayarak. Kız kardeşim kolumu dürttü; terbiyeni takın, demek istiyordu. Gilead'da böyle patavatsız sorular sorulmazdı.

Adam güldü. "Sınırlar, haritada birer çizgidir sadece" dedi. "Mallar sınırları aşar, insanlar da öyle. Ama ben sadece bir kuryeyim, teslimat yaparım."

Nehir gittikçe genişledi, genişledi. Etrafı yoğun bir sis kapladı; kıyı görünmez oldu.

"İşte!" dedi adam sonunda. Biraz ilerde, suda karanlık bir gölgeyi seçti gözlerim. "*Nellie J. Banks* orada bekliyor. Sizi cennete götürecek olan gemi" dedi adam.

XXIII

Duvar

65

Vidala Teyze, Clover Teyze ve onun yetmişlik, yaşlı bahçıvanları tarafından, benim heykelimin arkasında, komaya girmiş bir halde yatarken bulundu. Sağlık ekibindeki paramediklerin söylediğine göre bir kalp krizi geçirmişti, bunu doktorlarımız da doğruladı. Haber Ardua Binası'nda hızla yayıldı. Üzüntü cümleleri baş sallamalar eşliğinde paylaşıldı, Vidala Teyze'nin şifaya kavuşması için dualar edileceğine sözler verildi. Olay yerinde kopmuş bir İnci Kız kolyesi bulunmuştu; dikkatsiz bir kız onu kaybetmiş olmalıydı. Buna ilişkin bir duyuru yayınlayacağım: Maddi varlıklarımızı dikkatle korumamız gerektiği hakkında görevlerimizi hatırlatacağım. "İnciler, ağaçlarda yetişmez" diyeceğim, "suni inciler bile. Kadir kıymet bilmeyenler değerli nesneleri hak etmezler." Ve espri olsun diye, "Eşek hoşaftan ne anlar? Gerçi bizim Ardua binamızda eşek yoktur ya..." diye ekleyeceğim.

Vidala Teyze'yi Yoğun Bakım Ünitesi'nde ziyaret ettim. Gözleri kapalı, sırtüstü yatıyordu. Biri burnunun içine, diğeri koluna takılmış iki tüp vardı. "Sevgili Vidala Teyzemiz nasıl?" diye sordum nöbetteki hemşire Teyze'ye.

"Onun için sürekli dua ediyorum" dedi Bilmemkim Teyze. Hemşirelerin isimlerini hiçbir zaman hatırlayamam, bu onların kaderi. "Komada ama bu durum onun iyileşme sürecine yardım edebilir. Bir felç geçiriyor olabilir. Konuşma yetisinin etkilenebileceğinden endişe ediyoruz."

"Eğer hayata dönebilirse" dedim.

"Hayata döndüğü zaman" diye düzeltti beni hemşire, sitemkâr bir tonla. "Hastalarımızın yanında olumsuz sözler söylememeye dikkat ederiz. Uyuduklarını zannedebiliriz, ama her şeyin farkında olabilir ve bizi duyabilirler."

Hemşire gidinceye kadar Vidala'nın yanında oturdum. Sonra hızla, Vidala'ya damardan bağlanmış olan ilaçları gözden geçirdim. Anestetik sıvının dozunu artırmalı mıydım? Koluna bağlanmış olan beslenme tüpünü sıkıştırmalı mıydım? Oksijen tüpünü kapatmalı mıydım? Bunlardan hiçbirini yapmadım. İş bitirmeyi severim, ama gereksiz yere iş bitirmeyi değil. Vidala Teyze büyük ihtimalle bu dünyadan kendi kendine ayrılıyordu zaten. Yoğun Bakım Ünitesi'nden çıkmadan önce küçük bir morfin şişesini alıp cebime attım.Tedbirli ve ileri görüşlü olmak önemli bir meziyettir.

Yemekhane'de öğle yemeğimizi yemek üzere yerlerimizi alırken, Helena Teyze, Victoria ve Immortelle Teyzeler'in hiç görünmediğinden bahsetti. "Sanıyorum, oruçlarını tutuyorlar" dedim. "Dün, Hildegard Kütüphanesi'nin okuma salonunda görmüştüm onları, İncil kitaplarını çalışıyorlardı. Çok yakında gidecekleri misyon için hazırlanıyorlar."

"Övgüye değer" dedi Helena Teyze. Belli etmeden yoklama yapıp kızları sayma alışkanlığı vardır. "Yeni gelen kızımız Jade nerede?" diye sordu.

"Belki rahatsızdır" dedim. "Muayyen günlerinde olabilir."

"Gidip bakayım" dedi Helena Teyze, "belki sıcak su torbasına ihtiyacı vardır. C Blok'taydı dairesi, değil mi?"

"Ne kadar düşüncelisin" dedim, "evet, sanırım üçüncü kattaki çatı odasında kalıyor." Nicole'ün veda notunu ortalık bir yerde bırakmış olmasını ümit ettim.

Helena Teyze C Blok'a yaptığı ziyaretten bir koşu geri döndü; keşfettiği gerçekten sersemlemiş bir haldeydi! Jade kaç-

mıştı! "Garth isimli bir su tesisatçısı işçiyle kaçmış" dedi, "adama âşık olduğunu yazmış."

"Bu büyük bir talihsizlik" dedim. "İkisinin yerini saptamamız gerek. Sonra bir kınama bildirisi yayınlamalıyız. Ve doğru kurallara göre evlenmelerini sağlamalıyız. Jade çok kaba, görgüsüz bir kızdı zaten, asla saygın bir Teyze olamazdı. Meseleye olumlu yönden bakalım: Gilead'ın nüfusu bu birleşme sayesinde artabilir."

"Ama bu su tesisatçısıyla nasıl tanışmış olabilir ki?" diye araya girdi Elizabeth Teyze.

"Bu sabah, A Blok'ta suyun akmadığı yönünde şikâyet gelmişti" dedim. "Su tesisatçısını çağırdılar herhalde. Ve ilk bakışta bir aşk doğmuş olmalı. Gençler çok aceleci, tez canlıdırlar."

"Ardua'da kimse sabah saatlerinde banyo yapamaz" dedi Elizabeth Teyze. "Birileri kurallara karşı gelmiyorsa eğer."

"Böyle bir ihtimal var maalesef" dedim. "Fiziksel varlık zayıftır."

"Oh evet, çok zayıftır" dedi Helena Teyze. "Ama ana kapıdan nasıl çıktı? Pasaportu yoktu ki, ona çıkış izni vermezlerdi."

"O yaştaki kızlar çok becerikli ve çevik olurlar" dedim, "sanırım Duvar'a tırmanıp üstünden atlamış olmalı."

Teyzeler'le öğle yemeğimize devam ettik; kupkuru sandviçler, ölmüş domatesler ve cıvık bir muhallebiden oluşan öğle yemeğimize. Bu mütevazı yemeği bitirdiğimizde Jade'in kaçışı, Duvar'ın üstünden akrobatik atlayışı ve girişken bir Ekono-işçisi su tesisatçısının kollarına kendini atarak kadınlık yazgısını dik başlılıkla yerine getirdiği konusunda hemfikir olmuştuk.

XXIV

Nellie J. Banks

66

Geminin küpeştesine yanaştık. Güvertede üç gölge vardı; bir el feneri bir an için parlayıp söndü. Geminin kenarına sarkıtılmış halat merdivenden yukarı tırmandık.

"Küpeştenin kenarında oturun, bacaklarınızı içeri çekin" dedi bir ses. Biri benim kolumu tuttu. Böylece güverteye çıkmış olduk.

"Ben, Kaptan Mishimengo" dedi ses. "Sizi içeriye alalım." Mekanik bir uğultu duyuldu ve gemi hareket etti.

Pencerelerinde siyah karartma perdeleri olan küçük kabine alındık. Kumanda aletleri ve bir radar vardı içeride, ama yakından inceleme fırsatını bulamadım.

"Bize ulaşabildiğinize memnunum" dedi Kaptan Mishimengo. Benim ve Agnes'in ellerimizi sıktı; iki parmağı yoktu. Altmış yaşlarında tıknaz bir adamdı, bronzlaşmış cildi ve kısa, siyah sakalı vardı. "Şimdi, eğer size sorulacak olursa hikâyemiz şu: Bu bir morina balığı avlama gemisidir; solar tarama sistemi vardır; benzinle çalışan bir motorla takviye edilmiştir. Gemi, Lübnan bandıralıdır. Özel bir lisansla –bu işler yasadışı olarak yürütülür– Gilead'a morina balığı ve limon kargosu teslim ettik ve şimdi Kanada'ya geri dönüyoruz. Gündüz saatlerinde ortalıkta görünmemeniz gerek. 'Bağlantı' arkadaşım Bert'ten, yani sizi gemiye getiren adamdan öğrendiğime göre, sizi Gilead'dan aramaya çıkacaklar çok yakında. Geminin ambarında uyumanız için bir bölme var. Eğer Sa-

hil Güvenlik ekipleri tarafından bir arama-denetleme olursa önemli değil, onlar bizim tanıdığımız adamlardır." Parmaklarını birbirine sürttü, "para" anlamında.

"Yiyecek bir şey var mı?" diye sordum. "Gün boyunca hiçbir şey yemedik çünkü."

"Tamam" dedi kaptan, "burada bekleyin." Gitti ve iki bardak çay ile sandviçler getirdi. Peynirli sandviçlerdi, ama Gilead'ın sahte peynirli sandviçlerinden değil, gerçek keçi peynirliydi, Melanie'nin sevdiği türden.

"Teşekkür ederiz" dedi Agnes. Ben de sandviçimi yemeye başladım ve ağzım dolu dolu "teşekkür ederim" dedim.

"Arkadaşınız Ada size selamlarını gönderdi, yakında buluşalım diyor" dedi Kaptan Mishimengo bana.

Yutkundum. "Ada'yı nereden tanıyorsunuz?" diye sordum.

Adam güldü. "Herkes birbiriyle akrabadır buralarda" dedi. "Ada ile Nova Scotia'da geyik avına çıkardık bir zamanlar. Eskiden."

Becka ve ben uyku bölmemize girmek için, bir merdivenden aşağı indik. Önce Kaptan Mishimengo girdi ve ışığı açtı. Geminin ambarında birkaç derindondurucu ve geniş gövdeli metal kutular vardı. O kutulardan birinden, açılır-kapanır bir ranza çıkıyordu, içinde de iki kişilik uyku tulumu vardı. Hiç temiz görünmüyordu uyku tulumları, ilk kullanacak olanlar biz değildik belli ki. Etrafı yoğun bir balık kokusu sarmıştı.

"Ambarın kapısını açık tutabilirsiniz" dedi Kaptan Mishimengo, "bir sorun çıkmadığı sürece. Haydi şimdi, iyi uykular, tatlı rüyalar." Yavaş yavaş adımlarının uzaklaştığını duyduk.

"Burası berbat bir yer" diye fısıldadım Agnes'e. "Balık kokusu iğrenç. Uyku tulumları da öyle. Bitlerle doludur, eminim."

"Şükran duymalıyız" dedi Agnes. "Haydi, artık uyuyalım."

"TANRI AŞKI" dövmem gittikçe daha fazla canımı acıtıyor-

du. Onu ezmemek için sağ tarafıma yatmak zorundaydım. Kan zehirlenmesi mi geçiriyorum acaba, diye düşündüm. Öyleyse boku yemiştim, çünkü gemide kesinlikle bir doktor yoktu.

Etraf hâlâ zifiri karanlıkken uyandık, çünkü gemi çok sallanıyordu. Agnes uyku bölmesinden çıktı ve merdivenden tırmanıp, dışarıda ne oluyor diye bakmaya gitti. Ben de çıkmak istedim, ama kendimi hiç iyi hissetmiyordum.

Agnes, elinde bir termos çay ve iki haşlanmış yumurtayla geri döndü. "Okyanusa ulaşmışız" dedi. Dalgalar gemiyi sallamaya devam ediyordu. Agnes, hiç bu kadar yüksek dalgalar olabileceğini hayal edemediğini söyledi. Ama Kaptan Mishimengo'ya göre bunlar çocuk oyuncağı imiş.

"Aman Tanrım" dedim, "umarım fırtına daha şiddetlenmez. Kusmaktan nefret ederim."

"Lütfen Tanrı'nın adını boş yere ağzına alma" dedi Agnes.

"Özür dilerim" dedim. "Ama kusura bakma, eğer bir Tanrı varsa, şu anda benim hayatımın içine sıçıyor!"

Herhalde bana yine kızdı Agnes, ama tek söylediği "Sen dünyada tek ve özel değilsin. Hiç kimsenin hayatı kolay değildir. Ama belki Tanrı, senin deyiminle sıç... ise, bunun bir nedeni vardır."

"O içine sıçtığım nedenin ne olduğunu bir an önce öğrenmek isterdim" diye bağırdım. O kadar alaycı olmamalıydım ve küfürlü konuşmamalıydım, ama sol kolumdaki acı ve ağrı beni çok sinirli yapmıştı.

"Misyonumuzun gerçek amacının ne olduğunu anladığını zannediyordum" dedi Agnes. "Gilead'ın kurtuluşu, kötülüklerden arınması, temizlenip yenilenmesi. Amacımız bu."

"O bok torbası memleketin arınabileceğini mi zannediyorsun?" dedim. "Bir an önce yıkılıp yok olsun!"

"Neden o kadar çok insana zarar vermek isteyesin?" diye sordu Agnes, yumuşak bir sesle. "Gilead benim memleketim.

Ben orada doğup büyüdüm. Şimdi iktidardaki liderler tarafından mahvediliyor. Ben ülkemin iyileşmesini istiyorum."

"Yaa, tamam, anladık" dedim. "Özür dilerim, seni kastetmemiştim. Sen benim kardeşimsin."

"Özrünü kabul ediyorum" dedi Agnes. "Beni anladığın için teşekkür ederim."

Bir süre karanlıkta sessizce oturduk. Agnes'in derin derin nefesler aldığını ve içini çektiğini duydum.

"Sence bu iş olacak mı?" diye sordum nihayet. "Oraya ulaşabilecek miyiz?"

"Bu bizim elimizde değil" diye yanıtladı Agnes.

67

İkinci günün sabahı, Nicole için çok endişelenmeye başladım. Kendisi hasta olmadığını söylüyordu, ama ateşi çıkmıştı. Ardua'da iken, hastalanan insanlara nasıl bakmamız gerektiği öğretilmişti bize; bunları hatırladım ve Nicole'e sürekli sıvı şeyler içirerek dinç tutmaya çalıştım. Gemide bolca limon vardı; bir miktar limon suyu sıkıp, çayla karıştırıp, tuz ve biraz şeker ekleyerek içecek hazırladım onun için. Yatak bölmemizden yukarı merdivenle çıkmak daha kolaylaşmıştı artık benim için; uzun etekli üniformamı giyiyor olsaydım zor olurdu, diye düşünüyordum artık.

Hava çok sisliydi. Hâlâ Gilead'ın karasuları içinde seyrediyorduk. Öğleye doğru bir Kıyı Güvenliği ekibi gemide teftiş yapmaya geldi. Nicole ve ben, alt katta kaldığımız bölmenin kapısını kapattık. Nicole elimi yakaladı, birbirimizin elini sımsıkı tuttuk ve sessizce bekledik. Tepemizde ayak sesleri, koşuşturmalar ve bağırışlar oldu... Sonra sesler kesildi ve benim kalp çarpıntım da hafifledi.

O gün, daha sonra motorda bir arıza oldu; biraz daha limon almak için yukarı çıktığımda keşfettim bu sorunu. Kaptan Mishimengo oldukça endişeli görünüyordu: Bu bölgede gelgit hareketleri çok şiddetli ve hızlı oluyormuş ve geminin motoru çalışmazsa açık denize sürüklenme tehlikesi varmış; daha da kötüsü Fundy Körfezi'ne sürüklenme ve Kanada kıyılarında karaya oturma riski varmış, o takdirde gemimize el

konur ve tüm mürettebat tutuklanırmış. Gemimiz güney yönünde sürükleniyormuş. Yoksa tekrar Gilead'a doğru mu gidiyorduk?

Kaptan Mishimengo bizi gemisine aldığına pişman mı oldu diye merak ettim. Eğer gemi takibe alınıp, akabinde el konulursa ve içerde bizi bulurlarsa, kadın kaçakçılığı yapmakla suçlanacağını söyledi. O takdirde kendisi Gilead kökenli olduğu için, Gilead Ulusal Toprakları'ndan Kanada sınırı yoluyla kaçan bir Gilead vatandaşı olarak, "kaçakçılık" suçuyla yargılanır ve idam edilirmiş.

Bunları duyduğumda, "Sizi çok tehlikeye sokuyoruz" diye özür dilemeye giriştim. "Kıyı Güvenlik Ekibi ile aranızda bir anlaşma yok muydu? Yani insan kaçakçılığıyla ilgili?" diye sordum.

"İnkâr ederler sıkışırlarsa" dedi Kaptan. "Yazılı bir anlaşma yok aramızda. Kim rüşvet aldığı için kurşuna dizilmek ister ki?"

Akşam yemeği olarak tavuklu sandviç vardı, ama Nicole hiç aç olmadığını ve uyumak istediğini söyledi.

"Çok mu hasta hissediyorsun kendini? Alnını yoklayabilir miyim?" diye sordum. Cayır cayır yanıyordu alnı. "Seni bulduğum için minnettarım. Benim kardeşim olduğun için çok mutluyum" dedim.

"Ben de mutluyum" dedi Nicole. Bir süre duraksadıktan sonra, "annemize kavuşacağımızı düşünüyor musun?" diye sordu.

"İnancım var" dedim.

"Bizi sever mi sence?" diye sordu.

"Evet, bizi sevecek" dedim, onu yatıştırmak için. "Ve biz de onu seveceğiz."

"Sırf akraba olduğumuz için sevemeyiz ki insanları" diye mırıldandı.

"Sevgi bir disiplindir, tıpkı dua etmek gibi" dedim. "Senin için dua etmek istiyorum. İzin verir misin?"

"Bir işe yaramaz ki" dedi. "Kendimi daha iyi hissetmem."

"Ama *ben* kendimi daha iyi hissederim" dedim. Bunun üzerine, "peki" dedi Nicole.

"Sevgili Tanrım" diye başladım. "Geçmişi tüm hatalarıyla kabul edelim; daha iyi bir geleceğe sevgi, merhamet ve bağışlayıcılıkla ilerleyelim. İkimiz de bir kardeşe sahip olduğumuz için şükran duyalım; lütfen annemizi tekrar görelim ve babalarımıza kavuşalım. Lydia Teyze'yi hatırlayalım, günahlarının ve kusurlarının affedilmesini niyaz edelim. Kendi günah ve kusurlarımızın da affedilmesini niyaz edelim. Kız kardeşimiz Becka'ya, şimdi her neredeyse, daima minnettar olalım. Tanrım, lütfen hepimizi kutsa. Âmin."

Duamı bitirdiğimde Nicole uyuyakalmıştı.

Ben de uyumaya çalıştım, ama yattığımız bölme her zamankinden sıcak ve havasızdı. Derken ayak sesleri duydum, biri merdivenden iniyordu. Kaptan Mishimengo idi gelen. "Üzgünüm ama sizi gemiden indirmemiz gerekiyor" dedi.

"Şimdi mi?" dedim, "ama gece oldu."

"Üzgünüm" dedi Mishimengo tekrar. "Motorumuz hâlâ çalışıyor ama yakıtımız çok azaldı. Artık Kanada karasuları içindeyiz, ama sizi bırakmamız gereken yerden hâlâ uzaktayız. Bir limana giremeyiz, bizim için çok tehlikeli olur. Akıntı ters yönden geliyor."

Fundy Körfezi'nin doğu kıyısının açıklarında olduğumuzu söyledi. Nicole ve ben, kıyıya vardığımızda güvende olurmuşuz. "Ama ben gemimi ve mürettebatımı tehlikeye atamam" dedi Kaptan Mishimengo.

Nicole derin uykudaydı. Uyandırmak için sarsmak zorunda kaldım.

"Benim" dedim, "kardeşin, uyan haydi."

Kaptan Mishimengo durumu Nicole'e de anlattı: *Nellie J. Banks*'i hemen terk etmek zorundaydık.

"Yani, yüzmemizi mi istiyorsunuz?" dedi Nicole.

"Hayır, sizi bir şişme bota koyacağız" dedi adam. "Kıyıdakilerle haberleştim, sizi sahilde bekleyecekler."

"Nicole hiç iyi değil. Yarına kadar bekleyemez miyiz?" diye sordum.

"Hayır. Sular çekilmeye başladı. Eğer şimdi gitmezseniz, açık denize sürüklenirsiniz. En kalın giysilerinizi giyin, on dakika sonra güvertede olun."

"En kalın giysilerimiz mi? Kutup yolculuğuna uygun giyecekler getirmemiştik yanımızda!" dedi Nicole.

Yanımızda ne getirdiysek hepsini giydik: botlarımızı, yünlü berelerimizi, sugeçirmez anoraklarımızı. Önce Nicole çıktı merdivenden. Dengesini bulmakta zorluk çekiyordu, sadece sağ kolunu kullanabiliyordu.

Kaptan Mishimengo, yanında mürettebattan bir adamla, bizi güvertede bekliyordu. Can yeleklerini ve bir termos suyu hazır etmişlerdi. Geminin iskele tarafından koyu bir sis, duvar gibi üstümüze doğru geliyordu.

"Teşekkür ederiz" dedim Kaptan Mishimengo'ya, "bizim için yaptığınız her şey için."

"Planlandığı gibi gitmediği için kusura bakmayın" dedi."Yolunuz açık olsun, Tanrı sizi korusun."

"Teşekkür ederiz" dedim yine. "Tanrı sizin yolunuzu da açık etsin."

"Sisten kaçmaya çalışın elinizden geldiği kadar."

"Sis! Harika, bir bu eksikti!" dedi Nicole.

"Tanrı'nın bir lütfu olabilir" dedim.

Bizi şişme bota indirdiler. Güneş enerjisiyle çalışan bir motoru vardı. Çalıştırması gayet basittir, dedi Kaptan Mishimengo: "Kontak / Boşta / İleri / Geri." İki de kürek vardı.

"Çek arabayı" dedi Nicole.

"Pardon?"

"Botu gemiden uzaklaştır, diyorum. Hayır, ellerinle değil! Al, bu küreği kullan."

Oldukça acemice de olsa ittirmeyi başardım. Hayatımda hiç kürek tutmamıştım. Çok beceriksiz hissediyordum kendimi. "Hoşça kal *Nellie J. Banks*" dedim, "Tanrı seni korusun."

"Boşuna el sallama, seni göremezler artık" dedi Nicole. "Bizden kurtulduklarına seviniyorlardır. Biz toksik bir kargoyduk."

"İyi insanlardı" dedim.

"Tonla para kazanıyorlar, ne zannediyordun?" dedi Nicole.

Nellie J. Banks uzaklaşıyordu. Onlara iyi şanslar diledim içimden. Akıntının botumuzu sürüklediğini hissedebiliyordum. "Akıntıyı yandan almaya çalışın" demişti Kaptan Mishimengo; bodoslama girerseniz tehlikeli olur, alabora olabilirsiniz.

"Feneri tut" dedi Nicole. Sağ elini kullanarak, zorlukla motorun düğmesine bastı. Motor çalıştı. "Bu akıntı bir nehir gibi akıyor" dedi. Hızla ilerlemeye başladık. Sol tarafımızda, çok uzakta, sahilde bazı ışıklar görünüyordu. Hava buz gibiydi, iliklerimize kadar üşüten bir soğuk vardı.

"Yaklaşıyor muyuz sahile?" diye sordum, bir süre sonra.

"Umarım" dedi Nicole, "çünkü eğer o kıyıya varamazsak, kendimizi tekrar Gilead'da bulabiliriz."

"O zaman kendimizi denize atarız" dedim. Ne olursa olsun, Gilead'a asla geri dönemezdik. Şimdiye kadar Nicole'ün ortadan kaybolduğunu, ama bir Ekono-adamla kaçmamış olduğunu keşfetmiş olmaları gerekirdi. Becka'ya ve bizim için katlandığı fedakârlığa ihanet edemezdik. Ölmek daha iyiydi.

"Allah kahretsin!" dedi Nicole. "Motor stop etti."

"Ah, hayır" dedim, "çalıştıramıyor musun?"

"Uğraşıyorum. Bok! Sik!"

"Ne? Nedir sorun?" Bağırmak zorunda kaldım; koyu bir sis içindeydik ve denizin sesi sesimi bastırıyordu.

"Motor kısa devre yaptı. Ya da şarjı bitmek üzere!"

"Bilerek mi yaptılar bunu?" dedim. "Belki ölmemizi istiyorlardı."

"Olmaz öyle şey" dedi Nicole. "Müşterisini kim öldürmek ister ki? Şimdi kürek çekmek zorundayız."

"Kürek çekmek mi?"

"Evet, kürekleri kullanacağız" dedi Nicole. "Ben ancak tek kolumu kullanabilirim. Sol kolumun işi bitik, lapa gibi. Ve allahın cezası lapa nedir diye sorma bana!"

"Böyle şeyleri bilmemek benim kabahatim değil."

"Şimdi bunu mu tartışmak istiyorsun benimle? Kusura bakma, senle uğraşamam, olağanüstü bir durum var burada. Şimdi, küreği tut!"

"Tamam" dedim, "işte, tuttum."

"Küreğin ipini ıskarmoza tak! Iskarmoz dedim, bu işte, bu!" diye bağırdı Nicole. "İki elinle birden küreğin sapını kavra. Bak, böyle! Küreği suya batır ve kendine doğru çek!"

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Hiçbir işe yaramaz hissediyorum kendimi" dedim.

"Zırlamayı bırak. Kendini nasıl hissettiğin hiç ilgilendirmiyor beni! Sadece dediğimi yap. Şimdi, çek! Işığı görüyor musun? Yaklaşıyoruz!"

"Yaklaştığımızı sanmıyorum. Hâlâ kıyıdan çok uzaktayız" dedim. "Açık denize sürükleneceğiz."

"Hayır, sürüklenmeyeceğiz" dedi Nicole, "eğer gayret edersen... Haydi, çek küreği! Çek! Tamam, iyi gidiyorsun. Çek, çek..."

XXV

Uyanış

68

Vidala Teyze nihayet gözlerini açtı. Henüz bir şey söylemedi. Acaba kafasının içinde bir aklı var mıydı hâlâ? Gümüş renkli Teyze üniformasının içindeki Jade'i gördüğünü anımsıyor muydu? Kalbine yediği, onu yere yıkan yumruğu hatırlıyor muydu? Bunları anlatacak mıydı? Eğer Jade'i gördüğünü söylerse, yediği yumruğu da söylerdi: İki kere iki dört eder. Bu senaryoyu benden başka kim gerçekleştirmiş olabilirdi? Hastanedeki hemşirelerden birine, benim hakkımda yapacağı herhangi bir suçlama, doğrudan Gözler'e giderdi ve saat o anda dururdu benim için. Hemen tedbirlerimi almak zorundaydım. Ama ne yapmalıydım, nasıl yapmalıydım?

Ardua'daki söylentiler, Vidala Teyze'nin geçirdiği kalp krizinin kendiliğinden, doğal bir olay olmadığı, bir şok, hatta bir saldırı sonucu meydana geldiği yönündeydi. Yerdeki topuk izlerine bakılırsa, Vidala benim heykelimin arkasına doğru sürüklenmişti. Bulunduğu yerden hemen Yoğun Bakım Ünitesi'ne getirilmiş, bir süre sonra hastanenin İyileşme Koğuşu'na geçirilmişti. Elizabeth ve Helena Teyzeler, nöbetleşe olarak yatağının yanında oturuyorlardı; ikisi de birbirlerinden kuşku duyarak Vidala Teyze'nin ağzından çıkacak ilk sözleri bekliyorlardı. Dolayısıyla, Vidala ile benim baş başa kalmamız mümkün olmuyordu.

Nicole'ün âşığıyla kaçtığı notu pek çok spekülasyona yol açtı. Sıhhi tesisatçı numarası mükemmel bir buluştu, çok

inandırıcı bir ayrıntıydı. Nicole'ün yaratıcılığı ve pratik zekâsıyla gurur duydum. Önümüzdeki günlerde çok işine yarayacaktı bu yeteneği. İnandırıcı yalanlar uydurabilmek hiç küçümsenmeyecek bir hünerdir.

Doğal olarak, bundan sonra neler yapılması gerektiğine dair fikrim soruldu. Bir arama operasyonu başlatılmamalı mıydı? Kızın şu anda nerede olduğu fazla önemli değil, dedim; önemli olan evlenerek ve çocuk doğurarak Gilead soyunun devam etmesine katkıda bulunmasıdır. Ama Elizabeth Teyze, adam şehvet düşkünü bir sahtekâr olabilir, dedi; hatta gizlice Ardua yerleşkesine sızmış bir MayDay ajanı bile olabilir; her iki durumda da kızdan yararlanıp sonra terk eder; o zaman kızı "Damızlık" yapmaktan başka çaremiz kalmaz, diye ekledi. Dolayısıyla, kızı hemen bulmalı ve adamı yakalayıp sorguya çekmeliyiz, dedi.

Ortada gerçekten bir adam olsaydı, yapılacak en doğru iş bu olurdu. Aklı başında kızlar sevgililerıyle kaçmazlar Gilead'da; iyi niyetli, dürüst adamlar da kızlarla kaçmaz. Dolayısıyla, Elizabeth Teyze'nin önerisine rıza gösterdim; Melekler'den oluşan bir arama timi, çevredeki sokakları ve evleri aramak üzere görevlendirildi. Melekler takımındaki adamlar bu işten pek hoşlanmadılar: Kandırılmış bir genç kızın peşine düşmek onların kahramanlık anlayışına uymuyordu. Söylemeye gerek yok; Jade bulunamadı, ne de sıhhi tesisatçı kılığına girmiş bir MayDay ajanı.

Elizabeth Teyze, bütün bu olup bitenlerde çok şüphe uyandırıcı bir şeyler olduğunu söyledi. Onunla aynı fikirde olduğumu belirttim ve "Senin kadar ben de şaşırmış durumdayım" dedim. Ama ne yapabiliriz, diye sordum ona. "Takip edebileceğimiz bir iz yok ki. Gelişmeleri beklemek zorundayız."

Kumandan Judd kolay kolay bırakmayacaktı işin ucunu. Acil bir toplantı için beni ofisine çağırdı. "Nicole Bebeği kaybettiniz" dedi. Bastırmaya çalıştığı öfke –ve korku– içinde

titriyordu: Nicole Bebeği tam yakalamışken, ellerimizden kaçıp gitmesini Konsey asla affetmezdi. "Kızın gerçek kimliğini başka kimler biliyor?" diye sordu.

"Hiç kimse" dedim. "Sadece siz ve ben. Ve tabii Nicole'ün kendisi –gerçek kimliğini ona söyledim, yüce alın yazısının değerini daha iyi anlasın diye. Başka kimse onun kim olduğunu bilmiyor."

"Ve bilmemeleri de gerekir!" dedi Kumandan Judd. "Nasıl izin verdin bunların olmasına? Kızı Gilead'a kadar getirdin, ama sonra ortadan kaybolmasını engelleyemedin! Gözler'in itibarı çok zedelenecek şimdi, tabii Teyzeler'in itibarı da..."

Judd'ı karşımda kıvranırken görmek, anlatamayacağım kadar büyük bir keyif verdi bana; ama sıkıntılı, üzgün bir surat takındım. "Her türlü önlemi alıyoruz" dedim. "Jade denen kız ya kaçtı, ya kaçırıldı. Eğer kaçırıldı ise, sorumluları MayDay için çalışan ajanlar olmalı."

Zaman kazanmaya çalışıyordum. İnsanlar her zaman bir şeyler kazanmaya çalışır.

Saatleri sayıyordum. Saatleri, dakikaları, saniyeleri... Posta güvercinlerimin, yani kızlarımın, yolda iyice ilerlediklerine güveniyordum artık, Gilead rejiminin yıkılması için gereken tohumları yanlarında taşıyarak. Onca yıl Ardua Binası'ndaki "çok gizli" suç dosyalarının fotoğraflarını boşuna çekmemiştim.

İki adet İnci Kız sırt çantası, Vermont'ta artık kullanılmayan bir yürüyüş yolunun girişinde bulunmuştu. Çantaların içinde iki İnci Kız üniforması, portakal kabukları ve bir adet İnci Kız kolyesi vardı. Arazide, polis köpeklerinin eşliğinde bir arama operasyonu başlatıldı. Ama hiçbir sonuç alınamadı.

Sırt çantalarının, asıl bırakıldığı yerden çok uzakta bir bölgeye atılmış olması, dikkatleri başka yöne çekmek için düşünülmüş çok iyi bir numaraydı.

Su İşleri İdaresi, Teyzeler tarafından bildirilen A ve B bloklarındaki su kesintisi şikâyetini araştırdı ve zavallı Immortelle Teyze'nin çatıdaki su deposunun gider borusuna sıkışmış olarak öldüğünü keşfetti. Her zaman tutumlu olan kızcağız giysilerini çıkarmış, başka birisi ileride kullansın diye özenle katlayıp kenara koymuştu. Ama iffet duygusuyla iç çamaşırlarını üstünde bırakmıştı. Becka'dan böyle davranmasını beklerdim zaten. Onun ölümüne üzülmediğimi düşünmeyin sakın. Ama yaptığının bilerek, isteyerek yapılmış bir fedakârlık olduğunu düşünmek bir nebze teselli verdi bana.

Becka'nın ölüm haberi yeni bir spekülasyon furyasına yol açtı. Söylentilere göre Immortelle Teyze bir cinayete kurban gitmişti. Kanada'dan kısa bir süre önce gelen ve şimdi ortadan kaybolan yeni kız Jade'den başka kim yapabilirdi bunu? Teyzelerin birçoğu –aralarında Jade'in gelişini büyük bir memnuniyet ve neşeyle kutlayanlar dahil– Jade'de bir sahtekârlık olduğunu hissettiklerini söylüyorlardı şimdi.

"Bu korkunç bir skandal" dedi Elizabeth Teyze. "Bizi çok zor durumda bırakacak."

"Üstünü örteriz, merak etme" dedim. "Immortelle Teyze'nin tıkanan su deposunu açmaya gittiğini söyleriz, su tesisatçısı işçilerin vaktini boş yere almamak için gönüllü olarak çatıya çıkıp tamire çalışıyormuş deriz. Ayağı kayıp veya bayılıp su deposunun içine düşmüş. Fedakârca bir görev duygusunun sonucunda yaşanmış bir kaza. Immortelle Teyze için yapacağımız övgü dolu ve onurlu cenaze töreninde bunları söyleyeceğim."

"Çok zekice bir düşünce" dedi Helena Teyze, kuşkulu bir ifadeyle.

"Buna kimse inanır mı sence?" dedi Elizabeth Teyze.

"Ardua'nın çıkarlarına en iyi hizmet eden şey ne ise, ona inanırlar" dedim sert bir tonla, "ki, kendi çıkarlarına en iyi hizmet eden şey de odur."

Ama söylentiler ve spekülasyonlar durmuyordu. İki İnci Kız, Ardua'nın ana kapısından geçip gitmişlerdi; kapıdaki Melekler yemin ederek söylediler bunu ve kızların pasaportları da usulüne uygun düzenlenmişti. Kızlardan biri Victoria Teyze miydi, zira hâlâ yemeklerde görünmüyordu? Neredeydi? Eğer İnci Kızlar Misyonu'na çıktı ise, Şükran Sunumu töreninden önce nasıl giderdi? Yanında Immortelle Teyze yoktu, o zaman yanındaki ikinci İnci Kız kimdi? Victoria Teyze suç ortaklığı yapmış olabilir miydi bu kaçışta? Gitgide anlaşılıyordu ki, bu bir kaçıştı. Jade'in yazdığı not, bu planın bir parçası olmalıydı: Kafaları karıştırmak ve Gilead'ın takip etmesini geciktirmek amacıyla yazılmış olmalıydı. Genç kızlar nasıl da hilekâr ve kurnaz olabiliyordu –özellikle yabancı kızlar– diye fısıldaşıyordu Teyzeler aralarında.

Derken, iki İnci Kız'ın New Hampshire, Portsmouth otobüs garında görüldüğü bilgisi geldi. Kumandan Judd derhal bir arama operasyonu başlatılmasını emretti: "Bu sahtekârlar hemen yakalanmalı ve soruşturmaya alınmalı" dedi. Kendisinden başka hiç kimseyle konuşmalarına izin verilmemeliydi. Eğer kaçmaya çalışırlarsa, derhal öldürülmeleri emrini verdi.

"Bu biraz sert oldu" dedim. "Kızlar çok deneyimsiz. Kandırılmış olabilirler."

"Bu şartlar altında, ölü bir Nicole Bebek, yaşayan bir Nicole Bebek'ten daha faydalıdır bizim için" dedi Judd. "Eminim bunun farkındasındır Lydia Teyze."

"Aptallığım için özür diliyorum" dedim. "Jade'in gerçek ve içten olduğuna inanmıştım; yani bize gerçekten katılmak istediğini zannediyordum. Bu bizim için harika bir kazanç olurdu, eğer gerçekleşseydi."

"Çok açık ki, kız bir ajanmış, hileyle Gilead'a yerleştirilmiş bir casusmuş. Eğer yaşarsa, ikimizin de sonu olur. Kızı başka birileri ele geçirip konuşturursa, ne kadar güç durumda ka-

lacağımızı anlamıyor musun? Bütün itibarımı ve güvenilirliğimi yitiririm. Bıçaklar çekilir, gırtlağımıza dayanır ve sadece benim değil, açıkça söyleyeyim, senin de Ardua'daki saltanatının sonu olur."

İstismar edilmiş bir alet pozunu takınıyorum, kullanılıp bir kenara atılmış bir insan gibi. Ama bu iki yönlü bir oyundur daima.

"Çok doğru söylüyorsunuz" dedim. "Ülkemizdeki bazı insanlar maalesef intikam duygularıyla hareket ediyorlar. Sizin daima en iyi amaçlarla hareket ettiğinize inanmıyorlar, özellikle savunma stratejilerinize güvenmiyorlar. Ama bu son durumda en doğru olanı yaptınız, her zaman olduğu gibi" dedim.

Bu sözlerimin üzerine gülümsedi Kumandan Judd, zoraki de olsa. Bir "geriye dönüş" anı yaşadım o sırada, ilk defa olmuyordu bu. Kahverengi, çuval gibi üniformamın içinde, silahımı doğrultmuş, nişan almış ve ateş etmiştim. Silahımın içinde kurşun var mıydı, yok muydu?

Vardı.

Vidala Teyze'yi yeniden ziyarete gittim. Elizabeth Teyze görev başındaydı; prematüre bebekler için bir başlık örüyordu, son zamanlarda moda olmuştu bu başlıkları yapmak. Örgü örmeyi hiçbir zaman öğrenmediğim için kendime derinden müteşekkirim.

Vidala'nın gözleri kapalıydı. Düzenli bir şekilde nefes alıp veriyordu. Şansım yaver gitmiyor, dedim içimden.

"Konuşmaya başladı mı?" diye sordum.

"Hayır, hiç konuşmadı" dedi Elizabeth Teyze. "Ben burada oturduğum sürece bir şey söylemedi."

"Bu kadar ilgi gösterdiğin için teşekkür ederim" dedim, "ama artık yorgun olmalısın. Haydi çık, biraz nefes al. Bir bardak çay iç." Elizabeth Teyze bana kuşkulu bir bakış attı, ama odadan çıktı.

Elizabeth çıkar çıkmaz, Vidala'nın kulağına eğilip, "Uyan!" diye bağırdım.

Vidala gözlerini açtı. Bakışlarını üstüme dikti. Ve fısıltı halinde, dili hiç sürçmeden şöyle dedi: "Bunları sen yaptın Lydia. Bunun için asılarak idam edileceksin." Bakışları hem intikamcı hem muzafferdi: Nihayet beni suçlayacak bir neden bulmuştu ve pek yakında benim pozisyonum ona devredilecekti.

"Yorgunsun. Uyumaya çalış" dedim. Vidala tekrar gözlerini kapadı.

Yanımda getirdiğim küçük bir şişe morfini tam cebimden çıkartıyordum ki Elizabeth Teyze tekrar girdi odaya. "Örgümü unutmuşum" dedi.

"Vidala konuştu" dedim "sen dışarıdayken."

"Ne dedi?"

"Beyin sarsıntısı geçiriyor olmalı" dedi. "Seni ona vurmakla suçluyor. MayDay ile işbirliği yaptığını söyledi."

"Ama buna kimse inanmaz!" dedi Elizabeth Teyze, yüzü bembeyaz olmuştu. "Eğer ona biri vurmuşsa, bu ancak Jade denen kız olabilir!"

"Kimin neye inanacağını tahmin etmek zordur. Seni suçlamayı kendi çıkarlarına uygun görmüş olabilir. Kumandanların bir kısmı dişçi Dr. Grove'un rezilce ortadan kaldırılmasından hiç hoşlanmamıştı. Senin güvenilir olmadığının söylendiğini duydum; Dr. Grove'u suçladıysa, kimbilir daha kimleri suçlayabilir, diyorlar senin için. Bu durumda Vidala'nın senin aleyhinde tanıklık yapmasını kabul ederler. İnsanlar bir günah keçisi bulmaktan hoşlanır."

Elizabeth Teyze iskemleye çöktü. "Bu bir felaket" dedi.

"Daha önce de köşeye sıkıştığımız zamanlar oldu, Elizabeth" dedim tatlılıkla. "Şükran Hücresi'ni hatırla. İkimiz de oradan sağ kurtulmayı başardık. O günlerden beri, gerekli olan neyse onları yapıyoruz."

"Desteğin için sağ ol Lydia" dedi Elizabeth.

"Vidala Teyze'nin alerjik bir bünyesi olması büyük talihsizlik" dedim. "Uykusunda bir astım krizi geçirmez inşallah. Benim şimdi gitmem gerekiyor, bir toplantım var. Vidala'yı senin şefkatli ellerine teslim ediyorum. Yastığı kaymış, onu düzeltmen gerekecek sanırım."

Bir taşla iki kuş vurmak; hem estetik, hem pratik açıdan gayet tatmin edici. Ve biraz zaman kazandıracak bir oyalama, bir şaşırtmaca olacak. Ama uzun vadede benim için değil; zira Nicole Kanada televizyonlarına çıkıp, yanında getirdiği bilgi ve belgeleri ifşa ettiği zaman, benim zarar görmeden kurtulma ihtimalim çok zayıf.

Saat tıklıyor, dakikalar geçiyor. Ben bekliyor, bekliyorum.

Yolunuz açık olsun habercilerim, benim gümüş renkli güvercinlerim, yıkıcı meleklerim. Sağ salim varın uçtuğunuz yere lütfen, dualarım sizinle.

XXVI

Karaya Yaklaşırken

69

Şişme botta ne kadar zaman geçirdiğimizi bilmiyorum. Uzun saatler geçmiş gibiydi. Özür dilerim daha net söyleyemiyorum.

Sis vardı. Dalgalar çok yüksekti, sular üstümüze boşalıyordu, sırılsıklam olmuştuk. Hava ölüm gibi soğuktu. Akıntı çok sertti, bizi açık denize doğru itiyordu. Korkudan da öte, öleceğimizi düşünüyordum. Şişme botumuz batacak, okyanusa düşecek, derinlerde boğulacaktık. Lydia Teyze'nin mesajı yok olacak, tüm yaptığımız fedakârlıklar boşa gidecekti.

Sevgili Tanrım, diye sessizce dua ettim, lütfen salimen karaya çıkmamız için bize yardım et. Ve eğer birimizin ölmesi gerekiyorsa, o ben olayım.

Sürekli kürek çekiyorduk. İkimizin de sadece bir küreği vardı. Daha önce hiç bota binmemiştim, nasıl kürek çekilir bilmiyordum. Kendimi çok zayıf ve yorgun hissediyordum, kollarıma kramplar girmişti, ağrılar içindeydim.

"Yapamayacağım" dedim.

"Devam et!" diye bağırdı Nicole. "İyi gidiyoruz."

Kıyıya vuran dalgaların sesi daha yakından gelmeye başlamıştı. Ama o kadar karanlıktı ki sahilin nerede olduğunu göremiyordum. Derken dev gibi bir dalga botun içine girdi, "Çek kürekleri, çek, ölmek istemiyorsan çek!" diye bağırdı Nicole.

Sonra bir çatırtı duyduk, çakıltaşlı bir sahile vurmuş olmalıydık. Bir büyük dalga daha geldi ve şişme botumuz yan

yattı. Karaya doğru savrulduk. Suda, dizlerimin üstüne çöktüm, yeni bir dalga beni batırdı ama doğrulmayı başardım ve Nicole'ün eli karanlıktan uzanıp iri bir kaya parçasının üstüne çekti beni. Artık okyanustan çıkmıştık ve ayaktaydık. Zangır zangır titriyordum, dişlerim birbirine çarpıyordu, ayaklarımı hissedemiyordum. Nicole boynuma sarıldı.

"Başardık! Başardık! Ölüyoruz sanmıştım! Umarım doğru sahile gelmişizdir!" Bir yandan gülüyor, bir yandan derin nefesler almaya çalışıyordu.

Sevgili Tanrım, sana teşekkür ederim dedim içimden, canıgönülden.

70

Az kalmıştı, cehennemi boyluyorduk! Akıntıyla sürüklenip kendimizi Güney Amerika'da bulabilirdik; daha büyük ihtimalle Gilead tarafından yakalanıp idam sehpasına götürülürdük. Agnes'le gurur duydum, o geceden sonra gerçekten kardeşim oldu. Gücünün sonuna geldiği halde kürek çekmekten vazgeçmedi. O olmasaydı botu kendi başıma götüremezdim.

Sivri kayalıklar çok tehlikeliydi. Yerler kaygan deniz yosunlarıyla kaplıydı. Zifiri karanlık olduğu için önümü zor görüyordum. İyi ki Agnes vardı yanımda, zira artık ateş yüzünden nöbet geçirmeye başlamıştım. Sol kolum bana ait değil gibiydi, bedenime giysimin koluyla tutturulmuş, benden ayrı bir uzuvdu sanki.

Kayalara tutuna tutuna tırmandık; su birikintilerine, çamurlara batıp çıktık, kaydık, düştük, kalktık. Nereye gittiğimizi bilmiyordum, ama yokuş yukarı tırmandığımız sürece dalgalardan uzakta olacaktık. Az kalsın uyuyakalacaktım, o kadar yorgundum yani. Düşünüyordum: Buralara kadar geldim, şimdi kendimi kaybedip düşeceğim ve beynimi patlatacağım. *Az kaldı*, dedi Becka. Onun şişme botta yanımızda olduğunu hatırlamıyordum, ama şimdi sahilde bizimle beraberdi. Onu göremiyordum, çünkü çok karanlıktı. Sonra, *Bakın, yukarı bakın* dedi Becka. *Işıkları takip edin.*

Derken uçurumun tepesinden biri bağırdı. Tepede ışıklar hareket ediyordu ve bir ses "Oradalar!" diye haykırdı. Bir

başka ses "Bu taraftalar!" dedi. Onları yanıtlayamayacak kadar yorgundum. Sonra daha kumluk bir alana geldik ve ışıklar tepeden inmeye başlayıp üzerimize doğru geldiler.

Işıklardan birini tutan Ada idi. "Başardınız" dedi. "Öyle" dedim ve yere yığıldım. Biri beni kucaklayıp götürdü. Garth'tı bu. "Ben sana dememiş miydim? Bravo kızım! Başaracağını biliyordum!" dedi. Hoşuma gitti, sırıttım.

Tepeye tırmandık. Orada ışıklar daha parlaktı, televizyon kameraları vardı. Bir ses, "Bize gülümseyin" dedi. Sonrasını hatırlamıyorum, bayılmışım.

Bizi helikopterle Campobello Sığınmacı Tıbbi Yardım Merkezi'ne götürmüşler. Bana antibiyotik yüklemesi yapmışlar, dolayısıyla uyandığımda sol kolum o kadar şiş ve ağrılı değildi artık.

Kız kardeşim Agnes yatağımın başucundaydı; üstünde bir kot pantolon ve önünde "YAŞAMAK İÇİN KOŞALIM, KARACİĞER KANSERİ İLE MÜCADELEYE DESTEK VER" yazan bir tişört vardı. Komik buldum bunu, çünkü tam da öyle yapmıştık, canımızı kurtarmak için koşmuştuk. Agnes elimi tutuyordu. Yanında Ada, Elijah ve Garth vardı. Hepsi ağızları kulaklarında gülümsüyordu.

Kız kardeşim "Bu bir mucize. Sen hayatımızı kurtardın" dedi.

"İkinizle de gerçekten gurur duyuyoruz" dedi Elijah. "Şişme bot için çok özür diliyorum. Sizi limana kadar getirmeleri gerekiyordu halbuki."

"Bütün haber kanalları sizden bahsediyor: Teyzeler ölüme meydan okudular. Cesur Nicole Bebeğin Gilead'dan gözü pek kaçışı" dedi Ada.

"Ve yanında getirdiğin belgeler. Bunlar da yayınlandı haberlerde. Ve bomba etkisi yarattı. Gilead'ın en yüksek makamlarındaki Kumandanlar'ın işlediği suçlar ortaya çıktı. Bu kadarını biz bile beklemiyorduk. Kanada medyası birbiri ar-

dına şoke edici gerçekler yayınlıyor. Yakında kelleler uçmaya başlayacak. Gilead'daki gizli kaynağımız çok büyük bir iş başardı."

"Gilead bitti mi?" diye sordum. Kendimi çok mutlu, ama aynı zamanda gerçekdışı gibi hissediyordum, sanki bütün bunları yapan ben değilmişim gibi. Bu tehlikeleri nasıl göze alabilmiştik? Bize güç veren neydi?

"Henüz bitmedi" dedi Elijah. "Ama bu bir başlangıç."

"Gilead Haber Ajansı, bunların tamamen yalan haberler olduğunu yayınlıyor" dedi Garth, "MayDay'in bir komplosu olduğunu söylüyor."

Ada hırıltılı bir kahkaha attı, Garth'ın bu sözleri üzerine. "Tabii ki öyle söyleyecekler."

"Becka nerede?" diye sordum. Yine başım dönmeye başlamıştı. Gözlerimi kapadım.

"Becka burada değil" dedi Agnes, usulca. "Bizimle birlikte gelemedi. Hatırlamıyor musun?"

"Geldi. Sahile vurduğumuzda yanımızdaydı" diye fısıldadım. "Sesini duymuştum."

Sonra yine uykuya dalmışım sanırım. Uyandığımda, "Ateşi hâlâ yüksek mi?" diye soran bir ses duydum.

"Ne oldu?" dedim.

"Şişşt" dedi kardeşim, "Sorun yok. Annemiz burada. Senin için çok endişe etti. Bak, yanında..."

Gözlerimi açtım, çok parlak bir ışıkla dolmuştu oda. Yanı başımda bir kadın vardı. Hem üzgün hem mutlu görünüyordu, aynı anda. Ağlıyordu. Soyağaçları dosyasındaki resmine benziyordu, ama daha yaşlıydı.

Onun annem olduğunu hissettim ve kollarımı açtım, hem sağlam kolumu hem iyileşmekte olan sol kolumu. Annemiz yatağımın üstüne eğildi, birbirimizi kucakladık. Bir koluyla beni, diğer koluyla Agnes'i sarıyordu. "Canım, sevgili kızlarım" dedi.

Anne gibi kokuyordu. Çok uzaklardan gelen bir yankı gibiydi sesi, zorlukla duyabildiğim.

Hafifçe gülümsedi ve "Tabii, beni hatırlayamazsınız. O kadar küçüktünüz ki ayrıldığımızda" dedi.

"Evet, hatırlamıyorum" dedim, "ama artık önemli değil."

Kız kardeşim "Henüz hatırlayamıyorum. Ama hatırlayacağım" dedi.

Sonra tekrar uykuya dalmışım.

XXVII

Veda

71

Birlikte geçirdiğimiz vakitlerin sonuna geliyoruz, sevgili okuyucum. Bir ihtimal, yazdığım bu sayfaları narin bir hazine sandığı gibi görüyorsundur, çok dikkatle açılması gereken kırılgan bir sandık. Belki bu sayfalarımı yırtıp atacaksın veya yakacaksın: Kelimelerin başına gelir bunlar sık sık.

Belki üniversitede bir Tarih Bölümü öğrencisi olacaksın; eğer öyleyse benden yararlanarak faydalı bir iş çıkarmanı dilerim: Beni olduğum gibi, tüm ayrıntılarıyla, yaşadığım zamanların ve kendi hayatımın kötü yönlerini görmezden gelmeden anlatmanı isterim, gereken yerlerde dipnotlar koyarak. Ama art niyetli bir insan olmadığımı söylersen, buna çok şaşırırım. Veya belki şaşırmam; çünkü o zaman çoktan ölmüş olacağım, ölmüş insanları şaşırtmak kolay değildir.

Seni genç bir kadın olarak canlandırıyorum gözlerimin önünde; çok zeki ve azimli bir öğrenci olarak. Senin zamanında nasıl bir akademi dünyası olacaksa, onun içinde, üniversitenin loş ve yankılanan mağaralarının içinde kendini uygun bir kovuğa yerleştirmeye çalışıyor olacaksın. Seni masanın başında otururken görüyorum, saçlarını kulaklarının arkasında toplamışsın, tırnaklarına sürdüğün ojenin yarısı dökülmüş; evet, senin zamanında oje geri gelmiş olacak. Hafifçe kaşlarını çatmışsın, yaşın ilerledikçe daha da artacak bu alışkanlık. Senin arkanda dolaşıyorum, omzunun üzerinden göz atıyorum; ben senin esin perin olacağım, gözle görülmez ilham kaynağın. Seni çalışmaya teşvik edeceğim. Elyazmalarımın üzerinde uğraşacaksın. Yeniden, tekrar tekrar okuyacaksın onları, küçük küçük notlar alarak,

biyografi yazarlarının anlattıkları kişinin hayatına duydukları merak ve biraz da can sıkıntısıyla. Nasıl böyle kötü davranabildi, nasıl o kadar acımasız, o kadar aptal olabildi, diye soracaksın. Sen kendin asla böyle şeyler yapmazsın! Ama sen kendin böyle şeyler yapmak zorunda kalmayacaksın ki.

Ve artık benim hikâyemin sonuna geldik. Artık geç oldu: Onu bekleyen yıkımdan, Gilead'ı kurtarmak için artık çok geç. Kendim bu büyük yangını, büyük çöküşü göremeyeceğim için üzgünüm. Ben de yaşlıyım artık. Ve gece geç oldu. Bulutsuz bir gece, buraya yürürken fark ettim. Dolunay çıkmış; solgun, puslu ışığıyla her yeri aydınlatıyor. Gözler'in Muhafızları yanımdan geçerken selamladılar beni. Ay ışığında yüzleri kurukafa gibi görünüyordu, benim yüzüm de onlara öyle görünmüş olmalı.

Gözler beni almaya geldiklerinde çok geç olmuş olacak. Habercilerim uçup gittiler bile. En kötü ihtimalle –ki pek yakında– hızlı bir çıkış yaparım sahneden. Bir ya da iki morfin iğnesi işimi görür. En doğrusu o; zira yaşamaya devam edersem, ağzımdan çok fazla şey kaçırırım. İşkence görmek, dans etmek gibi benim için; her ikisi için de çok yaşlıyım artık. Bırakalım gençler göstersinler cesaretlerini. Gerçi cesaret göstermekten başka şansları olmayabilir, çünkü benim sahip olduğum ayrıcalıklara sahip değil onlar.

Ama artık sohbetimizi bitirmeliyim. Hoşça kal, sevgili okuyucum. Lütfen hakkımda çok kötü düşünmemeye çalış, en azından benim kendi hakkımda düşündüğümden daha kötüsünü düşünme.

Birazdan bu sayfaları Kardinal Newınan'ın kitabının içine saklayıp, raftaki yerine koyacağım. "Sonum, başlangıcım olacak", birinin bir zamanlar dediği gibi. Sahi, kim demişti onu? İskoçya Kraliçesi Mary, eğer tarih yalan söylemiyorsa. Bu özlü sözü, bir duvar halısına işlenmiştir, küllerinden doğan Anka Kuşu'nun tasviriyle. Kadınlar mükemmel nakışçılardır.

Ayak sesleri yaklaşıyor. Postallar buraya doğru geliyor. İki nefes arasında, kapının vurulduğunu duyacağım.

On Üçüncü Sempozyum

On Üçüncü Sempozyum

Tarihi notlar

Gilead Araştırmaları üzerine On Üçüncü Sempozyum'un kısmi tutanağı. Uluslararası Tarih Derneği Kongresi, Pasamaquoddy, Maine, 29-30 Haziran, 2197.

BAŞKAN: *Prof. Maryanne Crescent Moon, Rektör, Anishinaabe Üniversitesi, Cobalt, Ontario.*

AÇILIŞ KONUŞMACISI: *Prof. James Darcy Pieixoto, Direktör, Yirminci ve Yirmi Birinci Yüzyıl Arşivleri, Cambridge Üniversitesi, İngiltere.*

CRESCENT MOON: Öncelikle şunu belirtmeliyim: Bu sempozyumu, Penobscot Ulusu'nun geleneksel toprakları üzerinde gerçekleştiriyoruz; bize bugün burada olma imkânını verdikleri için Penobscot'un atalarına ve yaşlılarına teşekkür ediyorum. Şunu da söylemeliyim ki, içinde bulunduğumuz bölge –yani Passamaquoddy, eski adıyla Bangor– sadece Gilead'dan kaçan sığınmacıların kaçış yolu üzerindeki hayati önemde bir nokta değil, aynı zamanda iç savaştan önce, yani yaklaşık üç yüzyıl önce, Yeraltı Demiryolu üzerindeki ana aktarma merkezlerinden biriydi. "Tarih kendini tekrar etmez" denir, evet ama kafiye yapar.

Hepinize, Gilead Araştırmaları On Üçüncü Sempozyumu'na hoş geldiniz demekten mutluyum. Organizasyonumuz

çok büyüdü ve gelişti, hem de çok iyi amaçlarla. Ancak geçmişte yapılan yanlış işleri de unutmayalım ki bu yanlışları tekrarlamayalım.

Toplantı dışı etkinliklerimizden de biraz bahsedeyim: Penobscot Nehri üzerinde balık avına çıkmak isteyenler için iki gezi düzenledik; gidecek olanlar, yanınızda güneş kremlerinizi ve sineksavar spreylerinizi götürmeyi unutmayın. Bu gezilerin ve Gilead Dönemi Şehir Mimarisi turunun ayrıntılarını sempozyum dosyalarınızda bulacaksınız.

Bu yıl rekreasyon amaçlı etkinliklerimize Gilead Dönemi İlahileri programını da ekledik; şehirdeki üç okulun öğrencilerinden oluşan korolar eşliğinde Saint Jude Kilisesi'nde gerçekleştirilecek. Yarın, tarihi kostümleri yeniden canlandırma etkinliğimiz var, hazırlıklı gelenler için. Ama Onuncu Sempozyum'da olduğu gibi kendinizi kaptırıp fazla abartmamanızı rica edeceğim.

Şimdi kürsüye ilk konuşmacımızı davet ediyorum. Kendisini hem yazılı yayınlarından hem de bir süre önce gösterime giren müthiş etkileyici *Gilead'ın İçinden: Püriten bir Din Devletinde Gündelik Yaşam* adlı televizyon dizisinden tanıyoruz. Dünyanın birçok yerindeki müze koleksiyonlarından derlediği objelerle yaptığı sunum gerçekten muhteşemdi, özellikle elişi tekstil koleksiyonu akıllarda kaldı. Huzurlarınızda Profesör Pieixoto.

PIEIXOTO: Teşekkür ederim Profesör Crescent Moon, ya da Sayın Rektör diye mi hitap etmeliyim size? Rektörlüğe terfinizi hepimiz kutluyoruz, böyle bir şey Gilead'da asla olamazdı. (*Alkışlar.*) Kadınların liderlik mevkilerini korkutucu boyutlarda ele geçirdikleri günümüzde, umarım bana karşı çok sert davranmazsınız. On İkinci Sempozyum'da yaptığım küçük şakalara gösterdiğiniz tepkilere içerlediğimi itiraf etmeliyim –evet, o esprilerin bazıları biraz tatsız olmuştu–

ama şimdi sizi kırmamaya dikkat edeceğim. (*Hafif bir alkış.*)

Bu kadar büyük bir katılım olması çok sevindirici. Kim derdi ki, onca zamandır ihmal edilen Gilead Çalışmaları birdenbire böylesine büyük bir popülerlik kazansın? Akademi dünyasının ilgilerden uzak, loş ve kuytu köşelerinde emek veren biz akademisyenler, göz kamaştırıcı sahne ışıklarına alışık değilizdir. (*Gülüşmeler.*)

Birkaç yıl önce, "Fred'inki" adıyla bilinen Gilead'lı bir Damızlık Kız'a ait olduğu düşünülen küçük bir sandık bulunduğunda çok heyecanlanmıştık; içinde bir dizi teyp kaydı vardı. O keşif tam burada, Pasamaquoddy'de yapılmıştı. Araştırma ve incelemelerimizle vardığımız –kesin olmayan– sonuçlar, bir önceki sempozyumda sizlere sunulmuştu ve çok sayıda uzman meslektaşımız tarafından büyük ilgi görmüştü.

Bu belgelerin gerçekliği ve tarihlendirildiği dönem hakkında kuşku duyanlarınız varsa, şimdi güvenle söyleyebilirim ki, yarım düzine bağımsız araştırma bizim ilk tahminlerimizi doğrulamıştır. Ama bunu biraz açıklamam gerekiyor: 21. yüzyılın, kaydedilmiş veri arşivlerinden büyük miktarlarda bilgi/data kaybolmasına yol açan Dijital Kara Delik uygulamasının yanı sıra Gilead ajanlarının rejimin çıkarlarına uymayan belge ve bilgileri kayıtlardan silen internet server (dağıtıcı) programlarını devreye sokması ve birçok ülkede baskıcı rejimlere karşı yapılan halk ayaklanmalarını dijital gözetleme ve denetleme yoluyla sabote etmesi sonucunda, Gilead'dan günümüze ulaşan birçok malzemenin kesin bir tarihlemesini yapamıyoruz. On ila otuz yıl arası bir hata payı bırakmamız gerekiyor. Ama o aralık dahilinde, biz tarihçiler kendimizden eminiz, yani herhangi bir tarihçinin emin olabileceği kadar. (*Gülüşmeler.*)

Bu çok önemli teyp kayıtlarının keşfedilmesinden sonra, iki olağanüstü buluş daha yapıldı, ki eğer bunlar gerçek ve orijinal/otantik bulgular ise, kolektif tarihimizin bu eski de-

virleri hakkında bize hayli değerli bilgiler sağlayacak.

Bunlardan ilki, *Ardua Elyazmaları* diye adlandırılmış bir belge. Elle yazılmış bu sayfalar, Kardinal Newman'ın *Apologia Pro Vita Sua* isimli, 19. yüzyıldan kalma kitabının arasına saklanmış olarak keşfedildi. Söz konusu kitap, Cambridge/Massachusetts'te mukim J. Grimsby Dodge isimli şahıs tarafından, bir müzayededе satın alınmış. Sonra adamın yeğenine miras yoluyla geçmiş; yeğen de kitabın potansiyel değerini fark ederek onu bir antikacıya satmış. Kitap bu yolla bizim elimize geldi.

İlk sayfanın slayt fotoğrafını gösteriyorum şimdi. Artık kullanılmayan eski el yazısını okumaya alışık olanlarınız kolaylıkla çözecektir yazılanları. Sayfaların kenarları, Kardinal Newman'ın kitabının içine sığsın diye tıraşlanmış. Kâğıtlar üzerinde yapılan karbon tarih saptaması, elyazmalarının Geç Dönem Gilead'a ait olduğunu belirledi: İlk sayfalarda kullanılan mürekkep, o dönemde yaygın olan standart siyah mürekkepmiş, bir yerden sonra mavi mürekkebe geçilmiş. Gilead'da kızlar ve kadınlara okuyup yazmak yasaktı, sadece Teyzeler'e okuma-yazma ayrıcalığı tanınıyordu. Ama elit ailelerin kızları okulda resim yapmayı öğrenirlerdi, dolayısıyla mürekkep elde etmek zor değildi.

Ardua Elyazmaları adlı belgenin, "Lydia Teyze" isimli bir kişi tarafından kaleme alındığı düşünülüyor. Bu "Lydia Teyze", küçük sandıkta bulunan teyp kayıtlarında anlatılanlara göre biraz olumsuz bir tip olarak biliniyormuş. Karşılaştırmalı bulgulara göre, bu "Lydia Teyze"nin, arkeologların terk edilmiş bir tavuk çiftliğinde, Gilead'ın yıkılmasından 70 yıl sonra keşfettikleri bir heykelde –oldukça çirkin yapılmış, büyük bir heykelde– tasvir edilen kadın olduğunu tahmin edebiliriz. Heykelin ortasındaki figürün burnu kırılmış, diğer figürlerden birinin kafası kopmuş, demek ki vandalizm ile karşılaşmış. Bir başka slayt gösteriyorum şimdi. Resim ka-

ranlık çıkmış, özür dilerim. Bu fotoğrafı kendim çekmiştim; dünyanın en iyi fotoğrafçısı olmadığım belli. Bütçemiz hayli kısıtlı olduğu için, profesyonel bir fotoğrafçı tutamadım. (*Gülüşmeler.*)

"Lydia" denen bu şahıs, çok gizli MayDay ajanlarının sorgulamaları sırasında acımasız, zeki ve kurnaz bir kadın olarak tanıtılıyor. Eski dönemlere ait bulabildiğimiz az sayıdaki Gilead televizyon yayınlarında bu kadın hakkında bir bilgiye rastlamadık; ama arkasında "Lydia Teyze" yazan çerçeveli bir fotoğraf, Gilead'ın yıkılışı sırasında bombalanan bir kız okulunun molozları arasında bulunmuştu.

Aynı "Lydia Teyze"nin *Ardua Elyazmaları* adlı belgenin yazarı olduğuna dair birçok işaret var. Ancak daima ihtiyatlı olmalıyız. Elyazmalarının sahte olduğunu da düşünebiliriz – ama bizim zamanımızda yapılan türden beceriksizce bir sahtecilik değil, zira kullanılan kâğıt ve mürekkep böyle bir hileyi hemen ortaya çıkarır– ama Gilead'ın içinden, yani Ardua Binası'nda yapılmış bir sahtecilik olması ihtimali var.

Belki *Elyazmaları* bir tuzaktı, yazarına iftira atmak için kurulmuş bir komploydu; İskoçya Kraliçesi Mary'nin sonunu, ölümünü getiren "Sandık Mektupları" gibi bir şeydi belki? Lydia Teyze'nin şüphelendiği düşmanlarından biri –örneğin, elyazmalarında adı geçen Elizabeth Teyze veya Vidala Teyze– kurgulamış olabilir miydi bu belgeleri? Lydia'nın sahip olduğu güçten rahatsızlık duyan, onun yerine geçmeyi arzulayan ve Lydia'nın el yazısına ve üslubuna aşina olan bir başka Teyze, Gözler'in eline geçmesi umuduyla, bu suçlayıcı belgeleri hazırlamış olabilir miydi?

Uzak bir ihtimal de olsa, mümkün. Ama benim genel görüşüm, bu *Elyazmaları*'nın gerçek ve otantik olduğu yönünde. Şu kesin ki, Ardua Binası'nın içinden biri, Gilead'dan kaçan iki üvey kız kardeşe, rejimin devrilmesi için hayati önem taşıyan mikrodotları vermişti. Bu iki kızın kaçış yolculuğu-

nu birazdan ele alacağım. Kızlar, teyp kayıtlarında bu kişinin Lydia Teyze olduğunu söylüyorlar. Sözlerine inanmamamız için bir neden yok.

Şayet, elbette, bu iki kızın anlattığı hikâye, çift taraflı çalışan bir MayDay casusunun gerçek kimliğini saklamak için –MayDay örgütünün içinden gelebilecek bir ihanete karşı bir tedbir olarak– düşünülmüş bir hile değilse. Daima böyle bir ihtimal olabilir. Bizim mesleğimizde, gizemli bir kutunun açılması, başka kutuların üstünü örtebilir sıklıkla.

Buradan, gerçekliği hemen hemen kesin kanıtlanmış iki diğer belgeye geçiyoruz: "Şahit İfadesi Belgeleri" adı verilmiş teyp kayıtlarına. Söz konusu iki genç kadının ağzından aktarılıyor bilgiler, kendi özgün ifadeleri ile. Ardua'daki Teyzeler'in tuttuğu Soyağacı Arşivleri'nden, aynı anneden (ama farklı babalardan) doğan kardeşler olduklarını keşfediyor bu kızlar. Kendini "Agnes Jemima" adıyla tanıtan kız, Gilead'da doğup büyüdüğünü söylüyor. "Nicole" isimli diğer kızın, Agnes Jemima'dan sekiz-dokuz yaş küçük olduğu anlaşılıyor. Teybe kaydettiği açıklamalarında, bebekken Gilead'dan kaçırıldığını, çok sonra iki MayDay ajanından öğrendiğini söylüyor.

"Nicole" kendisine verilen görev için hem yaş hem tecrübe açısından çok genç görülebilir. İki kız kendilerine verilen "misyonu" büyük bir başarıyla tamamlıyorlar. Tarihe dönüp bakarsak, yüzyıllar içinde, direniş hareketlerinde ve casusluk faaliyetlerinde daima Nicole gibi ergenlik çağında insanlar rol almıştır. Hatta bazı tarihçiler, özellikle genç yaşlardaki insanların böyle maceralara girişmeye eğilimli olduklarını ileri sürerler: Zira gençler idealisttir, kendi ölümlülükleri hakkında fazla bilinçleri yoktur ve adaletin yerine getirilmesi için aşırı bir açlık duyarlar.

Kayıtlarda sözü edilen "misyon"un, Gilead'ın nihai çöküşünü başlatmada önemli bir rol oynadığı anlaşılıyor. Zira küçük

kız kardeşin, yani Nicole'ün, kolunda taşıdığı dövmenin içine zerk edilmiş olan mikrodot, Gilead'ın en üst düzey yöneticilerinin kişisel sırlarının ve işledikleri yüz kızartıcı suçların kanıtlarını taşıyordu. Dövmenin içine yerleştirilen mikrodot yönteminin bilgi iletişiminde orijinal bir buluş olduğunu da söylemeliyim bu arada. (*Gülüşmeler.*) Bu suçların arasında, birtakım Kumandanlar'ın, diğer birtakım Kumandanlar'ı ortadan kaldırma kumpasları da vardı.

Nicole'ün getirdiği bu bilgilerin yayımlanması, "Ba'al Temizliği/Tasfiyesi" denen hareketi başlattı. Bu gelişme, Gilead'ın elit sınıfına büyük bir darbe vurdu; rejimi zayıflattı, askeri bir darbeye ve arkasından bir halk ayaklanmasına yol açtı. Ardından gelen iç savaş ve kaos ortamı, MayDay Direniş Örgütü'nün koordine ettiği bir dizi sabotaj harekâtını başlattı; eski Amerika Birleşik Devletleri'nin bazı bölgelerinden başarılı saldırılar yapıldı: Örneğin, Missouri'nin dağlık bölgelerinde, Chicago ve Detroit şehirlerinde, Mormonların katledilmesine tepki gösteren Utah eyaletinde, Texas eyaletinde, Alaska'da, ve Batı (Pasifik) kıyısı eyaletlerinde direnişler oldu. Ama bunlar ayrı hikâye; bunları militarizm tarihi alanında çalışan uzmanlara bırakalım.

Benim odaklandığım konu, MayDay Direniş Hareketi'nin kullanması amacıyla teyp kayıtlarına geçirildiği ve yazıya döküldüğü tahmin edilen *Şahit İfadesi Belgeleri.* Bu belgeler, Sheshatsiu/Labrador'daki Innu Üniversitesi'nin kütüphanesinde bulunuyormuş, ama kimse bugüne kadar onları keşfetmemiş, muhtemelen net bir sınıflandırmayla etiketlenmediği için. "*Nellie J. Banks* Gemisi Seyir Defteri: İki Maceracının Günlükleri" başlığı verilmiş bu dosyalara. Bu başlığı gören herhangi biri, belgelerin yirminci yüzyılın başlarında içki kaçakçılığı yapan gemilerle ilgili dokümanlar olduğunu düşünür: *Nellie J. Banks* gemisi o dönemlerde rom kaçakçılığı yapmakla ünlenmiş bir yelkenliydi.

Ta ki, yüksek lisans çalışması yapan kız öğrencilerimizden biri, Mia Smith, yazacağı tez için bir konu ararken, tesadüfen *Nellie J. Banks* dosyasını açıp, gerçek içeriğini okuyuncaya kadar kimse bu belgelerle ilgilenmemiş. Mia, değerlendirmem için dosyayı bana getirdiğinde çok heyecanlandım, zira Gilead'a dair birinci elden anlatılan hikâyelere çok ender rastlıyorduk; özellikle kız ve kadınlar hakkındaki bilgilere. Okuma-yazması olmayan kişilerin tarihe kayıt düşmeleri zordur.

Ama biz tarihçiler daima ilk varsayımlarımızı/hipotezlerimizi didik didik sorgularız. İki kişinin ağzından anlatılan bu hikâye zekice kurgulanmış bir uydurmaca, bir yalan mıydı? Yüksek lisans yapan tarih bölümü öğrencilerimizden bir ekip oluşturup, *Nellie J. Banks* belgelerinde "şahit ifadesi" alındığı ileri sürülen iki kızın izini takip etmeye gönderdik. Öğrenci ekibi, önce haritalarda –kızların hem karadan hem denizden kat ettikleri düşünülen– güzergâhı belirledi. Sonra kendileri bu rotada yolculuk ettiler, zaman içinde kaybolmuş herhangi bir iz bulmak ümidiyle. Ne yazık ki, teyp kayıtlarının yazılı dökümlerinde hiçbir tarih belirtilmiyordu. Eğer sizler de buna benzer bir kaçış yapmak durumunda kalırsanız, lütfen sizden sonra gelecek tarihçilere yardımcı olun ve günlük tutarken olayların ayını ve yılını not edin. (*Gülüşmeler.*)

Sonuçsuz kalan birkaç iz takibinden ve New Hampshire'de farelerin cirit attığı terk edilmiş bir ıstakoz konservesi fabrikasında geçirilen bir geceden sonra, ekibimiz burada, Pasamaquoddy'de, yaşlı bir kadınla mülakat yaptı. Yaşlı hanım, büyük büyükdedesinin anlattığı bir hikâyeden bahsetmiş: Bir balıkçı gemisinin Kanada'ya insanlar –daha çok kadınlar– taşıdığını anlattığını söylemiş. Hatta bu büyük büyükdede kendisine bölgenin bir haritasını miras bırakmış; yaşlı kadın, kendisi öldüğünde yakınları arkasından temiz-

lik yapmak zorunda kalmasınlar diye, o haritayı çöpe atmak üzere olduğunu söylemiş.

Şimdi size bu haritanın slaytını göstereceğim.

Lazer kalemiyle, kaçıştaki iki kızın takip ettiğini tahmin ettiğimiz yolları gösteriyorum: Bu noktaya kadar otomobille gelmişler, şu noktaya otobüsle, şu noktaya pikap kamyonetle, şu noktaya motor botla varmışlar, sonra *Nellie J. Banks* gemisine binmişler ve nihayet Harbourville/Nova Scotia'daki bu sahile varmışlar. Oradan, sığınmacıların kaydını tutan ve onlara tıbbi yardım yapan New Brunswick/Campobello adasındaki hastaneye, helikopterle sevk edilmişler.

Öğrenci araştırmacılarımız, sonra bu Campobello Adası'nı ziyaret ettiler. Adada Franklin D. Roosevelt ailesinin 19. yüzyılda inşa ettirdiği yazlık ev vardı ve o dönemde sığınmacılar için geçici bir merkez olarak kullanılıyordu. Gilead rejimi, sığınmacılar için kullanılan bu tarihi binayla tüm bağlarını kopartmak ve Gilead ana topraklarından kaçıp, daha demokratik bir yaşama kavuşmak umuduyla Kanada'ya gitmek isteyenlerin kaçış yollarını engellemek istiyordu. Franklin D. Roosevelt evi, zor zamanlardan geçiyordu o günlerde; ama bina günümüzde restore edildi ve şimdi bir müze olarak kullanılıyor, maalesef orijinal mobilyalarının çoğu kaybolmuş.

Hikâyemizdeki iki genç kadın, bu Roosevelt Evi'nde en az bir hafta geçirmiş olmalı. Şahit ifadeleri kayıtlarında, kendi anlatımlarına göre, hipotermi (aşırı vücut ısısı kaybı) ve yorgunluk/direnç kaybı yüzünden tedavi görmek zorunda kalmışlar. Küçük kardeşin, yani Nicole'ün sorunu daha da büyükmüş: Kolundaki dövme enfeksiyon kapınca kan zehirlenmesi yaşamış. Roosevelt Evi'ni gezen öğrenci/araştırmacı ekibimiz, ikinci kattaki bir pencerenin ahşap pervazına kazınmış dikkat çekici bazı işaretler buldu.

Bunları bu slaytta gösteriyorum: İşaretlerin üzerinden boyayla geçilmiş, ama hâlâ okunabiliyor.

Bir "N" harfi var, yukarı doğru çıkan el yazısından tanıyoruz: "Nicole" ismini temsil ediyor herhalde. "A" ve "G" harfleri var: "Ada" ve "Garth" adları olmalı. Yoksa "A" harfi, Agnes anlamına mı geliyor? Bir de "V" harfi var: Bu Victoria olmalı. Daha altta, "LT" harfleri yer alıyor: Büyük ihtimalle kastedilen, kızların şahit ifadelerinde sözünü ettikleri "Lydia Teyze" olmalı.

Üvey kız kardeşlerin annesi kimdi?

Gilead'dan kaçan bir Damızlık Kız olduğunu biliyoruz. Bu kadın bir süre MayDay'in aktif bir ajanı olarak çalışmıştı. Kendisine düzenlenen en az iki suikast girişiminden sağ olarak kurtulmuş ve sonraki yıllarda, bir süre, MayDay'in son derece sıkı güvenlik önlemleri altında koruduğu Barrie/Ontario İstihbarat Merkezi'nde çalışmıştı, organik bir kenevir çiftliği gibi gösterilen merkezde. Bu kişinin, sandıkta bulunan teyplerde bahsi geçen, "Damızlık Kızın Öyküsü" hikâyesinde anlatılanların yazarı olma ihtimali var. O teyp kayıtlarında anlatıldığına göre, bu kadın en az iki çocuk doğurmuş. Ama hemen sonuçlara varmak, biz tarihçileri yanlış yönlendirebilir. Dolayısıyla, bizden sonra gelecek tarihçilerin konuyu daha yakından inceleyeceklerine güveniyorum.

İlgilenenler için, ben ve meslektaşım Profesör Knotly Wade, bu üç dizi malzemenin faks kopyalarını çıkardık, sayfaları mantıklı bir sıralamaya sokarak. Halihazırda bu tıpkıbasım kopyalarını sadece bu sempozyuma katılan izleyicilere verebiliyoruz ama ileride, bütçemiz elverirse, daha geniş bir okuyucu kitlesine de ulaştırmayı ümit ediyoruz. Hikâye anlatıcısının içinden tarihçiyi çıkartabilirsiniz, ama tarihçinin içinden hikâye anlatıcısını çıkartamazsınız! (*Gülüşmeler, alkışlar.*) Araştırma yapmak ve referans/kaynak vermek isteyenlere yardımcı olmak için bölümleri numaralandırdık; söylemeye gerek yok: Orijinal metinlerde herhangi bir numaralandırma yapılmamış. Bu kopyaları almak isteyenler, sem-

pozyum danışma masasındaki görevlilere başvurabilir. Lütfen herkes sadece bir adet dosya alsın, çünkü malzemelerimiz sınırlı.

Geçmişe yapacağınız yolculukta yolunuz açık olsun ve hazır buradayken, Roosevelt Evi'ndeki pencere pervazına kazınmış kriptik/şifreli harfleri inceleyin ve anlamları üzerinde düşünün derim. Bu isim baş harflerinin, teyp kayıtlarının yazılı dökümlerinde adları geçen kişilerle örtüştüğünü söylemekle yetineyim.

Konuşmamı bu ilginç ve heyecan verici bilmecenin son bir parçasından bahsederek bitireceğim.

Şimdi göstereceğim bir dizi slayt, halen Boston şehir meydanında yer alan bir heykelden görüntüler. Heykel, Gilead döneminden kalma bir yapıt değil. Yontucusu, Gilead'ın yıkılışından birkaç on yıl sonra Montreal'de yaşamış ve ürün vermiş bir sanatçı: Adından tanıyoruz onu. Söz konusu heykel, Gilead'ın kaotik yıkılış sürecinden ve müteakip yıllarda Amerika Birleşik Devletleri'nin yeniden kuruluşundan kısa bir süre sonra, şimdi bulunduğu mekâna getirilmiş olmalı.

Heykelin altındaki yazıtta, bugün konuştuğumuz belgelerde sözü edilen başoyuncuların adları yer alıyor. Öyle anlaşılıyor ki, hikâyemizdeki iki genç kadın, yani haberciler, salimen yaşayıp bize öykülerini anlatmakla kalmamış, annelerine ve babalarına kavuşmuş, kendi çocukları ve torunları olmuş.

Ben bu heykeldeki yazıtın, *Şahit İfadesi Belgeleri*'nin gerçekliğinin ve doğruluğunun inandırıcı bir kanıtı olduğunu düşünüyorum. Ortak hafıza denen şey yanıltıcı, kusurlu veya eksik olabilir; geçmişin büyük bir bölümü zaman okyanusunun içinde boğulup gidebilir. Ama arada bir de olsa sular yarılır ve bir an için bile olsa, bize geçmişin gizli hazinelerini görme fırsatını verebilir. Tarih nüanslarla doludur ve biz tarihçiler hiçbir zaman herhangi bir konuda tam bir oybirliğiy-

le anlaşmaya varamayız, ama hiç değilse bu konuda benimle hemfikir olduğunuza inanıyorum.

Gördüğünüz gibi, heykel İnci Kızlar üniformasını giymiş genç bir kadını tasvir ediyor: Tipik başlığından, inci kolyesinden ve sırt çantasından tanıyoruz onu. Elinde küçük çiçeklerden bir buket tutuyor: Etno-botanikçi danışmanımızın söylediğine göre unutmabeni çiçeği imiş. Sağ omzunda, güvercin veya kumru ailesinden olduğu anlaşılan iki kuş var.

Heykelin altındaki yazıt zaman içinde silikleşmiş, slaytta zor okunuyor. Bu yüzden, kendi yazımla ayrı bir slayt hazırladım. Ve bu son sözcüklerle konuşmamı bitiriyorum.

SEVGİLİ BECKA,
IMMORTELLE TEYZE'NİN[11] ANISINA
BU ANIT, KIZ KARDEŞLERİ AGNES VE NICOLE,
VE ONLARIN ANNE VE BABALARI,
ÇOCUKLARI VE TORUNLARI TARAFINDAN
YAPTIRILMIŞ OLUP,
L. T.'NİN ÇOK DEĞERLİ HİZMETLERİNİ DE
ŞÜKRANLA ANAR.

UÇAN BİR KUŞ, SESİNİ UZAKLARA TAŞIYACAK,
ONLAR Kİ KANATLARI VARDIR,
SENİN HİKÂYENİ ANLATACAKLAR.
SEVGİ, ÖLÜM KADAR GÜÇLÜDÜR.

11. İngilizcede "Immortal" "ölümsüz" kelimesini çağrıştıran bir isim. (ç. n.)

Teşekkür

Ahitler birçok değişik mekânda yazıldı: Örneğin; aşırı yağışlar yüzünden demiryolu hattı üzerinde çamur kayması olunca, trenin yan hatta çekilip bekletilmesi sırasında, panoromik (geniş pencereli) vagon koltuğumda yazdım; gemilerde yolculuk ederken, otel odalarında, bir ormanın ortasında, bir şehrin merkezinde, park banklarında ve kafe masalarında otururken yazdım. Peçete kâğıtlarının üzerine, defterlere ve laptop bilgisayarıma notlar aldım. Trenimizin önünü kesen çamur kayması ve bazı başka olaylar, benim kontrolümün dışındaydı; ama diğerleri tamamen benim seçimimdi (veya kusurum diyelim).

Aslında ben *Ahitler*'i bilfiil kaleme almadan önce, çok zaman önce yayınladığım *Damızlık Kızın Öyküsü*'nü okuyan okuyucularımın kafasında yazılıyordu bu roman, çünkü *Damızlık Kızın Öyküsü*'nden sonra neler oldu diye soruyorlardı bana okuyucularım. Otuz beş yıl, olası cevapları düşünmek için uzun bir zamandı ve benim bulduğum cevaplar, toplumda yaşanan değişimlerle birlikte olasılıklar hayata geçtikçe değişime uğradı. Pek çok memleketin vatandaşları, bu arada Amerika Birleşik Devletleri'nin yurttaşları, otuz beş yıl önceki yaşamlarından daha fazla stres altında şimdi.

Damızlık Kızın Öyküsü hakkında sıklıkla sorulan sorulardan biri, "Gilead nasıl yıkıldı?" olmuştur. *Ahitler* kitabımı, bu soruya bir yanıt olarak yazdım. Totaliter rejimler içten içe yıkılır, zira egemenler onları iktidara getiren vaatleri tutamaz-

lar ya da dıştan gelen güçlerin saldırısına uğrarlar veya ikisi birden olur. Yüzde yüz garantili bir formül yoktur, zira tarihte kaçınılmaz denebilecek olaylara pek az rastlanır.

Öncelikle, *Damızlık Kızın Öyküsü* adlı romanımın okuyucularına teşekkür ediyorum: Gösterdikleri ilgi ve merak benim için ilham verici oldu.

Damızlık Kızın Öyküsü'nü, çok güzel anlatılan, sürükleyici ve heyecanlı bir televizyon dizisine dönüştüren, MGM ve Hulu televizyonlarında yayınlayarak ödül kazandıran ekibe teşekkür ediyorum: Prodüksiyondaki Steve Stark'a, Warren Littlefield'e ve Daniel Wilson'a; yönetim masasındaki Bruce Willer ve harika ekibine; başarılı yönetmenlere; oyuncu kadrosundaki Elizabeth Moss, Ann Dowd, Samira Wiley, Joseph Fiennes, Yvonne Strahovski, Alexis Bledel, Amanda Brugel, Max Mingella ve daha birçok müthiş oyuncuya teşekkürlerimi sunuyorum. Bu televizyon dizisi, yazdığım romanın aksiyomuna (temel önermesine) titizlikle sadık kaldı, tarihte örneği olmayan hiçbir olaya hikâyede yer vermedi.

Yayınlanan her kitap bir takım çalışmasıdır, dolayısıyla Atlantik'in her iki yakasındaki editörlerime ve metinleri ilk okuyan okuyucularıma çok teşekkür ediyorum: *Buna bayıldım! Bu kadarını da söyleyemezsin artık! Burasını anlamadım, biraz daha açıkla* gibi tepkiler göstererek düşünce sürecime pek çok değişik yoldan katkıda bulundular. Bu ekibin içinde: Chatto/Penguin Random House UK'den Becky Hardie; Penguin Random House Canada'dan Louise Dennys ve Martha Kanya-Forstner; Penguin Random House U.S.'den Nan Talese ve LuAnn Walther; sözünü hiç esirgemeyen Jess Atwood Gibson ve her sözcüğü –henüz doğmamış olanları bile– didikleyen acımasız sayfa editörüm (Strong Finish'ten) Heather Sangster var. Penguin Random House U.S.'den Lydia Buechler ve Lorraine Hyland yönetimindeki redak-

siyon ve prodüksiyon ekibine ve Penguin Random House Canada'dan Kimberlee Hesas'a da şükranlarımı sunuyorum.

Penguin Random House U.S.'den Todd Doughty ve Suzanne Herz'e; Penguin Random House Canada'dan Jared Bland ve Ashley Dunn'a; Penguin Random House U.K.'den Fran Owen, Mari Yamazaki ve Cloe Healy'e teşekkürlerini gönderiyorum.

Şimdi emekli olan temsilcilerim Phoebe Larmore ve Vivienne Schuster'e; Karolina Sutton'a; Caitlin Leylon, Claire Nozieres, Sophie Baker ve Curtis Brown'dan Jodi Fabbri'ye; Alex Fane ve David Sabel'e; Fane Productions ekibine; ve ICM'den Ron Bernstein'e de teşekkür ediyorum.

Özel hizmetlerini sunan: Değerli önerileriyle Scott Griffin'e; Oberon Zell Ravenheart ve Kirsten Johnsen'e; "İşkenceyle Mücadele" ("Freedom from Torture") yardım kurumunun düzenlediği bir müzayedede tanıdığım ve romanımda (tarih öğrencisi olarak) adı geçen Mia Smith'e ve yıllar içinde tanıdığım Fransız, Polonyalı ve Hollandalı İkinci Dünya Savaşı direnişçilerine teşekkür borçluyum. Kitaptaki "Ada" isimli karakter, adını evlilik yoluyla edindiğim teyzemden alıyor: Ada Bower Atwood Brannen, Nova Scotia'nın ilk kadın avcılık ve balıkçılık rehberlerinden biriydi.

Bana zamanı hatırlatan ve günlerden hangi günde olduğumu söyleyen O.W.Toad Limited'den Lucia Cino'ya ve Penny Kavanaugh'ya; web sitemi tasarlayan ve yöneten V.J.Bauer'e; Ruth Atwood ve Ralph Siferd'e; Evelyn Heskin'e; Mike Stoyan, Sheldon Shoib, Donald Bennet, Bob Clark ve Dave Cole'e;

Zaman zaman çalışma odamdan çıkıp açık havada gezinmeme dikkat eden Coleen Queen'e; Xiaolan Zhao ve Vicky Dong'a; tamirat işlerimizi yapan Matthew Gibson'a; ışıkların daima yanmasını sağlayan Terry Carman ve Shock Doctors'a;

Ve elbette, her zamanki gibi, elli yıldır birlikte pek çok tuhaf ve harika macera yaşadığımız eşim Graeme Gibson'a çok teşekkür ediyorum.

DAMIZLIK KIZIN ÖYKÜSÜ DEVAM EDİYOR

"HENÜZ BİTMEDİ. AMA BU BİR BAŞLANGIÇ."

Damızlık Kızın Öyküsü'nde isyan var. Teyzeler, Damızlık Kızlar ve onların kızları, canları pahasına savaşıp Duvar'ı yıkarak totaliter Gilead rejimini tarihin derinliklerine gömüyorlar. Ve *Ahitler* yazılıyor: Köleleştirilmiş kadınların öfkesiyle, özgürleştirilmiş bir nesil için...



tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı

₺47

ISBN 978-605-09-7255-9

Sertifika no: 11940

9 786050 972559

Doğan Kitap